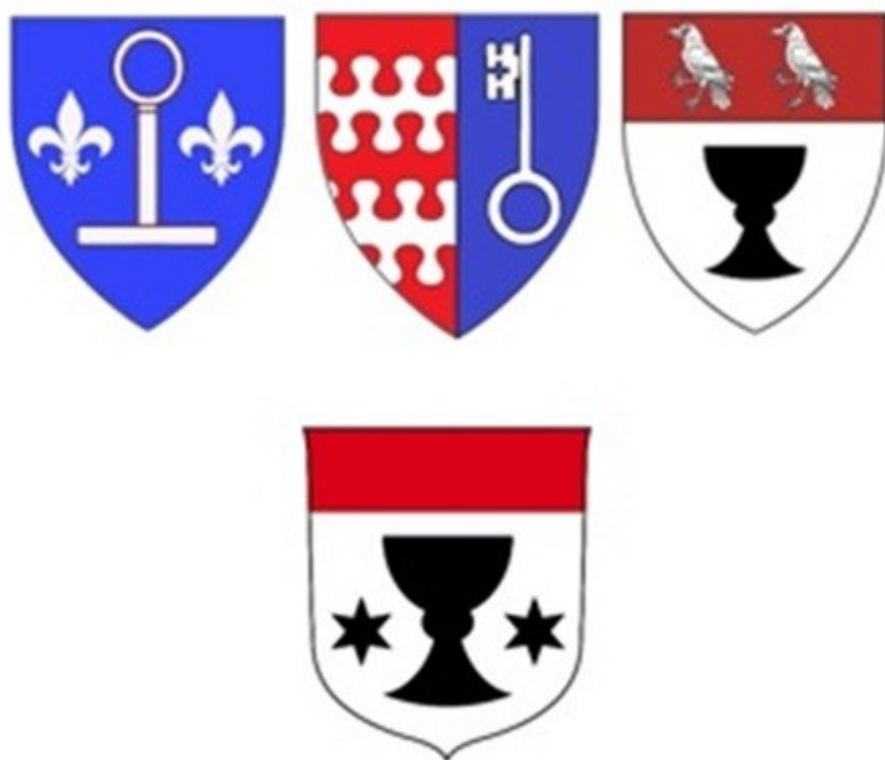

Familie zur Oeveste

& aanverwante geslachten

Jan Sieroversche
Erbherr v. Pommlitz
2025

Zur Oeveste

Sieroversche

Het leven is soms vreemd.

**Net als je denkt dat je het door hebt,
Is het toch net weer anders dan je had gedacht.**

Hoofdstukken

- Voorwoord
- De nieuwe familie Sieroversche van Pommlitz
- Het nieuwe (persoonlijke) familiewapen
- Het oude familiewapen
- Bastaardij
- De familienaam Sieroversche (Zur Oeveste)
- Sociaal (Historische) Status
- DNA Onderzoek familie Zuroeveste
- De oude familie Sieroversche (Zur Oeveste)
- Een ode aan mijn tante
- De familie Schmidt (Smyt, von Munster)
- De familie Kirk (Clan Maxwell)
- De familie Habibrahmanov
- Een ode aan mijn vrouw
- De familie Reigersberg
- De families Trunk, Hummel, Lettinga, Bulatov, Shaihetdinov en Valiev
- Bevriende families Al Jundi, Serinyel en Khomiak
- Palazzino Paladini
- Geschiedenis Riddergoed Pommlitz
- Archeogenetica en Genografie
- Bronvermelding
- Post Scriptum

Voorwoord

De familie Sieroversche uit Friesland is vanuit genealogische perspectief een "nieuw" geslacht welke de aanvang heeft met als eerste stamvader "Jan Sieroversche", geboren 3 februari 1968 in Groningen. Als er echter sprake is van een bloedlijn tot een eerdere familie van die naam dan wordt er vaak genealogisch gesproken over een "geënt" geslacht.

Vanuit dit punt kies ik ervoor in de "ik" vorm te praten. Ik ben namelijk de genoemde "Jan Sieroversche" de stamvader van het nieuwe geslacht "Sieroversche". Ik werd geboren op een zaterdag 3 februari 1968 in Groningen als zoon van de moeder "Wilhelmina Litzkezinga Sieroversche" en een onbekende vader. Vanzelfsprekend krijgt het kind dan de familienaam van zijn moeder. Ergens rond mijn 10e ging ik vragen stellen. Wie was hij? Wat was zijn naam? Waarom draag ik de naam van moeder? Destijds kreeg ik te horen dat hij een bekende leeuwentemmer in het Circus was en dat zij hem in Noordwijk aan Zee had leren kennen. Vooral zijn auto een Rode Ford Mustang was in mijn moeder haar geheugen vastgelegd. Op de weg naar Leiden ben ik in deze auto verwekt. Een naam wilde ze echter niet prijsgeven. Wel wist zij te vertellen dat er in de Panorama een artikel van hem had gestaan. Jaren gaan voorbij waarbij ik elk circusoptreden op televisie volgde met de hoop om die mysterieuze leeuwentemmer te zien. Nooit zag ik een gezicht waarin ik mijzelf herkende. Ook het aanschrijven van de populaire bladen als de Nieuwe Revu en Panorama leverde niks op. Vermoedelijk vanuit het gevoel; "het gemis aan het ene, werd het zoeken naar het andere" heeft tot gevolg gehad dat ik op mijn 17e een start maakte om stamboom- onderzoek te doen naar de familie "Sieroversche".

Nooit had ik toen kunnen bedenken dat het 40 jaar zou duren om dit geheel af te ronden. Vele uren in archieven, het aanleren van paleografie, maar ook veel frustratie als een spoor weer doodliep. Soms vroeg ik mij af of dit het allemaal waard was? Het was dan wel mijn familienaam, maar mijn oom maakte een duidelijk onderscheid tussen "de echte Sieroversche's" en de "onechte". Die laatste was ik vanzelfsprekend. Hierbij moet ik wel de voetnoot plaatsen dat de zusters van mijn moeder mij nooit dit gevoel hebben gegeven of dat dit ooit in hun gedachten was.

In 2014 na een heftig ziektebed waarin ik het tijdelijke even met eeuwige mocht wisselen vroeg mijn vrouw mijn moeder of zij mij nu niet de naam van mijn vader kon vertellen? Immers dit had mij mijn hele leven beziggehouden en bijna was de kans om het ooit te weten voorbij gegaan. Dit was het moment dat ik een achternaam van mijn biologische vader leerde kennen. Het was voor mij ook het moment waarin ik zat na te denken over de keuze tot naamsverandering. Gevoelsmatig de schriftelijke correctie om ergens bij te horen omdat het recht van mijn eigen naamidentiteit gevoelsmatig door 1 familielid werd ontkend. Soms heeft het leven echter verrassingen in petto die van tevoren niet te voorzien vallen.

In 2019 werd mijn DNA door myheritage afgenomen en geplaatst op hun site, het was een kadootje van mijn vrouw om meer inzage te krijgen in mijn (verschillende) etniciteiten.

Vooraf uit het schriftelijk stamboom- onderzoek naar mijn biologische vader zijn voorouders zou er sprake moeten zijn van diverse etniciteiten, zoals dit bij elke reizende (circus) familie vermoedelijk zal gelden.

Wat gelijk opviel was een 12,5% Keltisch DNA waarvan veel matches met personen in de Verenigde Staten van Amerika. Dit was voor mij niet verklaarbaar vanuit het onderzoek naar zowel mijn vaders als moeders familie.

Uit het krantenarchief (Delpher) had ik echter al ontdekt dat mijn Overgrootmoeder Elsie Hummel, de vrouw van "Christiaan Sieroversche" in de periode 1895 tot 1905 voor de rechtbank probeerde haar man dood te laten verklaren. Uit deze artikelen bleek dat "Christiaan Sieroversche" in 1892 als zeeman naar Pelotas in Brazilië was gegaan en zijn vrouw daarna niets meer van hem had vernomen. Zij gaf echter aan dat zij de intentie had om opnieuw te trouwen met een niet nader genoemde man. Aangezien mijn grootvader "Jan Sieroversche" op 8 juni 1898 in Groningen werd geboren als zoon van Christiaan Sieroversche en Elsie Hummel, was het vermoeden dat Christiaan nooit zijn vader kon zijn.

Op 3 februari 2020 vroeg ik mijn neef "Jan Jaap Sieroversche" of hij zijn medewerking wou geven aan een Y-DNA onderzoek. Het Y-DNA is de zogenaamde mannelijke linie waarbij DNA ongewijzigd van vader op zoon overgaat. Deze test werd uitgevoerd door familytreedna. Uit deze resultaten en zelfs een directe match (mannelijke linie) kon definitief worden vastgesteld dat mijn opa "Jan Sieroversche" inderdaad geen zoon was van "Christiaan Sieroversche", maar van de scheepskundig machinist James Kirk uit New York (later Seattle) die werkzaam was op de Amerikaanse Holland linie. Verder blijkt uit de DNA-matches dat deze familie "Kirk" een cadet-linie blijkt te zijn van de "Clan Maxwell" Uit mijn Opa zijn scheepsdocumenten kon later ook nog bewezen worden dat mijn grootvader hiervan op de hoogte was en diverse malen zijn familie in Amerika heeft bezocht. Hij heeft echter deze informatie nooit met zijn kinderen gedeeld. De eerste reactie van de dochters van mijn oom waren; "oh wij zijn dus ook geen echte Sieroversche's".

Op 6 juli 2022 kreeg ik een DNA-match vanuit myheritage, waarbij ook de (theorie van) familierelatie werd aangegeven. Het betrof Foppe de Kok met wie ik dezelfde betbetovergrootouders zou delen. Deze genoemde betbetovergrootouders waren volgens myheritage "Harm Christiaans Zuroverste" en zijn vrouw "Jantje Hindriks Mulder". Maar hoe dan? Er was immers al vastgesteld dat mijn moeders familie niet uit dit geslacht was voortgekomen.

Bij hem was dit duidelijk. Zijn grootvader Foppe de Kok was geboren 4 september 1881 in Buitenpost en gehuwd op 10 mei 1906 te Scheemda met Trietje Jager. En zijn grootmoeder Trietje Jager was geboren 31 maart 1883 te Scheemda als dochter van Harm Berent Jager en kleindochter van Berent Jans Jager en Trijntje Suroversche. Genoemde Trijntje Suroversche was de dochter van "Harm Christiaans Zuroverste" en zijn vrouw "Jantje Hindriks Mulder".

Om dit duidelijk te krijgen heb ik mijn moeder ook verzocht om via myheritage DNA af te staan. Als mijn bloedband met de oude familie Sieroversche zou lopen via de moederlijke linie dan zou zij ook een match hebben met Foppe de Kok (en de andere matches). Dit was echter niet het geval. De conclusie was daarmee dat de bloedband via de vaderlijke linie moest lopen.

Uiteindelijk is het mij mogelijk geweest door juist de diverse DNA matches als ook door genealogisch onderzoek de afkomst in DNA te isoleren en daarmee ook het bewijs van afkomst te leveren. Zonder nu al te diep in te gaan op mijn biologische vader zijn afkomst (langs de mannelijke linie het geslacht der Erbmänner "**von Münster zu Lindhövel**"), had hij als 1 van zijn voorouders "**Jacob van Houten**".

Jacob van Houten, werd geboren 4 mei 1852 in Utrecht (in het Ziekenhuis) als zoon van de ongehuwde Antje van Houten uit Groningen. Zij verbleef op dat moment bij haar broer Lucas Antonius van Houten (Schipper) en Grietje Annes van der Leij. Al eerder in 1850 was een dochter genaamd Christina in Utrecht geboren en werd vermeld dat Antje, dienstmeid van beroep was uit de Groningen. Uit het vervolgonderzoek bleek dat zij als dienstmeisje werkzaam was bij "Christiaan Sieroversche" en zijn vrouw "Elisabeth Heijes". "Christiaan" was samen met zijn broer "Hindrik Sieroversche" uitbaters van de trekschuit nummer 2, welke vanuit Groningen naar Martenshoek voer en waarbij in Martenshoek reizigers konden wachten of overnachten in Cafe de Bontekoe welke door Christiaan werd gerund. Beiden waren de zonen van "**Harm Christiaans Zuroverste**" en zijn vrouw "**Jantje Hindriks Mulder**".

De conclusie die nu hieraan verbonden mag worden is dat ik de familienaam "**Sieroversche**" draag, maar samen met mijn kinderen de enige "**Sieroversche**" ben die ook de bloedband met de oude familie "**Sieroversche**" (**Zur Oeveste**) heeft. Vandaar dat ik ook met liefde de achternaam zal behouden waarmee ik geboren ben en waar ik ook mijn eigen afkomst heb liggen.

De nieuwe familie Sieroversche van Pommlitz

De familie “**Sieroversche**” onder de oude familienaam "**Zur Oeveste**" wordt sinds 1974 erkend als behorend tot het "**Niedersächische Patriziat**". De oorsprong ligt in het Bisdom Osnabrück, waar hun voorouders sinds 1233 als dienstmannen bekend stonden onder de naam “von Drele”. Vanaf 1404 bekend onder de nieuwe familienaam "Zur Oeveste" ontleend aan hun boerderij. Deze boerderij behoorde tot het Johanniter (Ridders van Malta) Ridderhuis Lage in Rieste, welke zij als vazal dienden. De familienaam "Sieroversche" is in 1822 ontstaan in Hoogezand door een verschrijving.

Anno 2025 zijn er twee takken met de familienaam "Sieroversche". Onze tak uit Friesland heeft hierbij het recht om sinds 2008 de naam van de Saksische Heerlijkheid "**Pommlitz**" toe te voegen aan onze geslachtsnaam en gebruik te maken van de titel; “**Erbherr**”/”**Erbfrau**”.

Hoewel Jan Sieroversche (1968-) werd opgeleid als tekenleraar en Agrarisch ondernemer, vond hij zijn carrière bij gemeentelijke organisaties in de sociale Sector zoals integratieconsulent, specialist inkomen, arbeidsadviseur, waarnemend Locatiehoofd in een Gemeentelijke Opvang Oekraïners en andere taken. Daarnaast in de periode 1989 tot 1996 freelance werkzaam geweest als Heraldisch Tekenaar voor de Fryske Rie Foar Heraldyk (publicaties Genealogysk Jierboek) en Historicus. En van 1996 tot 1998 acteur bij het Stadstheater in Leeuwarden.

Uit het huwelijk op 11 augustus 2002 voltrokken in Bishkek Kyrgyzstan en in 15 augustus 2005 bevestigd voor de Gemeente Zuidhorn in Nederland met Sania Rafkatovna Habibrahmanova werden 2 kinderen geboren; Rohan Chretien Sieroversche (geboren 11 juli 2005 te Groningen) en Roisin Nayla Sieroversche (geboren 2 mei 2014 te Leeuwarden). Sinds 2008 staat dit echtpaar als nieuwe "Erbherr en Erbfrau auf Pommlitz" (Historische titel vergelijkbaar met die van "Erfheer" of "Ambachtsheer" in Nederland) geregistreerd in het Grundbuch door de aankoop van het oude Riddergoed Pommlitz onder Mügeln in Sachsen. Sinds 2025 is het echtpaar eveneens eigenaren van het kleine "Palazzino Paladini" in San Piero Patti op Sicilie.

Sania Rafkatovna Habibrahmanova, werd geboren op 10 november 1981 in Bishkek Kyrgyzstan als dochter van de Dierenarts Rafkat Muhamedinovich Habibrahmanov en Ingenieur Nailya Agulllaevna Bulatova. Na de val van de Sovjet Unie begonnen haar ouders een eigen bloemenkwekerij en bloemenwinkel in Bishkek. Hoewel Sania in haar eigen land een universitaire studie voltooide in taalwetenschappen (Frans), is zij in Nederland werkzaam als Klantmanager Inburgering bij de Gemeente Leeuwarden.

Naamrecht Pommlitz

Door de aankoop in 2008 van de tuinen en het "Herrenhaus" van de voormalige heerlijkheid "Riddergoed Pommlitz" onder (Mügeln) viel het historisch naamrecht van de titel "Erbherr auf Pommlitz" (Ritterschaft) toe aan het echtpaar Jan en Sania Sieroversche. Hoewel het hierbij een persoonsgebonden titel van "Heer" (Vrouw) betreft (vergelijk ambachtsheer), mogen de (klein)kinderen die geboren zijn in de periode nadat hun ouders dit recht ontvingen hadden, deze titel erfelijk voeren zelfs als het bezit waaraan deze titel verbonden was weer verkocht werd.

Door het bezit van dit Riddergoed verschuift de Sociaal Historische Status vanuit onze tak van het Patriciaat naar die van de "feitelijke Ridderstand" met als persoonlijke titel "Ridder". Gezien de status van onze voorouders is echter de titel "Heer" beter op zijn plaats omdat deze zowel gebruikt werd door het Patriciaat als ook de Adel.

Er kan worden gesteld dat in Nederland er een gewoonte bestond en bestaat binnen de groep van (voormalige) heerlijkheid bezitters om (1) de betiteling heer/vrouwe van/tot [naam (voormalige) heerlijkheid] te voeren en (2) aan de geslachtsnaam de naam van de heerlijkheid toe te voegen, voorafgaand door een “van” of “tot”.

De conclusie is dus dat er sprake is van een immaterieel vermogensrecht dat ontstaan is door gewoonte. Het betreffende recht is een absoluut recht – dat kan worden geldend gemaakt tegenover in beginsel willekeurig welke derde – op het betreffende immateriële voorwerp (gebruik titel/benaming) en het geeft de rechthebbende een exclusief gebruiksrecht op dat immateriële voorwerp.”

Het nieuwe (persoonlijke) familiewapen

Op 28 april 2023 werd het (nieuwe) familiewapen "Sieroversche" geregistreerd onder N R F nummer 2023.391 door het Nederlands College Heraldiek op basis van de gegevens die op dat moment bekend waren zoals hieronder vermeld. Dit familiewapen mag alleen gevoerd worden door de wapenstichter Jan Sieroversche, geboren 3 februari 1968 in Groningen en zijn nakomelingen. Gepubliceerd in Gens Nostra. Jg. 78 (2023), Nr. 6.

SIEROVERSCHE (Leeuwarden, Friesland) Het Nederlands College Heraldiek bevestigt bij deze, op aanvraag van de wapenstichter Jan Sieroversche, dat het hier afgebeelde en beschreven familiewapen Sieroversche in het jaar 2005 door hem is aangenomen. Bij deze registratie heeft hij bepaald dat dit wapen mede gevoerd kan worden door zijn naamdragende afstammelingen. Wapenschild: In zilver een zwarte kelk aan weerszijden vergezeld door een zwarte ster en een rood schildhoofd. Schilddekking: een halfgewende traliehelm met wrong en helmkleed in rood, gevoerd van zilver. Helmteken: een uitkomende gewende zilveren wolvenkop getongd van rood. Dit wapen is in 2005 door aanvrager zelf ontworpen ten behoeve van eigen gebruik en nu mede geregistreerd voor zijn naamdragende nakomelingen; het wapen is actueel getekend door Tanja van Achterberg te Eindhoven. Wapenstichter Jan Sieroversche is geboren te Groningen op 3 februari 1968, wonend te Leeuwarden, zoon van

moeder Wilhelmina Litskezina Sieroversche uit Groningen en (niet wettelijk erkend) vader Wolfgang Trunk, uit Hamburg (Duitsland), overleden.

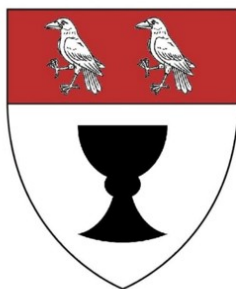
Het hoofdsymbool is de zwarte kelk op het zilveren veld en heeft de aanvrager gekozen als verbeelding van de achternaam Trunk van zijn natuurlijke vader. Het daarboven aangezette schildhoofd is om heraldisch uit te drukken dat wapenvoerder de eerste is van zijn stamlijn en de gekozen kleur rood om zijn buitenechtelijke afstamming te symboliseren. De twee sterren staan voor zijn twee kinderen. De uitkomende wolvenkop als helmteken verwijst enerzijds naar zijn eigen bijnaam en duidt anderzijds op de voornaam Wolfgang van zijn vader.

Corrigenda

Na vaststelling en registratie van het hierboven genoemde wapen is uit een DNA test van 19 september 2024 gebleken dat de natuurlijke vader niet Wolfgang Trunk was, maar George Schmidt. Ondanks dat er onder de voorouders van George Schmidt ook een afkomst uit het geslacht Trunk aangetoond kan worden, kan hiermee de vraag opgeworpen worden of het familiewapen nu niet veranderd zou moeten worden?

Immers aan de elementen van de Kelk en de Wolvenkop ligt de familienaam Trunk ten grondslag. Ten aanzien van de symbolen kan echter gewezen worden op de stamouders van dit geslacht Schmidt dat zijn oorsprong in Kampen en Munsterland had. Immers "Bernt von Münster" in Kampen gebruikte als voormalig Pastoor van Nordkirchen een zegel met als wapen onder een schildhoofd een Kelk.

Terwijl de voorouders van zijn vrouw "Lisabeth Kruse" in Kampen een familiewapen met een schildhoofd en als helmteken van een uitkomende wolf gebruikten. Hiermee blijven dus de gebruikte symbolen in ons nieuwe familiewapen ook recht doen aan deze feitelijke biologische afkomst uit mijn vaders voorgeslacht.

Von Munster zu Lindhoevel

SIG: BERNDVS * DE * MVNSTER *
PASTORE * ECCLESSIE * NORTKERKE

In de twee oudere versies van een nieuw familiewapen zijn nog een paar onderdelen die beschreven staan en ook van toepassing blijven op dit familiewapen. Hierbij moet gewezen worden op onze wapenspreuk en de cri (wapenkreet).

Onze wapenspreuk is; "Ik leef en geniet" als hommage aan mijn grootvader, die de wens had dat dit zijn graf zou sieren. Mijn grootmoeder heeft deze wens niet vervuld omdat zij bang was dat mensen er andere gedachten bij zouden hebben dan hij hiermee had bedoeld.

Onze wapenkreet of Cri; "Bramesche Hogemoet" gaat terug op de historische gebeurtenis uit het jaar 1460 waarbij onze voorouder "Hermann thor Ovesse" met de andere inwoners van Bramsche (Rieste) onder leiding van Ridder Johan von Stempel ten strijde trokken tegen de ruiters van Ridder Gerard Blom om de hoeve Bunke te verdedigen onder de Strijdkreet; "Bramesche hogemoet! sla doet!, sla doet!". "Wy willen dat mal weder krieges, gy Droese (Duivel) en sollen uns sus dat Unse alle Daghe nicht nemen".

Gens Nostra

Tijdschrift voor familiegeschiedenis,
heemkunde, genetica en heraldiek

Jaargang 78

nummer

6

november
december

2023

- De familie Coenen, 270 jaar heren van Zegenwerp
- Een succesvolle speurtocht in genetische genealogie

ngv
Nederlandse
Genealogische
Vereniging

Naar inhoud

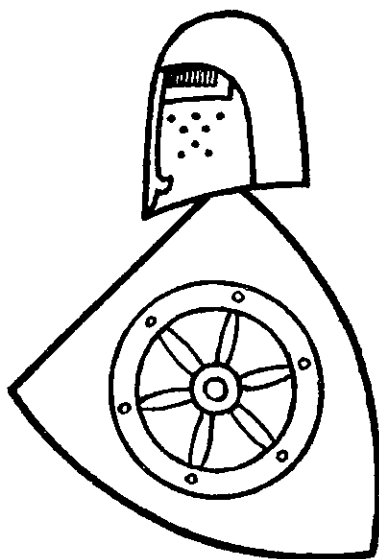
Het oude familiewapen

Aangezien in de tijd voor de 15e eeuw de meeste mensen nog ongeletterd waren, waaronder ook de adel, zocht men naar andere manieren om hun identiteit op papier vast te stellen. Op deze wijze werden de symbolen welke al door de ridders in hun wapens op de slachtevelden van Europa en Palestina een 2 eeuwen eerder waren gebruikt opgenomen in de stempels om documenten mee te zegelen. Net als dat deze symbolen in de wapenschilden gebruikt werden om de in hun harnas onherkenbare strijdende ridders van elkaar te onderscheiden, werden deze nu gebruikt op de zegels om iemand zijn identiteit vast te stellen.

Een familiewapen was hierdoor niet gewoon een leuke afbeelding, maar vertegenwoordigde de drager zelf en zijn voorouders voor hem. Een zegel verliezen, was hetzelfde als het verlies van je eigen identiteit om dat iemand in jouw naam misbruik kon maken van het zegel en je identiteit. De symbolen in een familie wapen werden dan ook niet willekeurig gekozen, aangezien het de drager en zijn familie moest vertegenwoordigen. Meestal werd op grond hiervan symbolen of tekens gekozen die sprekend waren met betrekking tot de familie naam.

In samenhang met onze familie naam is het onzeker of onze voorouders feitelijk zelf een eigen wapen gevoerd hebben, hoewel er een familie wapen uit het eind van de 15e eeuw bekend staat. Als dienstmannen van het Johanniter Ridderhuis zegelde men niet onder hun eigen zegel, maar met het zegel van hun gebied met het Agnus Dei (Lam Gods). Hoewel dit symbool niet aangemerkt mag worden als ons familie wapen, is het toch zeker een teken wat bij onze familie hoort en waarvan wij eeuwen als dienstman gebruik hebben gemaakt.

Daarnaast bestaan er nog diverse wapenzegels van onze voorouders onder de oudere geslachtsnaam “Von Drele”. Het betreft hierbij een wiel met zes spaken. Hoewel dit wapen ook werd afgebeeld als herinnering aan de stichter “Domvicaris Johannes von Drele” op het Sint Jacobus (Minor) Altaar in de Zuilengalerij van de Osnabrücker Dom, is dit te herleiden naar het ambtswapen als Burgmannen van Quackenbruck.

Het ons bekende familie wapen “Ovest(e)” staat beschreven in een wapenbrief uit het eind van de 15e eeuw, waarbij zekerheid aanwezig is dat het wapen betrekking heeft op onze voorouders uit Rieste. Een vrijwel hetzelfde wapen staat afgebeeld op een schildering van onze voorouder. In de oorkonde staat de volgende beschrijving; “het wapen opgedeeld van boven naar beneden in twee even brede delen, het eerste rood, het tweede blauw, het rode deel met twee witte ruitbalken en het blauwe deel met een witte sleutel, op het schild een helm met een witte draak tot riem hoogte, in zijn uitgestrekte klauwen een rode zonneglobes, tussen twee rode vleugels beladen met de twee witte ruitbalken”. In afwijking hiervan zijn op het schilderij de balken wolk-vormig gesneden en is de draak inmiddels vervangen door een hond. In deze laatstgenoemde versie staat dit tekens symbool voor “de sleutel tot de hemel”, in dit geval refererend aan de lijdensweg van Christus.

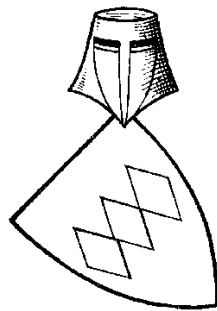
Dit wapen toont enige overeenkomsten met het wapens van twee andere families (von Bruchterbeke en Budde) van een veel ouder datum aan wie ons geslacht verwant is en uit welke families men de goederen in Bramsche en Rieste had ontvangen.

Er is echter eveneens een opvallende overeenkomst aanwezig met het familiewapen van de familie “von der Osten” uit Pommeren en hun familie leden onder de naam “von Ose”, met wie wij echter op geen enkele manier verwantschap hebben maar die wel van oudsher hun naam als “Oweste” schreven.

Mogelijk dat men destijds een vergissing heeft begaan door juist dit wapen te registeren met de veronderstelling dat het hier dezelfde familie betrof, of mogelijk was er sprake van een bewuste vervalsing omdat het dubieus was of onze familie wel wapenrecht bezat. Uit onderzoek met betrekking tot de wapen- en adelsbrieven uit de tijd van Keizer Friederich III blijkt dat men zich vaak schuldig heeft gemaakt aan vervalsingen van stambomen en bijbehorende wapens tegen financieel gewin.

Wel moet hierbij nog vermeld worden dat er een wapenzegel van een Everhard von Ovethe uit 1388 in Westfalen bestaat, welk wapen 5 schuinrechts aaneengeschakelde ruiten laat zien. Deze Everhard von Ovethe is echter vermoedelijk ook niet met onze familie in verbinding te brengen. Uit dezelfde familie bestaat er ook een wapen met drie aaneengeschakelde ruiten.

Een geheel ander wapen werd vermeld in the Messenger van Belleville op 26 januari 1973 voor de Bisschop Albert Rudolphus Zuroweste, welke eveneens een directe nakomeling is van onze Duitse voorouders. Het heraldisch linker gedeelte van zijn familiewapen uit 1948 wordt beschreven als het oude familiewapen “Zurwestern”, waarbij wij in een blauw veld een zilveren golvende schuinbalk, van onder vergezeld door een gouden 6-puntige ster en van boven door een gouden liggende lelie zien. Uit de bron weten wij dat de Bisschop na onderzoek zijn eigen wapen heeft samengesteld, helaas heeft hij hierbij de fout gemaakt om het wapen van de adellijke familie “Zurwesten” uit Beieren op te nemen van wie wij en hij eveneens niet afstammen.

Door schriftelijke opgave van verre verwanten in Duitsland bestond ons familie wapen echter uit drie rode rozen die uit een hart groeien, echter bleek bij nader onderzoek dat het hierbij om de geschilderde voorstelling van een levensboom op de poort van de oude stam hoeve te gaan. Mocht er toch sprake zijn van een familiewapen dan is dit afkomstig uit het geslacht

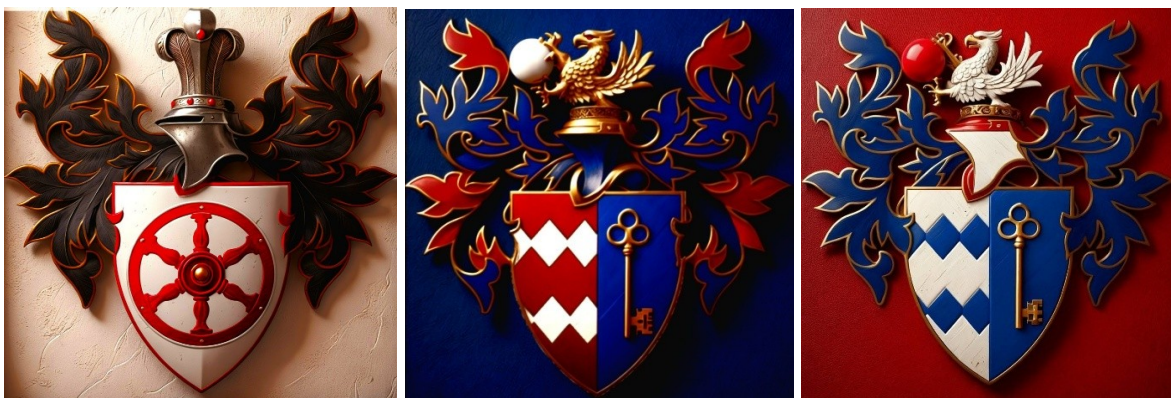
“Richtering” die een dergelijk wapen hebben gevoerd en van wie wij afstammen in vrouwelijke lijn. Een op dezelfde wijze door familie leden uit Hoogezand vermelde wapen op het graf van Harm Christiaans Zuroverste van een ontwortelde en ontbladerde boom, bleek bij nader onderzoek op de oude begraafplaats te Hoogezand een grafsteen van zijn dochter Aaltje Suroverste te zijn en betrof het hierbij een algemeen teken wat men vaker op grafstenen tegenkomt.

Hoewel er twee zegels uit 1340 en 1343 bekend zijn van onze voorouders onder de oudere naam “de Drele” met als wapenbeeld het wagenwiel van Osnabruck, is dit vermoedelijk hun ambtswapen geweest als Ministeriaal dan dat er sprake was van een “echt” familiewapen.

De conclusie die hiermee gemaakt kan worden is dat het onzeker is of onze voorouders onder hun huidige familienaam oorspronkelijk een familiewapen hebben gevoerd en welke tekens hierin gebruikt werden. Op basis van hun functie als dienstman zegelde men eeuwenlang in naam van hun leenheer met het Agnus Dei (Lam Gods).

Hiernaast bestaat er een wapenbrief waarin vermoedelijk vals wapen aan onze voorouders werd opgedragen. Toch is dit het reeds vijf eeuwen oude en geregistreerde wapen wat aan onze familie staat toegeschreven. Op grond hiervan mag dit laatst genoemde wapen met de “sleutel tot de hemel” als eerste aangemerkt worden als ons “eigen” en oudste familie wapen. Het advies zou dan wel zijn om het wapen op de oorspronkelijke wijze met de zogenaamde ruitbalken en de sleutel te gebruiken en de kleuren te wijzigen.

Daarnaast bestaan er nog 2 “nieuwe” familiewapens die door mij in 1989 en 1994 zijn ontworpen en gepubliceerd door de Fryske Rie Foar Heraldyk. In 1989 was het namelijk niet bekend dat wij een al in het bezit waren van een oud familiewapen. En in 1994 ontworpen wapen bleek achteraf betrekking te hebben op het voorgenomen huwelijk van onze voorouder Christijan Karssen Zur Oeveste met Anna Margaretha Larberg. Een huwelijk wat echter nooit heeft plaats gevonden. Het betrof hierbij het familiewapen “Karssen Larberg” uit Achmer.

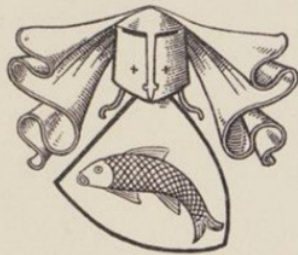
DORNINCK GEN. WATERHUS

DORSLON

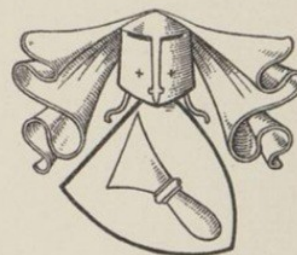
DORSTELMANN

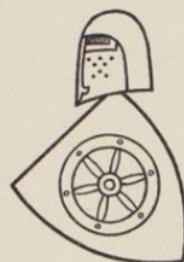
DRASEBECK

DRECHEN

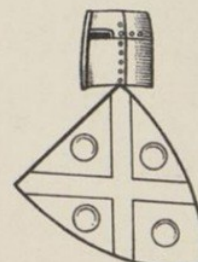
DREGERE

DRELE

DRENHUSEN

DRELE II

und gleichsam versteinert im Süden erhalten. Diesem Stabreime entspricht fast mit den gleichen „Stäben“ der nordische Runen-Vers:

Die den Eid gab
Odin weihe die Runen¹⁾.

Oder: Ule eit gaf.
Vigin Odin runar¹⁾.

Auf diesem merkwürdigen Zusammenhang sei hier kurz hingewiesen. Auch der listenreiche Od-*hffseuð* wird im Lateinischen durch den Namen *Ul-pxes* wiedergegeben. Die Od-Rune als *Boch* unter dem Dachgiebel der westfälischen Bauernhäuser wird als „Ulen“ („Eulen“) *Boch* bezeichnet.

Neben oder nach der Od-Rune als Silbenzeichen für *Od* trat diese Rune als Buchstaben-Bildzeichen für den Buchstaben *O*. So führte z. B. das uralte Braunschweiger Geschlecht von *Oberg*, Taf. 50, als Wappen²⁾ in Gold zwei schwarze zusammenhängende Raute oder Od-Runen als redendes Wappen. $\diamond = O$; $\triangle \triangle = \text{berg}$; das Schildbild gibt somit gleichsam eine *Vinde-Rune* aus *O*- und *Vjörk*-Rune; *b* auch gleich der *Zweizahl*. Auf dem Helme scheint die goldene Säule aus einem Spizhut entstanden zu sein, der z. B. im Wappen *Aurberg*, Taf. 2, auf „berg“ redete. Die Säule ist ferner mit drei schrägrechten, d. h. berg-auf gehenden Streifen bezeichnet. Das Wappen enthält noch weitere Runen, auf die wir bei den *Vinde-Runen* kommen werden.

24
von Oberg

25
von Ovethe

Die „Raute“ als redende Bild-Rune für den Anfangsbuchstaben *O* führte in gleicher Weise das westfälische Uradelsgeschlecht von *Oberg*³⁾, Abb. 24, sowie 1388 *Eberhard von Ovethe*⁴⁾, Leiter der Kirche zu *Ufen* im Siegel.

Die Od-Rune als Bildzeichen für *Odin* oder *Vode* (vgl. *Vodensee* = *Wotanssee* usw.) findet sich als redendes Zeichen auch im Wappen⁵⁾ des *Matthys Vode*, 1628 Kommissar der niederländischen Armenkasse zu *Hamburg*; vgl. Taf. 50.

Die *Burggrafen von Otenkirchen* (*Odenkirchen*, *Odinskirchen*; vgl. *Odenwald*), Taf. 50, führten noch im weißen Freiviertel fünf schwarze Od-Runen, den Schild von *Blau* und *Gold* geschacht. Dieses blaue und goldene Schach verhehlt seinerseits wiederum die Od-Runen, die wie im Wappen *Ovethe*, Abb. 25, schräglings aneinandergereiht sind. Dieser ältere Teil des Wappens wurde anscheinend nicht mehr verstanden, man schrieb daher im Freiviertel die Od-Runen noch daneben. Aus der Od-Rune als Schild-Teilung, wie im *Ur-Wappen Otenkirchen*, im Wappen von *Köller* und von *Oberg*, entwickelte sich die freischwebende Rune.

Die Od-Rune als Zeichen *Odins* mit seinem blauen Mantel, als Zeichen seines „einen“ Auges (*od*, *og-in*), der goldenen Sonne am blauen Himmelszelt, wird nicht selten golden in *Blau* dargestellt. Da *Wotan* in mancher Hinsicht aber auch *Saturn* gleichgestellt wird, z. B. hinsichtlich seines unergründlichen Wissens, werden auch die *Saturn-Farben* schwarz in *Gold* gewählt. Des *Odin*, des *Geistes* (*Od*) als strahlenden *Gottwesens*, gedachten in ihrem Wappen nicht nur die *Burggrafen von Odenkirchen*, sondern auch die uradligen von *Pfaffenhausen*⁶⁾ an der *Mindel* in *Bayrisch-Schwaben*, Taf. 50: in Silber über Schwarz geteiltem Schilde eine Raute in gewechselter Farbe. Die Od-Rune (Raute) wird hier durch die *I*- oder *Ing-Rune* quergeteilt; das Wappen besagt z. B.: *Oding* (= *Gotteskind*, *Gottessohn*, *Gottesnachkomme*) oder *Pfaffe* = *Priester des Odin*, des *Gott-Geistes*, der, wie *Tacitus* berichtet, sich nach der Anschauung unserer Vorfahren „nur in der Anbetung offenbart“.

An Stelle der Od-Rune als Flächen-Bild, Raute, trat später als stäbchenartiges Gebilde die „durchbrochene Raute“, z. B. im Wappen der *Schweizer von Oberriedt*⁶⁾, Taf. 50. Der Aufriss dieses Wappens ist ganz besonders geglückt, und ich möchte wissen, welcher *Herold* es in grauer Vorzeit entwarf. Es entspricht zunächst der *Farbenregel Walthers* von der *Vogelweide* hinsichtlich der *Vokale*: das *O* ist rot (= *o*) $\diamond$, auf gelben Felde (= *e*) die Raute silbern (= *i*). Das „ber“ („*vjörk*“) ist wie bei *Oberg*, Taf. 50, *Oberg*, Abb. 24, durch die liegende, wagerechte

¹⁾ vgl. *Historisch-antiquarische Mitteilungen*, herausgegeben von der Königl. Gesellschaft für nordische Altertumskunde, Kopenhagen 1835, S. 113.

²⁾ *Alt. Siebm.* 1, 179.

³⁾ *Spießer*, *Westfälische Wappen*, Taf. 8 im Nachtr., Bd. 1 S. 137.

⁴⁾ *Borenz-Meyer*, *Hamburger Wappen-Rolle*, Taf. 13.

⁵⁾ *Neu. Siebm.*, *Städte-Wappen*, 1, 4 Taf. 43. Seit 1836 führte dies Wappen auch der Markt gleichen Namens.

⁶⁾ *Alt. Siebm.* 3, 189.

HEROLD

Verein für Heraldik, Genealogie und verwandte Wissenschaften

HEROLDS-AUSSCHUSS DER DEUTSCHEN WAPPENROLLE

Geschäftsstelle:

Archivstr. 12-14 * 14195 Berlin-Dahlem

Telefon: (030) 83 901 - 100 * Fax: (030) 83 901 - 103

gs@herold-verein.de * www.Herold-Verein.de

Sprechzeiten: dienstags 16.00 - 19.00 Uhr

HEROLDS-AUSSCHUSS der Deutsche Wappenrolle, Archivstr. 12-14, 14195 Berlin

Herrn

Jan Sieroversche

Heirweg 39

9845 AB Visvliet

Niederlande

Ihr Zeichen:

Ihr Schreiben vom:

9. Okt. 2008

Unser Zeichen:

247/08

Datum:

8. Dezember 2008

Eintrag Ihres Familienwappens in die Deutsche Wappenrolle

Sehr geehrter Herr Sieroversche,

über die inzwischen erfolgte heraldische Prüfung Ihres Wappens darf ich Ihnen folgendes mitteilen: Insofern Sie Ihre Vorfahren bis ins 14. Jahrhundert zurückverfolgen können, sollten Sie an die älteste Überlieferung des Familienwappens anknüpfen. Diese, so schreiben Sie, sei eine alte Beschreibung auf der Rückseite eines Fotos. Die Quelle dieser Beschreibung ist aber nicht bekannt, nehme ich an? Sicher belegt ist das Wappen dann in der Darstellung aus dem Jahr 1484, bei der es sich, wenn ich recht sehe, um einen Wappenbrief handelt, also um eine Urkunde, mit der die Führung des Wappens genehmigt wird. Können Sie mir diese Urkunde insgesamt als Abbildung (schwarz/weiß genügt) zugänglich machen? Diese Wappendarstellung hat den Schlüssel. Dieser könnte aber auch in Fehldeutung eines älteren Ankers in den Schild gekommen sein. Umgedeutet worden sind offenbar auch die Rautenbalken zu Wechselzinnenbalken und die Helmzier – ursprünglich ein Drache/Greif – in einen Hundekopf. Für welche Vorlage wir uns entscheiden, hängt nun von der Gewichtung der älteren, von Ihnen nur zitierten Quelle ab.

Sofern die älteste Beschreibung sich als belastbar erweist, schlage ich für das Wappen vor: Von Rot und Blau gespalten; rechts zwei silberne Rautenbalken (der obere bestehend aus einer halben und zwei ganzen Rauten, der untere aus zwei ganzen und einer halben); links ein silberner Anker.

Auf dem rot-silbern bewulsteten Helm ein wachsender silberner Greif, die roten Flügel belegt mit den zwei Rautenbalken, in den Krallen eine rote Kugel haltend.

Diese Darstellung lehnt sich an die älteste Beschreibung unter Berücksichtigung der Abbildung von 1484 an und ersetzt nur den Schlüssel durch den Anker, da wir vermuten, daß dieser 1484 bereits mißgedeutet worden ist. Wären Sie damit einverstanden?

Eine Liste der von uns empfohlenen Heraldiker füge ich meinem Schreiben gern bei.

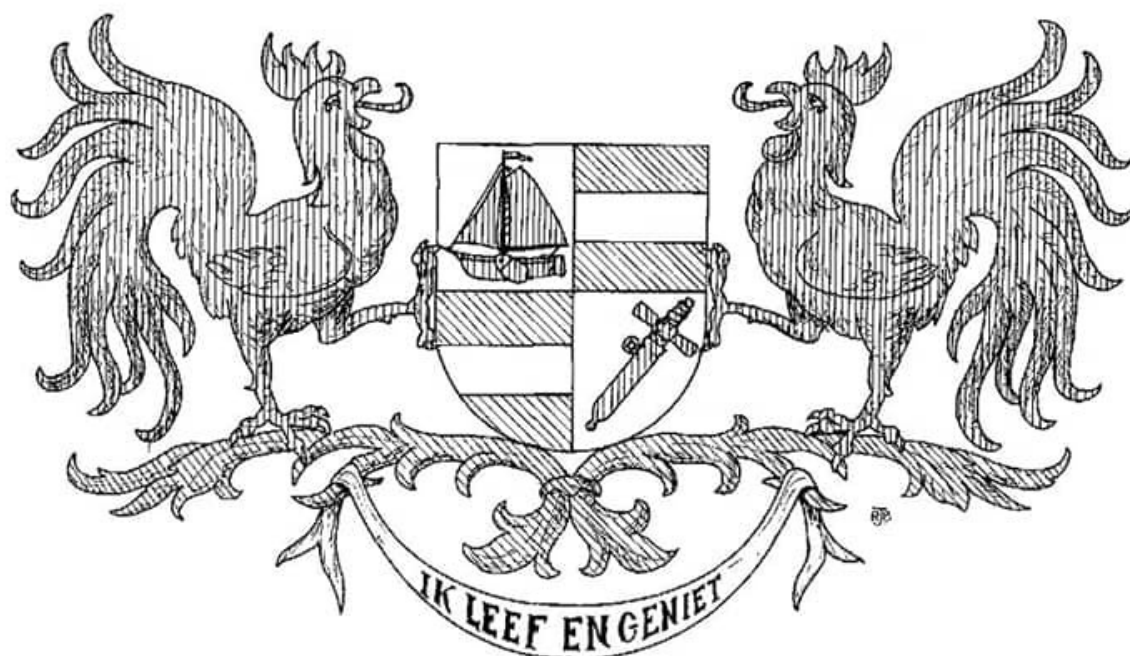
Mit freundlichen Empfehlungen,

Dr. Beck

Vorsitzender

Die von der Osten

Sieroversche/Suuroverste

SIEROVERSCHE/SUUROVERSTE. Fjouwerendield: I. yn sulver in read sylskip; II en III. yn grien in sulveren dwersbalke; IV. yn sulver in swurd mei skie of fuorre, de punt nei rjochtsûnder, mei rjochts in ring, alles yn read.

Skyldhâlders twa reade hoannen, alles steande op in griene arabesk.

Spreuk: IK LEEF EN GENIET; yn swarte letters op in read lint.

Dizze skippersfamylje komt út Grinslân. Dêrom stiet der in skip yn it earste kertier. De wite balke yn it grien stiet foar it Wynskoatterdijp, dêr't de measten út dit laach oan wennen en dêr't sy op fearen. It swurd yn it fjirde kertier wiist op de famyljeleginde, dat it slachte ôfstamme soe fan in ridderslachte Zuer. De skyldhâlders wize op it sosjalisme, dat yn de famylje in bulte oanhing hie. De wapenspreuk komt fan de pake fan de oanfreger.

Ynstjoerder: J. Sieroversche te Ljouwert.

Untwerp: de ynstjoerder.

Sieroversche

SIEROVERSCHE. Yn sulver in griene, plante beam, dêr't in read hart efterlâns springt oan wjerskanten beselskippe rjochts en lofts fan in read mole-izer.

Helmteken: in sulveren flecht, eltse wjuk belein mei in read goatysk skyldsje oerladen mei in sulveren mole-izer.

Helmkleed en wrong: grien, fuorre fan wyt.

Gjalp (cri): HOGEMOET, yn swarte letters op in wyt lint.

Mei dit wapenskyld sûnder mole-izers segelet noch it slachte Karsten Larberg, einierden en boererjochters fan 1449 ôf yn de buorskip Achmer-Bramsche ûnder Osnabrück (Westfalen). Foar dy tiid (foar in skaainamme-feroaring) wiene sy bekend as houtgreven fan Hembeke.

Ien út de neiteam, Christjaan H. Karsten Larberg, hie in soan, dy't as boere-arbeider (Harm Christyaanst) yn 1811 mei in nije skaainamme (Zuroverste) ynskreaun waard. Hy waard 27 maart 1774 yn de Luterske tsjerke te Hoogezand doopt.

Farianten fan de namme Zuroverste binne: Suuroverste en Sieroversche. It mole-izerwapen is neffens it Archief Sankt-Johann yn Osnabrück fan Hembeke (Adliche Geslechtern aus Westfalen). Sadwaande de tafoeging fan it mole-izer as âldste wapen.

Sjoch ek: Genealogysk Jierboekje 1989, side 143.

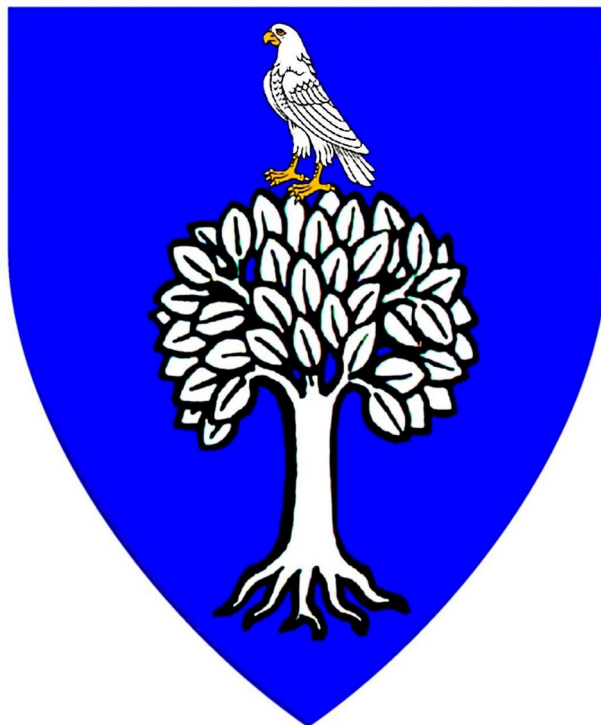
Ynstjoerder: J. Sieroversche, Van Eesterenplein 17 te Ljouwert.

Het oude familiewapen “zur Oeveste” volgens Artificial Intelligence (AI)

Bij het maken van een video met onze familiegeschiedenis in diverse talen met behulp van Artificial Intelligence, werd meerdere malen het oude familiewapen beschreven als een ontwortelende boom waarop een havik is gezeten.

Aangezien de opdracht in het script was om het nieuwe familiewapen Sieroversche te beschrijven bevreemd dit. Vooral ook omdat na 14 pogingen om het script op dit punt te herschrijven het AI vast blijft houden aan het onderstaande ontwerp. De reden hiervan blijft onduidelijk.

Het is echter wel opmerkelijk dat AI juist voor het symbool van de ontwortelde boom kiest. Immers in het voorgaande is deze reeds genoemd als de beschrijving van ons familiewapen in 1985 door familieleden. Vandaar dat ik ook dit wapen dat volgens AI de onze is, wil opnemen in onze genealogie.

Bastaardij

Jan Sieroversche werd volgens zijn geboorteakte geboren op 3 februari 1968 in Groningen als zoon van Wilhelmina Litzkezina Sieroversche (1946) en een onbekende vader.

Als een kind werd geboren zonder een wettig huwelijk als grondslag of als de vader niet bekend was dan volgde hij/zij wettelijk de linie van zijn/haar moeder. Hij werd dan aangemerkt als een Bastaard en in dit geval deelde het kind ook niet in de rechten van zijn beide ouders (bijvoorbeeld het recht op een Adellijke titel of het familiewapen). In dit geval dus alleen het recht op de familienaam "Sieroversche" en de afkomst uit deze familie, maar dus niet het recht op het familiewapen. Zoals dit beschreven staat op de pagina Familie Kirk, zijn de huidige naamdragers van de familienaam Sieroversche feitelijk de familie Kirk uit de USA die een Iers/Schotse oorsprong hebben. Alleen bij Jan Sieroversche (1968) blijkt uit zijn DNA dat hij via zijn vaderlijke lijn ook als enige vreemd genoeg de bloedlijn deelt met de oude familie Sieroversche/Sireuversche (Zur Oeveste).

Volgens opgave van zijn moeder was hij een zoon van de circus artiest en leeuwentemmer "Wolfgang Trunk" (1940-2019) die destijds werkzaam was voor het Circus Belli-Strassburger in Hilversum. Hoewel uit een DNA match blijkt dat 1 van zijn voorouders de Duitse Bosbouwwetenschapper, Houtvester en Hoveling "Johann Jakob (v.) Trunk" (* 21 Februari 1745 in Worms en † 30. Maart 1816 in Alsheim) was, bleek uit de DNA match met zijn grootouders via de mannelijke lijn (het echtpaar Schmidt en Bos) dat het vaderschap aan een ander toegerekend kan worden en daarmee de afkomst uit de familie "Schmidt" bewezen kan worden.

Ook deze familie was een tijdlang werkzaam in het Circus Strassburger en woonde in eerste instantie op het winterkamp van het Circus Strassburger (later Circus Belli) in Hilversum. George Schmidt (1942-2004), een zoon van het echtpaar Jacob Schmidt en Antonia Bos was zelfs een dubbelganger van "Wolfgang Trunk". Van 1962 tot 1964 was hij voor hem een stand-in in het Circus en heeft ook later nog van diens identiteit gebruik gemaakt. Daarnaast was hij autohandelaar en ondernemer in Leiden.

Aangezien onder de oude hoofdregel van onwettige afstamming een kind de afkomst van zijn moeder volgt, dan zou dit voor de grootvader van Jan Sieroversche (1968-) hetzelfde betekenen en dat hij (dus ook wij) feitelijk de wettelijke afstamming volgt van zijn moeder "Elziena Hummel". Vandaar dat ook het geslacht Hummel is opgenomen in deze website. Aangezien zijn moeder echter nog gehuwd was met Christiaan Sieroversche (1868-1905) en hiermee het wettige huwelijk als standaard genomen moet worden spreken wij over een onecht kind, buiten de echt geboren en overspelig kind. Dit wil zeggen een kind dat is verwekt bij een gehuwde vrouw door een man die niet haar echtgenoot is, waarmee dan de vrouw en haar echtgenoot van rechtswege de officiële ouders naar het aloude rechtsbeginsel sola mater est quaedam - "alleen de moeder is zeker".

Aangezien dit huwelijk pas na 1905 ontbonden werd en het vaderschap van Jan Sieroversche (1898-1961) door de eerder genoemde Christiaan Sieroversche niet betwist werd is er daarmee sprake van een wettige afstamming uit het geslacht "Sieroversche" ondanks dat de bloedlijn door mijn grootvader niet werd gedeeld.

In retrospectief tot de middeleeuwen dan kunnen de beschreven geslachten als "adellijk" aangemerkt worden. Hiervan 2 tot de "echte" adel en de rest als geslachten die zijn voortgekomen uit het burgerlijk patriciaat. Voor al deze geslachten geldt echter dat er geen sprake was van bestendige adeldom. Dit wil zeggen volgens een oude rechtsregel dat als een geslacht meer dan 3 generaties niet meer in deze hoedanigheid verkeerde dit een verlies van deze status betekende. Ook het omgekeerde was hierbij waar. Soms kon men door aankoop of belening van een riddergoed of door zijn functie in het publiekelijk verkeer aangemerkt worden als "edel", het betrof hierbij dan persoonlijke adeldom. Als echter deze status 3 generaties binnen dezelfde familie voorkwam kon dezelfde familie aangemerkt worden als "adellijk" dan wel behorend bij het "patriciaat". Bastaarden waren echter uitgesloten van hun voorouderlijke afkomst en golden daarmee als de eerste stamvader van hun eigen "nieuwe" geslacht.

In dit geval zou daarmee Jan Sieroversche (1968-) aangemerkt moeten worden als die eerste stamvader waarbij zijn persoonlijke status in de middeleeuwen vergelijkbaar zou zijn met die van een dienstman (ministeriaal), daarmee behoorde tot de ridderstand. Afhankelijk of deze functie in de stad of op het land werd uitgeoefend was er dan sprake van het "stadspatriciaat" of (lage) "landadel". Voor de beoordeling van zijn status in de middeleeuwen zijn de volgende drie criteria aan de orde. Ten eerste zijn huidige functie als ambtenaar, welke in de middeleeuwen vergelijkbaar zou zijn met die van een "Ambtman". Ten tweede mag de wijze waarin hij is opgegroeid meetellen in deze beoordeling. In dit geval werd hij zijn eerste 8 levensjaren opgevoed door zijn grootmoeder Cornelia Reigersberg, welke familie behoorde tot het Stadspatriciaat van Groningen. Later huwde zijn moeder op 11 juli 1980 te Leeuwarden met Douwe Lettinga (Lettinga), een telg uit een boerengeslacht (Eigenerfde Herenboeren) welke verwant was aan de rijke boerengeslachten "Bierma", "Wassenaar" en "Dijkstra" uit de Bildthoek in Friesland. Na zijn huwelijk vestigde zich Douwe Lettinga met zijn nieuwe gezin als vastgoedbezitter in de Stad Leeuwarden aan de Camminghastraat nr 9 te Leeuwarden. Hoewel Jan Sieroversche in dit huwelijk niet de achternaam van deze nieuwe man zou dragen, werd hij in diens testament van 28 januari 2008 wel benoemd als universeel erfgenaam na het overlijden van zijn vrouw. Ten derde zijn bezit van het riddergoed Pommlitz, welke oorspronkelijk een ambachtsheerlijkheid betrof en waarbij het recht op de titel "Erbherr" (Erfheer cq Ambachtsheer) nog steeds aanwezig is.

Deze 3 criteria wegende kan hieraan de conclusie verbonden worden dat mijn persoonlijke (sociale) status in de Middeleeuwen op grond van de eerste twee criteria aangemerkt zou zijn als behorende tot het (Stads)patriciaat en daarmee gelijkwaardig aan de Ridderstand. Het eigendom van het Riddergoed Pommlitz zou mijn persoonlijke (sociale) status echter hebben verheven tot de feitelijke Ridderstand (met als persoonlijke titel "Ritter" of "Erbherr") zolang ik in het bezit van dit Riddergoed zou blijven.

Gelukkig zijn de duistere middeleeuwen sinds lang voorbij en heeft de adel zijn rechten sinds 1848 verloren. Daarnaast zijn ook de nadelen van een onwettige afstamming (kinderen voortgekomen uit een verbintenis waarbij ouders niet gehuwd waren) niet meer aan de orde door de diverse wetswijzigingen die al vanaf 1967 in Duitsland en Nederland hebben plaatsgevonden.

In onze tijd is het niet meer belangrijk wat iemand zijn afkomst is maar vind deze beoordeling alleen nog maar plaats op grond van het individu. Voor iemand die echter een passie heeft voor historie zoals ik, is het echter wel leuk om dit op deze wijze in kaart te brengen.

Volgens het CBG (Centrum voor familiegeschiedenis) onder de titel "Bastaarden, figuren in de marge?" waren tot ongeveer 1800 onwettige kinderen vaak overgangsfiguren tussen elites en iets lager geplaatste sociale groepen. In de middeleeuwen werd doorgaans verwacht dat ze zich in hun wapenschild blijvend onderscheidden met een bastaardstreep of ander opvallende aanpassing. Tegenwoordig is dat niet meer zo. In de Gen. (2022, nr. 4) schenkt Maarten van Bourgondië uitgebreid aandacht aan bastaarden.

Vanwege het klassieke Romeinse erfrecht maakten buitenhuwelijkse kinderen geen aanspraak op de erfenis van hun vader. Wel konden ze tijdens diens leven begiftigd worden met goederen of gelegitimeerd worden door het hoogste gezag. Ondanks deze symbolische en juridische aanpassingen bleven ze een klasse apart. Bastaarden van de hoogste adel hadden privileges en waren dus ook van adel. Bastaarden van middelhoge en lagere adel schoven vaak door naar een niet-adellijke elite of gingen op in de sociale middengroepen.

De levensloop van het onwettige kind werd sterk bepaald door de afkomst van de moeder. Als zij ook uit een elite afkomstig was, was de kans op maatschappelijk succes groter. Het echte taboe op het onwettige kind is overigens een product van de Reformatie. Vóór die tijd gold *Mieux vaut être bâtard que d'être annobli*: 'Liever een bastaard te zijn, dan van burger tot edelman gemaakt te worden. De adel werd gezien als een 'ras' dat ontstaan was uit deugden als dapperheid en wijsheid. Eigenschappen die letterlijk via het bloed zouden zijn doorgegeven.

Hoewel bastaarden invloed konden krijgen in de huishouding van hun familie, zoals Antoon van Bourgondië (1421-1504, bron: Wikipedia), werden ze scherp in de gaten gehouden. Ter voorkoming van valse pretenties was de heraldische bastaardstreep of linkerschuinstaak in het wapen dan ook verplicht. Het maken van dit soort modificaties noemen we breken. Bastaarden werden vaak opgevoed in het adellijke gezin van hun halfbroers en -zussen en hadden een aansluitende plaats in de familiehiërarchie. Deze hield verband met de verdeling van goederen tussen oudere en jongere takken, maar ook met militaire aangelegenheden. Daarbij kon de oudste zoon met weglating van de barensteel (een dwarsbalk met blokvormige 'hangers' eraan) het volle wapen van zijn zojuist gesneuvelde vader voeren, gevolgd door andere wapenfiguren die onderscheid maakten tussen de jongere broers of natuurlijke halfbroers en -zussen. Veel bastaarden maakten de gehate streep korter en smaller, maar bij het gemiddelde onechte kind volstond het om het wapen met een onderscheidend teken, een remarquabele note, te breken. Tot een vast adellijk breukensysteem kwam het in Nederland niet, terwijl de burgerij al heel vaak per generatie zijn wapens aanpaste zonder dat er onwettigheid in het spel was.

Ongeveer veertig procent van de baby's wordt tegenwoordig buiten een huwelijk geboren. Ook het kind van wie de vader adeldom heeft, is automatisch 'van adel'. Oude tradities van bastaardstrepen horen gelukkig tot het verleden, maar wapens worden nog wel gebroken als het narratief in de familie verandert, bijvoorbeeld als de achternaam en het wapen in vrouwelijke lijn worden doorgegeven, of als er sprake is van een adoptie. Dit is allemaal facultatief en vrij, zolang de overige regels van de heraldiek worden gevolgd en niet het wapen van een andere familie wordt gestolen.

Het Nederlands Burgerlijk wetboek geeft hierover het volgende;

Wetgeving tot 1998

In Nederland gold als onwettig kind voorheen in beginsel elk kind dat niet tijdens een wettig huwelijk of binnen een bepaalde tijd (307 dagen) na ontbinding van het huwelijk is geboren. Daar de wetgever zo weinig mogelijk kinderen de status van wettig kind wilde onthouden, was het enerzijds moeilijk een kind dat uiterlijk de staat van een wettig kind voerde, tot onwettig kind te degraderen en anderzijds gemakkelijk een onwettig kind de staat van wettig kind te verschaffen. Verlies van wettigheid vond plaats wanneer een getrouwde man een rechtsvordering tot ontkenning van het vaderschap van een binnen zijn huwelijk geboren kind met succes beкроond zag. Een onwettig kind kon de staat van wettig kind verkrijgen door wettiging en door adoptie. Onwettige kinderen werden onderscheiden in erkende en niet-erkende. Het verschil kwam onder meer in het erfrecht tot uiting. Een onwettig kind kreeg naar Nederlands recht door zijn geboorte de staat van natuurlijk kind van zijn moeder (art. 221 BW (oud)). Deze bepaling herstelde het aloude (rechts-)beginsel 'Moeder maakt geen bastaard' volledig in ere.

Huidige Burgerlijke Wetgeving

Sinds 1998 is het onderscheid gehuwde en ongehuwde moeder komen te vervallen, onder andere naar aanleiding van het baanbrekende arrest Marcxk vs België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Nederlandse wetgeving maakt in het personen- en familierecht van het Burgerlijk Wetboek een ander onderscheid, namelijk tussen kinderen die wel en kinderen die niet in familierechtelijke betrekkingen tot hun (beide) ouders staan.

De familienaam Sieroversche (Zur Oeveste)

De oorspronkelijke schrijfwijze van onze familienaam “zur Oveste” bestaat uit twee delen; ten eerste het predicaat “zur”. Het predicaat "Zur" met de letterlijke betekenis “Op de” was een eervolle toevoeging voor de eigenlijke familienaam en droeg praktisch dezelfde betekenis als het predicaat “von” in zich. Het verschil in predicaat lag hem oorspronkelijk in het eigendomsrecht; terwijl “von” of “von der” het eigen vrij overerfbaar bezit aangaf, werd het “zur” of “zu” gebruikt in die gevallen waar dit een leengoed betrof wat niet zondermeer vrij overerfbaar binnen een bepaalde familie was.

In dit laatste geval moest bij iedere nieuwe opvolger opnieuw de leenhulde gepleegd worden. Uiteindelijk werd in de 18e eeuw met name het predicaat "von" en "von der" het onderscheidingsteken van de ongetitelde Adel en in zeldzame gevallen eveneens het predicaat “zur” en “zu”, zoals dit bijvoorbeeld bij de Prinselijke familie "zur Lippe"

Het tweede gedeelte van onze familienaam “Oveste” lijkt iets moeilijker verklaarbaar, uit de diverse bronnen blijken er verschillende verklaringen aanwezig uit welk “stamwoord” deze naam is ontstaan. Zo worden bijvoorbeeld de woorden; bosrand, versterking, waterloop, hoogte en schaapskooi als verklaringen genoemd. Uit het onderzoek blijkt echter dat in de periode tussen 1402 en 1459 onze naam werd geschreven als “Oves” of “Ovese”.

Het woord “Ovese” komt voor het eerst voor op Nederlandse bodem in een lijst van bezittingen van Herbertus van Putten en andere leden van zijn geslacht in 1313; “mansum unum sitim super ovese ad marcam”. Dat betekende dat Herbertus voor een hoeve boven de schaapskooi één mark aan de graaf van Gelre moest betalen.

Uit ons onderzoek bleek onze stamhoeve oorspronkelijk eveneens een dergelijke gespecialiseerde schapenkooi te zijn geweest, welke onder het dagelijks beheer van de meier viel, zoals deze is afgebeeld in de maand "December" van het Getijdenboek van de Hertogen van Berry (Les Très Riches Heures du Duc de Berry). De verwarring over de verschillende betekenissen van dit woord is niet zo verwonderlijk als men weet dat er vaste regels waren op welke wijze een dergelijke schaapskooi in de 12e eeuw gebouwd diende te worden. Allereerst werd een plaats uitgekozen op een hoger gedeelte van het land gelegen aan de rivier, een groot gedeelte van dit land werd door een aarden wal omgeven, waarbinnen de schaapskooi werd gebouwd. Een constructie van aarde en hout van 46 meter bij 10 meter, waarbinnen een stal, een woonhuis en een stenen spieker van 2 zolderingen werd gebouwd. Het geheel had in uiterlijk alle kenmerken van een vroeg middeleeuwse walburcht.

Onze naam is dus afgeleid van een zeer oud Germaans woord dat in het oe (oud Engels) als "Eowestre" (schaapskooi), in het Gotisch "Awistr", vgl. ohd. "Euiist", "Avist", "Ovest", "Ouwist" en "Awêbi", ohd. "Ewit", "Ouwiti", oe. "Eowde" (schaapskudde) werd geschreven. De letterlijke betekenis was; "verzamelplaats van schapen". De letterlijke betekenis van onze familienaam is dus; "Op de Schaapskooi". Naamvarianties in deze naam zijn; Sireuversche, Suuroverste, Zuroweste, Zuroverste, Zuroveste, Zur Oveste, Zur Oeveste en Sieroversche.

Voor de nakomelingen van Jan Sieroversche (1968-) geldt dat zij het recht hebben om de naam van de "Heerlijkheid Pommlitz" aan hun familienaam toe te voegen; "Sieroversche van Pommlitz".

Huismerk

Hoewel onze voorouderlijke hoeve veelvuldig is veranderd door de modernisaties om het bedrijf aan te passen aan de eisen die de tegenwoordige tijd vragen, bleven rondom de oude toegangspoort de tekens van het eigendom bestaan.

Op deze wijze zijn boven de poort de geschilderde rozen zichtbaar die uit een hart groeien als symbool voor de levensboom. Aan de zijkant van de poort is het 18e-eeuwse huismerk van de hoeve zichtbaar, de letters **MDWB** vormend. Dit huismerk werd gebruikt om het vee mee te brandmerken of het eigen bezit te merken.

De eerste twee letters van dit huismerk **MD** vormen hierbij de toevoegingen uit latere tijd, waarmee werd aangeduid dat deze hoeve behoorde tot het Maltezer Domein. Wij vinden dan ook deze twee letters op bijna iedere hoeve in dit gebied aangebracht.

Het oorspronkelijke huismerk is door de letters **WB** weergegeven, welke in klank het woord "Ewes" vormen en hiermee Etymologisch gelijk staat aan het oude Engelse woord voor schaaap; "Ewes". Op deze wijze reflecteert ons huismerk onze eigen familienaam, welke eveneens etymologisch zijn wortels heeft in het woord 'schaapskooi'.

Sommige Historici geloven echter dat deze huismerken hun oorsprong vinden in het oude Scandinavische Runen Alfabet uit de 6e eeuw. In dit geval zou ons huismerk ontstaan moeten zijn uit de "EHWAZ" Rune (uitgesproken als AYE WAZ) met de betekenis van het Paard, symbool voor de mystieke band tussen het paard en zijn ruiter. Deze mystieke band wordt weerspiegeld in een oud Angel Saksisch gedicht met betrekking tot deze Rune; "Mijn loyale partner, draag mij door de slacht, naar overwinning, door dood, naar het land hierna". Het paard was namelijk ook het dier dat de ruiter zijn ziel naar de hemel droeg.

Sociaal (Historische) Status

De huidige familie "Sieroversche" volgt juridisch de oude familie "zur Oeveste", vandaar dat hier alleen de Sociaal Historische Status van deze familie beoordeeld zal worden. Hierbij kan er reeds op worden gewezen dat hun voorouders onder de naam "von Drele" behoorden tot de dienstmannen (ministerialen) uit het Bisdom Osnabrück. Maar tot welke Sociale klasse konden zij gerekend worden nadat zij zich verbonden hadden aan het Johannieter Ridderhuis in Lage?

Volgens de Middeleeuwse Gedachtenwereld had God ieder zijn of haar plaats in de samenleving aangewezen en werd het streven om een hogere plaats in deze samenleving te bereiken gezien als een doodzonde. De maatschappij werd derhalve gezien als een drie standen maatschappij; de Geestelijkheid die diende te bidden en zorg te dragen voor het zielenheil van de bevolking, de Adel die zorg had te dragen voor de verdediging van de bevolking en uiteindelijk de Boeren die dienden te werken om iedereen te voeden.

In deze Gedachtenwereld namen onze voorouders de zogenaamde derde stand van de Boeren in, zij die zonder rechten waren en slechts de plicht hadden om te werken. Een vrij eenvoudige maatschappij waarin alles zijn voorbestemde plaats en orde had. Het verschil tussen filosofie en werkelijkheid is echter een wereld van verschil en de Maatschappij uit de Middeleeuwen was echter ver van eenvoudig.

In deze wereld had men als persoon te maken met de status verbonden aan zijn afkomst, zijn rechterlijke status en zijn feitelijke status verbonden aan ambt, beroep of de woning. Zo kon een verarmde edelman wegens omstandigheden zich in de horigheid van een klooster begeven en diens opzichter worden over een buurtschap van verschillende boerderijen. Binnen zijn gemeenschap zou hij door zijn afkomst nog steeds gezien worden als de Edelman, echter voor het Klooster zou hij gezien zijn feitelijke status als een hogere horige worden gezien, gebonden door zijn ambt en huis aan het kloosterdomein. Zijn rechterlijke status zou echter ondanks zijn gebondenheid tot de grond waarop hij woonde nog steeds die van een vrij man zijn.

Wie dus iets wil vertellen over de sociale klasse van zijn voorouders zal zich dus moeten verdiepen in de diverse omstandigheden van zijn voorouders en het land of domein waar ze in woonden. In ons geval was het domein waar onze voorouders aan verbonden waren eigendom van de Soevereine Militaire Orde van Hospitaal Ridders van Malta. De eerste vraag die dan beantwoord moet worden of onze voorouders beschouwd werden als een deel van deze ridderorde en zoja waar in de hiërarchie van deze orde zij te plaatsen waren?

Allereerst hebben wij de Stichtingsoorkonde uit het jaar 1245 waarin staat geschreven dat het Huis te Lage, samen met de waterlopen, de territoriale rechten en zijn ministerialen op deze landen gezeten door de Graaf van Tekelenburg aan het Hospitaal in Jerusalem werden geschonken. Deze Ministerialen waren oorspronkelijk onvrije dienstmannen, die beschouwd werden als de laagste klasse in de Ridderschap en welke in ruil voor hun dienstverlening werden beleend met een boerenhoeve.

In het Saksische landrecht (Zoals deze vervat staat in de Sachsenspiegel, geschreven tussen 1220 en 1230 door Eike von Repkow) vinden wij deze klasse van mensen vermeld onder het 6e Heerschild als de zogenaamde Vazallen, Eremannen en de tot de Schepenbank gerechtigde lieden. Deze klasse van Ministerialen verschijnen gebruikelijk als Boerenrechter in hun dorp

en hoewel zij feitelijk onvrij zijn, worden zij door de rechtbank gezien als vrije mensen. Uit de genoemde Stichtingsoorkonde blijkt dus de basis van de Sociale Structuur binnen het Domein te Rieste te liggen bij de Maltezer Ridders, hun Ministerialen en andere helpende handen.

Een ander inzicht in de Sociale Structuur van dit Domein word gegeven in een Oorkonde uit het jaar 1384 waarbij precies 45 broeders in de Orde van Sint Jan worden genoemd. Als wij echter kijken naar de omvang van het Kasteel Lage in die periode, dan zien wij een gebouw wat nooit een permanente opvang aan 45 personen had kunnen bieden. Uit dezelfde Oorkonde weten wij echter dat 7 van deze broeders de Ridderlijke status bezaten en 3 broeders de Geestelijke Status. Hieruit kunnen wij concluderen dat er precies 42 mensen konden handelen in Wereldlijke zaken waarvan de Kerk en zijn vertegenwoordigers waren uitgesloten. Dit stemt overheen met de 42 gebruiksrechten in de mark, waarvan er precies 7 tot het Ridderhuis zelf behoorden. De resterende 35 delen vallen op de diverse hoeves in het domein en we mogen in de 35 overgebleven broeders dan ook de Dienstmannen beleend naar boerenleenrecht zien. De conclusie die hieruit voorkomt is dat onze voorouders behoorden tot deze broeders als deel van de Ridderorde, die een actieve rol hadden binnen de Ridderorde en behoorden tot de Wehrgerechtigde (het erfelijk recht op een boerderij met hieraan verbonden het recht om als schepen binnen het buurschap op te treden in naam van hun Soevereine Heren).

Op basis hiervan zouden zij binnen de Maltezer Orde beschouwd worden als de 6e klasse binnen de Hiërarchie van de Orde, genoemd Donaten of Schildknaap. Een extra bewijslast wat deze conclusie ondersteund is te vinden in de jaarlijkse Schuttersfeesten, waarin onze voorouders het recht hadden om als Korporaal van de Militaire Orde van de Ridders van Malta op mocht treden. Als men deze Militaire rang vergelijkt met de Duitse equivalent dan is het de rang van een "Fahnenjunker". De functie van Fahnenjunker betrof een jongen geboren uit een Adellijk huis, welke een opleiding tot strijder ontving en de eer ontving om het vaandel van zijn heer te dragen en welke functie gelijkwaardig was aan die van de Schildknaap in de Middeleeuwen.

Hoewel wij op basis van deze gegevens onze voorouders zouden aanmerken als behorend tot de lagere landadel, is deze conclusie niet steekhoudend. Immers deze conclusie zou opgaan voor alle families in dit domein die een vol(waardig) deel in de Markegronden zouden bezitten. Dit zou betekenen dat er 23 hoeves en vertegenwoordigers binnen een domein aanwezig zouden zijn met een dergelijke status die dan als Pares inter Pares (gelijken onder de gelijken) met elkaar zouden omgaan. Binnen een Middeleeuwse samenleving zou een dergelijke sociale structuur echter niet werkzaam kunnen zijn, hierbij komt dan ook nog eens de onvrijheid van de bewoners van deze hoeves. Hierbij moet nog wel vermeld worden dat de onvrijheid van de bewoners geen juridische onvrijheid betrof, daar zij voor de rechtbank wel als Vrije Mensen berecht dienden te worden. Hierdoor kon een erfpachter uit dit domein dan ook voor de rechtbank een aanklacht indienen tegen een eigenerfde boer, een vrij edelman of zelfs tegen zijn eigen Heer. De genoemde onvrijheid betrof het Glebea Adscripta (aan de grond vast geschreven), de bewoners waren door het Emphyteutisch recht gebonden aan de hoeve die zij bewoonden en bewerkten. Zij konden deze hoeve niet zondermeer verlaten, hun Heer kon hen niet zondermeer van hun land afzetten.

Terugkomende op de 23 volle hoeve eigenaren, die samen 1/5e deel van alle boeren vormden en hiermee dus al een zekere toplaag binnen de boerenbevolking vormden, er was ook binnen deze groep nog een onderscheid tussen de families welke het meest aanzienlijk was. In deze

vorm van een boeren aristocratie ging het naast het volle deel in de Marke, ook nog om het aantal hectares in grond, de grootte van de veestapel en de hoogte van de belasting die men diende te betalen. Binnen deze toplaag van de Vollerben (geërfde volle boeren) werd de boerderij qua grondoppervlak op de vijfde plaats gezet, qua veestapel stond de boerderij echter op de derde plaats, terwijl hij qua belasting op de tweede plaats gelijk na de Meier hoeve van Rieste werd genoemd. Gezien onze boerderij behoorde onze familie tot de heersende sociale laag binnen hun eigen plattelandsgemeenschap en werden de onder de term “Erbarkeit” aangesproken. Deze aanspreekvorm werd normaal alleen aan eigenerfde Heren- of Scholtenboeren (Großbauern), de landadel of de heersende stadsgeslachten gegeven. Onze voorouders werden dus aangemerkt als het Patriciaat binnen het Maltezer Domein te Rieste en waren in sociale status gelijkwaardig aan een meier- of Scholten geslacht.

De Meier (ook: maiorum, villicus, drost, advocatus, conductor, dispensator, gastaldio, gastaldus, magister, major [villae], massarius, oekonomus, officialis, officiatus, procurator, provisor, scultetus (Schult, schout) curiae, syndicus) was in de middeleeuwen een beampte in dienst van een lands- of dorpsheer. Dikwijls was hij de uitbater van de vroomhoeve en beheerde in naam van de heer andere boerenhofsteden (het saalland of salland). Als rentmeester inde hij de pachten en heerlijke belastingen (cijns) in. Ook delgde de meier de schulden aan de heer en hield hij toezicht over karweien en belastingen in natura aan de heer. Hij behoorde in de Heerlijkheid of Domein waar hij aan verbonden was tot de hoogste laag, de zogenaamde Aristocratie van de Boerenstand. Door het nauwe dienstverband met hun Leenheer waren ze zelfs gerechtigd om bij speciale gelegenheden aan de tafel op het Kasteel aan te zitten en deel te nemen aan het diner.

De conclusie die hieraan verbonden kan worden is dat gezien de opbrengsten van de boerderij zelf, de te betalen belasting, de bedrijfsgrootte en de positie en taken van onze voorouders, zij aangemerkt mogen worden als de zogenaamde “upperclass” binnen een Boeren Maatschappij. Het is dan ook niet bevreemdend dat een nakomeling in de 19e eeuw schrijft dat zijn geslacht behoorde tot de aanzienlijke en vooraanstaande families uit zijn regio. Hoewel zij feitelijk behoorden tot de horige stand van boeren, gebonden aan de boerderij waarop zij woonden, waren zij in functie en status meer dienstman of ambtenaar en werd het zware veldwerk door de arbeiders op de 4 kleinere boerderijen overgenomen die horig waren aan de hoofdhoeve van onze voorouders.

Adeldom of Patriciaat

Zoals reeds hierboven beschreven staat waren onze voorouders meer dienstmannen of ambtenaren binnen hun district dan dat het echte landbouwers waren. Het zwaardere landbouwwerk werd dan ook voornamelijk uitgevoerd door de vier aan hun onderhorige hoeses. Toch bleef het op basis van deze gegevens moeilijk te beantwoorden of onze voorouders ook behoorden tot de Adel van het Duitse Rijk.

Zelfs de correspondentie met de Hoge Raad van Adel in Nederland, de Soevereine Militaire Orde van Malta of de verschillende groepen binnen de Protestantse Ridderorders van Johannieters, geven geen eenduidig antwoord op deze vraag. Hoewel Adeldom niet erkend werd, werd dit ook niet bestreden door de Hoge Raad van Adel. Ook in de correspondentie met de Johannieter Ridderorde en de Soevereine Militaire Orde van Malta, werd ons geslacht wel aangemerkt onder de status vazal (leenman) maar hierbij werd geen Adeldom bevestigd of bestreden.

HOGE RAAD VAN ADEL

2500 BH 's-Gravenhage
postbus 16325
bezoekadres: Nassaulaan 2B
tel.: 070-3614281
fax: 070-3631712

30 juli 1999

r. 99/173

nderwerp: Adeldom

ijlagen:

In antwoord op Uw brief van 22 juli 1999 kan ik U het volgende mededelen.

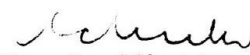
De vraag of de familie in Duitsland een adellijke status heeft bezeten blijft moeilijk te beantwoorden. Uit de door U thans vermelde gegevens zou op zijn hoogst kunnen worden afgeleid dat dit te eniger tijd mogelijk het geval is geweest. Er zijn U echter blijkbaar geen aanwijzingen bekend dat de familie deze mogelijke adellijke status in later eeuwen heeft behouden. Het feit dat de familie niet in de gangbare Duitse adelsliteratuur wordt vermeld wijst er eveneens op dat er van bestendige adeldom zeer waarschijnlijk geen sprake is geweest. Vooralsnog moet ik er dus van uitgaan dat Uw in 1772 naar Nederland gekomen voorvader geen adellijke status bezat.

Met betrekking tot een mogelijke inlijving in de Nederlandse adel is deze vraag echter niet meer relevant. Op grond van de (U bekende) Wet op de adeldom is inlijving van personen die stammen uit een geslacht met oorspronkelijk Duitse adeldom sinds 1 augustus 1994 niet meer mogelijk (Duitsland is geen land met een vergelijkbaar adelsstatuut omdat daar sinds 1919 geen wettelijk erkende adel meer bestaat). Vanaf 1 augustus a.s. is bovendien inlijving voor personen die reeds de Nederlandse nationaliteit bezitten, in het geheel niet meer mogelijk (zie art. 2).

Er zijn in principe geen uitzonderingen op de regel dat adeldom niet kan overgaan in de vrouwelijke lijn. De overgang van titels in vrouwelijke lijn bij het Koningshuis kon dan ook alleen tot stand komen via speciaal uitgevaardigde Koninklijke besluiten. Een dergelijke regelgeving wordt echter uitsluitend ten behoeve van leden van het Koninklijk Huis toegepast. Ik merk nog op dat de titel jonkheer van Amsberg die door Prins Claus en zijn drie zonen wordt gevoerd, een Nederlandse adellijke titel is die hun bij K.B. van 16 februari 1966 is verleend, zij het als equivalent van de door deze gevoerde adellijke naam "Von Amsberg".

DE SECRETARIS VAN DE
HOGE RAAD VAN ADEL,

De Heer J. Sieroversche
Oosterdiepswal 2
9291 CJ Kollum

Mr. O. Schutte.

HOGE RAAD VAN ADEL

No. 95/253

Onderwerp: Adeldom

2500 GK 's-GRAVENHAGE, 12 september 199

POSTBUS 30436
BEZOEKADRES: NASSAULAAN 18
TEL. 070 - 3614281; FAX 070 - 3631712
GIRO 1768105

Bijlagen: 2

In antwoord op Uw brief van 8 september 1995 kan ik U het volgende mededelen.

Uw familie i.c. de familie Sieroversche kan - uitgaande van de door U verstrekte gegevens - niet worden gerekend tot de van oorsprong inheemse adel en kan derhalve geen aanspraak maken op erkenning van adeldom. Inlijving in de Nederlandse adel op grond van oorspronkelijk buitenlandse adeldom is evenmin mogelijk, aangezien de op 1 augustus 1994 in werking getreden Wet op de adeldom bepaalt dat zulks alleen nog kan geschieden als in het land van herkomst een met het Nederlandse vergelijkbaar adelsstatuut bestaat, hetgeen in Duitsland, waar de adel in 1919 is afgeschaft, niet meer het geval is. Voor U persoonlijk komt daar nóg bij dat adeldom niet kan overgaan in de vrouwelijke lijn.

Over de maatschappelijke status van Uw voorouders kan ik niets met zekerheid zeggen, temeer daar er geen scherpe begrenzingen bestonden tussen de door U genoemde standen. Het geslacht Von Drehle kan wellicht tot de Duitse adel worden gerekend, maar is - althans onder die naam - blijkbaar in de 15de eeuw uitgestorven. In de gangbare Duitse adelsliteratuur wordt dit geslacht niet genoemd evenmin als de familie Oeveste die, naar het mij toeschijnt, geen adellijke status heeft bezeten.

Een verzoek tot naamsrectificatie dient te worden gedaan aan het Ministerie van Justitie. Artikel 1 lid 1 sub d van de Richtlijnen voor geslachtsnaamwijziging (zie bijgevoegde copie) zou mogelijk in Uw geval van toepassing kunnen zijn, maar dit is ter beoordeling van genoemd Ministerie. Voor een toevoeging in het bevolkingsregister van Laarberg dient U zich te wenden tot de bevoegde autoriteiten aldaar.

Opname in de Nederlandse adel is op grond van de Wet op de adeldom nog mogelijk door middel van erkenning of inlijving, maar slechts weinige families zullen hier in de praktijk nog voor in aanmerking komen. Ter nadere oriëntatie voeg ik een exemplaar van genoemde wet hierbij.

DE SECRETARIS VAN DE
HOGE RAAD VAN ADEL,

Mr. O. Schutte.

De Heer J. Sieroversche
Van Eesterenplein 17
1918 DC Leeuwarden

Van: James-Michael von Stroebel [mailto:jmvonstroebel@hotmail.com]

Verzonden: vrijdag 20 januari 2006 21:44

Aan: Sieroversche, Jan

CC: shamann@smom.org

Onderwerp: Your questions about knights of Malta

Dear Mr Sieroversche,

I refer to your inquiry of this date to info@smom.org, which has been referred to me.

1. Thank you for your kind thoughts and warm feelings to our historic Order. It is clear from your message that you have a good knowledge of your own family's history, and its connection over many centuries with the Order of St John of Jerusalem, later of Rhodes and later of Malta.

2. The return of the fortress of San Angelo in Malta was under conditions of shared sovereignty with the Republic of Malta. The international recognition of the Order's sovereignty has not depended on that territory. The Order has long been recognized as "a sovereign entity" whose sovereignty does not depend on territory (like international recognition of the "Holy See" of the Catholic Church as a sovereign entity, even without the territory of the Vatican City State).

3. This office which you have reached by your e-mail is the headquarters of the Federal Association of the Order of Malta in the USA. We maintain records only of the members of the Order who have been assigned to this Association since it was established in 1974.

The records of the whole Order are kept in the archives of the Order at its headquarters in Rome. Unfortunately, only a few of the records date from before the early 1800s. You may remember that in 1798 General Bonaparte and the French occupied the islands of Malta for several years. Many of the archives of the Order were taken by the French or destroyed. The archives that survived in Malta were taken under the control of the British when they received Malta as a colony after the treaty of Paris 1812. When Malta became independent, the archives were transferred to the government of the Republic of Malta.

You may write to the Librarian and Chief of the Archives of the Order in Rome, but it is unlikely that they will have the information you seek. [Library & Archives; S.M.O. di Malta; Via dei Condotti, 68; I-00187 Roma; Italy. If you can write in French or Italian, it would be better to do so.]

4. From the beginning, the Order was known as the "Johanniter" in Germany. But you may remember that after the struggles of the period of the Reformation, many of the knights of St John became Protestant. The Order of St John was not yet in Malta, so they were not called 'Knights of Malta'. The Protestant knights continued to be called "Johanniter" but after the Order moved to Malta (1530), the Catholic knights began to be known as the "Malteser". After the Treaty of Westphalen (1648), the vassals, peasants and people in Europe were required to be Catholic or Protestant according to the religion of their lords or rulers.

So if your family was vassal to the Protestant Johanniter in the 17th century, the records would not be with the Order of Malta, but would be with the Johanniterorden. There is a branch of the Joahnniterorden in the Netherlands, but that is of recent establishment (in the 20th century). You should contact the German "Johanniterorden, Balli Brandenburg".

5. You note that you family originates in the area of Lage, in Westphalen. The family name of the mother of my father is "von der Lage", and we know that they came from that general area.

I am sorry that I cannot give you more informataion, but I hope this will be of some assistance.

God's blessings to you,
Fra' James-Michael von Stroebel

Gebaseerd op ons eigen historisch onderzoek en gelet op de positie die onze voorouders innamen in de maatschappij op basis van het Saksisch landrecht in Eike von Repgow zijn Sachsenspiegel, kunnen wij zien dat onze voorouders werden geclassificeerd onder het 6e Heerscheld en waren feitelijk naar recht vrije dienstmannen genaamd "Ministerialen" welke waren beleend naar het boerenleenrecht.

Over geheel Europa was deze stand van dienstmannen bekend en hoewel zij in de oorkonden optraden naast de Adel, waren zij van oorsprong onvrij en vormden zij een geheel eigen klasse die slechts door hun eigen standsgenoten berecht konden worden. In de Middeleeuwse gedachten wereld die uitging van een drie standenmaatschappij; de geestelijkheid, de adel en de boeren (bidders, strijders en werkers), elke stand geheel van elkaar afgesloten, met een ieder op de door God gegeven plaats, werden de dienstmannen die duidelijk niet tot de Adel of Geestelijkheid behoorden, onder de klasse van boeren gerekend. Dat de stand van dienstmannen over "juridische bevoegdheid" beschikte wat hen boven de boerenstand uit die tijd plaatste, werd door de Adel afgedaan als; "het zeep waarmee je het varken schoon wast".

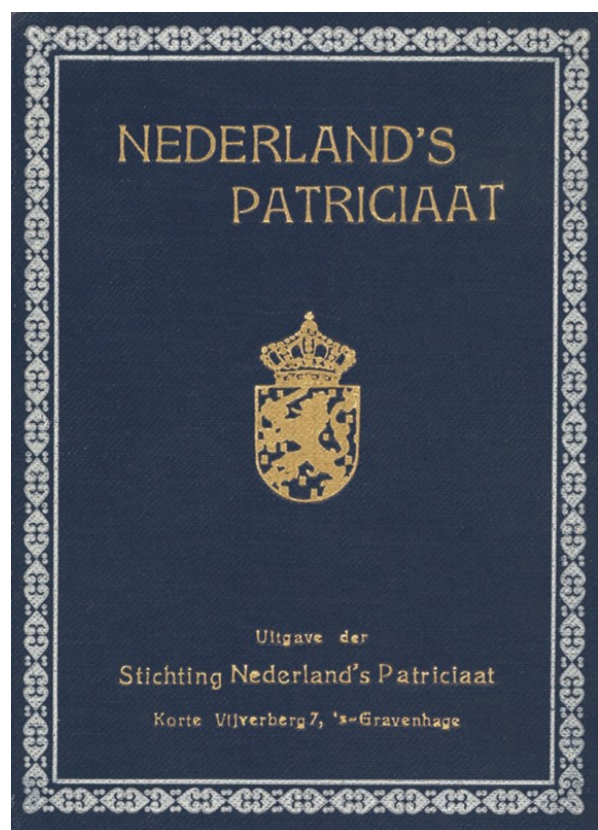
Deze geheel eigen stand die beschikte over juridische bevoegdheid werd in Duitsland sinds de 15e eeuw de "Ehrbarkeit" genoemd. Deze maatschappelijke laag tussen de Adel en het gewone volk, bestond uit de vrije geslachten in de Stad of op het platteland, welke het recht op bestuurlijke en juridische functies en het voeren van een wapen bezaten. Onder deze groep werden eveneens de beambte gerekend die op de landdagen verschenen. Deze stand welke eveneens bekend stond als het "Patriciaat" zag in het midden van de 17e eeuw zijn invloed afnemen door de Adellijke Ridderschap, op grond waarvan in 1654 het Neurenbergs Patriciaat een juridische zaak tegen de Ridderschap aanhangig maakte over de "Ebenbürtigkeit" (Ebenbürtigkeit is een juridische term die aangeeft dat zij tot dezelfde stand behoorden) van hun stand en de Adel en uiteindelijk hun beschermheer de Keizer om een uitspraak verzochten. In twee privileges uit het jaar 1696 en 1697 werd "Ebenbürtigkeit" van deze groep met de Adel door Keizer Leopold bevestigd; het oeroud, adellijk en ridderlijke afkomst, lang voordat men zich in de stad had begeven had men in een adellijk en ridderlijke stand geleefd, waren uitgenodigd om deel te nemen aan toernooien, waren tot ridder geslagen en waren opgenomen in Adellijke Stichtingen en Ridderordes. Voortaan mocht het Patriciaat dat zich voorheen alleen "Erbar" mocht noemen, zich voortaan als "Edel" betitelen.

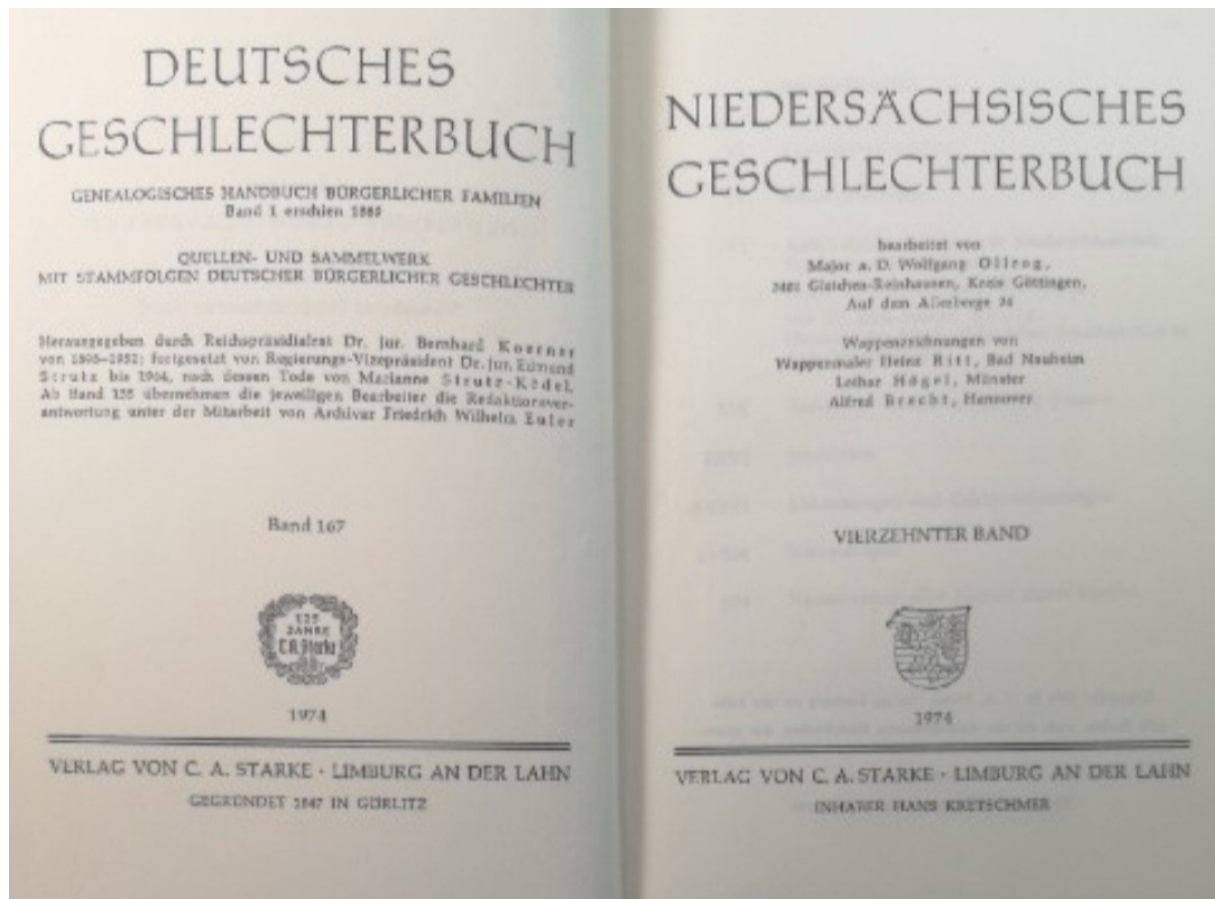
Hoewel deze privileges vooral betrekking hadden op het Neurenberger Patriciaat volgde snel het Patriciaat in de verschillende Steden en Landschappen dit recht op erkenning van "Ebenbürtigkeit" tot de Adel op.

Onder de benaming "Erbar" en dus behorend tot de "Ehrbarkeit" vinden wij onze voorouders in het buurrecht genoemd, waar zij optreden als schepen of buurmeester, woordvoerders van de buurraad en als aanklagers voor de Commanderij Lage bij de Landskanselarij te Osnabrück. Eveneens werd in de 1e helft van de 18e eeuw de "Ebenbürtigkeit" van de "Ehrbarkeit" in het keurvorstendom Hannover erkend en werd deze stand als gelijkwaardig in rang en titel aan de Aristocratie en Hofadel als "Staatspatriziat" opgenomen. In 1756 word de eerste familie uit Rieste, namelijk de familie "Meyer zu Rieste" als amtmannen familie onder het Staatspatriziat ingeschreven. Op grond van de hoge kosten die met deze inschrijving verbonden is, moesten echter vele families afzien van deze procedure van erkenning en opname.

Om alle rechthebbende families wel in beeld te houden werd in opdracht van het Keizerrijk in 1889 een start gemaakt om deze families te registreren in het "Genealogisches Handbuch bürgerlicher Familien", welke in 1956 werd hernoemd in het "Deutsche Geschlechterbuch". Het einde van het Keizerrijk en de afschaffing van de Duitse Adel in 1919 bracht geen verandering in deze opdracht. Door de opname in het Deutsche Geschlechterbuch werd de familie "**Zur Oeveste**" in 1974 erkend als het "**Niedersächische Patriziat**".

De conclusie welke nu op grond van de bewijsvoering gegeven kan worden is dat onze familie tot de klasse van het "**Niedersächische Patriziat**" (Patriciaat) hoort, welke op grond van de Keizerlijke privilegiën uit het jaar 1696 en 1697 in rang en geboorte gelijkwaardig was aan de lagere Adel en zich bij Keizerlijke beschikking "**Edel**" mag noemen.

Een geslacht voortgekomen uit dienstmannen genaamd Ministerialen, welke in een adellijk en ridderlijke stand hadden geleefd, waren uitgenodigd voor toernooien en tot ridder waren geslagen op grond van hun erbare rechten.

PAGINA 370		
17 Strüwe, Anna Cathrin, * Hesepe ..., † ebd. 1. 10. 1746. 18/19 ... 20 tor Ovest, Beren, * Rieste ... im Juni 1699, † ebd. 26. 10. 1762, Bauer zu Rieste; ∞ Bramsche ... im Nov. 1719		
PAGINA 547		
Overbeck 34 Overbeck (Averbeck) 28 Overheide 227, 228 Overheyde 217, 228 Overhof 162 Overlack 522, 523 tor Ovest 370	Plinke 237 Plitt 333 Ploenio 377 Ploenio (Plenio) 378 v. Plötz 440 Poegel 531 v. Poellnitz 534	Ränker 77 Rahte 129 Ramm 83 Rangaei 91 Rangaeus 91 Rasch 473 Rath 319

BURKE'S GENEALOGICAL AND HERALDIC HISTORY OF THE LANDED GENTRY

FOUNDED BY THE LATE
SIR BERNARD BURKE, C.B., LL.D.
ULSTER KING OF ARMS 1852-1892

1937
CENTENARY (15th) EDITION
EDITED BY H. PIRIE-GORDON, D.S.C., F.S.A.

SHAW PUBLISHING CO., LTD.
IN CONJUNCTION WITH THE BURKE PUBLISHING CO. LTD.
LONDON

Das niedersächsisches Patriziat und sein Ursprung.

Inaugural-Dissertation
zur
Erlangung der staatswissenschaftlichen Doktorwürde
der
hohen rechts- und staatswissenschaftlichen Fakultät
der
Kaiser-Wilhelms-Universität Straßburg i. E.
vorgelegt
von
Ludwig Ohlendorf
aus Hannover.

Annulé ICT

Hannover.

Druck von W. H. Riemannscheider.

1900.

Y
387

The *Deutsches Geschlechterbuch*, until 1943 known as the *Genealogisches Handbuch bürgerlicher Familien*, is a major German genealogical handbook of bourgeois or patrician families. It is the bourgeois and patrician equivalent of the *Genealogisches Handbuch des Adels* and the former *Almanach de Gotha*. It includes genealogies and coats of arms of the included families. The *Genealogisches Handbuch bürgerlicher Familien* was started in 1889 and prior to 1943, 119 volumes covering around 1,200 families were published under the original title. From 1956, the series were continued under the title *Deutsches Geschlechterbuch*. In 2007, the 219th and latest volume was published. In total, around 4,000 families have been covered.

The *Hamburgisches Geschlechterbuch*, comprising 17 volumes on the *Hanseatic* families of Hamburg, is an integral part of the work, and is regarded as the most comprehensive reference work of its kind on a single city.^[1]

The publication has been highly influential and inspired several similar publications, such as *Nederland's Patriciaat*. To some extent it corresponds to *Burke's Landed Gentry* in the United Kingdom, although it could also be said to be the equivalent of *Burke's Peerage* in its coverage of *Hanseatic* and patrician families who comprised the highest class in the former city-republics.

Persoonlijke titel

Door de aankoop in 2008 van het Riddergoed Pommlitz (Mügeln) viel het historisch naamrecht van de titel "Erbherr von Pommlitz" toe aan Jan Sieroversche (1968-).

Hoewel het hierbij een persoonsgebonden titel van **"Heer"** betreft (vergelijk ambachtsheer), mogen de (klein)kinderen die geboren werden in de periode nadat hun ouders dit recht ontvangen hadden, deze titel erfelijk voeren zelfs als het bezit waaraan deze titel verbonden was weer verkocht werd. Hierbij kan gewezen op het Koninklijk Huis waarbij 1 van de titels van de Monarch; "Erfheer en Vrijheer van Ameland" is.

Door het bezit van dit Riddergoed zou mijn persoonlijke sociaalhistorische status feitelijk verschuiven vanuit het Patriciaat naar die van de daadwerkelijke Ridderstand. Van de gelijkwaardigheid tot deze Ridderstand naar de feitelijke Ridderstand met als titel **"Ridder"**.

Echter is het in historische zin beter om hierbij de titel **"Heer"** te gebruiken. Dit gezien mijn eigen historische afkomst uit een Patriciaat geslacht en gezien het feit dat de titel **"Heer"** zowel door het Patriciaat zelf als de lage Ridderadel in gebruik was.

Der Wohlgebohrne Herr Johann Michael von Schindler Erb, Lehn und Gerichts Herr auf Rüdigsdorff, Neuhoff, Pomlitz (Pommlitz) und Zschoppelshayn 1668-1740.

DNA-onderzoek Zur Oeveste

Hoewel ons voorgeslacht lijkt te zijn ontsproten het geslacht “von Drehle”, bleef op basis van ontbrekende oorkonden er een onzekerheid over deze afkomst bestaan. Feitelijk was er slechts een absolute zekerheid te geven tot het jaar 1403 waarin “Kerstin (Christian) ter Oves” als een hofhorige pachter op de voorouderlijke stamhoeve voorkomt. De reden dat in de oudere genealogie toch het geslacht “von Drehle” werd aangemerkt als dit voorgeslacht heeft betrekking op het leenrecht van deze hoeve en de sociale status van “Kerstin ter Oves” en zijn nageslacht. Uit het oude onderzoek bleek namelijk dat de beide boerderijen “Groot- en Klein zur Oeveste” die tot de 17^e-eeuw bij elkaar bleven horen, qua grootte een vol Scholtenhof (vroomhoeve) uitmaakten. Eveneens bleek de familie “zur Oeveste” alle kenmerken en het aanzien van een Scholtengeslacht te bezitten.

Hiernaast zagen wij dat de hoeve “zur Oeveste” de naamoorsprong in een Middeleeuwse Fortificatie had liggen en het recht van schapenhouderij bezat. Dit beperkte recht tot het houden van Schapen werd nog tot de 17^e eeuw alleen door de zogenaamde Scholtenfamilies en de eigenaren van deze Schaapskooien uitgeoefend, waaronder dus onze familie en de familie Meier van Rieste. Hoewel er van oorsprong twee Scholtenhoven in dit gebied bekend stonden, nl; de Vroomhoeve zu Lage en de vroomhoeve zu Rieste, werd de eerste in het jaar 1260 door de Ridder Hermann von Hake opgeheven en veranderd in een versterkte hoeve (“municione habitacionis”) waardoor hij in strijd kwam met het Maltezer Ridderhuis van Lage. In het jaar 1359 wordt dan de ridder “Christian de Drele” als (achter)leenman op deze versterkte hoeve genoemd, welke in leen is uitgegeven aan de ridder Arnoldus von Brochues.

Dit betekende dat de status “Christian de Drele” als achterleenman en dus als een hofhorige pachter hetzelfde was, als die van “Kerstin (Christian) ter Oves”. Eveneens bleek uit onderzoek dat de “municione habitacionis” uit 1260 dezelfde boerderij was die in het jaar 1403 als onze Stamhoeve voorkomt. Logischerwijs zou dus in leenopvolging een nakomeling in dit leen opgevolgd moeten zijn, op grond waarvan wij het geslacht “von Drehle” mogen aanmerken als het voorgeslacht van onze familie.

Een onzekere factor blijft echter of niet na de verwoesting van het ridderhuis Lage in 1386 en de reorganisatie van dit gebied met een dubbele heerschappij, een geheel ander geslacht in deze positie en het leen is opgevolgd, om hierdoor meer de belangen van de nieuwe Landsheer (in dit geval de Bisschop van Osnabrück) te behartigen.

Helaas was een dergelijk geslacht aanwezig dat sinds de 14^e eeuw als dienstmannen de belangen van verschillende Bisschoppen heeft verdedigd. Het betreft hierbij het van oorsprong genoemde geslacht “von Boclo”, welke met de Ridder Godescalus de Boclo sinds 1217 in Welbergen als Meiers van Boclo voor het Bisdom Munster en sinds 1360 eveneens door de Bisschoppen van Osnabrück in Ankum werden ingezet als hun rentmeesters. Het wapen dat door dit geslacht werd gevoerd was blijkens de zegels ongeveer gelijk aan het geslacht “von Langen” welke in Bramsche hun bezittingen hadden liggen, namelijk (in goud)

3 rode ruiten schuin geplaatst. Gezien hun familiewapen en bezittingen waren ze eveneens verwant aan het geslacht “von Keppel” (von Cappeln), welke sinds het begin van de 11e eeuw nawijsbaar is.

Tussen 1313/1314 wordt de “Ridder Heinrich de Boclo” genoemd als hij zijn mede-eigendom van de hoeve “Vogelsanghe” in Welbergen, dit onder toestemming van zijn neven “Johannes en Henricus de Oves” en diens gelijknamige zoon “Henricus” die dit als hofhorig goed weer terugontvangen. In 1380 wordt dit goed wederom genoemd als het leenrecht op dit goed opgeven wordt en het door het Bisdom Munster verkocht wordt aan de Johannieten van Burg Steinfurt. Dat de eerdergenoemde “Johannes en Henricus de Oves” uit een gewettigde mannelijke lijn van de familie “von Boclo” stamt, blijkt uit het zegel wat van een kleinzoon “Everhard de Ovethe” bewaard is gebleven, namelijk; in het schild 3 rode ruiten schuin geplaatst. Gezien de achternaam, de sociale klasse van Scholten (5e heerschild in de Sachsenspiegel), het leen wat dit geslacht in Ankum had, hun dienstmanschap voor de Bisschoppen van Osnabrück en de verkoop en de connectie tot de Johannieten van Burg Steinfurt maakt dit geslacht, de enig andere mogelijkheid om aangemerkt te worden als onze voorouders. Eveneens mag hierbij ook ons familiewapen genoemd worden, waarvan het eerste veld eveneens een ruitenbalk weergeeft.

Hoewel uit de beschikbare bronnen dus niet onomstotelijk de afkomst van de familie “Zur Oeveste” uit het geslacht “von Drehle” en de hiermee samenhangende familieconnecties kan worden bewezen, beschikken wij tegenwoordig over de mogelijkheden om middels een DNA-test de Haplogroep van een familie en diens afkomst in kaart te brengen.

Er is een mannelijke en een vrouwelijke haplogroepenindeling. Het Y-chromosoom (Y-DNA) wordt gebruikt ter onderscheiding van de mannelijke haplogroepen (Y-chromosoom haplogroep) en de mitochondriale DNA (mtDNA) ter onderscheiding van de vrouwelijke haplogroepen (mitochondriale haplogroep). Het X-chromosoom is niet bruikbaar aangezien het X-chromosoom weliswaar niet recombinerend is, maar toch over meerdere generaties lastig traceerbaar. Ieder mens behoort tot een bepaald haplotype en daarmee tot een bepaalde haplogroep, zo is op basis van de genografie terug te leiden waar iemands oorsprong ligt. Des te verder de genografie zich ontwikkelt, des te preciezer dit valt vast te stellen.

Concreet kan men dus door een y-haplogroep DNA test de mannelijke afstamming in kaart brengen en daarmee dus ook de geslachten welke in een mannelijke afstamming aan elkaar verwant zijn als ondersteuning van een genealogie. Uit de testresultaten van een dergelijk onderzoek kan worden vastgesteld dat het geslacht “zur Oeveste” is ontsproten uit het geslacht “von Drehle” en dat er eveneens verwantschap bestaat met het adellijk geslacht van de Graven “von Oldenburg”, hoewel deze laatste verwantschap meer als 1000 jaar terug ligt.

De 12 markers test van het geslacht “Zur Oeveste” uit Duitsland geeft namelijk aan Haplogroep: R-U106; DYS393 13, DYS390 25, DYS19 14, DYS391 11, DYS385 11-11, DYS426 12, DYS388 12, DYS439 12, DYS389I 13, DYS392 13, DYS389II 30.

Als wij deze resultaten vergelijken met de testresultaten van het adellijk geslacht "von dem Bussche", die uit dezelfde mannelijke stam als het geslacht "von Drehle" is gesproten, dan zien wij nagenoeg dezelfde resultaten met onderscheidend DYS385 11-14 en DYS389II met 29. Uit het aantal overeenkomsten kan men concluderen dat zowel het geslacht "zur Oeveste" als het geslacht "von dem Bussche" stammen uit een gemeenschappelijke voorouder welke circa 800 jaar geleden geleefd moet hebben.

Deze genoemde testresultaten laten echter ook een overeenkomst zien met de nakomelingen uit het Huis van de Graven van Oldenburg, met wie zowel de geslachten "zur Oeveste" als "von dem Bussche" circa 1100 jaar geleden schijnbaar hetzelfde geslacht moet hebben gevormd. Stamvader van het geslacht van de Graven van Oldenburg, was graaf Egilmar in Lerigau welke tussen 1040 en 1108 leefde. Hoewel niet duidelijk is wie de vader van de genoemde Graaf was, claimde zijn vrouw dat hij een nakomeling was van Hertog Widukind, waarmee hij tot de familie "Wedegonen" gerekend kan worden.

Terugkomende op de matches in uit het DNA-onderzoek mag ook nog gewezen worden op de Bajuwaren Graftombe in Ergolding (Landhut) van circa 670 na christus. Hierbij heeft een DNA onderzoek op de 6 elite krijgers genummerd 244A, 244B, 244C, 244D, 244E en 244F plaatsgevonden. Hierbij bleken de personen 244F en 244E tot de DNA G2a haplogroup te behoren en de personen 244A, 244B, 244C en 244D tot de R1b haplogroup.

Uit het wetenschappelijk onderzoek bleek dat de personen onder 244A, 244B en 244C behoorden tot het Merovingian Koninklijke huis onder R-Z326, terwijl de persoon onder 244D behoorde tot de R-U106 groep en de gemeenschappelijke afkomst met de eerdere 3 vertoonde meer dan 1500 jaar terug lag. Opmerkelijk is echter dat de persoon onder 244D de volgende waardes heeft; R1b1a2, DYS393 13, DYS390 24, DYS19 14, DYS391 11, DYS385 11-14, DYS426 12, DYS388 12, DYS439 12, DYS389I 13, DYS392 13, DYS389II 29.

Dus in het totaal 3 verschillen waarbij onze gemeenschappelijke voorouder met 244D als hij in onze tijd zou hebben geleefd circa 1500 jaar in het verleden zou liggen. Uit de bewijzen hebben wij al kunnen concluderen dat de Graven van Oldeburg ca. 1100 jaar geleden 1 familie met ons moet hebben gevormd, de waardes van hun DNA-code vertoond echter een nog kleiner verschil met de persoon onder 244D. Op grond hiervan kunnen wij de persoon onder 244D in het graf te Ergolding aanmerken dan ook aanmerken als onze gemeenschappelijke stamvader, "een onbekende Beierse Graaf die in 687 is overleden".

De oude familie Sieroversche (Zur Oeveste)

De familie “Sieroversche” kwam oorspronkelijk uit het bisdom Osnabrück, waar hun voorouders sinds 1233 als dienstmannen (Ministerialen) bekend stonden onder de naam “von Drele”. Ze hadden enige voogdijrechten over het klooster Bersenbrück, waren Burgmänner in Quackenbrück en zegelden in deze hoedanigheid tussen 1340 en 1343 oorkonden met een wapen van een wiel met zes spaken.

Als gevolg van een vete met de Ridders von Stempel uit Rieste raakten de leengoederen van de familie von Stempel zwaar beschadigd. Om de schade aan de leenheer "het Kathedraal kapittel" te compenseren, belastte de Kathedraalvicaris “Johannes von Drele” op 25 januari 1348 zijn Meierhof (Municione Habitationis), bestaande uit de Hoofdhoeve en 4 Kotters in Rieste, met een lening van 70 mark met het recht om deze binnen 12 jaar terug te betalen. Zowel zijn zoon, de Ridder “Christian von Drele” in 1363, als zijn kleinzoon “Johannes von Drele genaamd Druste” (De Vste) in 1382 konden deze verplichtingen niet nakomen. Daardoor verviel het bezit van hun leengoed als Dienstman aan het geslacht von Stempel en werd het geslacht teruggezet in het recht als Kolonaat (boeren- of pachtersrecht) over hun Meierhof in Rieste. Opvallend hierbij is wel dat Johannes von Drele 13 mark betaalde aan het Domkapittel om zijn wapen vereeuwigd te zien in de zuilengalerij van de Domkerk onder het beeld van de Heilige Jacobus Minor.

In 1403 wordt Johannes zijn zoon “Kerstien (Christen) tor Oves” genoemd als "Vollerbe" (Eigenerfde) in het belastingregister van de Ridderkommende Lage.

Vanaf dit moment tot de secularisatie van de kloostergoederen in 1810 behoorde de familie "Zur Oeveste" als kolonaten tot de Orde van Sint-Jan (Malta) in Lage; Familieleden fungeerden elke zes jaar als lekenrechter in de boerengemeenschap van Rieste. Ze beheerden als Heren- of Scholtenboeren (Großbauern) een boerderij van 18,6 hectare (oorspronkelijk 32,7 hectare) met het eigenerfde recht in de algemene boerenmarke van 9,3 hectare (oorspronkelijk 18,6 hectare) met vier eigen huisjes. Zijn nazaat "Christijan Hermans Karssen" (zur Overste) emigreerde in 1772 als boerenarbeider en werd hiermee de stamvader van de Nederlandse geslachten; "Sireuversche, Zuroverste, Sieroversche, Suroverste en Suuroverste". In Nederland werkte de familie tot de 20e eeuw voornamelijk als turfshipper.

Voorhistorie

Ons geslacht afstammend uit het dienstmannengeslacht “von Drehle” kan pas vanaf 1233 met een ondoorbroken stamlijn in naam terug vervolgd worden. Dit wil echter niet zeggen dat de bronnen voor deze tijd niets meer vrijgeven.

Allereerst blijkt uit de oorkonden die voornamelijk betrekking hebben op de Stichting van het Klooster Bersenbruck dat de familie “de Drehle” bloedverwanten zijn van de geslachten;

“Proyt”, “von dem Bus(s)ch(e)”, “Budde”, “von Holte”, “de Bramsche”, “de Ertbrugge” en “de Gesmele”, echter is het hierbij onduidelijk of deze verwantschap via de vrouwelijke lijn of de mannelijke lijn verloopt. Van de geslachten; “von dem Bus(s)ch(e)”, “Budde”, “von Holte” en “de Bramsche”, zou het bewezen zijn dat deze geslachten hun mannelijke afstamming uit het geslacht van de Graven (von Holte) van Grainga(u) kunnen bewijzen welke sinds de 10^e eeuw benoemd zijn.

Hoewel het geslacht “von dem Bussche” en “Zur Oeveste” duidelijk hetzelfde Y-DNA profiel delen, kan dit niet over het geslacht “Budde” gezegd worden. Het geslacht “Budde” heeft namelijk R-Z326 met als vermelde signatuur: 14-12-23-11-14-13-10-16- *M-13. en zou daarmee afstammelingen kunnen zijn van de personen in het Vorstengraf te Ergolding genoemd onder 244A, 244B en 244C.

Er valt echter nog meer te concluderen tot deze afstammingslijn met betrekking tot onze stamvader “Johannes de Drele” uit het jaar 1233. In dit jaar verkoopt hij namelijk als Ridder en Vazal van de Bisschoppen van Osnabruck zijn eigen huis gelegen in de Neustadt aan de Bisschoppelijke Visbeek te Osnabruck aan de Begijnen. Dit huis welke tegenwoordig als de “Hakenhof” in Osnabruck bekend staat, grenst namelijk aan het huis van de heren van Gesmold en is gebouwd op land welke eerder aan het geslacht “von Holte” werd gegeven. Hiernaast geeft ook de achternaam en daarmee het patronaatsrecht over het dorp “Drehle” enige aanwijzingen in welke richting wij de afstamming mogen zoeken.

De Curia Drele (Drehle) werd voor het eerst als bezit van Keizer Otto de Grote genoemd in het jaar 973, als op dit grachten hof een Keizerlijke oorkonde wordt opgesteld. In 977 wordt het dan wederom genoemd als Keizer Otto II de goederen te Ankum, Gehrde, Drehle en Russel in leen opdraagt aan zijn getrouwe “Herigisius”, dit onder de toestemming van hun beide bloedverwant Bishop Liudolf von Osnabruck. Uit deze oorkonde blijkt dat Herigisius tot het geslacht van de “Immedinger” behoort en hiermee een afstamming is van de Saksische Hertog Widukind.

De volgende vermelding van dit goed kan dan geplaatst worden tussen de jaren 1037 en 1052 als de vrije Ridder Werinbrecht als neef en opvolger van Herigis zijn Rijksleengoed Drehle aan de Bisshop van Osnabrück overdraagt en het als leen uit het Bisschoppelijk Tafelgoed terugontvangt. Uit de oorkonde blijkt dat het om een versterkt Herenhof of Sala te Drehle gaat en dat deze nog steeds als woning van een telg uit het huis Immeding dient.

Men mag vermoeden dat de Curtis te Drehle een voorouderlijk leen was van Johannes de Drele en dat hij daarmee zelf ook een afstamming uit het geslacht der “Immedingers is. Er kan echter hierbij nog niet geconcludeerd worden of er hierbij sprake is van een vrouwelijke dan wel een mannelijke afstamming uit dit oude Edele Geslacht.

Meer duidelijkheid geeft een oorkonde van 8 juli 1305 waarin Rudolf von Drele een jaarlijkse rente van 12 penningen aan het Quackenbrucker Stift te Bramsche voor de herdenkingsdiensten voor het zielenheil van zijn moeder “Christine” en zijn agnaat (Agnaten

zijn bloedverwanten langs vaderszijde, welke kunnen teruggaan tot 7de graad) “Amelon(g) (von Holte)” schenkt.

Uit deze schenking blijkt dus dat zijn mannelijk voorgeslacht samenhangt met het geslacht “von Holte“. Tot de vernietiging van de Burcht Holte in Melle in het jaar 1147 was dit geslacht als beschermheer voogden over Osnabruck en Graven van de Grainga. De allereerste Graaf van deze naam was Amelong van Paderborn, welke van 970-1031 de Graafschappen Threcwiti, Suderbergi en Grainga onder zijn beheer hield.

Hiernaast zijn er gedurende de 12e, 13e en 14e eeuw nog voldoende secundaire bewijzen zoals de erfrechten over grond, Stichtingen en dergelijke om de familie von Drele met deze andere eerdergenoemde geslachten in verbindingen te brengen. Een goed voorbeeld hiervan is bijvoorbeeld de stamhoeve “Oeveste“ in Rieste/Bramsche, welke eerder het eigendom van Amelgard von Budde was geweest. Maar zo zijn er nog meer voorbeelden.

Conclusie die op grond van alles getrokken kan worden is dat het geslacht von Drele en de jongere tak zur Oeveste uit het Huis van de Graven von Holte zijn voortgekomen, welke al sinds het begin van de 8e eeuw als Graven in (Neder)Saksen aanwezig zijn maar hun oorsprong in Ergolding onder de stam van de Bajuwaren hadden liggen.

GENEALOGIE

I. Johannes de Drele, geboren ca. 1188 in Drehle en overleden tussen 1233 en 1240 te Drehle. In 1233 genoemd als Ridder en Vazal van de Bisschop van Osnabruck, welke zijn huis in de Neustadt gelegen aan de Bisschoppelijke Visbeek te Osnabruck voor 20 mark verkoopt aan de Begijnen. Dit huis is naast het huis van de Ridder Ludolf von Gesmold gelegen.

Uit deze oorkonde blijkt dat hij tot een gemeenschappelijk geslacht (Sibbe) met de families; von Knehem, von dem Bussche, de Branche, Budde en von Holte behoorde.

Zijn zoon:

a) Christiaan von Drele, volgt II.

II. Christian von Drele, geboren ca. 1210 te Drehle en overleden ca. 1263 te Drehle. Hij volgde zijn vader op als Dienstman op de Villicus Drehle, welke uit 3 hoeves bestond. In 1240 genoemd als ridder van een vrije hoeve te Drehle welke uit het Bisschoppelijke tafelgoed van de Curia Ankum is vrijgemaakt. In 1260 schenkt hij samen met zijn achterleenheer de Graaf van Bentheim de tienden uit hoeves te Bersenbruck, Boclo, Westrup en Hastrup aan het Klooster Bersenbruck, welke zij van de Bisschop van Osnabrück in leen hielden. In 1262 verkoopt hij samen met zijn zoon Herman de tienden uit hun hoeve aan het Klooster Bersenbruck.

Zoon:

a) Herman von Drele, volgt III.

III. Herman von Drele, geboren ca. 1236 in Drehle en overleden ca. 1283 te Drehle. In 1262 verkoopt hij samen met vader Christian de tienden uit hun hoeve aan het Klooster Bersenbruck. In 1263 werd hij genoemd als een Klerk van het zogenaamde „Kolner Sprengel”, dit wil zeggen een klerk van het Aartsbisdom Keulen. In 1279 en 1280 genoemd als een Officiales (dienstman) van het Klooster Bersenbruck.

Zijn zonen:

a) Arnoldus von Drele, volgt IV.

b) Rudolf von Drele, geboren ca. 1264 te Drehle. Op 8 juli 1305 genoemd als hij een jaarlijkse rente van 12 penningen aan de Kanunniken van Bramsche tot zielenheil van zijn moeder “Christine” en zijn agnaat “Amelon(g) (von Holte)” schenkt. Uit deze schenking blijkt dat zijn grootvader in mannelijke lijn uit het geslacht von Holte stamt.

IV. Arnoldus de Drele, geboren ca. 1263 te Drehle en overleden ca. 1337 te Quackenbruck. In 1298 genoemd als getuige te Essene. In 1309 genoemd als Burchtman van Quackenbruck met zijn broer Rudolf, welke tot taak hadden om vanuit hun Hof de Burcht Quackenbruck en het Noordland te verdedigen.

In 1350 genoemd als overledene als zijn zonen Johannes en Werner met het Hof te Quackenbruck beleend zijn. Zijn zoon Heinrich volgde echter reeds in 1338 op in het leen van het Hof te Quackenbruck, waardoor wij het jaar van overlijden in 1337 mogen plaatsen. In 1340 zegelde zijn zoon Heinrich met een wapen met het Osnabrucker Wiel met 6 spaken.

Zijn zonen:

a) Christian von Drele, geboren ca. 1286 te Quackenbruck.

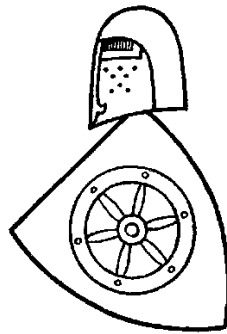
b) Heinrich von Drele, geboren ca. 1288 en overleden 1349 te Quackenbruck.

c) Johannes von Drele, volgt V.

d) Werner von Drele, geboren 1292 te Quackenbruck.

V. Johannes von Drele, geboren ca. 1290 te Quackenbruck en overleden ca. 1358 te Quackenbruck. In 1317 en 1319 genoemd als Domvicarus (Koster) van Sint Johannis te Osnabrück. Op 15 juni 1327 samen met zijn broers; Christian, Heinrich en Werner en Johann Kudde genoemd als vijanden van de knappen Dietrich en Johann Stempel te Rieste. De aanleiding hiervan betreft waarschijnlijk de toe-eigening van her erf Kudde (Malkasten in Rieste) door de broers Stempel waardoor er een vete ontstaat en er door de broers zware

schade aan de goederen van de familie Stempel worden verricht. Als Osnabrucker Dienstman in het Nordland zegelt hij in 1343 met zijn wapen; het wiel met 6 spaken van Osnabruck.

Op 25 januari 1348 belast hij zijn goederen; 4 boerderijen en de onderhorige kotten te Rieste voor 70 mark met het recht van terugkoop binnen 12 jaar en hiermee de schade aan de goederen van zijn vijanden aan het Domkapittel te betalen.

In 1350 samen met zijn broer Werner genoemd als leenman op het Borgmansleen te Quackenbruck, welke van hun vader Arnoldus von Drele en hierna van hun broer Heinrich was geweest. In 1359 genoemd als overledene, als zijn vrouw Ermegardis Cannen von der Vechta, haar morgengave uit het vaderlijk- en broederlijke erfdeel van haar man zijn hof te Quackenbruck ontvangt.

Zijn zoon:

a) Christian de Drele, volgt VI.

VI. Christian de Drele, geboren in ca. 1320 te Osnabrück en overleden ca. 1381 te Rieste/Bramsche. In 1359 blijkt hij de ridderslag ontvangen te hebben als hij als Heer, Vazal en Achterleenman op de Versterkte Hoeve (Municione Habitationis) in Rieste (de Stätte Oveste in Rieste), in leen van Ridder Arnoldus von den Brochues genoemd wordt. In 1363 blijkt dit een leen te zijn van de Heren von Stempel en word Christian als Vazal van de Bisschoppen van Osnabrück nog steeds als achterleenman genoemd, dit wil zeggen dat hij als Dienstman was beleend naar het boeren- of pacht leenrecht en hiermee geclassificeerd werd naar het 6e Heerschild.

Zijn zonen:

a) Johannes Druste, volgt VII.

b) Werner von Drele, geboren ca. 1352 te Rieste/Bramsche. In 1382 genoemd als knape beleend met de Helmich Heckets Stelle (Heckert) in Bramsche. In 1390 voogd over de kinderen van wijlen zijn broer Johannes Drele en diens goederen in Lastorpe en Badbergen waarop zijn neef Arend het als mahnleen (pachtgoed) in beheer heeft.

VII. Johannes Drele alias Druste (der Vste, der Veste), geboren ca 1350 te Rieste en overleden voor 1390 in Rieste. In 1382 genoemd als achterleenman op de Veste (Municione Habitationis) in Rieste (de Stätte Oveste in Rieste), in leen van de Heren von Stempel.

In het jaar 1384 genoemd als één van de Hoofdmannen en Burgman van Quackenbruck aan de zijde van Osnabrucker Bisschop Dietrich von Horne, betrokken bij de overval op het Maltezer Ridderhuis te Lage waardoor het gehele Maltezer Riddercomplex verwoest werd.

Zijn zonen:

- a) Arend Drele, geboren omstreeks 1375 te Rieste/Bramsche.
- b) Kerstien (Christian) tor Oves, volgt VIII.
- c) Hermann tor Oves, Hermann, geboren ca. 1380 te Rieste/Bramsche. In 1403 pachter van de Volle hoeve Klein Oves in Rieste, groot 35 acres en 23 acres markegrond.

VIII. Kerstien (Christian) tor Oves, geboren ca. 1378 te Rieste/Bramsche en overleden ca. 1457 te Rieste/Bramsche. In 1403 genoemd als een Volle Erf Cynspachter (Kolone) op de hoeve Groot Oves in Rieste, groot 46 acres en 23 acres markegrond met 1 weer in de Marke.

Zijn zonen:

- a) Hermann thor Ovesse, volgt IX.
- b) Hanneke (Johannes) thor Ovesse, geboren ca. 1411 te Rieste. In 1459 Volle boer op de hoeve Klein Ovesse in Rieste.

IX. Hermann thor Ovesse, geboren 1418 te Rieste en overleden ca. 1502 te Rieste. In 1456 genoemd onder de vermelding „Knapen“ die als Klager naar voren komt in een rechtszaak tegen de Ridders Johann en Giseke von Stempel, die nadat zij een nieuw Kasteel hadden

gebouwd zich zonder toestemming markegronden van Rieste hadden toegeëigend. In 1459 genoemd in het Viehschatzregister (belasting op vee) als Kolone op de hoeve Groot Ovesse met als vee bezit: 9 paarden, 2 veulens, 20 koeien, 10 runderen, 22 varkens en 48 schapen. In 1460 genoemd als schildknaap die vecht onder het Commando van Ridder Johann von Stempel, om de hoeve Bunke te Rieste/Bramsche te verdedigen tegen de ruitserij van Ridder Gerard Blom.

De laatste vermelding vinden wij in het jaar 1484 als hij als Dienstmann van St. Jois Bapt. Lagensis in een oorkonde het recht ontvangt om een familiewapen te dragen; Von Rot und Blau gespalten; rechts zwei silberne Rautenbalken (der obere bestehend aus einer halben und zwei ganzen Rauten, der untere aus zwei ganzen und einer halben); links ein silberner Schlüssel. Auf dem rot-silbern bewulsteten Helm ein wachsender silberner Greif, die roten Flügel belegt mit den zwei Rautenbalken, in den Krallen eine rote Kugel haltend.

Het voorgestelde wapen is vermoedelijk abusievelijk door de Keizerlijke Raad aan onze familie toegekend. Het vertoont namelijk te veel overeenkomst met het familiewapen van het geslacht "von der Osten" uit Pommern. Hermann huwde omstreeks 1459 met Grete Iding te Rieste.

Zijn zoon:

a) Hencke tor Ovesz, volgt X.

X. Heinrich (Hencke) tor Ovesz, geboren ca. 1461 te Rieste en overleden omstreeks 1530 te Rieste. Gehuwd omstreeks 1506 met Anna. In 1512 genoemd als Erfpachter van de hoeve Groot Ovesz in Rieste op het Kopfsteuerregister, waarbij hij 28 schilling moet betalen. Uit dit kopfsteuerregister blijkt hij van de 90 families die een bijdrage moeten betalen, hij tot de eerste 5 hoogst aangeslagen families behoort en hiermee tot de bovenlaag van zijn boerengemeenschap.

Zijn kinderen:

- a) Arndt thor Ovest, volgt XI.
- b) Johann tor Ovest, in 1533 pachter van de hoeve klein Ovesz.
- c) Grete tor Ovest, gehuwd in 1550 met Lampe zu Eilerding.

XI. Arndt (Kersten) thor Ovest, Arndt ook wel Kersten genaamd werd geboren omstreeks 1507 te Rieste en is overleden op 6 Oktober 1581 te Rieste. Gehuwd omstreeks 1531 met Margaretha (Grete) Richtering te Rieste, welke op 4 februari 1594 is overleden.

Op 23 februari 1591 wordt Gredte zur Oberst als weduwe van “Kersten zur Ovest” samen met haar zoons; “Arndt”, “Johann, voogd van Neuenkirchen en “Heinrich” genoemd als “vrijen”. Zij was een buitenechtelijk kind uit de familie “von Stempel “.

Als Erfpachter (Kolone) op de hoeve Groot Ovest in 1533 genoemd in het Viehschatzregister met; 13 koeien, 12 runderen, 20 schapen, 26 varkens en 9 paarden.

In 1542 vinden wij hem onder de eerste vier hoogstaangeslagenen uit de 42 belastingbetalers in Rieste van het Turkensteuer register, dit was een belasting welke geheven werd voor de Strijd tegen de Turken en welke was gebaseerd op de omzet uit een bedrijf.

In 1577 vinden wij hem vermeld als de Landsheerlijke Eenden vanger (Kooiker) en mogen wij ervan uitgaan dat hij reeds de 65 jaar was gepasseerd. De functie van Kooiker was namelijk een erebaan welke een dienstman na 65-jarige leeftijd uit mocht oefenen als dank voor zijn trouwe diensten.

Hierdoor verwierf hij ook het recht om aan te zitten op de maaltijden op het Kasteel van de Maltezer Ridderorde bij speciale festiviteiten. Eveneens zal hij net als zijn nakomelingen gediend hebben als Schepen en Ambtman gezien zijn belening met het ereambt als Kooiker.

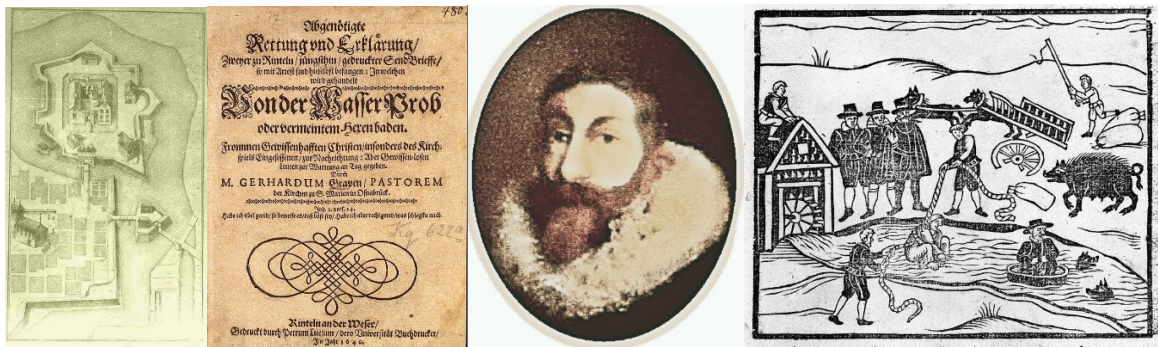
Zijn kinderen:

- a) Heinrich zur Oeuerst, geboren 1536 te Rieste. In 1591 pachter van de hoeve "Richtering" te Rieste, waar ook zijn moeder verblijf hield.
- b) Johann zur Oeuerst, volgt XIIa.
- c) Kersten zur Oeuerst, volgt XIIb.
- d) Rathke zur Oeuerst, geboren 1542 te Rieste.
- e) Anna zur Oeuerst, geboren 1544 te Rieste. Gehuwd met zum Ullenkamp.
- f) Gredtke zur Oeuerst, geboren 1546 te Rieste. Gehuwd met zu Lykamp.
- g) Trine zur Oeuerst, geboren 1548 te Rieste.
- h) Dalle zur Oeuerst, geboren 1550 te Rieste. Gehuwd op 23 februari 1591 met de erfopvolger op de Grothen hoeve.

XIIa. Johann zur Oeuerst (zur Oeveste, Wessen/Wissen, Osteresch, Ossendorp, Winner/Wiemar), geboren 1538 te Rieste. Gehuwd met Hille Winner uit het dorp Drehle. Geboren omstreeks 1538 te Rieste en overleden in het jaar 1606. Voogd van Neuenkirchen.

In het jaar 1583 samen met zijn broer Carsten benoemd als Mahlman (Dienstman) van het Maltezer Ridderhuis in Lage. In 1588 vinden wij Johann Winner als mede-eigenaar van land uit naam van zijn vrouw in Groot Drehle.

Op 23 februari 1591 is hij reeds Voogd van Neuenkirchen als hij samen met zijn moeder Gredte zur Oberst, weduwe van “Kerstien” (Arndt) en zijn beide broers “Arndt” (Kersten) en Heinrich, garant staat voor de 12-jarige pachtvereenkomst van hun zuster Dalle zur Oeuerst op de “Grothen” hoeve te Rieste. Alle drie broers onder de vermelding dat zij de “vrijheid” bezitten, hiermee aangevend dat zij “vrije pachtboeren zijn in tegenstelling tot de horige pachtboeren van het ridderhuis Lage. In 1593 volgt zijn zoon “Heinrich” hem op als pachter van de hoeve “Osteresche (Ostendorpe)” onder toestemming van zijn oom “Carsten zur Oeuerste” aangezien het behoort tot oudergedeelte van de hoofdhoeve “Karsten zur Oeveste”.

In 1596 genoemd in het heksenproces van "Hermann Schwechmann", onder de vermelding dat hij de Scholte “Johann zum Ossendorp” had geholpen met toverspreuken en kruiden om zijn dieren te genezen. In ditzelfde heksenproces zien wij dat de voogd probeerde te beargumenteren om de aangeklaagde vrij te spreken omdat er meer mensen in het land waren die in de veronderstelling leefden dat zij de hekserij machtig waren en dat het hierbij voornamelijk mensen waren die zwak waren van verstand.

Ondanks dit pleidooi werd “Schwechmann” door de Bisschop van Münster schuldenvondend en werden de dienstmannen van Vechta opgeroepen om volgens protocol (heksenverbranding) het recht uit te voeren. Hiernaast besliste de Bisschop van Münster dat de in het district Vechta woonachtige personen van zowel Geestelijke als Wereldlijke stand die ook in het proces van "Hermann Schwechmann" genoemd zijn onderzocht moeten worden of zij zich schuldig hadden gemaakt aan hekserij en mocht dit het geval zijn, zij eveneens dezelfde straf zouden moeten ondergaan.

In 1599 blijkt Johann de functie van Voogd niet meer uit te oefenen als hij op de vrije hoeve (Nordt)Wisch in Rieste woont, welke een belangrijke rol speelt als het jaarlijkse wedstrijdterrein van het Koningschieten. Door dit bezit gebruikt “Johann” ook de namen "Wissen" en “Wessens”. In 1606 geeft zijn zoon “Heinrich” de pachtboerderij “Osteresche” (klein Oveste) terug aan zijn oom “Carsten” en neemt de boerderij "Wisch" van zijn vader over, waaruit wij kunnen concluderen dat “Johann” in dat jaar overleden is.

Hoewel het merendeel van de Hekserij processen uit Osnabrück uit de late 16e eeuw door vuur zijn verbrand en wij slechts fragmentarisch het effect hiervan op “Johann” zijn leven in beeld krijgen, kan men concluderen dat het proces van 1596 hem onder de aandacht bracht van de Heksenjagers in zijn regio. Van de hekserijprocessen welke na zijn dood hebben plaats gevonden, vinden wij soms zijn naam nog genoemd. In 1 van deze processen vinden wij zijdelings vermeld hoe “Johann” en zijn broer “Carsten” in het jaar 1591 vochten in de frontlinie van de Slacht om Gehn in Bramsche en hoewel zij meerdere malen waren geraakt, zij door bleven vechten of er niets was gebeurd. In weer een ander proces werd genoemd hoe

een getuige had gezien dat de oude “Scholte Johann” het bos in was gewandeld, maar dat er alleen een wolf weer uit was gekomen.

De suggestie lijkt duidelijk; Johann beschikte over toverkracht om gewone kogels te kunnen weerstaan en zichzelf in een wolf te veranderen. Uiteindelijk in een Hekserijproces uit het jaar 1615 werd letterlijk benoemd hoe de aangeklaagde “Kleinkamp” ongeveer 10 jaar geleden samen met zijn hulp, de nu overleden Scholte von Neuenkirchen “Johann Ossenkamp”, magie hadden gebruikt om te veranderen in een weerwolf en zij gemeenschappelijk kalven, ossen en schapen hadden gebeten.

Hoewel het zinloos lijkt dat de autoriteiten nog steeds bewijslast aan verzamelen waren tegen “Johann”, die door zijn dood onschendbaar was geworden, konden helaas zijn nakomelingen niet hetzelfde zeggen. Twee van zijn nakomelingen Mareke Otting, geborene "Wimmer" en Ludeke Wenner verloren in 1636 en 1637 hun leven omdat zij schuldig werden bevonden aan Hekserij. Mogelijk dat als gevolg van de hoge juridische kosten en vermoedelijk om zelf weer bescherming te vinden, verkocht hun vader “Heinrich” zijn vrije rechten in 1645 en begeeft zich in de Horigheid van de Maltezer Commanderie Lage te Rieste. Uit zijn nageslacht de families; “(Dietrich) zur Oeveste“ in Nieder Sachsen en “Zuroveste“ in de Verenigde Staten.

XIIb. Kersten (Arndt) zur Oeuerst, Kersten, ook wel Arndt genoemd werd geboren omstreeks 1540 te Rieste en is overleden voor 23 mei 1621 te Rieste.

Gehuwd omstreeks 1565 met Anna Nenckrogh (Neukrug) uit de Stickfort Familie in Rieste. Erfpachter (Kolone) op de hoeve Groot Oeuerste te Rieste, hiernaast dienstman van het Ridderhuis Lage en Landsheerlijke Eenden vanger.

Op 23 augustus 1582 genoemd als Mahlman (Dienstman) van het Ridderhuis Lage als hij voor het gerecht als aanklager verschijnt voor de zaak tegen Henrick Bartschen, deze was de verschuldigde pacht aan het Ridderhuis niet nagekomen. Op 27 januari 1583 wordt hij samen met zijn broer Johann hernieuwd benoemd in de functie van Mahlman.

Op 11 maart 1583 verlegd hij de aflossing van het geleende bedrag welke hij op het overlijden van zijn vader op 11 oktober 1581 is aangegaan met Jacob von Stempel voor nog 2 jaar, totaal 30 Thaler. Dit bedrag zal door hem gebruikt zijn om de erfpacht opvolging te kunnen voldoen.

Op 19 februari 1587 doet zijn broer Heinrich zur Oeuerst het verzoek aan het Ridderhuis Lage om zijn gehele vermogen (het betreft hierbij o.a. een tuin ter waarde van 10 Thaler) aan de minderjarige kinderen Arndt en Heinrich van zijn broer Kersten, tegen de verplichting van zorg voor eten en drinken omdat hij zwak en ziek is.

Op 28 februari 1587 volgt een uitspraak van het Ridderhuis tegen het verzoek; Heinrich zur Oeuerst moet met zijn moeder op de oude hoeve van Johann Richtering blijven en deze trouw en ijverig in leen bewaren zoals ook Johann Richtering dit gedaan had. Anders gezegd Heinrich moest niet zoveel klagen maar beter zijn best doen om de hoeve in stand te houden, wel ontvangt hij als een soort steun hiervoor maandelijks 3 Thaler en 3 schilling.

In 1589 moet Castenne tho Overst 5 thaler en 8 schilling Viehschatz betalen en is hiermee vergelijkbaar met de belastingplicht die normaliter alleen aan de Scholten of Meyer families word opgelegd.

Hoewel zijn naam niet voorkomt op de lijst van ca. 120 namen, is hij samen met zijn broers in het jaar 1591 aanwezig zijn geweest op het Slachteveld tussen Bramsche en Uffeln, waarbij een leger van 900 boeren probeerden om de Spaanse Soldaten uit hun land te houden en waarbij 300 boeren gedood werden (zie onder Johann zur Oeuerst, XIIa).

Op 23 februari 1591 als “Arndt”, zoon van Gredte zur Oberst en haar overleden man Kersten zur Ovest, samen met zijn broer’s Johann, voogd van Neuenkirchen en Heinrich als “vrij” genaamd. Als gevolg van dit verlies werd het dorp Bramsche en het omringende land geplunderd. Op 24 januari 1593 vind er een overeenkomst plaats tussen de broers Johann en Karsten zur Oeueste inzake de aftreding van Johann van het erf op de Osteresche en zijn recht op levenslange bewoning van het Leibzuchthause voor een bedrag van 20 Rijks Thaler en 1 Scheffel Saatland en deze in pacht overgegeven heeft aan zijn zoon Heinrich. Carsten stemt toe in deze erfopvolging en herkent zijn neef Heinrich als pro tempore bezitter van dit erf aan.

Dit aftreden van Johann uit het Leibzuchthaus en zijn nieuwe pacht op de hoeve Wissche zal te maken hebben met het overlijden van zijn moeder, zoals blijkt uit een akte van 4 februari 1594 als hij zich garant stelt voor de schuld van 70 Rijks Thaler aan Jacob von Stempel van zijn overleden moeder. Dit blijkt eveneens uit een akte van 30 maart 1595 waarin Cerstien zich als zoon van de overleden Greten zur Oeuest zich garant stelt voor de schuld van 30

Rijks Thaler aan Jacob von Stempel wegens ontvangen pensioen en op 25 maart 1599 hiernaast nog 70 Thaler extra opgenomen heeft.

Tussen 1601 en 1603 vinden wij Cristen zur Ovest en zijn vrouw Anna vermeld op het Kopfschatz Register en worden zij aangeslagen voor het bedrag van 3 thaler. Op 31 maart 1603 krijgt Cersten zur Ueuerst de toestemming om 100 Rijks Thaler van Jacob von Stempel voor verplichte rente 3 Jaar op te nemen. In 1611 krijgt Cersten zur Oeuest toestemming om 100 Thaler op verplichte rente van de Meier zu Vorenfelde op te nemen. Op 24 januari 1606 wederom een verdrag tussen Johan zur Oeueste en zijn broer Cersten wegens het aftreden van Heinrich zur Oeueste uit het Erf te Oster Esche en het Leibzuchthaus voor 20 Thaler en 1 scheffel Saet landes. Op 23 mei 1621 vind er een vergelijking plaats tussen Anna zur Oeuest, haar broer Heinrich Nenkrogh en Jorgen Stickfurt over de hoeve te Stickfortd. Deze overeenkomst over het erfrecht op de Stickfort heeft te maken met het overlijden van haar man Cersten, de erfopvolging van haar zoon op de voorouderlijke hoeve en het aftreden van de weduwe uit de hoeve zur Oeueste.

Zijn kinderen:

- a) Arndt zur Oeueste, volgt XIII.
- b) Heinrich zur Oeueste, geboren ca 1584/1585 te Rieste.
- c) Elsche zur Oeueste, geboren 1597 te Rieste. Gehuwd 17 juni 1627 met Beckers.

XIII. Arndt (Kerstien) zur Oeueste, geboren ca. 1585 te Rieste en begraven op 20 februari 1674 te Bramsche als Arend thor Aveste. Gehuwd op 29 mei 1621 met Maria Catharina Enkelstroth te Rieste. Erfpachter op de hoeve Kersten zur Oeueste en Schepen en Landsheerlijke Eendenvanger te Rieste.

In 1627 ontving hij de verplichting tot de bewaking van de grens van het Ridderhuis Lage aan het Wittefeld en hiermee ook de verplichting om de sluitboom te openen en af te sluiten. Door al zijn functies als dienstman en de hiermee samenhangende nauwe band met het Ridderhuis Lage, verkreeg hij over 1 van de onderhorige hoeves vrijheid van belasting en vrije jacht- en visrechten op 0,3 hectare van zijn land.

Eveneens als Kerstien zur Oeueste in 1627 voogd over zijn zus Elsche zur Oeueste als zij huwt met de erfopvolger van de hoeve Beckers.

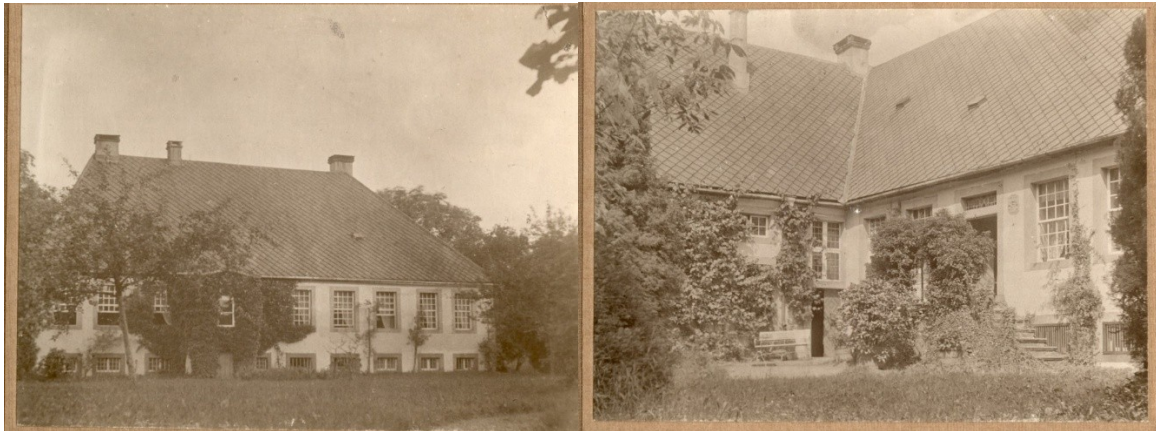
In 1628 was hij betrokken als Musketier (landesschuetze) bij het gevecht aan de Lager brug, waarbij men probeerde om de Nederlandse Cavalerie tegen te houden in de diefstal van Paarden uit Rieste. Tijdens dit gevecht verloren 18 personen hun leven.

In 1639 werden alle Paarden op de hoeves te Rieste door het Keizerlijke Leger gestolen.

In 1649 werd de huidige hoeve zur Oeueste (tegenwoordig Schutte) door hem gebouwd, nadat de voorgaande door de 30 jarige oorlog zodanig was vernield dat herstel niet meer mogelijk was.

Op 26 april 1651 legde hij een schuld van 100 Thaler op zijn hoeve zodat zijn dochter „Grete“ kon opvolgen als erfpachtster op het Haus zu Rieste en betaalde eveneens 20 Thaler voor haar vrijheid van de gebondenheid aan het ouderlijk erf. Eveneens werden haar nog als bruidsschat; 4 paarden, 4 koeien, 4 ossen, 8 varkens, het zaad voor 3 hectare Rogge en Haver, meubelstukken en kleding meegegeven.

Gezien de totale schuld die reeds op de Hoeve aanwezig was als gevolg van de 30-jarige oorlog, is het onvoorstelbaar dat een vader dit zijn dochter mee wil geven en hiermee de erfopvolger van het ouderlijk hof zijn start bijna onmogelijk maakt.

De vraag die hiermee open blijft is waarom onze voorouder een dergelijk groot belang stelde in de leenopvolging van zijn dochter op het Huis te Rieste. Het mogelijke antwoord zit misschien verscholen in de Strijd om erfopvolgingen op het Huis te Rieste door de Bastaarden van Jacob en Bruno von Stempel, die omstreeks deze tijd zijn hoogtepunt heeft.

De vraag zou dan kunnen zijn op welke wijze onze familie verwant is aan een dergelijke Bastardaard, welke dan in de vrouwelijke lijn gezocht zou moeten worden. Mogelijk dat het antwoord te vinden is bij onze voormoeder Grete Richtering, die zoals wij gezien hebben net als haar zonen van Jacob von Stempel gemakkelijk een lening verkregen zonder dat deze na de aflossingsperiode ingelost werd.

In het jaar 1655 vinden wij de hoeve Carsten thor Oveste vermeld op het Viehschatzregister met; 3 paarden, 4 koeien, 5 runderen, 9 varkens en in het weduwe goed 4 koeien. In 1659 zijn dat 3 paarden, 1 veulen, 6 koeien, 4 runderen, 7 varkens en in het weduwengoed 1 paard, 3 koeien en 1 rund, er is dus sprake van een kleine aanwas.

Wat opvalt in deze opsomming van de veestapel, is dat er totaal geen schapen meer genoemd worden. Terwijl dit voorheen toch 1 van de specialisaties van dit bedrijf was. In 1661 blijkt het bedrijf zich zover hersteld te hebben dat het word gewaarschuwd bij de schapentelling voor overstal, terwijl er maximaal 52 schapen geoorloofd zijn. In 1667 vinden wij hem vermeld als belastinginnehmer van het Ridderhuis te Lage "Greve Kehsens" en blijkt dat zijn ondergeschikte hoeve "Covern" vrijgesteld te worden van belasting.

Zijn kinderen:

- a) Geesske Zur Ouverste, gehuwd in 1648 met Lubertus Dierking, welke zich enige tijd naar zijn vrouw "zur Ouverste" noemde. Haar man overleed in 1668 waarna zijn vrouw verschijnt als weduwe. Uit hun huwelijk de kinderen: Johannes, Arnoldus Abel en Maria Catharina Dirking.
- b) Margarete (Grete) zur Oveste, werd sinds 1651 erfpachtster van het Huis te Rieste.
- c) Johann Arndt Karsten (Christian) zur Overste, volgt XIV.

XIV. Johann Arndt Karsten (Christian) zur Overste, geboren omstreeks 1641 te Rieste en overleden op 24 mei 1695 te Rieste. Gehuwd in 1668 met Hilke Wibbeling te Alfhausen.

Erfpachter op de hoeve Carsten zur Oferste. Dienstman van het Ridderhuis Lage in de functies van Schepen, Mahlman, Grensbewaker, Belastinginner en Landsheerlijke eenden vanger (Kooiker). Zijn vrouw overleed in het jaar 1710.

Volgens de familie legende had Christian een zeer speciale band met zijn leenheer “Johann Jacobus von Pallandt” die in hem een soort zoon zag, waardoor hij en zijn vrouw werden geschilderd op de kosten van zijn leenheer in 1674.

In die tijd had de voorouderlijke hoeve zoveel schulden uitstaan en was nog steeds herstellende van de schadelijke gevolgen uit de oorlog. Christian dacht dat hij er niet in zou slagen om het bedrijf weer te herstellen. Zijn heer had echter vertrouwen in hem en gedroeg zich als een vader die hem met advies en steun bijstond. In minder dan 10 jaar lukte het Christian om alle uitstaande schulden af te betalen en weer een Economisch goed lopend bedrijf te stichten.

In 1693 vinden wij Christian zijn vermelding bij de deelname aan het Schuttersfeest en waarbij hij optreedt als Korporaal van het Ridderhuis. Eveneens wordt hij in dit jaar benoemd als de Landsheerlijke eenden vanger (Kooiker) en mogen wij concluderen dat hij van andere dienstbaarheden verder was ontheven.

Zijn zoon:

a) Johann Heinrich Karsten zur Overste, volgt XV.

XV. Johann Heinrich Karsten zur Overste, geboren in de Oogstmaand van 1669 te Rieste. Overleden zijnde 60 jaar op 11 september 1729 te Rieste en begraven 13 september 1729 te Bramsche. Hij is gehuwd te Rieste op de zondag na Pinksteren in het jaar 1695 met Margareta Catharina Wibbolts, dochter van de Koster van Lage; “Dietrich Wibbolts” en voor de 2e maal in 1699 met Anna Adelheid Jacobs zu Drehle, geboren 1679 te klein Drehle als dochter van Johann Jacobs zu Drehle en Ancke Depenbrinck. Overleden 27 februari 1753 op de hoeve “Carsten zur Oeveste” in Rieste.

Erfpachter (Kolone) op de hoeve Carsten zur Overste in Rieste en dienstman van het Ridderhuis Lage. In 1723 werd hij in naam van de Gemeente tot Schepen van Rieste benoemd.

Zijn kinderen:

- a) Friederich zur Oveste, geboren 1697 te Rieste.
- b) Johann Arend Hermann zur Overste, volgt XVI.
- c) Anna Adelheid zur Overste, gehuwd 11 juni 1731 met Johann Henrich Berend Friederich Thesing te Bramsche. Overleden 4 oktober 1793 te Rieste.
- d) Henrich Jacob von der Oeveste, gehuwd op 28 augustus 1741 te Neuenkirchen met Catharina Maria Thesing, Weduwe van Hermann Henrich Severinghaus.
- e) Margarethe Marie zur Oeveste, geboren 1720 en overleden 4 augustus 1804. Gehuwd op 4 november 1749 met Gerdt Henrich Kottmann.

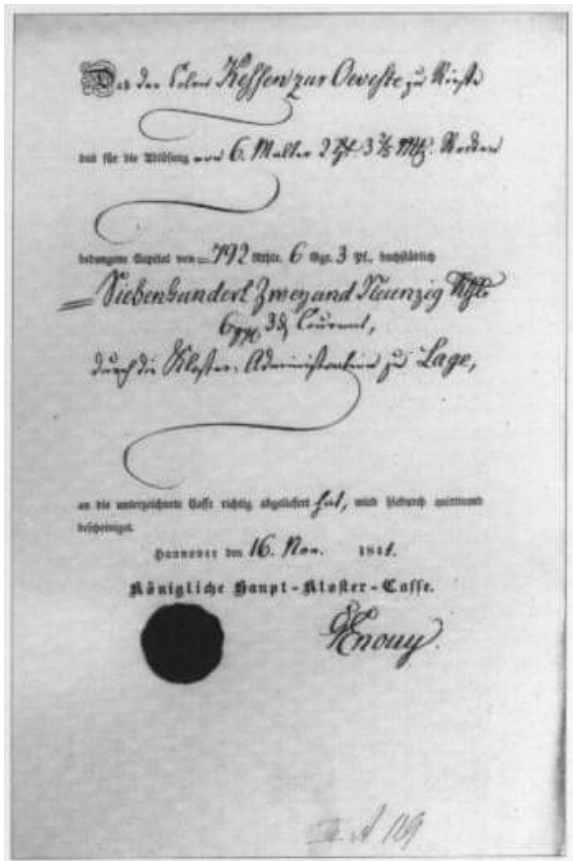
XVI. Johann Arend (Hermann) zur Overste sive (genaamd) Hülsmann, geboren in 1702 te Rieste als zoon van Johann Carsten zur Oveste en Anna Adelheid zu Drehle. Overleden 4 februari 1771 te Rieste. Gehuwd op 9 november 1732 met Anna Margaretha Klancker, weduwe Hülsmann. Dochter van Johann Hermann Klancker en Anna Margaretha Schütte, geboren april 1704 te Rieste en overleden 13 september 1764 te Rieste. Vermoedelijk was dit voor Johann ook zijn 2e huwelijk.

Erfpachter (Kolone) op de hoeve Carsten zur Overste en na het overlijden van zijn moeder en het huwelijk en de erfopvolging van zijn zoon werd hij erfpachter van de hoeve Hülsmann te Rieste. In november 1745 had hij last van de veepest en bad hij tot God om hem hiervan te verlossen. In het jaar 1752 moest zijn zoon 75 Thaler betalen voor de erfafreding van zijn vader aan het Ridderhuis Lage en nog eens 145 Thaler zodat zijn zoon kon opvolgen in het erfrecht van zijn vader.

Volgens de familie legende waren Hermann en zijn vrouw Anna twee zeer dominerende types, sterke karakters wat vaak tot onenigheid en strijd binnen het gezin voerde. Vaak was een discussiepunt in de strijd de uitleg over de Bijbel en hoe men deze diende toe te passen binnen het gezin. Hun kinderen zelf hadden totaal geen zeggenschap over hun eigen leven, zij hadden geen eigen keus in hun toekomst en hadden te vertrouwen in de keuze en mening van hun ouders.

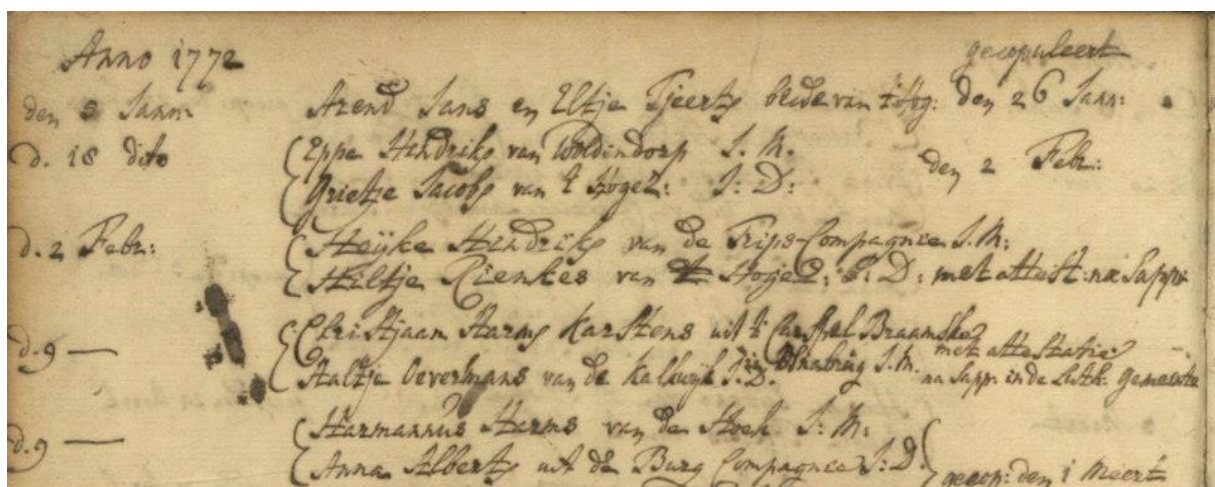
Zijn zonen:

- a) Johann Henrich zur Oeveste, gedoopt 18 september 1730 te Rieste. Gehuwd op 17 oktober 1752 in Bramsche met Maria Adelheid Idings. Uit zijn nakomelingen de families; “zur Oeveste, Zuroveste en Zuroeveste” in de Verenigde Staten. Hij volgde op in het erfrecht van zijn vader op de hoeve Carsten zur Overste.
- b) Johann Christian Hermann (Christijan Hermans Karsten) zur Overste, volgt XVII.
- c) Catherina Adelheid zur Oeveste, gedoopt 26 december 1740 te Rieste. Overleden 29 maart 1795 te Hesepe. Gehuwd 14 november 1758 te Bramsche met Balthasar Henrich Buncke.

XVII. Christijan Hermans Karsten (zur Overste), geboren op 24 juni 1734 te Rieste en overleden in de Lente van 1777 in het Bourtanger Moor. Volgens de legende was hij op reis naar zijn familie in Rieste om zijn geïnvesteerde geld in de voorouderlijke boerderij op te eisen, maar zou in het Westerveld door een Roversbende vermoord zijn.

Gehuwd voor de Lutherse Kerk te Hoogezand op 9 Februari 1772 met Aaltje Jans Rasp (Oevermans), dochter van Jan Pieters Rasp en Aaltje Warners Obermans. Van beroep was hij Keuterboer aan de Kalkwijk in Hoogezand en landarbeider van de familie Stokdijk. Zijn vrouw is op 21 april 1823 overleden op de Kalkwijk te Hoogezand.

In Duitsland was het sinds 1722 de wet dat de jongste zoon zijn vader op zou volgen op de ouderlijke hoeve, terwijl de oudere zoons zelf maar moesten zien op welke wijze zij op een

eigen boerderij zouden opvolgen. Vaak werd een dergelijke mogelijkheid reeds door de Ouders geregeld doordat zij met een andere boer zonder mannelijke nakomelingen afspraken maakten over een toekomstig huwelijk van hun zoon en zijn dochter. Of een mogelijkheid was om geld te verdienen door als contractarbeider in Nederland te werken en het geld dat je verdiende te investeren in de boerderij van je voorouders. Na verloop van tijd zou men die investering liquide kunnen maken en zichzelf inkopen in een pachtboerderij.

Hoewel onze voorouder in principe door de wetswijziging erfgenaam was en recht had op het voorouderlijk landgoed, was hij nog niet meerderjarig toen zijn vader in 1752 erfpachter werd van de Hoeve Hülsmann en zijn oudere broer op verzoek van beide ouders op de boerderij opgevolgde.

Normaal gesproken zou dit slechts 10 jaar zijn gebeurd, totdat de jongste oud genoeg was om het over te nemen. Gezien de familiegeschiedenis was dit echter niet het geval, aangezien Christijan en zijn vader elkaar niet goed lagen en hij van mening was dat zijn oudste zoon meer verstand had om op de voorouderlijke boerderij op te volgen.

De reden voor deze onenigheid tussen vader en zoon was, dat zijn vader al een zogenaamd goed huwelijk had geregeld tussen Christijan en een dochter van de bevriende boer Karsten Larberg uit Achmer, In het reeds aangekondigde huwelijk en de gemaakte afspraken hierover zou Christijan opvolgen als boer op de boerderij Larberg en zouden er veel roerende goederen als bruidsgeschenk aan de dochter meegegeven worden.

Dit was echter geheel niet de keuze van Christijan, die al meerdere jaren als seizoenarbeider op het Groninger platteland had gewerkt en daar zijn ware liefde had gevonden.

Elk jaar gedurende verschillende seizoenen huurde hij namelijk een kamer in het kleine café van de weduwe Rasp aan de Kalkwijk in Hoogezand en werd verliefd op haar dochter Aaltje.

Hij wilde met dit meisje trouwen en samen met haar erfgenamen worden op de voorouderlijke boerderij in Duitsland. Zijn vader ging echter niet akkoord met dit Huwelijk.

Waarschijnlijk speelde het geld dat hierbij in het geding was ook een grote rol; het geld dat de mogelijke bruidskandidate van zijn vader in het huwelijk kon brengen, de armoede van zijn eigen mogelijke bruidskandidate en het geld dat al verschillende jaren in de voorouderlijke boerderij was geïnvesteerd met de angst dat Christijan het in een toekomstige situatie zou teruggeisen. In deze ruzie bleef Christijan koppig en besloot zijn hart te volgen.

Na het overlijden van zijn vader in 1771 vertrok Christijan voorgoed naar Nederland en volgde zijn oudste broer hem definitief op. Deze broer renoveerde de huidige boerderij in 1760 en betaalde in het jaar 1771 50 thaler voor de vrijkoop van zijn broer Christijan aan het Ridderhuis Lage.

In 1780 betaalde zijn broer ook 25 thaler voor de vrijheid van zijn zus en in 1786 20 thaler voor zijn andere zus.

Met het definitieve vertrek van Christijan naar Holland werd hij met de hulp van zijn schoonmoeder de vaste landarbeider op de boerderij van de familie Stokdijk te Hoogezand.

Enkele jaren na zijn huwelijk en vader van twee kinderen, besloot hij naar de Boerderij van zijn broer in Rieste te reizen en het geïnvesteerde geld terug te vorderen. Hij wilde zich namelijk als zelfstandige pachtboer vestigen in Hoogezand. Tijdens deze reis werd hij echter in het Westerwald overvallen door rovers die hem vermoordden, zijn zoontje was toen 4 jaar.

Na zijn dood moest zijn vrouw als landarbeidster voor de familie Stokdijk werken en vond steun bij haar buurvrouw en vriendin Trijntje Jacobs Zuur, die voor haar kinderen ging zorgen. De relatie tussen de kinderen en de weduwe Trijntje Jacobs Zuur was zo hecht dat toen zijn moeder Aaltje op 21 april 1823 overleed, haar zoon Harm en zijn gezin naar het huis van Trijntje verhuisden om daar te wonen en voor haar te zorgen.

Kinderen:

a) Aaltje Karstens, gedoopt 31 januari 1773 te Hoogezand. Volgens de familielegendes werd zij Marketenster die met Leger van Napoleon meetrok en later met een rijke officier is gehuwd.

b) Harm (Herman) Kristijaanst Zuroverste, volgt XVIII.

XVIII. Harm (Herman) Kristijaanst Zuroverste, geboren op 13 maart 1774 in Hoogezand en gedoopt 27 maart 1774 in de Lutherse Kerk te Sappemeer. Hij is gehuwd op 29 april 1810 voor de Hervormde Kerk van Hoogezand met Jantje Hindriks Mulder uit Veendam. Hij is overleden op 13 februari 1855 in Hoogezand.

Hij was werkzaam als vaste boerenarbeider op de boerderij van Geert Emanuel Lutke Stokdijk in Hoogezand en bezat daar ook een keuterboerderij op het adres letter E 22 aan de Kalkwijk te Hoogezand. Daarnaast draaide hij ook diensten als scheepsjager voor de trekschuit van Martenshoek naar Groningen.

Tijdens zijn jeugd zorgde vooral de weduwe Trijntje Jacobs Zuur voor hem en zijn Zus, terwijl zijn moeder het geld voor haar gezin verdiende. Hoewel zijn moeder en de Weduwe Zuur geen familie van elkaar waren, was er een bijzondere verstandhouding tussen hen en waren ze echte vrienden in hart en nieren.

Op de kermis van Veendam leerde hij zijn toekomstige vrouw, de Molenaarsdochter “Jantje Hindriks” kennen met wie hij kort hierna in het huwelijk zou treden. Al vanaf zijn achtste jaar werkte hij samen met zijn moeder als arbeider op het platteland, maar toch hield hij vast aan zijn idealen voor een betere toekomst.

Bij de huwelijken van zijn kinderen liet hij hen beloven nooit te vergeten dat ze uit een oude aanzienlijke (adellijke) familie uit Duitsland kwamen en alles moesten proberen om een beter leven na te streven. Met dit in gedachten is het verbazingwekkend wat onze voorvader heeft bereikt: hij kocht voor al zijn kinderen een eigen schip, zodat ze vrij als ondernemers in de wereld konden staan en op deze wijze hun eigen brood konden verdienen.

Een arbeider die samen met zijn vrouw werkte en zuinig leefde kon maximaal circa 78 gulden per jaar sparen. Een 2^e hands schip kostte minimaal een bedrag van 680 gulden, waarbij hij dus 9 jaar moest sparen om een schip aan zijn kind cadeau te geven.

Hoewel hij wist dat hij afstamde van een oude aanzienlijke (adellijke) Duitse familie, voegde hij in 1811 bij de registratie van familienamen het predicaat “Zur” toe aan zijn achternaam “Overste” en creëerde daarmee een nieuwe achternaam “Zuroverste” om daarmee het bewijs van zijn achtergrond op te geven.

Volgens de familielegendes nam hij elke keer dat een kind van hem werd geboren, eerst een glas Jenever. Dit in combinatie met het feit dat hij nog steeds was opgevoed in de Duitse taal, een ambtenaar bij de Burgerlijke Stand, die door de Franse Oorlog zijn oor miste, zorgde ervoor dat door elke verschrijving zijn kinderen elk een andere achternaam had. Na het overlijden van zijn moeder verhuisden hij en zijn gezin naar het huisje van Trijntje Jacobs Zuur, dat met de vindplaats letter E nr. 21 aan de Kalkwijk in Hoogezand stond.

De reden waarom we nog zoveel over Harm weten, is dat naast de familielegenden die mij zijn verteld door de neef en nicht van mijn grootvader en in 1985 al 100 jaar oud waren, er ten tijde van mijn onderzoek nog brieven van hem in familiebezit waren van deze oudste afstammelingen.

Recht in Dinsdag
15 Juli 35 - 1823
in agte November 1823

Mentie van overlijden
van Salje Johannes Raap

Verklarende Harm Christiaan Loozebode, arbeider,
woner te Kalkwijk gemeente Hogerwaard Litt. E. N. 22, buren,
de amicus van mijn verzuide woonplaats,
Verklare:

Wat de nalatenschap van wijlen mijn moeder Salje
Johannes Raap weanne wijlen Christiaan Harm
den een en twintigsten april 1823 te Kalkwijk intus ge-
tekenend Litt. E. N. 22 overleden, als intus de over my vandege-
tekenen als overlijden kind geijft werd at:

Dat tot deze nalatenschap behoort het navolgend en-
xend goed, te weten:

Ein Huus en Meem geteekend Litt. E. N. 22 sta an de
en geligen te Kalkwijk meergemeld.

In verklare veeke dat door dit overlijden geen fidei-commiss
u gevolvoord noch vruchtgebruik vervallen.

Kalkwijk den 30 October 1823
Harm Christiaan Loozebode

Regist
11. 11. 1823

Hierdoor kan ik de volgende feitelijke verhalen aan zijn leven toevoegen:

Maandag 15 november 1813; Vanwege een zware storm kreeg Harm een dag vrij en 's middags kwam zijn boer langs om te vertellen dat het land bevrijd was dankzij de inval van De Kozakken.

Dinsdag 16 november 1813; Harm, die vanwege de bevrijding opnieuw een dag vrij kreeg, was al vroeg uit bed om de Nationale Driekleur buiten zijn raam te hangen. 's Middags ging hij met zijn moeder en familie naar het dorp om van de festiviteiten te genieten.

Donderdag 18 november 1813; 's ochtends verlieten hij en zijn boer hun werk om te kijken waarom in beide dorpen permanent de waarschuwingsklokken van de kerk luidden. Rond 11.00 uur bleek het een spel te zijn van een paar kinderen die door de Kozakken werden berispt. 's Middags begonnen de Kozakken met hun plundertochten in het platteland; elke dag was er een van opwinding en angst. Een keer werden er een paar kippen van zijn boer gestolen, een andere dag werden de ramen van de weduwe Trijntje Zuur vernield, terwijl hij zelf op een ochtend zag dat het ondergoed van zijn vrouw en moeder door Kozakken werd gestolen.

Dinsdag 7 december 1813; 's nachts werd Harm wakker van geluiden die leken op Voetstappen rond zijn huis. Met alleen zijn slaapkleed aan en gewapend met zijn klompen In zijn hand liep hij de trap af en ging stilletjes via de achterdeur naar buiten. Bij zijn voordeur

Ontdekte hij een paar gewapende Kozakken die probeerden in te breken. Hoewel hij bang was dat hij zou sterven, was hij nog banger dat zijn familie iets werd aangedaan. Hij liep de schuur binnen waar het vee werd gehouden. Daar gooide hij een hele zak bloem over zich heen en verliet de schuur helemaal wit, terwijl hij vreselijk kreunend en met vreemde gebaren op de Kozakken afliep. Toen ze hem zo zagen, sloegen ze op de vlucht en schreeuwden dat ze een Geest hadden gezien.

Al met al een onrustige periode die ik met het oude gezegde wil beëindigen; “maar de boer ploegde voort”.

Zijn kinderen:

- a) Christiaan Sireuversche (Suuroverste), volgt XIXa.
- b) Trijntje Suroversche, geboren 27 augustus 1817 in Hoogezand. Gehuwd op 11 februari 1841 met Geert Leinga en voor een 2e maal op 29 september 1855 met Berent Jager in Hoogezand. Zij was turfschipper van beroep. De nakomelingen uit haar Man Berent Jager en haarzelf hebben een DNA-match met **“Jan Sieroversche”** (1968-).
- c) Aaldrik Zuroverste, volgt XIXb.
- d) Hindrik Sieroversche, volgt XIXc.
- e) Aaltje Suroverste, geboren 21 juni 1825 in Hoogezand. Gehuwd 23 mei 1850 met Jan Nijmands. Overleden 22 januari 1873 in Hoogezand.
- f) Marchien Suroverste, geboren 14 oktober 1831 in Hoogezand. Gehuwd 22 mei 1856 met Jan Venema.

XIXa. Christiaan Sireuversche/Suuroverste/Zuuroverste, geboren 21 juni 1812 te Hoogezand. Gehuwd 29 oktober 1836 met Elisabeth Edes Heyes in Hoogezand. Overleden 30 maart 1893 te Hoogezand. In het begin van zijn huwelijk was hij nog werkzaam als boerenarbeider bij de familie Stokdijk, hij zou later echter samen met zijn broer "Hindrik Sieroversche" de trekschuit nummer 2 van Groningen naar Martenshoek exploiteren waaraan ook het gebruik van herberg "de Gouden Koe" in Martenshoek was verbonden (later café Bontekoe). Terwijl zijn broer "Hindrik" vooral de trekschuit exploiteerde, beheerde Christiaan vooral de Herberg waar ook scheepsbenodigdheden gekocht konden worden. Toch reisden Christiaan en zijn broer Hindrik vaak samen omdat ze een zeer nauwe band hadden.

Deze band werd ook nog eens verstevigd doordat Hindrik zijn vrouw via Christiaan had leren kennen. Christiaan, zijn vrouw was namelijk de tante van de vrouw van Hindrik Sieroversche. Aan het leven van Christiaan en zijn broer Hindrik zijn verschillende legendes verbonden, waarbij het niet altijd even duidelijk was of dit nu over Christiaan of zijn broer Hindrik ging. Deze legendes zullen onder “Hindrik Sieroversche” vermeld worden.

Vooraf door het beheer van Herberg "De Gouden Koe" werd Christiaan gezien als 1 van de Notabelen uit Martenshoek, die ook eigen personeel in dienst had zoals het dienstmeisje "Antje van Houten" uit Groningen.

Schijnbaar werden uit een buitenechtelijke affaire van Christiaan met zijn dienstmeisje 2 kinderen geboren; "Christina en Jacob van Houten". Waarbij Jacob van Houten de bloedlijn (DNA) uit de familie "Sireuversche" verder heeft gegeven aan **Jan Sieroversche volgt onder XXIIICb1** die via zijn overgrootmoeder van genoemde Jacob afstamt.

Echtelijke kinderen:

- 1) Harm Sireuversche, geboren op 18 februari en overleden op 4 april 1837 in Hoogezand.
- 2) Harm Sireuversche, volgt XXAa.
- 3) Edo Sireuversche, geboren 14 oktober 1840 en overleden 29 augustus 1842 in Hoogezand.
- 4) Edo Sireuversche, geboren 12 november 1843 in Veendam en kort daarna overleden.
- 5) Jantje Suuroverste, geboren 1847 in Nieuwolda en overleden 11 januari 1924 in Martenshoek. Getrouwd met Pieter Boontjes op 5 augustus 1865 in Gasselte.
- 6) Elisabeth Sireuversche, geboren 17 september 1850 in Zuidbroek. Getrouwd op 4 april 1874 met Jan Bakema in Hoogezand en voor de tweede keer op 20 januari 1894 met Douwe Baron in Hoogezand. Van beroep Verlader op het Winschoterdiep. Ook met de nakomelingen van dit echtpaar bestaat er een DNA-match met "**Jan Sieroversche, volgt onder XXIIICb1**".
- 7) Edo Suuroverste, volgt XXAb.

Buitenechtelijke kinderen:

- 1) Christina van Houten, geboren op 26 juli 1850 in Utrecht. Vermeld als dochter van de ongehuwde Antje van Houten, dienstmeisje in Groningen.
- 2) Jacob van Houten, volgt XXAc.

XXAa. Harm Sireuversche, geboren 27 april 1838 in Scheemda. Gehuwd op 8 Mei 1863 in Finsterwolde met Eltje Wempen van Scheemda. Overleden 18 Juni 1866 in Groningen. Van beroep Schipper.

Kinderen:

- 1) Trientje Sireuversche, geboren 12 Februari 1865 in Haren en overleden 24 Februari 1868 in Groningen.
- 2) Harmina Sireuversche, geboren 22 Februari 1867 in Groningen en aldaar gehuwd op 28 Augustus 1898 met Lammert Buisman. Van beroep Schippers.
- 3) Christiaan Sireuversche, geboren 14 November 1864 in Nieuwolda en overleden 7 Januari 1899 in Dronrijp aan gevolgen van een ongeval. Van beroep Schipper.

XXAb. Edo Suuroverste, geboren 20 oktober 1853 te Nieuwolda. Gehuwd op 12 juni 1875 te Hoogezand met Pieterke ter Veer. Hij overleed op 24 januari 1918 te Hoogezand. Van beroep schipper en eigenaar van café De Bonte Koe in Martenshoek.

Edo werd binnen de familie beschreven als een wat eenvoudige, naïeve maar vriendelijke man, die gedomineerd werd door zijn vrouw. Zij beschouwde zichzelf als iemand met een hogere sociale status dan haar man. Edo stierf aan de ziekte atherosclerose waarna zijn dochters het café De Bonte Koe in Martenshoek erfden, waar zij een winkel zouden vestigen. Zijn zoon “Arend” was toen al ernstig ziek door de gevolgen van de Spaanse Griep. Van zijn vrouw Pieterke kan nog vermeld worden dat ze eens bij haar zus in de winkel langskwam met de bedoeling om een pond boter te kopen. Haar zus wilde haar een grote homp boter geven voor dezelfde prijs. Omdat Pieterke het idee had dat haar zus haar wilde bedriegen, eiste zij dat deze homp gewogen zou worden. Na weging bleek echter dat het exacte gewicht van deze homp iets meer dan 2 pond in totaal was en nu wilde Pieterke graag de afgesproken prijs hiervoor betalen. Haar zus was echter beledigd door dit gedrag en stond erop dat Pieterke nu de volle prijs voor de boter zou betalen of anders gewoon dat pond zou krijgen dat ze in eerste instantie wilde hebben. Hierna wenste Pieterke nooit meer met haar Zus te spreken.

Kinderen:

- 1) Martha Suuroverste, geboren in 1879 in Martenshoek. Gehuwd op 28 april 1905 in Hoogezand met Roelf Liemberg.
- 2) Christina Suuroverste, geboren in 1887 en gehuwd op 13 maart 1903 met Johan Hendrik Adolf Koch in Hoogezand.
- 3) Arendina, geboren in 1888 te Groningen en gehuwd op 13 mei 1911 te Groningen met Niklaas Jager te Hoogezand.
- 4) Arend Suuroverste, geboren in 1892 en overleden op 14 oktober 1918 te Hoogezand. Van beroep: Scheepsman. Hij overleed aan de Spaanse griep, omdat hij al een zwakke gezondheid had, veroorzaakt door veel alcoholmisbruik en de verkeerde vrienden.

XXAc. Jacob van Houten, geboren 4 mei 1852 in Utrecht (Ziekenhuis) als zoon van de ongehuwde moeder Antje van Houten.

Uit DNA-matches blijkt echter dat hij een kind was van Christiaan Sireuversche. Eveneens blijkt uit de archieven dat zijn moeder in die tijd werkzaam was als dienstmeisje in het Café de Gouden Koe te Martenshoek van de familie Sireuversche.

Uit de affaire was 2 jaar ook al eerder een dochter in Utrecht geboren aan wie zij de naam “Christina” had gegeven. Haar broer Lucas Antonius van Houten en vrouw Grietje Annes van

der Leij verblijven op dat moment als Schippers in Utrecht. Jacob van Houten is gehuwd op 13 maart 1876 te Sneek met Susanna Tijmens Broodwinder. Hij is overleden 26 februari 1891 in Joure. Van beroep Scharenslijper.

Kinderen:

- 1) Antonia van Houten, geboren 21 juni 1876 te IJlst. Gehuwd te Amsterdam met Nicolaas Rechter op 29 januari 1896. Overleden 1 november 1918 te Steenwijk.
- 2) Hendrik van Houten, geboren 6 oktober 1878 te Akkrum. Overleden 27 april 1944 in Apeldoorn. Van beroep Koopman.
- 3) Lodewijk van Houten, geboren 9 augustus 1883 in IJlst.
- 4) Rinske van Houten, geboren 23 september 1885 te Joure. Gehuwd op 18 april 1906 te Amersfoort met Johannes Jacobus Schmidt. Overleden 2 december 1932 te Laren. Dit echtpaar zijn de overgrootouders van **Jan Sieroversche, volgt XXIIICb1**.

XIXb. Aaldrik Zuroverste, geboren op 3 april 1820 te Hoogezand. Gehuwd op 31 december 1851 met Grietje Hamster en in tweede huwelijk op 1 november 1884 met Willemetje Smit te Wildervank. Overleden 26 juni 1891 te Stadskanaal. Van beroep Turfschipper te Stadskanaal. Van hem of zijn nakomelingen is niet veel bekend, het is net of ze plotseling van de aardbodem zijn verdwenen. Waarschijnlijk vond Aaldrik het niet altijd belangrijk om de geboorte van zijn kinderen aan te geven toen hij met zijn schip op reis was.

Kinderen:

- 1) Harm Suuroverste, geboren op 30 oktober 1853 te Hoogezand.
- 2) Jan Suuroverste, geboren op 24 maart 1856 te Zuidbroek. Gehuwd op 19 mei 1883 met Egbertje Wibbens te Wildervank.
- 3) Christiaan Suuroverste, geboren op 30 september 1857 te Hoogezand en kort daarna overleden.
- 4) Christiaan Suuroverste, geboren 17 juni 1859 in Hoogezand.
- 5) Aaltje Zuroverste, geboren 1861 in Leeuwarden. Gehuwd op 1 december 1888 in Hoogezand met Egbert Menzinga. Hij overleed op 30 september 1940 in Hoogezand.
- 6) Jantje Zuroverste, geboren 1863 in Wildervank. Gehuwd op 12 mei 1894 met Jacob Poelman in Wildervank.
- 7) Hindrik Zuroverste, geboren 1864 in Veendam. Gehuwd op 14 januari 1893 met Grietje Wever te Wildervank, weduwe van Klaas Mulder. Zijn 1^e vrouw verdronk op 1 december 1894 in het Annerveensche Kanaal, waardoor hij de 2e keer huwde op 4 april 1896 in Wildervank met Antje Selders, zijn vadersnaam is dan Zeeroverste. Koopman.

XIXc. Hindrik Sieroversche, geboren 2 december 1822 in Hoogezand. Gehuwd op 9 december 1855 met Elisabeth Kwant in Haren. Hij is op 23 maart 1907 in het Academisch Ziekenhuis van Groningen overleden. Zijn vrouw overleed op 15 september 1877 te Haren aan een longontsteking.

Zoals reeds vermeld staat was hij samen met zijn broer "Christiaan" uitbaters van de trekschuit nummer 2. Deze voer van Groningen naar Martenshoek en waaraan ook het gebruik van herberg "de Bonte Koe" in Martenshoek was verbonden. Hierbij nam Hindrik het beheer over de trekschuit voor rekening. Omdat de huur hiervan vooraf voldaan moest worden, monsterde Hindrik ook als Kok aan op grotere zeilschepen om het geld voor de huur vooraf aan de Provincie Groningen te kunnen betalen, terwijl op die momenten vooral zijn broer Christiaan zelf de trekschuit bediende.

Volgens de familielegende was hij van beroep Turfschipper op twee schepen, het eerste wat hij van zijn vader had gekregen en een 2^e dankzij de erfenis van zijn vrouw in 1877.

Uit de documenten lijkt deze legende echter op zijn zoon “Harm” van toepassing die op 22 september 1881 zijn 1^e Schip “De Soli Deo Gloria” koopt.

Volgens dezelfde legende zou Harm het schip van zijn vader hebben gekocht, zodat deze van dit geld kon rentenieren. Het schip dat zijn vader hem naliet, was slechts een paar jaar geleden gebouwd (en nog niet eens volledig afbetaald) op de scheepswerf in Viervelaten door Pieter Roorda, die ook het oude schip dat Hindrik bezat had gerenoveerd. Dit oude schip betrof een oud kofschip en droeg de naam “Hoop op Zegen”, wat hij later aan zijn jongste zoon schonk. Na de dood van zijn vrouw kreeg Hindrik een groot drankprobleem. Hij vond troost in de jenever, zodat hij niet behoefde na te denken aan het verdriet dat de dood van zijn vrouw veroorzaakte.

Vanwege zijn alcoholprobleem moest hij begin 1900 verhuizen naar het armenhuis aan de Korreweg in Groningen. Al zijn bezittingen gingen verloren door de vele uitgaven aan jenever. Dit gaf de familie aanleiding om verschillende legendes rond hem te verspreiden om toekomstige generaties te behoeden voor dezelfde fouten.

Sabotage

Het was in de tijd dat Hindrik nog op de Grote Zee voer, op jacht naar Walvissen en niet in slaap kon komen. Er viel een lichtstraal door een gat in de muur van zijn Bark, die hem voortdurend op zijn gezicht scheen. Plotseling hoorde hij wat geluiden op het dek boven hem en langzaam liep hij de trap op om te kijken wat er daar gebeurde. Op het dek zag hij een duister figuur rondlopen en wist dat deze persoon, wie het ook was, het schip wilde saboteren. Zonder na te denken greep hij deze gevaarlijke persoon in het midden en gooide hem een dek lager. De kwaadwillende persoon overleefde deze val niet.

Mensapen

Dit verhaal zal zijn oorsprong hebben in de tijd dat Darwin zijn evolutietheorie lanceerde Over de afstamming van de mens uit de aap. Onze familie had zijn eigen versie geschreven over hoe deze mensapen ooit waren ontstaan. In hun verhaal kreeg Hindrik een ongeluk met zijn schip en werd van de verdrinkingsdood gered doordat hij aanspoelde op een onbewoond eiland. Onbewoond door mensen, dat wel. Maar op het eiland woonde ook een aapvrouwje die contact met hem probeerde te krijgen. Een jaar later klom Hindrik (die nu ook zo zijn behoeftes had) met haar in een boom. Na negen maanden werden er mensaapjes geboren, de helderheid van de dag begroetend. Maar zoals het altijd gaat aan alles komt een eind. Zo ook, het geluk van dit jonge stel. Kort na de geboorte van hun kinderen kwam er een schip langs dat Hindriks signalen om hulp had opgemerkt. De apenvrouw, die begreep dat dit nu het definitieve afscheid was, doodde hun kinderen voor zijn ogen.

De Oversteek

Hindrik had 3 jaar op zee doorgebracht en omdat hij en zijn metgezellen nooit een dag verlof hadden genomen om voet aan de kade te zetten in verre havens, hadden samen Ongeveer 1800 gulden gespaard. Na die 3 jaar liep het contract af en keerde het schip terug naar een haven in België. Nu moesten ze alle 3 de trein naar huis nemen. Maar omdat de

dienstregeling in die tijd niet zo regelmatig was als nu en het een halve dag duurde voordat er een volgende trein naar het Noorden vertrok, besloten ze de wachttijd in een kroeg door te brengen. Maar zoals zo vaak gebeurt, leidt het ene drankje tot het andere, en van meer tot meer. Dus, door de geest van de fles en een alcoholpercentage dat gelijk stond aan wat een kroeg in de huidige tijd in een week zou verkopen, kwamen de heren dronken uit de kroeg. Hand in hand, omdat hun eigen voeten hun eigen gewicht niet konden dragen, liepen ze naar het station, maar toen ze daar aankwamen, zagen ze een Sjees (Koets) te huur. Alle drie besloten ze dat rijden beter was dan lopen en stemden ermee in om deze koets te huren. Daarmee reden ze drie hele dagen en nachten van kroeg naar kroeg en van het ene huis der Liefde naar het andere. Aan het einde van de derde dag reden ze met de koets het kanaal in en ontwaakten uit hun slapeloze droom. Of nuchter, zoals anderen het zouden noemen en ze begrepen welke stommitieit ze hadden gedaan. Maar zoals altijd, komt berouw na de zonde en was een groot deel van het spaargeld op. Er was alleen nog genoeg geld over om een half pond tabak te kopen om samen te delen. Hierna gingen zij naar de Scheepsmakelaar om opnieuw een contract voor drie jaar af te sluiten.

De ontmoeting met de geesten

Dit verhaal werd altijd verteld wanneer een bijgelovige schipper vertelde over de angst voor de Witte Wieven, de rusteloze zielen van de vrouwen die hun echtgenoten op zee hadden verloren en om hen huilden en klaagden tijdens een storm. Of wanneer een mannelijke afstammeling uit de familie Sieroversche zich te arrogant gedroeg tegenover zijn vrouw.

Het was in de tijd dat Hindrik nog samen met zijn broer Christiaan en hun schepen op het Winschoterdiep voeren. Toen de schepen weer eens samen aan een kade lagen, gebeurde het dat “Hindrik” zijn eerste zoon “Harm” werd geboren. Hindrik en zijn broer Christiaan moesten nu naar de ambtenaar van de Burgerlijke stand van Wildervank en beloofden aan hun vrouwen om onmiddellijk terug te keren nadat ze deze taak hadden volbracht. Maar nadat ze het Kind in Wildervank hadden ingeschreven, besloten ze (ondanks hun plechtige belofte) om slechts één glas jenever in de kroeg te drinken.

Was het maar bij één glas gebleven, maar zoals dat gaat: één glas leidt tot meer, zoals meer tot vele. Zo dronken als een toeter verlieten ze de kroeg om terug te keren naar hun vrouwen op de schepen langs een heel smal dijkje met aan beide kanten alleen water. Natuurlijk voel je aan je klompen dat Hindrik zou vallen en wat verwacht werd, gebeurde. Hindrik viel inderdaad, want zijn klompen gleden uit over een waterig stuk land en vlak voordat hij in het water viel greep hij nog zijn broer vast. Samen in broederliefde vielen ze in het koude, maar o zo verfrissende water, waarbij je na zo’n duik zo werd nuchter als een priester. Terwijl ze de kade weer opklommen, waren ze zich bewust van hun ongemakkelijke situatie en wisten ze dat ze een groot probleem hadden. Want wat moesten ze hun vrouwen nu vertellen? Ze hadden beloofd niets te drinken, nietwaar? En kijk nu eens naar die natte kleren, hoe konden ze dat verklaren?

Op het moment dat ze bij hun schepen waren, had Hindrik al een redelijke verklaring bedacht. Wat er volgens hem gebeurde; was dat toen we uit het dorp kwamen en over de dijk naar onze schepen liepen, we plotseling een zwarte wagen zagen verschijnen, die werd bestuurd door vier zwarte paarden, hoewel er geen bestuurder aanwezig was. Toen we hier beter naar keken, zagen we opeens een paar gloeiende figuren die ons van de grond grepen en ons in het water gooiden. Toen we eindelijk de kade bereikten; konden wij binnen een straal van 1000 meter

de verschijning niet meer zien. De vrouwen, die de boodschap begrepen, maakten een kruis en besloten niet meer te spreken over deze ontmoeting met de geesten of die van de duivel zelf.

Pas vele jaren later kwam de echte waarheid aan het licht toen beide vrouwen op het dek stonden, terwijl beide broers benedendeks wat Jenever dronken en zich kapotlachten om hoe ze hun vrouwen dit verhaal hadden laten geloven. Ze wisten niet dat Hindrik, zijn vrouw, ook beneden was om wat spullen te pakken en alles had afgeluisterd. Toen Hindrik, zijn vrouw Lies, dit hoorde, bedacht zij meteen een wraakzuchtig plan. Met enige paniek schreeuwde ze: "Hindrik, Hindrik, kom snel kijken." Wat is er aan de hand?, antwoordde Hindrik. "Je moet dit in het water zien, dat ding achter de punt van het schip." Hindrik kwam naar het dek en bekeek die plek, maar kon niets ontdekken dat de aandacht zou moeten trekken en zei dit ook tegen zijn vrouw. "Je moet beter kijken, Hindrik, je moet beter kijken, ik ben niet gek." Hindrik boog zich nu verder voorover om dichterbij de plek te kunnen kijken waar zijn vrouw naar wees. Dit was het moment waar zijn vrouw op had gewacht en met een harde duw gooide ze hem in het water. Dat zal je leren om me nooit meer te bedriegen. Hindrik en jij mag de zeemeerminnen een heel hartelijke groet van mij doen. Hindrik wist hierdoor dat zijn vrouw de waarheid had ontdekt en dat dit een welverdiende duik in het water was. Nooit meer zou hij tegen haar durven liegen, nooit meer.

Zijn kinderen:

- 1) Harm Suuroverste, volgt XXCa.
- 2) Engelina Sieroversche, geboren 6 februari 1858 in Haren, Gehuwd 4 september 1881 met Eildert Vinkenburg. Haar zoon Eildert Sieroversche krijgt na dit huwelijk de naam van zijn vader; "Vinkenburg".
- 3) Jantje, geboren op 8 maart en overleden op 13 maart 1860 in Groningen.
- 4) Jantje Sieroversche, geboren 3 augustus 1861 in Haren, Gehuwd op 22 oktober 1881 met Roelf Meijer in Groningen. Omdat zij de enige was die contact had met al haar familieleden, was zij degene die ook de legende over haar broer Christiaan door de hele familie verspreide. Na de dood van haar man in 1910 werd zij arbeider. Zij overleed op 30 september 1931 in Groningen.
- 5) Hendrik Sieroverste, geboren 1863 te Helpman en overleden 6 juni 1864 te Helpman.
- 6) Hendrik Sieroversche, geboren 10 september 1864 in Haren. Overleden in 1892 aan de gevolgen van ziekte als hij samen met zijn Broer in Brazilië is.
- 7) Christiaan Sieroversche, volgt XXCb.
- 8) Bougina Sieroversche, geboren 10 februari 1871 in Haren en aldaar overleden op 10 december 1871.

XXCa. Harm Suuroverste, geboren 1 april 1856 in Wildervank. Gehuwd op 25 juni 1881 te Slochteren met Sjoukje Schuit. Overleden 6 juli 1932 in Groningen. Zijn vrouw stierf op 15 februari 1956 in Haren. Van beroep was hij turfschipper op de schepen "Soli Deo Gloria" en "Hoop op Zegen" en daarnaast turfhandelaar aan de Westersche Drift in Haren. Uit zijn nakomelingen de familie "Suuroverste" in Nederland.

Nadat hij op 25 juni 1881 trouwde en daarmee zijn buitenechtelijke zoon Hendrik legitimeerde, kocht hij het schip 'Soli Deo Gloria', dat slechts enkele jaren eerder gebouwd was. Met dit schip vervoerde hij turf van Groningen naar Slochteren. Doordat het gouden horloge van zijn vader aan Christiaan als huwelijksgeschenk werd gegeven en waarvan Harm vond dat hijzelf hierop het oudste recht had, ontstond er een hevige ruzie tussen de beide broers die zo hevig was dat beide broers gedurende hun leven nooit meer een woord met elkaar wisselden. Dit gaf voedsel aan de legende dat 'Harm zijn familienaam veranderde in "Suuroverste" omdat hij niet langer tot deze familie wilde behoren. Harm werd echter geboren onder de naam "Suuroverste"'.

Kinderen:

- 1) Hendrik Suuroverste, volgt XXICa1.
- 2) Martje Suuroverste, geboren 26 mei 1884 in Ten Boer. Getrouwd 16 februari 1907 te Veendam met Derk Dost.
- 3) Elisabeth Suuroverste, geboren 29 januari 1887 in Groningen.
- 4) Arend Suuroverste, volgt XXICa2.
- 5) Harm Suuroverste, volgt XXICa3.
- 6) Jan Suuroverste, volgt XXICa4.
- 7) Engelina Suuroverste, geboren 11 februari 1898 in Groningen.
- 8) Roelof Suuroverste, geboren 23 oktober 1900 in Groningen en overleden aldaar 2 november 1918 door de Spaanse griep.

XXICa1. Hendrik Suuroverste, geboren 25 mei 1881 in Slochteren. Gehuwd met Berendina Hoving op 24 juni 1905 te Veendam. Overleden op 27 maart 1960 te Groningen. Van beroep schipper en handelaar in brandstoffen. Na het overlijden van zijn vader nam Hendrik zijn

moeder in huis gedurende de periode van 1932 tot 1956 om voor haar te zorgen. Zijn moeder was een ouderwetse dame en bemoeide zich altijd met het huishouden van haar schoondochter; ze geloofde sterk dat de jeugd geen oog had voor het huishouden. Met dergelijke opmerkingen haalde ze zelfs de krant, heeft tot aan haar dood nog haar eigen kleding gekocht en was de laatste in Groningen die de oude traditionele klederdracht zou dragen, want ook de jeugd had geen oog voor de ouderwetse kwaliteit.

Hij kocht het schip 'Soli Deo Gloria' van zijn vader en vervoerde er turf mee tot 1929, daarna had hij een winkel aan de Westersche Drift in Haren als fietsenmaker en handelaar in brandstoffen. Dit kwam doordat de goede tijden van het turfvervoer in feite voorbij waren en hij zocht naar andere mogelijkheden om in zijn levensonderhoud te voorzien.

In zijn dorp Haren was hij de eerste die een Ford T had, die aan hem werd verkocht door de stad Groningen en die er geen gebruik meer van maakte. Voordien gebruikte de Stad deze in hun transportsysteem van het trekken van de paardentram. Rond medio 1950 verhuisde hij met zijn gezin naar de Grachtstraat in Groningen en verkocht het ouderlijke schip aan zijn broer Harm.

Kinderen:

- 1) Jantje Suuroverste
- 2) Harm Suuroverste, getrouwd met E.W. van Gulik. Uit dit huwelijk twee dochters.
- 3) Sjoukje Suuroverste, getrouwd met Jan Zijlstra.

XXICa2. Arend Suuroverste, geboren 28 februari 1890 te Hoogezand. Hij stond Binnen zijn familie bekend om zijn vreemde opmerkingen.

Hij had ooit gezegd dat hij alleen graag een kerstboom wenste, als deze alleen gevuld zou zijn met haring in plaats van ballen. Hij ging werken als schipper bij een weduwe die haar man voor haar ogen had zien verdrinken. Door Arends humor en andere kijk op de dingen vond ze de glimlach terug in haar leven en werden ze diep verliefd op elkaar. Na hun huwelijk besloten ze naar Amsterdam te verhuizen. Hij huwde op 18 maart 1916 met Hillechiena de Haan in Veendam, weduwe van Hendrik Raatjes.

Kinderen:

- 1) Harm Suuroverste, hij en zijn nakomelingen worden in Amsterdam beschouwd als het Zwarte Schaap in hun familie. Toen zijn vrouw stierf op jonge leeftijd groeiden zijn zonen op in een mannenhuishouden, waar alcohol drinken meer regel dan uitzondering was.
- 2) Hendrik Suuroverste, volgt XXII Ca1a.

XXII Ca1a. Hendrik Suuroverste, getrouwd op 29 mei 1952 met Neeltje Cuperus in Amsterdam.

Kinderen:

- 1) Arend Suuroverste
- 2) Grietje Helegiena Suuroverste, uit haar en haar partner "Rob Oud" werden de kinderen Niels, Kevin en dochter Michelle Oud geboren op 9 september 1988.
- 3) Hilbert Suuroverste, gehuwd in Amsterdam op 21 januari 1977 met Maria Damman; zij hebben twee zonen: Martijn Hendrik Hilbert geboren op 9 januari 1986 en overleden op 10 januari 1986 en Sander Suuroverste, geboren op 19 februari 1989 in Amsterdam.
- 4) Ronald Suuroverste

XXI Ca3. Harm Suuroverste, geboren 26 november 1892 in Winschoten. Gehuwd op 25 januari 1919 in Hoogezand met Harmina Flap. Hij is overleden 26 augustus 1988 in Groningen. Schipper/Verlader op de "Soli Deo Gloria" waarmee hij Cargo vervoerde van Hoogezand naar Zwolle.

Kinderen:

- 1) Harm Suuroverste, volgt XXII Ca3.
- 2) Pieter Suuroverste
- 3) Hendrik Suuroverste, had twee dochters; Harmina Elziena geboren op 29 oktober 1956 en Elziena Harmiena geboren op 26 november 1957.
- 4) Alco Suuroverste, geboren 26 september 1927 te Groningen en overleden aldaar 14 juni 1979.

XXII Ca3. Harm Suuroverste, geboren 11 april 1919 in Hoogezand. Gehuwd op 15 augustus 1953 met Albertje Dokter in Eelde. Schipper/Verlader op de "Soli Deo Gloria". Wonende te Groningen.

Kinderen:

- 1) Albert Suuroverste, volgt XXIII Ca3.
- 2) Harmke Suuroverste, geboren 29 april 1954. Getrouwd met E. Smits.

XXIII Ca. Albert Suuroverste, geboren 3 april 1951 in Deventer. Voor de tweede keer gehuwd op 24 december 1984 met Trijntje Aalders in Groningen. Van beroep automonteur van de Rijkspolitie.

Kinderen uit zijn 1e huwelijk:

- 1) Sandra Monique Suuroverste, geboren 22 november 1972 in Groningen.
- 2) Marcel Harm Derk Suuroverste, geboren 21 december 1973 in Groningen. Gehuwd met Lara Lameris uit welk huwelijk twee zonen; Melvin Lucas Suuroverste en Ivar Twan Suuroverste.

XXICa4. Jan Suuroverste, geboren 10 september 1895 te Veendam. Gehuwd op 3 augustus 1918 te Hoogkerk met Hendrikje Drent en overleden op 3 december 1969 te Warnsveld. Van beroep Schipper op de "Dankbaarheid". Toen hij en zijn vrouw in 1924 uit Duitsland terugkeerden, was hun lading gevuld met kolen en reisden ze samen met 10 andere schepen dicht bij elkaar aaneengesloten met staalkabel en getrokken door een kleine sleepboot. Ze kwamen vanuit Hamburg of Bremen, door de Oostzee over het Wad met de bedoeling Delfzijl te bereiken. Zij waren de laatste van die schepen en op zee begon het zo vreselijk te stormen, dat Jan zijn zoon Harm aan de schoorsteen liet vastbinden. Zijn vrouw werd aan de mast vastgebonden en hijzelf aan het roer. In zijn handen had hij een mes bij de hand voor het geval er iets mis zou gaan en het schip zou zinken en zij zichzelf moesten bevrijden. Aan de zijkant van het schip hadden ze een bootje voor het geval dat er iets mis zou gaan. Gelukkig ging er niets mis en bereikten ze Delfzijl in goede gezondheid. Zijn vrouw wilde echter nooit meer zoiets meemaken en dwong hem hun manier van vervoer te veranderen. Hierdoor vervoerde Jan, net als zijn vader, vanaf die dag aardappelen over de binnenwateren in plaats van steeds meer de open zee op te gaan.

Zijn zoon:

- 1) Harm Suuroverste, volgt XXII Ca4

XXII Ca4. Harm Suuroverste, geboren 7 februari 1920 te Zwartsluis. Gehuwd met Aleida Snippe op 15 juni 1945 te De Krim. Hij overleed 5 januari 2001 te Coevorden. Harm was schipper op de binnenwateren en vervoerde aardappelen, turf en alles wat de beurs maar wilde vervoeren. In 1956 stopte hij met zijn werk als zelfstandig schipper en bouwde hij een woonboot op De Krim. Hij werd draglinemachinist en zijn gezin reisde met hem mee naar de vele plekken waar hij moest werken en in 1968 gingen ze aan de kade wonen. In 1973 Kreeg hij een zenuwinzinking en mocht zijn oude werk niet meer doen. Hierna werkte hij nog 10 jaar op de Wavin in Hardenberg als logistiek magazijnmedewerker. In 1985 verhuisde hij met zijn vrouw naar Coevorden.

Kinderen:

- 1) Hendrikje Niesje (Henny) Suuroverste, geboren op 14 maart 1949 op De Krim. Gehuwd op 3 april 1970 met Marin Reinders, uit hun huwelijk 2 kinderen; Aleida Henriëtte, 27 Juni 1971 en Jannet Herma, 23 maart 1973.
- 2) Niesje Suuroverste, geboren 12 mei 1951 te De Krim. Getrouwd 23 april 1971 in Gramsbergen met Robertus de Leeuw, uit hun huwelijk 2 kinderen; Robertus Harm, 30 augustus 1974 en Aleida Hermina, 24 april 1978.
- 3) Janneke Suuroverste, geboren 22 april 1956 in De Krim. Gehuwd op 11 juli 1986 met Hardenberg met Kristiaan Meerlo. Uit hun huwelijk zijn 2 kinderen geboren; Mathieu, Geboren op 15 maart 1988 en Susannah, 4 mei 1990.

XXCb. Christiaan Sieroversche, geboren 27 juli 1868 in Haren en overleden na 1892 in Brazilië. Gehuwd te Groningen op 20 januari 1889 met Elziena Hummel, dochter van Jan Hendriks Hummel en Trijntje Roorda. Zijn vrouw is overleden op 11 juni 1942 in Groningen.

Hoewel haar zoon Jan Sieroversche, geboren op 8 juni 1898 te Groningen niet de zoon is van haar man zoals DNA dit ook bewezen heeft (het biologische vaderschap is de Amerikaan James J Kirk uit New York toe te schrijven), werd hij wel geboren onder het wettelijk huwelijk van zijn moeder. Wordt bij een gehuwde vrouw een kind verwekt door een man die niet haar echtgenoot is, dan waren de vrouw en haar echtgenoot van rechtswege de officiële ouders naar het aloude rechtsbeginsel sola mater est quaedam, alleen de moeder is zeker.

Ook voor Jan zijn kleinzoon Jan Sieroversche, geboren 3 februari 1968 te Groningen is het rechtsbeginsel "sola mater est quaedam, alleen de moeder is zeker" hierbij van toepassing. Desalnietemin heeft deze kleinzoon via zijn vaderszijde wel een bloedband met Christiaan Sieroversche, aangezien zijn betovergrootvader Jacob van Houten (Sireuversche) als neef van Christiaan aangemerkt moet worden. Zie hiervoor bij Christiaan Sireuversche XIXa.

Omstreeks 1892 werd Christiaan opgenomen in het Ziekenhuis van Rio de Janeiro in Brazilië, vanaf dat moment ontbreekt van hem ieder spoor. Wel is bekend dat hij in Brazilië omstreeks dezelfde tijd een zoon verwekt heeft met de naam Henrique Suerroverste, welke in Pelotas gehuwd is met Elfride Baath. Uit deze zoon de families Sumberecki, Sieroverst, Suerroverste en Sierroverst(e) in Pelotas Brazilië.

Volgens de familieverhalen koesterde hij sterke gevoelens voor een vrouw die een paar jaar ouder was dan hem en al een buitenechtelijk kind had. Volgens de legende had hij haar leren kennen doordat ze vlak bij hem in de buurt woonde. Met zijn vader verhuisde hij op 22 november 1881 van Haren naar de Martenstraat in Groningen en zijn toekomstige vrouw woonde slechts één straat verderop met haar moeder in de Warmoesstraat. In het begin

probeerde hij al een relatie met haar aan te gaan, maar zij vermeed dit door het argument aan te voeren dat ze zoveel ouder was dan hij en dat het geen toekomst voor elkaar kon garanderen. Op 28 augustus 1888 gingen beiden naar de festiviteiten in de Stad, waardoor het vuur van de liefde tussen hen oversloeg.

Volgens een andere legende waren ze echter al in 1885 aan elkaar beloofd door de Weduwe Hummel en de vader van Christiaan. Toen Hindrik Sieroversche in 1881 naar Groningen vertrok, ging het namelijk helemaal mis met zijn financiële voorspoed. Zijn zoon Harm had net het huurhuis in Haren overgenomen en het Nieuwe Schip van zijn vader gekocht. Dit schip, de Soli Deo Gloria, was echter in 1881 nog steeds niet afbetaald en Hindrik had nog steeds een schuld te betalen aan de familie Roorda voor de bouw van dit schip en aan de familie Hummel voor de levering van het hout, tegen de prijs die het opleverde. Dus in feite was de familie Sieroversche, de weduwe Hummel "Trijntje Roorda", nog steeds geld schuldig. Dit was in 1885 niet anders en Trijntje Roodra stond erop dat Hindrik zou betalen, maar in die tijd had hij helemaal geen geld meer en om een schandaal te voorkomen troffen beide ouders een regeling. Omdat Elziena geen echtgenoot had, maar wel al een kind, had ze een echtgenoot nodig om de sociale status van haar familie te herstellen. Omdat Hindrik nog een ongehuwde zoon had, werd besloten dat zodra Christiaan de volwassen leeftijd zou bereiken, beide kinderen onmiddellijk zouden trouwen. Op 20 januari 1889 trouwden ze beiden in Groningen en kort daarna, op 27 maart 1890, vertrokken ze naar Amsterdam, omdat de scheepvaart daar nog toekomst had. Ze bleven daar slechts vier maanden, omdat de gezondheid van hun zoon Hendrik Jan ernstig achteruitging.

Rond deze tijd kreeg Christiaan ook ruzie met zijn oudste broer Harm vanwege het gouden horloge van hun vader. Dit horloge was namelijk aan Harm beloofd toen zijn vader zou overlijden en nu kreeg Christiaan het als huwelijksgeschenk van zijn vader. Harm stond erop dat Christiaan dit gouden horloge aan hem zou geven, maar zijn broer weigerde, waardoor beide broers nooit meer met elkaar zouden spreken.

Volgens de legende bracht in april 1898 Elziena haar man en zwager naar hun schip, omdat ze naar Engeland wilden oversteken en hoopten hetzelfde te doen als de grote rederijen maar dan

goedkoper. Vervolgens zou dit schip met alle bemanningsleden aan boord in een storm zijn gezonken waarbij alleen Christiaan het zou hebben overleefd.

Volgens dezelfde Legende werd dit beschreven in een brief die in 1927 door Christiaan via het Rode Kruis naar zijn familie werd verstuurd.

Hierin schreef hij dat hij bij een Indianenstam in Brazilië woonde. Nadat zijn schip door de storm was geraakt en gezonken, werd hij gered door een groot schip dat op weg was naar Brazilië. Toen hij daar aankwam, ontmoette hij een aantal goudzoekers die de binnenlanden van de Amazonas wilden ontdekken om daar naar goud te graven.

Tijdens deze reis raakten ze in gevecht met een indianenstam en alleen Christiaan overleefde, want door een gelukkig toeval wist hij hun Opperhoofd te doden. Hierdoor geloofden de indianen dat de geest van hun leider nu deel uitmaakte van Christiaan, omdat de ziel van Opperhoofd zou zijn overgevlogen en waardoor Christiaan nu automatisch hun nieuwe opperhoofd was. Omdat hij inmiddels zelf op hoge leeftijd was, moest hij vrezen voor zijn leven, want met zijn verminderde macht zou een jongeman hem kunnen doden en hierdoor zelf het nieuwe opperhoofd worden.

Hij hoopte hij dat zijn familie zijn terugkeer zou betalen en ook voor hem zou zorgen voor de rest van zijn leven. Zijn familie, die door zijn verdwijning echter arm was geworden, had dat geld niet en besloot dat hij naar andere mogelijkheden moest zoeken. Hij schreef daarom in 1928 een brief aan het stadhuis van Hoogezand, gericht aan de oudste nog levende Suuroverste. In deze brief legde hij uit wie hij was, wat hem was overkomen en als bewijs van zijn bewering dat hij familie was, vertelde hij het oude familieverhaal, hoe onze voorouders uit Duitsland kwamen en van oorsprong een adellijke titel bezeten zouden hadden. Degenen die het verhaal echter wel lazen, vertrouwden het helemaal niet en besloten er geen aandacht meer aan te besteden. In 1952 werd er gezegd dat ze het verhaal van Christiaan in de krant hadden geplaatst.

Ik had weinig geloof in deze legende en had het vermoeden dat deze was ontstaan naar aanleiding van de mysterieuze verdwijning van ontdekkingsreiziger Percy Fawcett in 1926 in de Binnenlanden van Zuid-Amerika waarin hij op zoek was naar de Stad El Dorado. Waarvan de kranten vol hadden gestaan.

Mijn verbazing was groot toen ik zelf in het krantenarchief “Delpher” diverse informatie tegenkwam die betrekking hadden op “Christiaan Sieroversche”.

Sinds 24 augustus 1897 probeerde zijn vrouw Elziena (Elsina) Hummel via de Rechtbank haar huwelijk ontbonden te krijgen aangezien haar man was uitgevaren als bevaren Kok op 29 juni 1891 op het Schip de Margaretha onder Kapitein Pathuis, hij in naar Rio Janeiro met Gele Koorts in het Hospitaal was opgenomen, hij na zijn herstel was aangenomen als Kok op het Schip Afina onder Kapitein Boswijk en zij daarna sinds 20 september 1891 niets meer van hem had vernomen.

Uiteindelijk op 3 februari 1905 verschijnt ze de laatste maal voor de rechtbank en staat zij hierna als weduwe ingeschreven. Hiermee kan geconcludeerd worden dat de biologische vader van haar zoon Jan in ieder geval geen Christiaan Sieroversche was. Op 22 april 1904 maakt Elziena Hummel voor de 1e maal tijdens deze gerechtelijke procedure melding dat zij een nieuw huwelijk wenst aan te gaan. Helaas wordt in dit document niet de naam van deze man genoemd.

*** In den jare 1904, 25 Augustus, ten verzoeken van mejufvrouw **Elsina Hummel**, zonder beroep, wonende te Groningen, gratis procederende krachtens geregistreeerde beschikking der arrondissements-rechtbank te Groningen, dd. 8 Januari 1904, en uit kracht van een vonnis van genoemde rechtbank, 12 Augustus 1904 uitgesproken en bij verstek gewezen, behoorlijk geregistreed, ten deze domicilie kiezende ten kantore van mr.

Zie verder het tweede bijvoegsel.

G. W. H. van Imhoff, procureur bij de arrondissements-rechtbank van en wonende te Groningen, die in deze als zoodanig voor mijne requirante zal oecupeeren, heb ik, Menno Meesenbroek, deurwaarder bij de arrondissements-rechtbank van en wonende te Groningen,

voor de tweede maal gedagvaard:

Christiaan Suuroverste, scheepskok, laatst gewoond hebbende te Groningen, doch wiens tegenwoordige woon- of verblijfplaats is onbekend, bij gevolg mijn exploit doende bij aanplakking aan de voorname deur der vergaderplaats van de arrondissements-rechtbank te Groningen en aan het Huis der gemeente Groningen, terwijl ik een afschrift daarvan heb overgegeven aan den ambtenaar van het openbaar ministerie bij gemelde rechtbank, mijn exploit doende te diens parkette en aldaar sprekende met den edelachtbaren heer mr. B. van Eeten, substituit-officier van justitie, die ten blijke daarvan het origineel met „gezien” heeft geteekend, terwijl voorts dit exploit zal worden geplaatst in de *Nederlandsche Staatscourant* en in de *Provinciale Groninger Courant*;

Om na verloop van 3 maanden na heden, en alzoo meer bepaald op Vrijdag 9 December 1904, des voormiddags te 10 uren, te verschijnen voor de arrondissements-rechtbank te Groningen, kamer kennis nemende van burgerlijke zaken en van die van koophandel, alsdan zitting houdende in het gewone lokaal harer terechtzittingen in het paleis van justitie in de Oude Boteringestraat aldaar; — ten einde:

aangezien eischeresse 20 Januari 1889 met den gedaagde is gehuwd;

aangezien gedaagde 29 Juni 1891 als bevaren kok is uitgezeild met het schip *Margaretha*, kapitein Pathuis, zonder volmacht tot het waarnemen zijner zaken of orde op het beheer van dezelve te hebben gesteld;

aangezien gedaagde te Rio Janeiro in het hospitaal heeft ziek gelegen, lijdende aan de gele koorts;

aangezien gedaagde na zijn herstel als kok is aangenomen op het schip *Afina*, kapitein Boswijk;

aangezien eischeresse het laatst bericht van den gedaagde heeft gekregen 20 September 1891;

aangezien eischeresse na dien tijd, hetzij middellijk, hetzij onmiddellijk, nimmer iets van den gedaagde heeft vernomen en er sedert meer dan 10 jaren zijn verlopen;

aangezien eischeresse tevens een nieuw huwelijk wenscht aan te gaan, waarvoor zij de toestemming der rechtbank behoeft; aangezien de gedaagde, ten gevolge van een door voormelde rechtbank bij beschikking van 31 Maart 1904 verleend verlof, bij geregistreed exploit van den deurwaarder Menno Meesenbroek, van 13 April 1904, op de wijze daarbij omschreven, ten eersten male is gedagvaard om op 5 Augustus 1904 voor gemelde rechtbank te verschijnen, tot zoodanig einde als daarbij breder is omschreven;

aangezien noch de gedaagde, noch iemand van zijnentwege op die dagvaarding is verschenen, ten gevolge waarvan aan de eischeresse bij het vonnis in het hoofd dezes vermeld, is verleend akte van de niet-verschijning van den gedaagde, met verlof tot het doen eener tweede openbare dagvaarding, op den voet en op de wijze als bij het vroeger door de rechtbank verleend verlof is omschreven.

Mitsdien aan gemelde rechtbank hetzij in persoon of door iemand van zijnentwege van zijn aanwezen te doen blijken, den gedaagde tevens aanzeggende, dat ingeval noch de gedaagde, noch iemand voor hem op deze tweede dagvaarding mocht opkomen en er alzoo niet behoorlijk van zijn aanwezen mocht blijken, door de eischeresse zal worden geconcludeerd, dat haar daarvan zal worden verleend akte en verlof tot het doen eener derde dagvaarding, gelijk de vorige, terwijl zij voorts aan de rechtbank het verzoek doet haar vergunning te verlenen om een nieuw huwelijk aan te gaan.

De kosten dezes zijn in debet, buiten die van procureur, f 5,50. M. MESENBROEK, Deurw.

Gezien. De officier van justitie te Groningen, (get.: B. van Eeten, S.

In debet geregistreed te Groningen 26 Augustus 1904, deel 114, folio 125 verso, vak 9; 1 blad, 1 renvoi. Te ontvangen

Mijn verbazing was nog groter toen ik in hetzelfde krantenarchief van 4 augustus 1939 en van 15 september 1939 op pagina 14 van het Nieuwsblad van het Noorden het artikel “Een Groninger Indianen Opperhoofd?” weer een vermelding tegenkwam. Het oorspronkelijke stuk van 4 augustus 1939 schrijft over een dokter Jan Emerius uit Colorado en Indianen Opperhoofd had geholpen aan Aambeien. Tot zijn verbazing sprak dit Opperhoofd Nederlands en vertelde dat hij oorspronkelijk uit Groningen kwam. Op 15 september 1939 schrijft de heer Kwant, woonachtig aan het Hoornsche Diep; “Ongeveer 50 jaar geleden vertrokken mijn achterooms, de beide broers Chris en Hendrik Sieroverste. Voor ze scheep gingen, vertelden

Kort hierna kwam ik tot de ontdekking dat er naamgenoten onder de naam “Sierroverste” in de Stad Pelotas in Brazilië bestaan. Uit het contact met hen blijkt dat zij de afstammelingen zijn van een zoon van Christiaan welke onder de naam Henrique Suerroverste in Pelotas gehuwd is met Elfride Baath. Uit dit huwelijk de families Sumberecki, Sieeroverst, Suerroverste, Sierroverst(e) en andere variaties in Brazilië.

Hoewel hun informatie over Christiaan maar beperkt is, zou hij volgens hen samen met een Indiaanse (Indigenous) uit het gebied van Rio Grande do Sul zich hebben gevestigd in Pelotas en daar vooral gewerkt hebben als Gaucho. Zij wisten dat hun voorouder vanuit Holland met het schip naar Brazilië was gekomen. Kort na geboorte van zijn zoon Henrique zou hij ook zijn nieuwe gezin weer verlaten hebben om op avontuur te gaan.

Zijn wettige nakomeling:

1) Henrique Suerroverste, geboren omstreeks 1896 in Pelotas en gehuwd is met Elfride Baath. Uit dit huwelijk de families Sumberecki, Sieeroverst, Suerroverste, Sierroverst(e) in Brazilië.

In 2025 zijn de volgende nakomelingen van Henrique Suerroverste in Brazilië bekend; Suelma Sumberecki, Reginaldo Sumberecki, Reinaldo Sumberecki, Alessandro Sumberecki, Gizele Sumberecki, Gilmar Azambuja Sumberecki, Giliard Sumberecki, Luciane Suerroverste, Vitor Suerroverste Peres, Cerli Martins Suerroverste, Elizangela Sierroverst Galvao, Cintia Galvao, Carolina Galvao, Fatima Picano, Cristina Picano, Holdina Picano, Luciana Picano, Beth Weiss, Eduardo Weiss, Gladimir Azambuja, Rafael Sierroverst, Neti Guardalupi, Edu Nunes, Ederson Sumberecki, Grasiela Oliveira, Jardel Sumberecki, Antonio Goncalves, Michel Sumberecki, Clair Sumberecki, Henrique Sumberecki, Ronaldo Alemao, Sandramar Sumberecki, Fabio Guardalupi, Rosa Alice Peres, Raquel Gonsalves en Vitoria Peres.

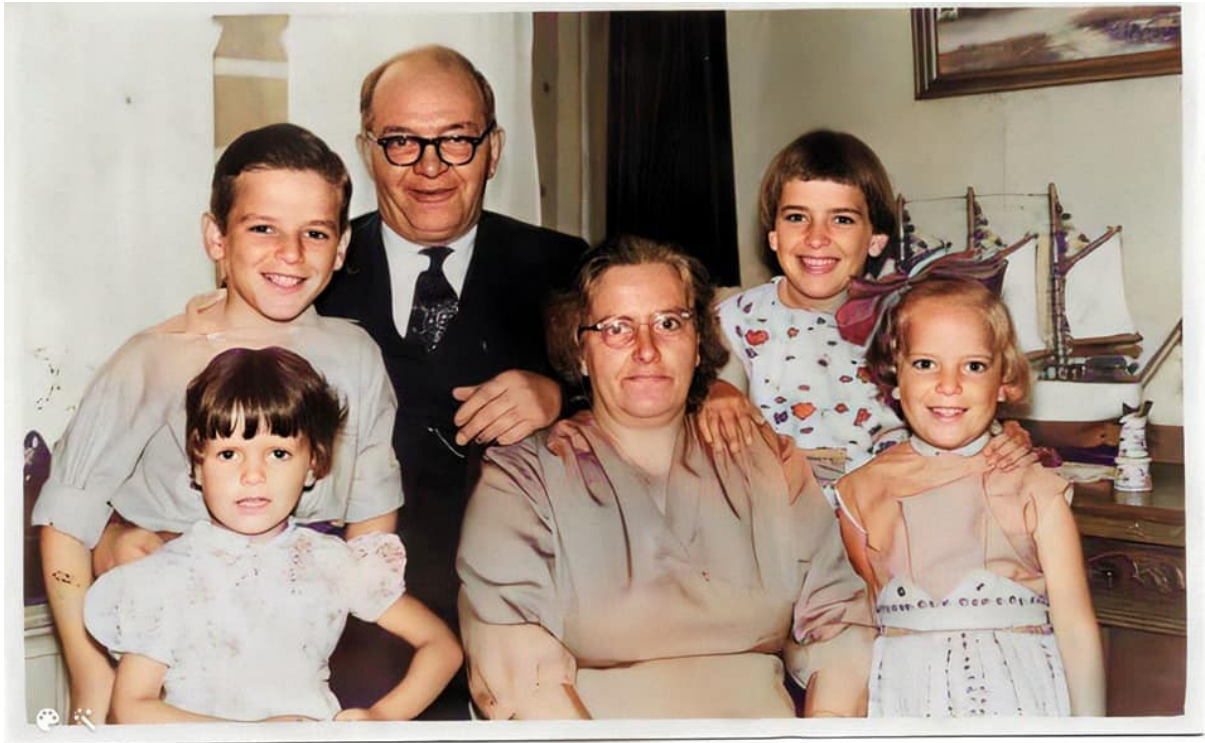
Zijn naamdragende nakomelingen:

- 1) Catharina Jantina Regina (Katrien) Sieroversche (Hummel), geboren op 15 september 1885 in Groningen. Tijdens het huwelijk van haar moeder Elziena Hummel met Christiaan Sieroversche werd zij gewettigd. Haar biologische vader is echter onbekend. Gehuwd op 15 mei 1910 met Christinus Eissing in Groningen.
- 2) Hendrik Jan Sieroversche, geboren op 26 september 1889 in Groningen en aldaar overleden op 6 mei 1911. Hij was arbeider van beroep en had veel last van zijn astma-aanvallen. Soms waren ze zo hevig dat hij buiten moest slapen.
- 3) Elisabeth Christina (Lies) Sieroversche, geboren op 12 april 1892 in Groningen en overleden aldaar op 19 december 1966. Getrouwd op 26 december 1912 met Cornelis Kolen in Groningen. De huwelijksakte vermeldt dat de vader van de Bruid een zwervend leven leidde. Gezien de datum van verdwijning en haar geboorte is het echter de vraag of zij wel een dochter was Christiaan Sieroversche.
- 4) Jan, volgt XXICb.

XXICb. Jan Sieroversche, geboren op 8 juni 1898 te Groningen. Gehuwd op 23 augustus 1945 te Groningen met Cornelia Reigersberg, dochter van Jan Imbertus Reigerberg en Trijntje Suk. Overleden op 7 maart 1961 te Groningen. Van beroep eerste stuurman op de binnenvaart en kapitein op de Engelse koopvaardij.

Volgens het familieverhaal had Jan zijn vader nooit gekend omdat deze verdween toen hij nog maar 2 maanden oud was. Maar uit het krantenarchief weten wij dat zijn wettelijke vader Christiaan Sieroversche ruim 7 jaar voor zijn geboorte verdwenen was. De vraag bleef hiermee open wie dan de biologische vader was van Jan Sieroversche? Op 16 maart 2020 werd daarom een Y- DNA test gedaan door mijn neef Jan Jaap Sieroversche. Het Y-DNA is het zogenaamde mannelijke DNA welke ongewijzigd van vader op zoon wordt doorgegeven. Uit de resultaten bleken 2 dingen. Ten eerste dat er duidelijk sprake was van een DNA-groep die op de Britse Eilanden werd gevonden en waarvan er nu een hoog percentage in de Verenigde Staten aanwezig is. Maar we hadden ook een match met een ander individu die in mannelijke lijn in de 5e generatie dezelfde voorouder moest hebben. Het betrof hierbij de heer Edward Kirk uit de Verenigde Staten. Dankzij zijn stamboom kon ook de vader van Jan Sieroversche 122 jaar na zijn geboorte op 8 juni 2020 definitief worden vastgesteld. Dit was namelijk; de scheepsmonteur James J. Kirk uit New York die werkzaam was voor de Holland America lijn. In het hoofdstuk “Familie Kirk (Clan Maxwell) meer over zijn leven.

Door de verdwijning van Christiaan Sieroversche had zijn moeder het erg moeilijk om drie van haar kinderen groot te brengen en te voeden. Alleen haar oudste dochter Katrien groeide op in het huis aan de Warmoesstraat 25 te Groningen, dat toebehoorde aan haar grootmoeder Trijntje Roorda. Van Katrien was het namelijk zeker dat zij niet echt een Sieroversche was en daardoor volgens haar grootmoeder het enige kind was dat ertoe deed. De andere kinderen, Hendrik Jan, Lies en Jan, moesten met hun moeder op een oude tochtige woonboot in het Winschoterdiep wonen. Vaak moesten de kinderen zonder eten en met honger naar bed, omdat hun moeder niet zoveel geld verdiende als schoonmaakster bij het zwembad.

Hierdoor meldde Jan zich al op 11-jarige leeftijd aan als scheepsmaat op een grote klipper, waar hij als koksmaatje werkte. Zo hoefde er minder monden gevoed te worden en kon hij het geld dat hij verdiende naar zijn moeder sturen. Jan was sterk gehecht aan zijn oudere broer die een groot voorbeeld voor hem was omdat hij zonder vader was opgegroeid. Het was dan ook een groot verlies toen hij tijdens zijn verblijf in het buitenland hoorde dat zijn broer was overleden aan een van zijn vele astma-aanvallen.

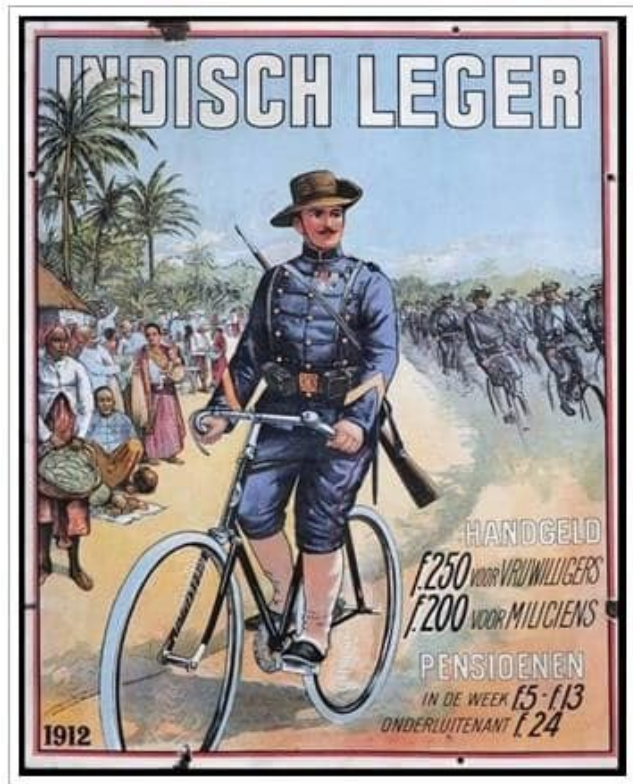
Op 6 mei 1917 was hij bemanningslid op de Maria Adriana van Kapitein Klugkist wanneer dit schip werd geraakt door een torpedo van een Duitse Onderzeeër. Zij werden gered door een Schip waarop ook de heer J.H.W. Bruins, Commandant van het detachement Koloniale Reserve op meevoer. Mogelijk dat het op deze wijze te verklaren valt dat hij op dezelfde dag geschikt werd verklaart voor militaire dienst en toegewezen werd aan de kazerne van de Koloniale Reserve in Nijmegen.

Volgens de uitspraak van mijn moeder was druiste deze militaire dienst in tegen alles waar hij in geloofde en het eerste wat hij deed toen hij de kazerne binnenkwam, was alle schilderijen van de Muur halen, deze verkopen aan een kleine winkelier en met het geld een groot feest geven met zijn vrienden ter ere van de gezondheid van het leger.

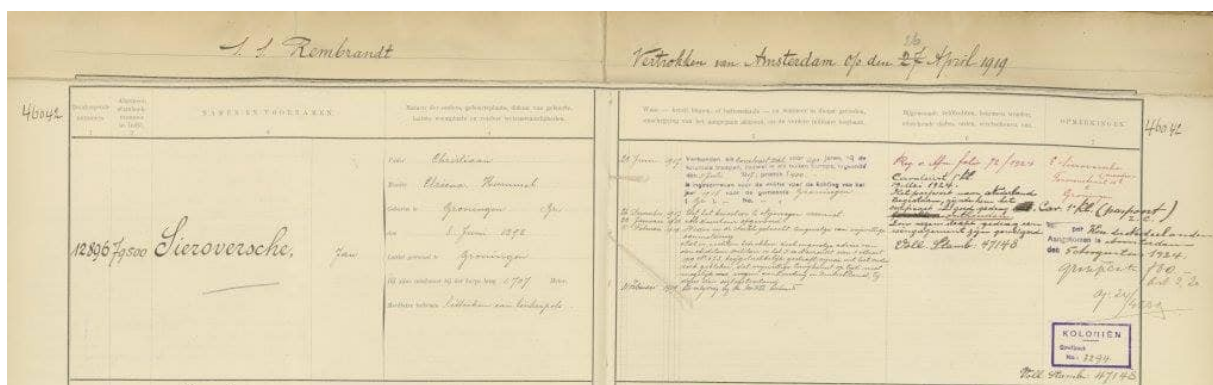
Deze actie leverde het leger natuurlijk geen dank op en daarmee verlengden ze zijn militaire dienstdienst met drie jaar en stuurden ze hem naar Nederlands-Indië, waar hij gehoorzaamheid en discipline kon leren bij het Koninklijk Nederlands-Indisch Leger.

Hij werd gestationeerd in Soerabaja en toonde daar zijn goede wil door al snel te promoveren in de rang van onderofficier bij de Cavalerie. Na een paar maanden zag hij echter hoe de Nederlanders (ook toen al) zich gedroegen tegenover de bevolking van het binnenland. Misbruik was aan de orde van de dag, de Indonesische mensen werden eerder als slaven dan als mensen gebruikt, Indonesische meisjes werden door het Koninklijk Nederlands Indonisch Leger als seksueel bezit gebruikt en werden, als ze het niet wilden, verkracht.

Als zo'n meisje dan zwanger werd en durfde te vertellen wie de biologische vader was, dan zou haar lichaam de volgende dag verdronken in een rivier zijn gevonden. Dit alles druiste in tegen wat Jan geloofde en hoe hij door zijn moeder was opgevoed, en daardoor keerde hij zijn oude vrienden steeds meer de rug toe. Maakten ze vroeger een mooie tocht met een boot op de rivier bij Wendit, vanaf nu ging hij alleen.

Na zijn avontuur in Indonesië keerde hij terug naar Zee en als hij aan de kade verbleef, woonde hij bij zijn zus Elizabeth (Lies) en haar gezin. Omdat "Lies" een groot gezin had met 17 kinderen, sliep Jan vaak op de grond naast de brikettenkachel. Op een nacht werden ze allemaal wakker van een verschrikkelijk geluid dat klonk als onweer of als inbrekers die het huis binnendrongen. Het was echter Jan die zich 's nachts uitrekte en daarbij met zijn benen de kachel kapotsloeg. Hoewel hij en Lies qua karakter als twee druppels water op elkaar leken, feestbeesten en levensgenieters, vond Jan dat zij en haar gezin naar zijn Smaak te veel alcohol dronken. Hij vond dat een alcoholist niet zo geboren wordt, maar zo gemaakt en dat je vooral kinderen geen alcohol moet laten drinken.

Uit de verschillende reizen van Jan Sieroversche in 1928/1929 naar de Verenigde Staten kan geconcludeerd worden dat hij op de hoogte was van zijn Biologische vader en ook contact met hem en zijn familie had. Zo vinden we hem op 9 september 1928 als passagier reizend naar New York met het schip SS Rijndam. Vervolgens op 4 november 1928, 8 december 1928 en 16 februari 1929 reizend naar Seattle (vanuit Vancouver) en op 12 december 1935 in Wilmington.

Op latere leeftijd woonde Jan samen met zijn oudste zus Katrien en haar gezin in de Bedummerstraat nr. 36 in Groningen. Dankzij zijn zuster kon hij zich echter nooit lang aan een vrouw binden en zijn eigen gezin stichten. Ja, hij had vriendinnen als hij op de kade verbleef, maar zodra hij weer op zee was, zorgde zijn zuster ervoor dat ze weer snel uit zijn leven verdwenen. Kort voor de Tweede Wereldoorlog nam hij de dochter van de café-eigenaar, waar hij regelmatig verbleef, mee naar de bioscoop, de kermis en andere gelegenheden. Later zou dit meisje, "Corry" genaamd, zijn vrouw worden; maar dat had hij natuurlijk niet kunnen weten toen de oorlog uitbrak.

Wij wisten dat mijn grootvader tijdens de oorlog van beroep kapitein was op de Engelse koopvaardij in Engeland en niet kon terugkeren omdat Holland bezet en gecontroleerd werd door de Duitsers. Tijdens zijn leven wilde hij nooit over deze periode praten. Mijn moeder herinnert zich alleen hoe haar vader altijd boos werd als ze over deze periode spraken en zichzelf eerder communist dan kapitalist noemde vanwege het verraad. Daarmee verwees hij naar het zogenaamde Engelandspiel. Hierbij verloren zoveel goede verzetsmensen hun leven door het verraad door de Engelsen en Amerikanen, waarbij de Duitsers geheime informatie werd gegeven over het "Plan Holland". Mijn oom stond erop dat zijn vader hem het verhaal vertelde hoe hij gevangen werd genomen door de Duitsers en naar een Duitse gevangenis werd gebracht tijdens de Oorlogsjaren en waardoor hij de Duitsers als zou blijven haten wegens de martelingen. Mijn eigen idee was dat mijn grootvader mogelijk een actieve rol speelde bij het transport van voedsel naar de oorlogsschepen en hechte niet veel geloof aan het Duitse gevangenisverhaal. Het doorzoeken van oude archieven uit die tijd bracht echter een mysterie naar voren.

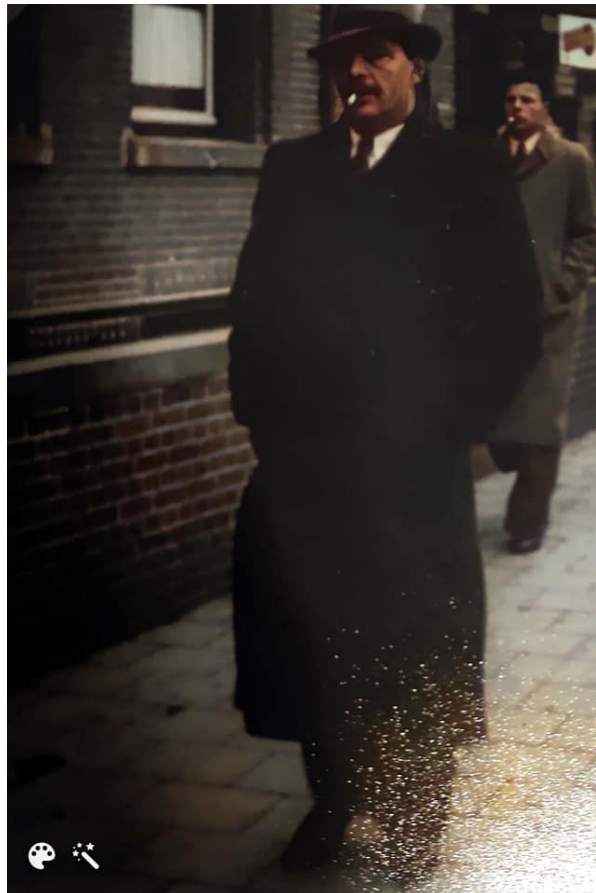
Onder zijn scheepsnummer 583509 vinden we namelijk twee scheepslijsten; op de eerste zien we dat hij tot 14 oktober 1942 kapitein was op de Noordkaap en dat hun haven in Manchester was. In oktober 1942 werd hij op verzoek van het Britse Ministerie van Oorlogstransport ontslagen van zijn commando als kapitein vanwege alcoholmisbruik.

Hetzelfde herhaalde zich op 27 april 1944, toen hij op 31 juli 1944 werd ontheven van zijn commando, met verlies van al zijn rechten. Op 7 september 1944 kreeg hij zijn commando weer terug met al zijn volledige rechten. Volgens deze lijst was hij van 26 november 1942 tot 10 februari 1943 kapitein van de "Tromp", van 5 maart 1943 tot 14 januari 1944 kapitein van de Jola, van 14 januari 1944 tot 27 april 1944 kapitein van de Noordkaap, terwijl hij op 11 september 1944 matroos werd op het kolenschip de Zypenberg. Dit lijkt allemaal wat vreemd, aangezien mijn grootvader met betrekking tot deze lijst sinds 1942 geen scheepsrechten of commandorechten meer had en hij nog steeds kapitein is op die andere schepen. Wat het nog vreemder maakt, is dat er op deze lijst staat dat hij twee paspoorten heeft; één die hij in Nederland heeft gekregen en één die hij in Belfast heeft gekregen.

De andere genoemde scheepslijst is iets korter en noemt hem van 15 mei 1940 tot 24 april 1944 kapitein van de Noordkaap. Op 1 augustus 1944 wordt hij genoemd in verband met Het ontslag van het commando en het verlies van al zijn scheepsrechten. Hij wordt matroos van 11 september 1944 tot 6 november 1945 op de Zypenberg. Als hij niet op 7 september 1944 in al zijn scheepsrechten en commando was hersteld, zou het logisch zijn geweest dat hij als matroos was begonnen, hij had immers dan geen andere keuze. In dit geval had hij echter Deze keuze wel en je vraagt je af waarom hij er voor koos om te reizen als matroos in plaats van naar het bevrijde Nederland te gaan?

Uit de scheepvaartlijst van de Zypenberg weten we dat het schip vanuit de Clyde de havens van New York, Santiago, Cuba, Guantánamo Bay, Boston, Halifax, Glasgow, Napels, Malta, Gibraltar, het Cape COD-kanaal, San Juan, La Romana, Macoris, Liverpool, Sydney, Montreal, Lizard, Prawle en Sorel aandeed. Een ware Wereldreis.

Dit alles was zo vreemd voor mij dat ik op zoek ging naar meer informatie over het Engelandspiel en het zogenaamde "Plan Holland". In dit archief was een foto van mijn grootvader aanwezig, die eerst per abuis werd bewaard in het dossier van de geheimagent "Jacob Bakker", welke op 1 mei 1917 in Batavia was geboren. Het blijft echter onduidelijk waarom mijn grootvader zijn foto in dit archief aanwezig is. Ondanks correspondentie is dit raadsel tot op heden niet opgehelderd.

Wat we uit de scheepvaartlijst kunnen concluderen, is dat mijn grootvader als kapitein op 15 mei 1940 vertrok met het M.S. Noordkaap (gebouwd in 1939 in opdracht van de heer J. Deen en varende voor Rederij Wagenborg in Delfzijl) met bruinkool naar Brugge in België.

Op 25 mei 1940 meldden ze zich in Greenock en ontvingen als nieuwe poolagent J. Carter LTD Poole in Dorset als Freight Express Greenock. Het schip voer in deze periode tussen de havens van Newport (als vaste basis), Dunball en Bridgewater met Coal.

Op 11 september 1944 werd hij matroos op het schip Zypenberg van de N.V. Stoomboot Mij Hillegersberg-Amsterdam (bouwjaar 1930), dat op 18 augustus 1945 Amsterdam binnenkwam. Omdat het schip pas op 10 september 1945 weer zou vertrekken, wilde Jan zijn familieleden zien en vertrok op 19 augustus 1945 met de trein naar Groningen.

Later die dag ging hij naar zijn vaste kroeg. Een vriend vroeg hem of hij zich niet schaamde dat hij eerst bier had besteld in plaats van zijn meisje te zien die de gehele 2e Wereldoorlog op hem had gewacht en nooit een andere man had aangekeken. Jan was totaal verbijsterd en wist zelfs eerst niet over wie ze het hadden.

Na wat hij hoorde was dat Corry inderdaad de hele oorlogsjaren op hem had gewacht en zich in huis had opgesloten. Iedere keer als haar moeder en zussen naar de schouwburg gingen en haar vroegen mee te gaan, smeekte ze: 'Hoe kan ik daar nu heen gaan om plezier te maken, terwijl mijn Jan voortdurend in gevaar is op Zee, ik blijf thuis.'

Ook het huwelijksaanzoek van Jan de Haan, met wie ze samen was opgegroeid (haar moeder trouwde met zijn vader), wees ze af. Jan, die ontroerd was dat een vrouw dit allemaal voor hem zou doen, dacht geen moment na en vroeg haar ten huwelijk. Ze zei Ja en nadat ze met spoed door de rechtbank waren getrouwd vertrok Jan weer op 8 september 1945 met het Schip. Een romantisch begin van een sprookje dat helaas eindigde in een combinatie van twee mensen die niet bij elkaar pasten en niets met elkaar gemeen hadden.

In Corry haar ogen was Jan een soort hoger persoon, haar Held, iemand die de rol van haar zeer geliefde vader moest spelen. Jan was echter gewoon een mens met al zijn goede eigenschappen en al zijn slechte gewoontes. Terwijl hij iemand was die van het leven genoot, spontaan en expressief was, had zijn vrouw (hoewel een lieve en geweldige grootmoeder) een bekrompen, negatief, depressief karakter en kon ze omschreven worden als een grijze muis.

Twee uiterst tegengestelde karakters en de rest van hun leven samen werd gekenmerkt door het feit dat als Jan weer thuis was na een lange zeereis, zijn vrouw al bij de scheepsmakelaar stond en vroeg of ze geen andere opdracht meer voor hem hadden. Zij zou anders gek worden van zijn aanwezigheid thuis. Hij was toen werkzaam voor de Rederij Wagenborgen als Stuurman in de Kustvaart op o.a. de Schepen de Jola, de Donau en de Fiona Als ik de verhalen vergelijk die mijn moeder en mijn oom vertelden, dan hebben ze geen gelukkige jeugd gehad en hun leven is het beste te vergelijken met het beroemde boek van Ciske de Rat.

De nakomelingen moeten ook beseffen dat deze vrouw, die nooit moeder had mogen worden, ook de mogelijkheid in zich droeg om de beste grootmoeder ter wereld te worden. Mijn moeder was vaak jaloers op de manier waarop mijn grootmoeder met me speelde en alle liefde gaf die zij als kind had moeten missen.

Terugkomend op mijn grootvader, er valt niet veel meer te zeggen dan dat hij stierf na een lange ziekte aan kanker en zijn laatste wens was om begraven te worden onder een steen met de tekst: "Ik heb geleefd en genoten". Zijn vrouw dacht echter dat dit mensen op andere gedachten zou brengen en weigerde deze laatste wens. Zijn vrouw Cornelia Reigersberg is zelf overleden op 12 juni 1985 in Groningen aan de gevolgen van een acute hartstilstand.

Kinderen:

- 1) Wilhelmina Litskezina (Willy) Sieroversche, volgt XXII Cb1.
- 2) Jan Imbertus Sieroversche, geboren 18 september en overleden 17 oktober 1947 te Groningen.
- 3) Jan Imbertus Sieroversche, volgt XXII Cb2.
- 4) Hendrik Jan Sieroversche, geboren 7 juni 1950, overleden 7 juni 1950 te Groningen.
- 5) Elziena (Els) Sieroversche, geboren 15 september 1951 te Groningen. Verloofd met Jan Renkema en woonachtig in Niekerk aan de Marne. Hoewel Els een koksopleiding volgde, werd ze later buschauffeur voor schoolvervoer, terwijl haar verloofde werkzaam was als Hovenier op de Borg Verhildersum in Groningen. Els en haar man nemen een warme plaats in binnen ons gezin waarbij zij feitelijk als een Opa en Oma voor onze kinderen aanwezig zijn. Dit komt mede door het feit dat zij altijd een veilige thuishaven voor mij was als het thuis niet ging. Els heeft ook bewust gekozen om zelf geen kinderen te nemen omdat dit kind haar al zo nodig had en zij er voor hem wou zijn.
- 6) Trijntje (tinie) Sieroversche, geboren op 27 juni 1954. Gehuwd met Danie Oosterhof, uit welk huwelijk twee zoons werden geboren: Freddie en Martin Oosterhof. Tinie was een zeer lieve vrouw die eerder naar de behoeften van anderen keek dan naar haar eigen behoeften. Helaas werd ze niet ouder dan 40 jaar, want ze overleed op 17 juli 1993 in Groningen aan een acute hartaanval.

XXII Cb.2. Jan Imbertus Sieroversche, geboren op 21 oktober 1948 in Groningen. Gehuwd op 28 december 1972 in Assen met Lamberta Nijmeyer, dochter van Jan Nijmeyer en Remkia Koning. Van beroep was Jan groepsleider bij een instelling voor kinderen met leer- en sociale beperkingen, op latere leeftijd echter meer maatschappelijk werker voor minderjarige vluchtelingen. Momenteel werkt Jan niet meer en is hij druk met zijn favoriete hobby; namelijk het fokken van paarden van het Gelderse Ras met Internationale erkenning.

Kinderen:

- 1) Margaretha Aleida (Margreet) Sieroversche, geboren 19 juni 1973 in Zwolle. Zij woont op dit moment samen met haar man Roger Donner en kinderen in Lent bij Nijmegen en is Psychologe.
- 2) Maaike Sieroversche, geboren 26 mei 1977 in Veessen. Gehuwd met Thore Koopman met wie zij samen 3 zonen heeft en woont in Arnhem. Van beroep Ambulant begeleider bij Jados.
- 3) Jan Jaap Sieroversche, geboren 9 oktober 1978 in Veessen. Van beroep Program Manager voor oa Heineken. Hij leeft samen met zijn vrouw Gerdien Heijs en kinderen in Maarssen. Zij is van beroep Orthopedagoog.

XXII Cb.1. Wilhelmina Litskezina Sieroversche, geboren 25 augustus 1946 in Groningen. Op 11 juli 1980 te Leeuwarden gehuwd met Douwe Lettinga, de zoon van Marten Lammerts Lettinga en Renske Douwes Bierma.

In 1967 was zij werkzaam als kamermeisje in het Hotel "Huis ter Duin" te Noordwijk waar zij een kortdurende affaire had met George Schmidt (die zich echter had uitgegeven voor de Leeuwentemmer Wolfgang Trunk). Uit deze korte affaire werd haar zoon "Jan Sieroversche" geboren. Hierna was Willy werkzaam als Modinette en later als verkoper bij de Hema. Haar liefde was echter de horeca. Hoewel zij pas op latere leeftijd alle diploma's hiervoor zou behalen, leerde ze dit vak kennen in de praktijk.

Vanaf 1972 tot 1975 was zij namelijk samen met haar toenmalige vriend Willem Langendijk pachters van het Café “Bar de Bierpul” in de A-straat te Groningen. Zij woonden gedurende die tijd in Winsum Groningen.

Op latere leeftijd ontmoette ze Douwe Lettenga en vestigde zij zich met hem op de Camminghastraat 9 te Leeuwarden. Hoewel Douwe werkzaam was als Suppoost in het Museum Prinsessenhof en als Torenwachter van de Oldehove, was hij ook eigenaar van 7 arbeiderswoningen in de Stad Leeuwarden waaruit hij huuropbrengsten onttrok. In 1990 vertrokken Willy en haar man naar het kleine plaatsje Sebat Haut in Lablachère, in de streek Ardèche van Frankrijk. Hier kochten zij de oude wijnboerderij “Mas de Beaulieu” met de intentie om hier een Bed en Breackfast en Camping te beginnen. Douwe was echter erfelijk belast (Schizofrenie) en al snel bleek dat de verandering van omgeving te belastend was voor hem. Omstreeks 1998 keerden zij terug naar Nederland en vestigden zich in de Oude Smederij te Warfstermolen. In Warfstermolen werd zij een vrijwilligster in de Club- en Buurthuis activiteiten. In 2010 is Douwe overleden in een verzorgingshuis te Veenwouden.

Mijn moeder kan men omschrijven als een avontuurlijke- maar moeilijke geest, met een sterke eigen wil, iemand die altijd haar mening geeft, die van status houdt, levendig is, een echte zakenvrouw, maar met een groot hart voor “vluchtelingen”.

Kort na de moord op Marianna Vaatstra op 1 mei 1999 viel de verdacht in Kollumerland op een Asielzoeker die haar met een mes om het leven gebracht zou hebben. In oktober 1999 kreeg Burgemeester Piet Visser van Kollumerland tijdens een informatieavond van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) en de gemeente een aantal eieren naar het hoofd, waarvan ook een enkele doel trof. Visser zat achter een tafel met spreekgestoelte om informatie over een nieuw asielzoekerscentrum (AZC) binnen de gemeentegrenzen van Kollum te geven. De sporthal in Kollum zat vol, het was een half jaar na de moord op Marianne Vaatstra. De dader was nog niet gevonden en er circuleerden allerlei scenario's, waarbij enkele asielzoekers uit het AZC dat al aan de Trekweg in Kollum was gevestigd, een rol speelden. Dit gaf aanleiding voor verschillende ondernemers om zich ook te laten horen en werden zelfs pamfletten uit een vliegtuig boven het Asielzoekerscentrum gegooid met bedreigingen als Asielzoekers niet zouden vertrekken.

Om weer draagvlak te creëren voor Asielzoekers werd door mijn moeder in het Buurthuis van Warfstermolen een interculturele dag gepland. Een soort meet- en Greet tussen de bewoners van het Asielzoekerscentrum en de lokale bevolking. Voorafgaand aan deze interculturele dag ontving zij anonieme brieven waarin zij met de dood werd bedreigd en ook sommige dorpsbewoners lieten haar weten dat zij elk contact met haar zouden verbreken als zij dit door zou zetten. De interculturele dag kwam er en was volgens de Leeuwarder Courant “zeer geslaagd” mede dankzij de vrijwilligster Wil Lettenga. Uiteindelijk leidde dit in haar dorp wel tot meer begrip voor Asielzoekers.

Haar zoon:

1) Jan Sieroversche, volg XXIIICb1.

XXIIICb1. Jan Sieroversche, geboren op 3 februari 1968 in Groningen. Van beroep Arbeidsconsulent, Trajectbegeleider Nieuwkomers, Coördinator Uitstroom en Activering, Coördinator Nieuwkomers, Arbeidsadviseur, Specialist Inkomen en Waarnemend Locatiehoofd van de Gemeentelijke Opvang Oekraïners in de Gemeente Heerenveen. Afgestuurd als Tekenleraar aan de Noordelijke Hogeschool van Leeuwarden en als Agrarisch Ondernemer aan de Rijks Middelbare Landbouwschool.

Gehuwd op 11 augustus 2002 met Sania Rafkatovna Habibrahmanova in de stad Bishkek in Kirgizië. Dit huwelijk werd op 15 augustus 2005 hernieuwd voltrokken volgens Nederlands recht in de gemeente Zuidhorn in Nederland. Hoewel zijn vrouw werd opgeleid in de Taalwetenschappen (In Nederland vergelijkbaar met HBO Communicatie), werd zij in Nederland Consulent Inburgering werkzaam voor de Gemeente Leeuwarden.

Wat moet ik over mijzelf vertellen wat ik niet al heb geschreven? Ik denk dat ik iemand ben die zichzelf kenmerkt door een bedachtzame drang naar avontuur en die het geluk had een vrouw te vinden die mijn gezond verstand bewaakt en me beschermt tegen al te impulsieve fouten. Hoewel zij sommige avontuurlijke gekkigheden toestaat. In dit geval kan gewezen worden op de verwerving van het Riddergoed Pommlitz gelegen onder Oschatz in de deelstaat Saksen in 2008 en de verwerving van Palazzino Paladini in San Piero Patti op Sicilië in 2025.

Hoewel ik mijn achternaam draag via mijn moeder en er volgens mijn geboorteakte geen vader bestaat, blij ik uit mijn vaderslijn als enige Sieroversche ook de bloedband te bezitten met de oude familie van deze naam. Dit is door uitgebreid DNA onderzoek een bewezen feit.

Tot 12 april 2014 was mijn vaders zijn naam en afkomst niet duidelijk, mijn moeder hulde zich in stilzwijgen. Pas na een ernstige ziekte waarbij ik even het hiernamaals heb mogen zien werd deze informatie met mij gedeeld. Vermoedelijk dat dit gemis aan antwoorden mij al in 1985 een aanzet geven om een begin te maken met mijn stamboom welke nu na 40 jaar eindelijk tot een eind komt. "Het gemis aan het ene, is het zoeken naar het andere". Juist door deze onderzoeken zie ik mijzelf in eerste instantie als historicus, voordat ik aan mijn andere beroepen denk.

Mijn vrouw Sania Habibrahmanova werd geboren op 10 november 1981 in de Stad Bishkek in Kyrgyzstan als dochter van Rafkat Habibrahmanov en Nailya Bulatova. Haar voorouders waren een Tartaarse familie van Rechtsgeleerden (Islamitisch Recht) en behoorden tot de Russische Revolutie tot de lage adel in het dorp Staroye Baysarovo te Tatarstan, welke in de 18^e eeuw door hen was gesticht. Door de Russische Revolutie en het feit dat haar overgrootvader werd aangemerkt als Tartaarse Rebel moest de familie vluchten naar Kyrgyzstan om aan de vervolging van Stalin te ontkomen.

Onze kinderen:

- 1) Rohan Chretiën Sieroversche, geboren 11 juli 2005 in Groningen. Na afronding van de Middelbare Opleiding Sociale Dienstverlening werkzaam als toezichthouder in diverse COA locaties in Friesland.
- 2) Roisin Nayla Sieroversche, geboren 2 mei 2014 in Leeuwarden.

Johann Heinrich zur Oeveste

Johann Heinrich zur Oeveste

🌐 Sprachen hinzufügen ▾

Artikel Diskussion

Lesen Bearbeiten Quelltext bearbeiten Versionsgeschichte Werkzeuge ▾

Johann Heinrich zur Oeveste (* 19. Oktober 1801 in [Rieste/Niedersachsen](#); † 2. März 1878 in [White Creek \(Indiana\)](#)) war ein [Bauernsohn](#) aus [Rieste](#). Bekannt wurde er durch die 31 Briefe, die er seinen Eltern nach seiner Auswanderung von Amerika aus schickte und die als ein sehr wichtiges Dokument zur Besiedlungsgeschichte Amerikas gelten.

Johann Heinrich zur Oeveste (links) mit seiner Frau Regina Louise, geb. Geist

Biografie [Bearbeiten | Quelltext bearbeiten]

Familiärer Hintergrund [Bearbeiten | Quelltext bearbeiten]

Die Familie war als [Kolone](#) von 1351 bis zur [Säkularisation](#) im Jahr 1810^[1] dem [Johanniterorden](#) zugehörig; Familienmitglieder haben alle sechs Jahre in die Bauerschaft als [Schöffe](#) gedient.^[2] Sie bewirtschafteten einen [Fronhof](#) von 12 Hektar und einen Anteil an der allgemeinen Bauernmark von 6 Hektar mit vier eigenen [Kotten](#). Dieses Gut war einer der alten Sächsischen Adelssitze in Besitz des [Schöppenamtes](#).^[3]

Auswanderung [Bearbeiten | Quelltext bearbeiten]

Geboren als älterer Sohn ohne Erbrecht auf den Bauernhof, verließ er seine Gegend, um sein Glück irgendwo sonst zu finden. Im Mai 1834 erreichte er [Baltimore](#) und einige Wochen später [Cincinnati](#), wo er sich an der Gründung der Norddeutschen [Lutherischen Kirche](#) beteiligte. Diese wurde im Volksmund auch die „[Plattdeutsche](#)“ Kirche genannt.

Johann Heinrich zur Oeveste heiratete am 19. November 1839 in [Cincinnati](#) Regina Louise Geist (1815–1910), die Tochter eines Heuermanns aus [Hasbergen](#). Sie war ein Jahr zuvor mit ihren Eltern nach Cincinnati gekommen.

Johann Heinrich zur Oeveste war Mitbegründer der „Vereinigten Evangelischen Lutherischen und Reformierten St. Johannes Gemeinde am White Creek“.^[4] Ab 1849 nannte sich diese Gemeinschaft dann „Deutsche Evangelisch-Lutherische St. Johannes Gemeinde am White Creek“. Außergewöhnlich ist es, dass seit 1847 hier [Reformierte](#) aus dem [Tecklenburger Land](#) und [Unierte](#) aus dem [Ostwestfälischen](#) nicht mehr zum Heiligen [Abendmahl](#) zugelassen wurden.^[4]

Briefe [Bearbeiten | Quelltext bearbeiten]

Die ersten Jahre nach seiner Ankunft in Amerika kennzeichnen Johann Heinrich zur Oevestes noch stark als einen Deutschen mit einer meist neutralen Meinung zu den historischen Ereignissen in den USA. Seine jüngeren Briefe kennzeichnen ihn jedoch als einen Amerikaner. Aus dem Brief an seine Eltern über seine Heirat lässt sich herauslesen, dass er sich selbst zu den achtbaren und bedeutenden Familien des [Königreich Hannovers](#) rechnete, jedoch keinen Unterschied machte zwischen den Kindern der Landarbeiter auf dem elterlichen Hof und sich selbst.

Der Grund, warum besonders diese 31 Briefe von solch einem historischen Wert sind, ist, dass zur Oeveste in den Mitteilungen der ersten Jahre nach seiner Ankunft sich aus einer neutralen Position zu Themen wie [Sklaverei](#), dem [Amerikanischen Bürgerkrieg](#) und dem Besiedlungsprozess äußerte. Auch informieren diese Briefe über die Preise, Gewohnheiten und das Leben eines [Emigranten](#) aus der Zeit des Amerikanischen Bürgerkriegs. Hinzu kommt zur Oevestes Abstammung aus einer Bauernfamilie. Die Briefe an seine Familie in Rieste dokumentiert somit die dafür ungewöhnliche Entscheidung, nach Amerika auszuwandern. Obgleich es ähnliche Dokumente aus dieser Zeit gibt, sind speziell diese Briefe einzigartig auch durch die Tatsache, dass sie von einem Lutherischen Kolonisten geschrieben wurden.^[4]

Quellen [Bearbeiten | Quelltext bearbeiten]

- ↑ Gerhard Geers, *750 Jahre Rieste: eine Chronik in Wort und Bild*, Ankum. Pfotenhauer 1995
- ↑ Günther Bührmann, *Hölting-Protokolle 1583–1800: Hölting-Protokolle* 1996. Niederschriften der Marktgedinge oder *Holzgerichte* von Bramsche der Marken Rieste, Achmer, Pente und Hespe, Bramsche 1996

Bron wikipedia. Duitse versie.

Een ode aan mijn tante

Ooit vroeg iemand mij waarom is de herinnering zo belangrijk voor jou als het gevoel het wel weet? Mijn tante Els.... Progressief, Romantisch, Warm, Een zeer groot hart, Sociaal, Opofferingsgezind. Dat zijn de eerste woorden die bij mij opkomen, hoewel velen dit niet zullen zien. Mijn tante die geleerd heeft veel juist niet te laten zien, omdat mensen haar het gevoel gaven "minder" te zijn. En dat terwijl zij zoveel meer is.

Jouw ware emoties gebonden door je verstand. Wat je lippen niet kunnen zeggen, laat je zoveel te meer voelen. Mijn reserve moeder, die altijd als moeder er is geweest. Nu, vroeger en ook als je er niet meer zal zijn. In de momenten die niet gemakkelijk waren was jij er. Mijn veiligheid als het thuis niet ging.

Mijn eerste herinnering aan je is dat je wegging naar cafetaria de tent. Ik wou mee en het mocht niet van mijn moeder.. Omdat ik vervelend was moest ik op de gang. Daar kreeg ik de deur open en rende ik de straat op, op zoek naar jou. Als snel was ik de weg kwijt... Veel zeggen kon ik nog niet.. Alleen de woordjes "Els Tent", het was de vraag die ik stelde aan hippies omdat ik graag bij je wou zijn. Zij bleven daar met mij lopen tot jij mij vond. Ik weet nog hoeveel angst ik voelde en hoe de wereld opeens weer prachtig werd toen ik jouw stem hoorde.

Mijn volgende gedachten zijn al die momenten dat jij wegging op je brommer en ik zo graag met je mee wou. Ik bleef dan voor het raam staan met de onuitgesproken woorden om mij niet alleen te laten totdat jij mij die knipoog gaf met een glimlach op je gezicht. Daarna als jij weg was bleef ik die knipoog oefenen, totdat ik het uiteindelijk kon. Eindelijk kon ik dag zeggen op dezelfde manier als jij.

Te snel voor mij ging je het huis uit, op kamers wonen op de Korreweg. Ik vond het niet leuk en miste jou ook al was je nog vaak bij ons. Net zoals ik vaak bij jou was toen jij aan de Merwedestraat ging wonen. Je nam mij vaak mee naar je werk in het Bejaardenhuis en toch zorgde jij dat ik daar nooit alleen was, ook al moest jij je taken uitvoeren..

Hoewel ik de namen van je collega's vergeten ben.. Heb ik hun gezichten nog zo voor mij... Als ze even een vrij moment hadden speelden zij met mij, namen mij mee naar de bewoners, zorgden ervoor dat er op mij gelet werd. Hetzelfde deed jij in al die vrije momenten. Ik was kind aan huis in het Talmahuis.

In deze tijd zou jij de perfecte alleenstaande moeder zijn geweest die de combinatie werk en kind wist te creëren. Helaas lukte jouw zuster dat niet en werd ik een sleutelkind.

Ik zie ook al die momenten voor mij die jij mij hebt gegeven om met je brommer of de trein ergens heen te gaan. Hoe vaak ben ik niet in Emmen geweest omdat ik het Aapje zo leuk vond? Schiermonnikoog mijn eerste Eiland en nu ons Eiland samen. Scheveningen, Amsterdam, Arnhem, Ellert en Brammert, samen op vakantie naar Schin op Geul.

Zoveel meer dingen.... altijd nam jij de tijd hiervoor waarin je ervoor had kunnen kiezen dat andere dingen belangrijker voor je waren. Jij had vorm kunnen geven aan je eigen leven, maar je koos ervoor om de mijne te vormen. Hierin liet jij mij voor gaan boven jezelf. De vele fotoboeken in je kast bewijzen wie ik voor je ben...

Volgens mij is nog nooit iemand in die tijd zo vaak gefotografeerd als jij dit deed. Het laat zien hoeveel van mij als kind hield. Vanaf mijn 7e had je zuster een actieve rol in mijn jeugd. Het waren de momenten dat ik jou en oma minder zag. Toen het echter tussen mij en haar vriend verkeerd ging was jij het weer die mij midden in de nacht op je brommer naar de veiligheid van mijn oma bracht.

Ook daarna in haar leven met mijn stiefvader Douwe vond ik altijd die veiligheid bij jou thuis terug. Jij was daar altijd voor mij om die veilige haven te bieden. Helaas heb ik veel als kind mee moeten maken wat een kind niet zou moeten meemaken. Deels bepaald het mij in het hier en nu, wie ik soms ben. Het had echter ook in het hier en nu al mijn mooie gevoelens weg kunnen nemen.. mijn liefde en mijn kracht. Mijn hoop en mijn dromen.

Dat juist dat laatste niet heeft plaats gevonden is dankzij de veiligheid die jij mij gaf en daarmee de balans goed wist te houden. Hiermee heb jij het kind in mij volledig weten te behouden. Dank je. Later waren het ook de vrienden die ik naar je meenam om bij mijn tante te slapen. We vonden er de warmte en gezelligheid die je van een thuis mag verwachten. En het zijn ook die momenten dat jij ons verwend hebt.

Altijd was het de vraag wat wij wilden eten en nooit de vraag eten wat de pot schaft. Het ware thuisgevoel. In veel momenten daarna ben jij gebleven wie je was. Gevraagd en ongevraagd was jij in ons leven aanwezig totdat moment dat wij elkaar vreselijk hebben gekwetst.

Of misschien ik alleen jou, want wij hadden alleen het verhaal van mijn moeder en ik heb jou niet de mond gegund. Dat spijt mij en daarmee heb ik je erg tekort gedaan. Meer dan ik had mogen doen en daarom sorry. Het was volgens mij dat jij de eerste stap nam en dit kind vergiffenis hebt geschonken, ook al had ik dat niet verdiend. Daar dank ik je voor.

Vanaf dat moment zijn wij weer samen en ben je als een oma voor onze kinderen. En zo zien ze jou ook. Vaak spreken wij al deze gedachten niet naar elkaar uit, komen ze ook niet over onze lippen. Het is niet wie wij beiden zijn. Maar dat hoeft ook niet, vanuit ons gevoel weten wij dat het zo is. Ik had ervoor kunnen kiezen om dit alleen met jou te delen. Veilig geborgen in de wetenschap dat wij alleen dit delen..

Maar ook met de veiligheid om je zuster niet te kwetsen die het als een aanklacht zou voelen. Een aanklacht is het niet. Soms zijn dingen hoe dingen zijn, past iemand beter in een rol als een ander. Zal de ene beter aanvoelen wat nodig is, waar de ander niet weet hoe verder te gaan. Van haar liefde ben ik overtuigd.

Kinderen heb jij nooit gekregen, mogelijk een bewuste keuze omdat dit kind je al zo nodig had. Mogelijk was het niet je lot. En toch ben ik ook een beetje van jou... ben ik dat kind wat jij lief hebt. Ook wij hebben je lief..

Voor mij ben jij mijn moeder en voor onze kinderen de oma. Je hebt je leven aan mij opgedragen en daarmee de veiligheden geboden in mijn bestaan. Bedankt Mama, heel erg bedankt. In je rol heb je daarmee ook een kind gered, ik hou van je.

Mijn lieve tante Els Sieroversche en reserve mam

De familie Schmidt (Smyt, von Münster)

De familie "Smyt" (Smijt, Smit, Schmidt) behoorde tot het Patriciaat van Kampen, die onder de titels "Eersaem" en "Goede Luiden" tot de klasse van ministerialen (dienstmannen) van het Bisdom Oversticht werden gerekend.

De eerste vertegenwoordiger van deze familie was "Johan Smyt"; die tussen 1409 en 1412 als Ambtenaar in Salland en Rentmeester van de Abdij in Essen voorkomt. Johan zegelde zijn brieven met zijn wapen (1399-1403): in een schild een toernooiring op een schavot (omgekeerde T), aan weerszijden vergezeld van een lelie.

Hoewel de oorsprong van zijn geslacht onduidelijk is, kan via de belening van de Havezate Effinc in Elsen (tevens Haus Yrst in Hattem) een familieband met de adellijke familie; "van den Laer" en "van Apeldoorn" worden vastgesteld. Hoewel zijn hoofd verblijfplaats Zwolle was, bezat hij bezittingen in de landen onder Mastenbroek en in Kampen.

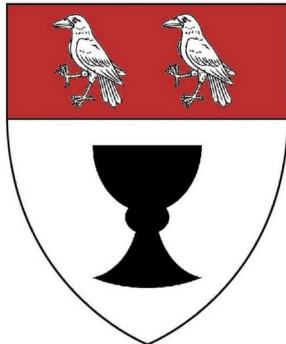

Hierdoor werd zijn kleinzoon 'Johan Beerntsz Smyt', die van 1445 tot 1451 stadssecretaris en medeauteur van de Kampense stadskroniek was, later tot het "Patriciaat van Kampen" gerekend. Zij hadden al sinds 1424 toegang tot de Ridderschap van Overijssel en werden daarmee beschouwd als Schild- en Ridderboortige (Schildknappen). Ze werden daarmee gelijkgesteld met de hovelingen en de "ridderlijke adel" en hadden een zetel in het bestuur van de gilden en het stadsbestuur.

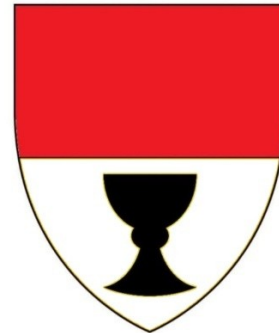
Een tak van deze familie heeft echter een andere afkomst. In 1576 verwierf "Bernt von Münster" het staatsburgerschap van Kampen nadat hij hier al vijf jaar lang zijn toevlucht had gezocht als voormalig predikant van Nordkirchen. Hij behoorde tot een natuurlijk tak (bastarden) van de Freiherren "von Münster", namelijk de tak van Erbmänner; "Münster von Lindhövel". De Erbmänner waren de stadsadel, de patriciërs in de stad en het bisdom van Münster. Zijn wapenzegel als predikant; onder een schildhoofd een bokaal.

Hij was in Kampen getrouwd met "Lisabeth Kruiys (Kruse)", die in 1593 als zijn weduwe voorkomt en een tweede huwelijk aanging met "Henrick Jans Smijt". De zoon van Liesbeth Kruse "Jan Smit" werd op 10 juli 1615 benoemd als erfgenaam van Henrick Jans Smit van een huis en hof in de Nieuwstraat op de hoek van de Schapensteeg nabij het kleine Poortje van Kampen.

Hoewel dit alle schijn van vaderschap wekt, legt Jan Smit in 1610 zijn getuigenis af aan de gereformeerde Kerk van Kampen en trouwt hij met Pieterke Hermans. De conclusie kan hierbij niet anders zijn dan dat de vader van Liesbeth Kruse haar zoon, haar eerste echtgenoot was.

Von Munster zu Lindhoevel

SIG: BERNDVS * DE * MVNSTER *
PASTORE * ECCLESSIE * NORTKERKE

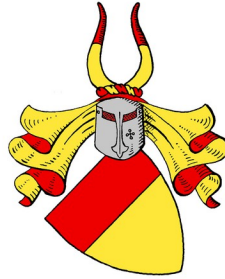
Het bewijs hiervan kon uiteindelijk geleverd worden door een breed DNA onderzoek naar de voorouderlijke afstamming. DNA matches met de families; van Hackfort (1x), Kruse (16x), von Limburg (9x), von Droste (10x), von Munster (17x), von Diepenbroeck (1x), Wulff von Ludinghausen (13x), von Isselmuden (1x), van Ruitenburg (1x), von Grothaus (2x), von Senden (9x), Poggenpohl (2x), Korff (14x), Ellenbruch (2x), Schnetlage (2x), von Langen (9x), von Werl (2x), von Westphalen (1x), Stael 7x).

Op 10 maart 1681 werd zijn nakomeling "Marten Smit" ingeschreven als "Grootburger" in de stad Kampen. Zijn kinderen probeerden echter een nieuw leven te vinden als lakenmakers in Leiden en Delft, maar werden getroffen door tegenslagen en ziekten. wat ertoe leidde dat verschillende generaties zich bij de VOC voegden als bosschutters en later een familie van beroepsmilitairen werden. Uit deze tak ontstond vanaf 1849 een familie van muzikanten en kermisreizigers.

Afstammeling "Johannes Jacobus Schmidt", geboren 4 november 1883 in Nijmegen. Overleden 22 juni 1957 in Hilversum. Hij was accordeonist en handelaar van beroep en werkte in Hilversum als muzikant voor het Straßburger Circus. Net als zijn vader werd zijn draaiorgelmuziek begeleid door het optreden van een aap, wat hem de bijnaam "Apejan" opleverde. Getrouwd met Renske van Houten (Sireuversche) op 18 april 1906 in Amersfoort. Zij is overleden op 2 december 1932 in Laren. De kinderen uit dit huwelijk waren: Susanna Schmidt, Jacob Schmidt * 23 november 1907 te Breda + 29 maart 1970 te Oegstgeest. Gehuwd op 2 augustus 1933 met Antonia Bos in Amersfoort, Maria Schmidt, Antonia Schmidt, Allegonda Schmidt, Rinske Schmidt en Carel Schmidt.

Renske van Houten en haar vader Jacobus van Houten blijken DNA matches te zijn met de DNA afstammelingen van Harm Christiaan Zuroverste (1774-1855) en zijn vrouw Jantje Hindriks Mulder. Jacobus van Houten werd geboren 4 mei 1852 in het Ziekenhuis van Utrecht als zoon van Antje van Houten. Reeds eerder in 1850 had zij in Utrecht de dochter Christina van Houten het leven geschonken. In beide aktes staat Antje als ongehuwd en als Dienstmeisje in Groningen vermeld. Uit onderzoek blijkt haar aanstelling als Dienstmeisje bij de familie "Sireuversche" te zijn geweest. Christiaan Sireuversche en zijn broer Hindrik Sieroversche exploiteerden samen de Trekschuit nummer 2 die van Groningen naar

Martenshoek voer en waarbij reizigers bleven overnachten in herberg de Bonte Koe te Martenshoek waar Antje het dienstmeisje was. Hiermee kunnen wij dus Christiaan Sireuversche (1812-1893) als natuurlijke vader van beide kinderen aanmerken. De familie Sireuversche (Suuroverste) werd aan het einde van de 19e eeuw aangemerkt als de notabelen van Martenshoek.

STAMREEKS

I. Amelung Billung. 770-811. Zonen; Billung, Bennid en Rudrad.

II. Bennid Billung 790-846

III. Wichman, graaf van Hamaland is geboren omstreeks 795, zoon van Bennid I van Saksen en Egbertha van de Wetigau. Wichman is overleden in 860 (855). Graaf van Hamaland door huwelijk. Wichman trouwde met NN Meginhardsdochter van de IJsselgouw. NN is geboren omstreeks 800, dochter van Meginhardt I van Isala.

IV. Wichman II, geboren omstreeks 820, zoon van Wichman I graaf van Hamaland en Richild Meginhardsdochter van de IJsselgouw. Wichman is overleden op 02-02-880 (881). goedvinden van koning Lotharius I, de grafelijkheid in het Friese gebied tussen Lauwers en Eems hebben verkregen, met daarnaast bezit van leengoederen en eigen goederen uit de erfscheiding. Wichman sneuvelde in de strijd tegen de Denen in het beneden Elbe gebied. Wichman trouwde met Imhilde Amelungs dochter. Imhilde is geboren omstreeks 820, dochter van Amelung II en Hadewich van Saksen.

V. Egbert Billung 855-932. Graaf en markgraaf Egbert Billung (*ca 865-932?) is een zoon van Wichman II (*?-880). Wichman II was gehuwd met een kleindochter van Egbert van Saksen en Ida van Herzfeld. Aangenomen wordt dat Wichman II in 880 sneuvelde tijdens een bloedige slag van Saksische graven tegen de Denen in het beneden-Elbegebied. Egbert Billung graaf in Wetigouw kreeg in 892 van koning Arnulf 66 koninklijke hoeven in de graafschappen tussen de Leine en de boven-Wezer en in Bardengouw, aan de Elbe, een kerngebied van de latere Billungers. Egbert kreeg deze gift omdat hij Arnulf had geholpen in diens strijd tegen de Moraven.

VI. Billung de Stubenskorn, geboren 890 in Luneburg en overleden 26 maart 967 in Luneburg. Markgraaf van Saksen. Gehuwd met Ermengarde de Nantes en Imma. The Chronica Principum Saxoniæ names "vir...nomine Bilingus" as father of "Hermannum",

VII. Hermann Billung, overleden 27 maart 973. 912-973.

VIII. Hermann (Bernard) von Arnsberg-Werl. Ook bekend als: "Herman I von Werl", "Hermann I von Arnsberg". Datum van Geboorte 940 Plaats van geboorte: Wetteraukreis, Darmstadt, Hessen, Germany (Duitsland). Overlijden: circa 985 France (Frankrijk). Gehuwd met Gerberga von Burgundy.

IX. Hermann von Werl (von Wethigau), Graf von Wethigau. Datum van Geboorte circa 980. Plaats van geboorte: Werl, Lippe, Nordrhein-Westfalen, Deutschland (Duitsland) Overlijden: 1042 (57-67) France (Frankrijk). Gehuwd met Godila van Rothenburg. Graf im Lochtropgau 997. Graf 1016/17. Vogt of Kloster Werden, until 1019. Graf im Dreingau 1019. Graf im Lerigau 1020. Graf von Werl 1024. Auserdem war er Vogt der Stifte Werden, Liesborn, Meschede und Oedingen.

X. Rudolf von Werl, ook bekend als: "Ludolf von Meinhövel zu Werl". Datum van Geboorte circa 1008. Graaf in de Emsgau, graaf in Frisia, graaf in Fivelgo.

XI. Aeidadus von Meinhövel. Datum van Geboorte. circa 1030.

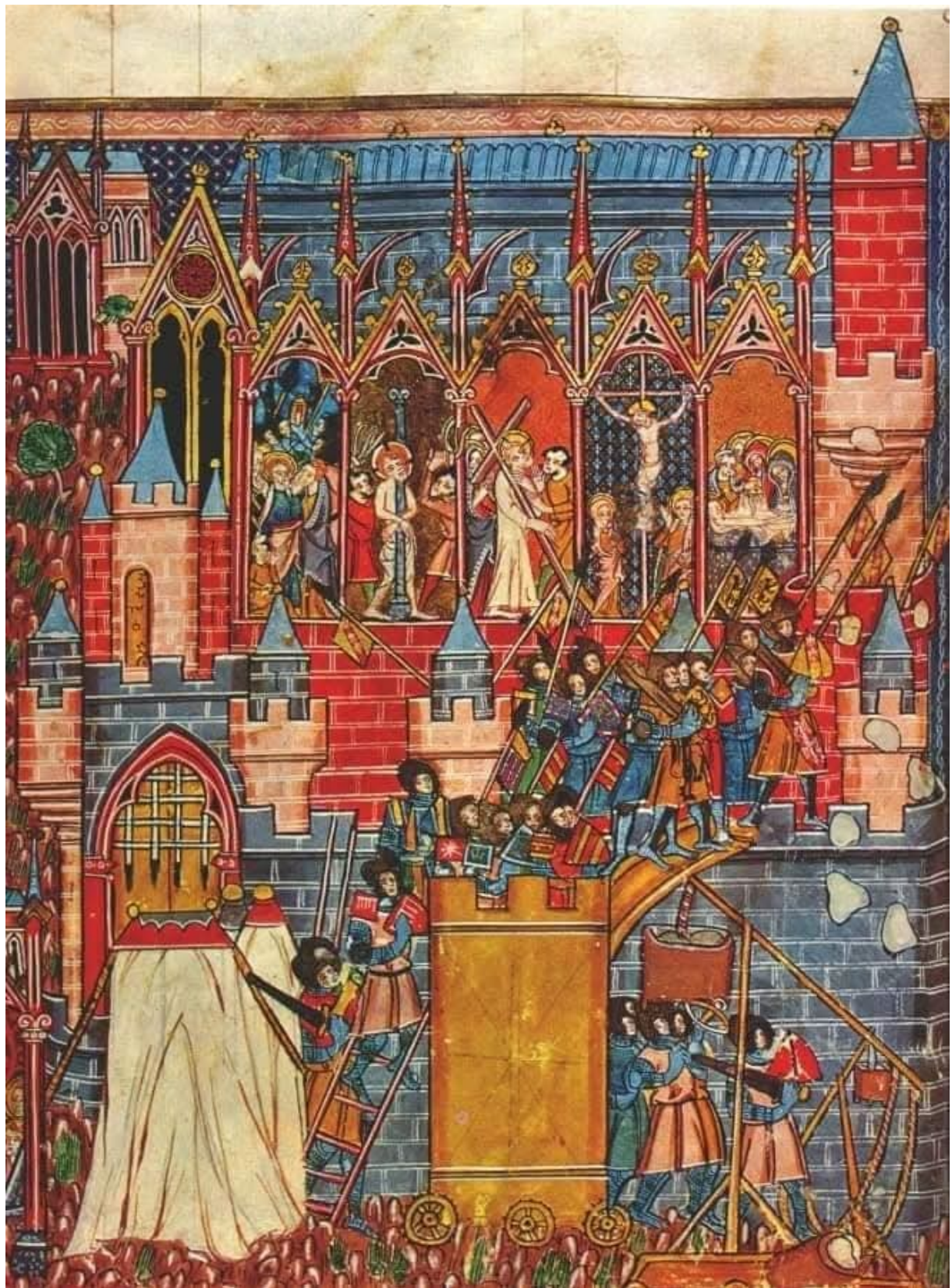
XII. Hermann von Meinhövel. Datum van Geboorte 1055. Overlijden omstreeks 1115, in hetzelfde jaar in gevecht met het Bisdum Munster. Zoon van Aeidadus von Meinhövel. Vader van Ludbert von Meinhövel

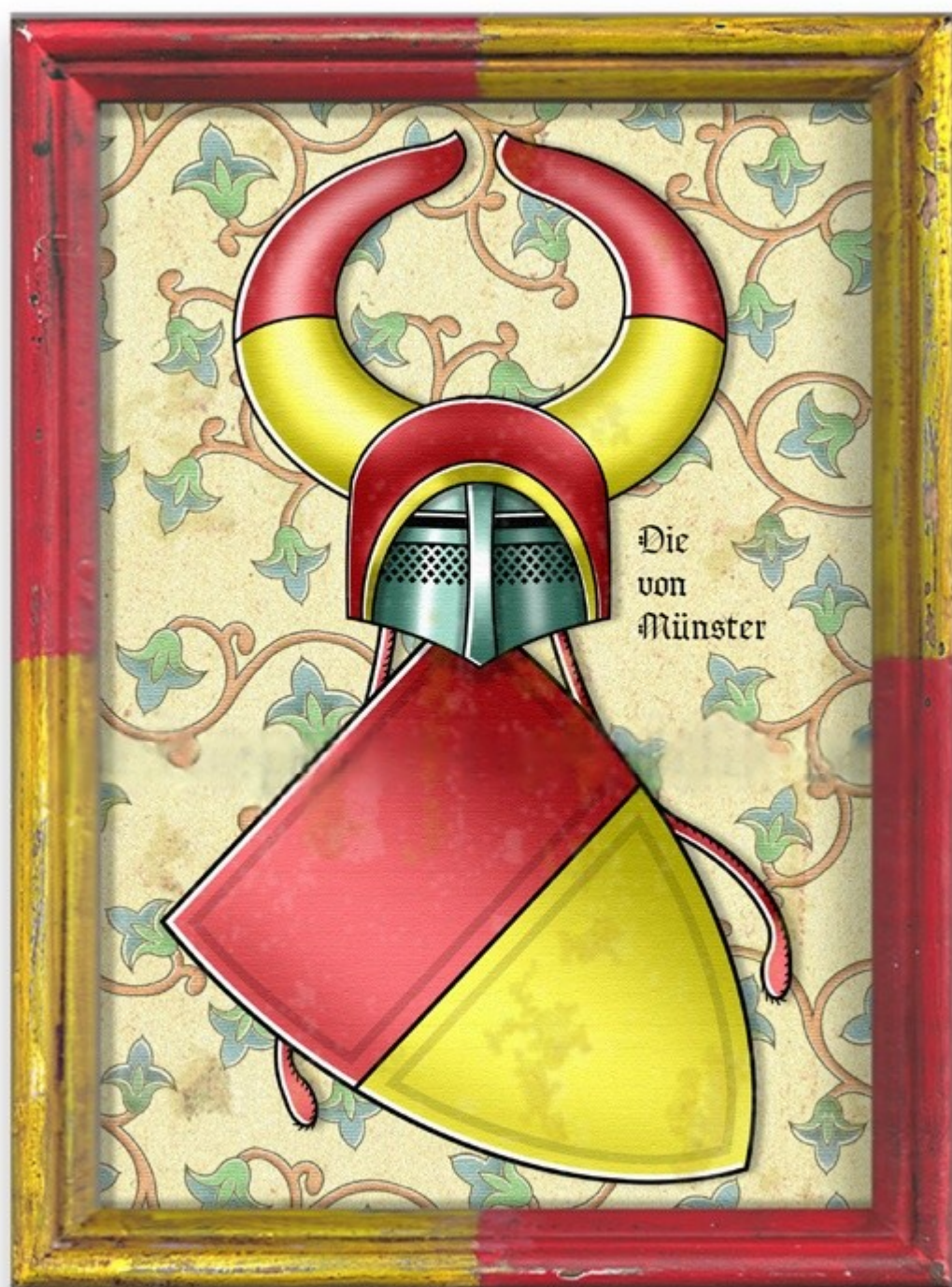
XIII. Ludbert von Meinhövel. Datum van geboorte circa 1070 Overlijden: 1139. Zoon van Hermann von Meinhövel. Vader van Lubbert I von Bevern, stichter van het klooster Hohenholte en Ludolf von Menhuvele, Herr auf Brockhof en NN von Meinhövel

XIV. Ludolf von Menhuvele, Herr auf Brockhof. Ook bekend als: "von Hohenbeke". Datum van geboorte 1100. Overlijden: 1139. Naaste familie: Zoon van Ludbert von Meinhövel. Vader van Rudolf von Meinhuvele en volgens sommige genealogien de vader van Ernst I (Emestus de Monasterio) von Munster, een andere genealogie noemt Wulfhardus de Monasterie als zijn vader. Wulfardus de Monasterio, Miles (Ridder) 1127-1151 onder de Bisschoppen Egbert en Werner van Munster. In 1130 aanwezig op het Konzilie van Wurzburg. In 1131 begeleide hij Bisschop Egbert in het gezantschap naar Rome. In 1147 deelnemer aan de Kruistocht tegen de Wenden onder Bisschop Werner.

Die von Münster

schepper-heraldik-art

XV. Ernestus (Ernst) de Monasterio, Ambtman en Ridder onder de Bisschoppen Friederich en Ludwig van Munster. Hij nam onder Bisschop Friederich in 1161 deel aan de Italië kruistocht en de belegering van Mailand. In 1164 deelnemer in de strijd tegen Heinrich von Arnsberg. In 1173 aanwezig op de Vorstenbijeenkomst te Goslar. Overleden in 1184. Gehuwd met Atelheitis von Bevern.

XVI. Hermann de Monasterio, Ambtman 1180-1230. Gehuwd met Methilde von Kuckelsheim. Hij nam onder Bisschop Hermann van Munster van 1189 tot 1192 deel aan de 3e Kruistocht in de verovering van Akko en nam later samen met Bisschop Otto van Munster deel aan de 5e Kruistocht van 1217. Ongetwijfeld was hij ook deelnemer in 1227 aan de slag bij Ane waar ook de Munster Bisschop Diderick zur Lippe bij aanwezig was.

XVIII. Hermann de Monasterio, Miles (Ridder) 1268-1303. Gehuwd met Bertrada (von Ahaus?), genoemd als zijn weduwe in 1303.

XIX. Hermann de Monasterio, geboren omstreeks 1271. Genoemd van 1286 tot 1324 als Ridder. Gehuwd de 1e maal met Gertrud en de 2e maal met Margaretha von Meinhövel. Erfdochter van Meinhövel, Botzlar, Otmarsbocholt en Dahl.

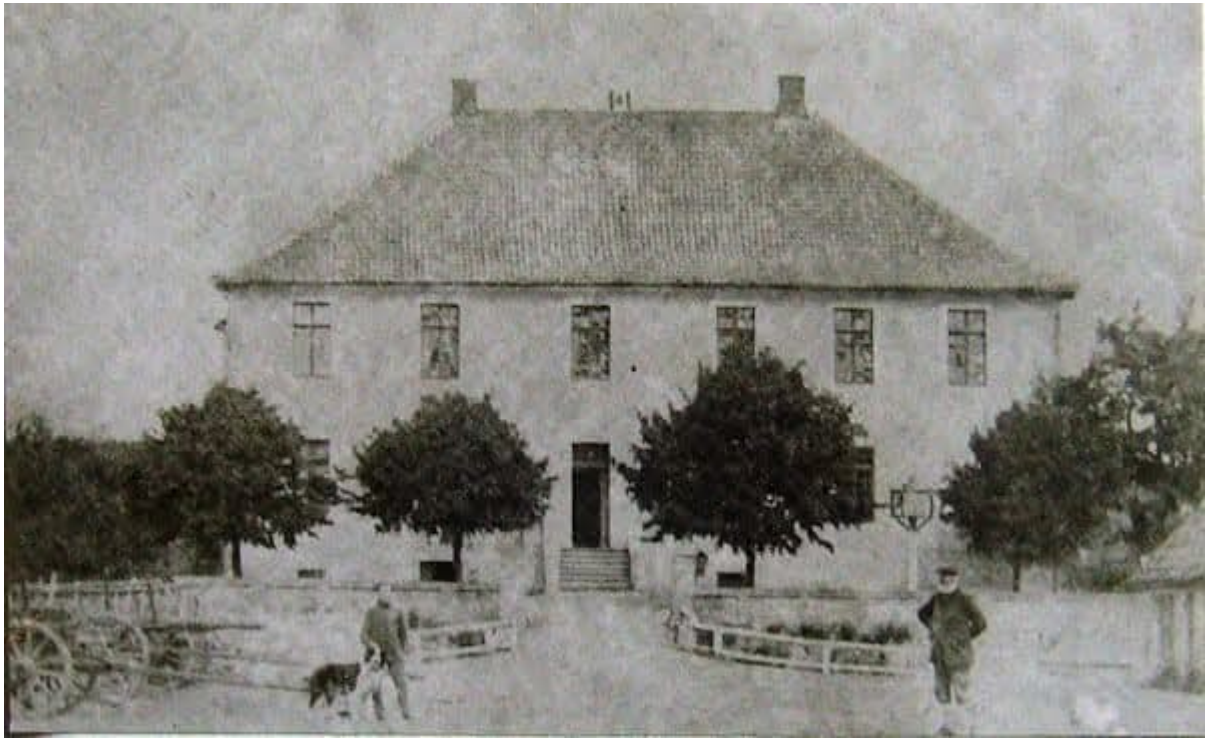
XVII. Hermann de Monasterio, Miles (Ridder) 1268-1286. Gehuwd met Gisela, genoemd als weduwe in 1303.

XX. Hermann von Münster zu Meinhövel. Geboren uit het 2e huwelijk. Van 1315 tot 1324 genoemd als Heer van Meinhövel. Mogelijk dezelfde als zijn hieronder genoemde zoon. Gehuwd met Elsebe, Gravin van Limburg. Genoemd in 1348 als zijn weduwe.

XXI. Hermann von Münster zu Botzlar. Genoemd van 1324 tot 1348 als Knappe (1340). Reeds overleden in 1348. Gehuwd met Elsebe von Droste.

XXII. Bernard (Hermann) von Münster zu Botzlar. Genoemd van 1342 tot 1353 als Knappe en van 1360 tot 1370 als Ridder. Gehuwd in 1346 met Elsebe Oda Wulff von Ludinghausen.

XXIII. Heinrich von Münster. Geboren 1347 en overleden 1425. In 1376 genoemd als Knappe en in 1403 als Heer van Botzlar, Meinhövel en Ottmarsbocholt. Gehuwd met Elsebe von Bodelschwingh.

XXIV. Bernhard (Johann) von Münster zu Botzlar und Meinhövel. Geboren omstreeks 1398. Gehuwd met Johanna van Ruinen. Genoemd in 1425 als Edler (Freiherr) en Heer van Ruinen. Genoemd van 1433 tot 1459 als weduwnaar en Heer van Ruinen, Botzlar, Selm en Ottmarsbocholt.

XXV. Johann von Münster, genaamd "Oving". Geboren tussen 1425 en 1433. Gehuwd 1e maal met Catharina von Aschebroeck, overleden voor 1487. Voor de 2e maal gehuwd op 2 november 1496 met Bertha Hille von Diepenbroick. Ook genoemd Johan Oving.

Request van 18 oktober 1473 archief Dickninge. Berent ter Maat, kerkheer te Diever en deken van het land van Drenthe, mr. Johan Gheye kerkheer te Hasselt en Johan Boelmans bepalen - als scheidsrechters tussen de abdij te Dickninge en Johan Oving: dat over de achterstallige stede mudden niet verder gesproken zal worden; dat de abdij zal blijven gebruiken en Johan zal vrijwaren al het goed dat gescheiden is van zijn bezittingen; dat de abdij niet zal genieten ene rente van 14 maar ene rente van 5 Groninger mudden rogge uit Johans erf Broextinghegoed, bij hemzelf in gebruik, welke Johan zal vrijwaren; waarna Johan Oving aan de abdij het bewuste goed en de rente overdraagt voor burens van Ruinen.

Met goedkeuring dezer overdracht en medebezegeling door de leenvrouwe joffer Johanna vrouw te Ruinen, haren voogd en man Roelof van der Laer heer te Ruinen knape, Hendrik van Munster en Johan Oving. Johan van Münster te Meinhövel, Botzlar genoemd als weduwnaar van Catharina van Dorneburg, genoemd von Aschebroeck. In 1465 neemt hij de neef van zijn moeder Johan, graaf van Hoya gevangen.

XXVI. Bernhard von Munster, geboren in 1500 uit een huwelijk van Johann von Munster zu Meinhofel en Berta Hilla von Diepenbrock. Zijn moeder werd nog op 9 september 1536 genoemd te Nordkirchen. In 1553 gaf hij zijn eigen leeftijd op van 53 jaar. Overleden 1557.

Hij had een relatie met Anna Tartenmeckers (Teutenberg), waaruit het Erbmänner (Stadsadel of Patriciaat) geslacht "von Münster zu Lindhövel". Hij was Domheer van Munster.

Op 9 september 1532 benoemde hij te Nordkirchen zijn executeurs-testamentair Rotger Korff genaamd Schmising, Domscholaster, Philipp von Hörde, Vicedominus, Johann Kock en Heinrich Ubbenhoyt, kathedraalpredikanten. Op 28 augustus 1537 sloot hij een contract met Bernd Wolf zu Füchteln vanwege een dienstknecht, 27 juli 1541 met Johann Kerckerinck zur Borg, 15 april 1542 Bemiddelaar in het geschil tussen Domheer Heinrich von Münster en zijn broer Jakob. Op 28 februari 1546 was hij eigenaar van het Scholving-obediens.

In 1548 genoemd met betrekking tot zijn natuurlijke zoon Bernhard dan 21 jaar, uit verbintenis met Catherina (Wencke). In 1550 Commandant van het Huis Ludinghausen, 13 december 1552 idem. Volgens de kapittelstatuten van 1553 staat zijn naam op de 8e plaats onder 35 Domheren.

Op 13 november 1553 werd hij verkozen tot kathedraalprovoost en op 1 januari 1554 door de bisschop bevestigd. Na het aftreden van Bernhard van Münster droeg de bisschop de aartsdiaken van Stadtlohn over aan Bernhard Morrien; 29 november 1555 nog steeds eigenaar van de Obedienz Scholving, 3 april 1556 Aartsdiaken van Stadtlohn, 21 september 1556 eigenaar van het Huis van Lüdinghausen.

Na de kinderloze dood van zijn neef Heinrich von Münster bouwde de kathedraalprovoost in 1555 het Laurentiusaltaar in de kathedraal, waaronder hij na zijn dood werd begraven.

Bernhard van Münster stierf op 1 mei 1557, in een pauselijke maand. Johann Schencking, die zijn opleiding had genoten aan het Collegium Germanicum en door het kathedraalkapittel het bezit werd geweigerd vanwege zijn afkomst uit een Erbmänner familie van de stad Münster, werd ter beschikking gesteld. Het incident gaf aanleiding tot het Erbmänner proces dat duurde tot 1708. De begrafenis vond plaats op 3 mei dit jaar. 's Middags om 4 uur voor het Laurentiusaltaar.

Het wapen van de provoost werd op de 16e plaats in de kapittelzaal geplaatst. Dietrich Ketteler, thesaurator van de kathedraal, die de plaats innam van de inmiddels overleden kathedraalgeleerde Heinrich von Plettenberg, de kathedraalvicaris Johann Nordermann,

Bernhard von Münster, trad nu op als executeurs- testamentair en Johannes Plater, beide familieleden van de kathedraalprovoost (Nordkirchen U.1563, 18 januari), en de Domheer Bernhard von Raesfeld voor wijlen Domheer Heinrich von Münster (ibid. U. 1563, 24 juli).

De kathedraalprovoost had samengewoond met Anna Tartenmeckers (Tortemeckers, Teuten, Toitemeckers, Teuteberg, Totenmakers), bij wie hij minstens zeven kinderen kreeg: een zoon Bernhard von Münster, wonende in Münster, was getrouwd 28 maart 1566 te Nordkirchen met Gertrud Clevorn (Nordkirchen, een dochter Mechtild von Münster gehuwd 24 januari

1569 met de Telgter-burger Johann Schomecker genaamd Stapperverenne, een dochter Katharina gehuwd 18 januari 1572 te Nordkirchen met de landsecretaris Johann Droste, een zoon Johann von Münster genaamd Brunschwiger gehuwd 15 oktober 1570 met Getrud, een dochter Anna met Johann Hove genaamd Wormsberges. Op 15 januari 1564 ontving ze 1.100 Rel uit de nalatenschap van de kathedraalprovoost, en op 28 februari 1586 werd ze weduwe. Een dochter Agnes, nog heel jong 15 november 1569 trouwde op 2 februari 1576 met Philipp von Sinderen.

Zijn zoon Heinrich, Drost zu Sassenberg, was al op 25 november 1572 overleden, evenals Heinrichs natuurlijke zoon Johann von Münster, predikant van Ottmarsbocholt overleden 25 oktober 1572. Een dochter Margaretha leefde nog 23 april 1586. Dat zijn de natuurlijke kinderen van de kathedraalprovoost die werden gerespecteerd in de familie, waaruit blijkt dat hun tante Anna hen in haar testament opnam op 2 september 1581. Op 13 januari 1589 bevestigden Philipp von Poppinghausen, die waarschijnlijk identiek is aan de bovengenoemde Philipp von Sinderen, en Johann Droste, echtgenoten van Agnes en Katharina von Münster, evenals Bernhard von Münster, de ontvangst van zilveren schalen met een gewicht van een totaal 26 pond en 30 Kavel uit de nalatenschap van de kathedraalprovoost.

Herinneringen: Kathedraal 1 mei Memoria Bernhardi de Münster, huius ecclesie prepositi ac archidiaconi in Loen obiit 1557 primo die mensis Man. Een inscriptie ter ere van hem stond vroeger onder het standbeeld van St. Agnes bijgevoegd: Praepositi summa Bernardi a Munster in aede / Sumptibus hoc factum quisque sedile scat/ Hic residens igitur causa pietatis habebit/ Muneris hanc dedem mnemosynonque loco. / Anno 1563. Zegels: een. Rond, 28 mm, schuin familieschild, daarboven een helm met kroon en buffelhoorns. Opschrift: rechtsonder beginnend: S(IGILLVM) B(ER)NHARDI DE MVNSTER. Beschadigde druk uit 1550. Puntig ovaal, circa 41 bij 26 mm, wapenschild, St. Paul met zwaard en boek. Opschrift: BERN(AR)DVS.A.MVNSTER.P(RE)P(OSI)T(V)SECCL(ES)IE MON(ASTERIENSIS). Goede impressie uit 1555.

Er werden 7 kinderen geboren uit zijn relatie met Anna Teutenmacher:

- 1) Mechtild von Munster, geboren circa 1523. Gehuwd met Johann Schomecker.
- 2) Katherina von Munster, geboren circa 1524. Gehuwd met Johann Droste.
- 3) Johann von Munster, genaamd Brunschwig. Geboren circa 1525. Gehuwd met Getrud
- 4) Anna von Munster, geboren circa 1526. Gehuwd met Johann Wormsberges.
- 5) Agnes von Munster, geboren circa 1527. Gehuwd in 1576 met Philipp von Sinderen.
- 6) Heinrich von Munster, geboren circa 1528. Drost zu Sassenberg. Overleden voor 1572. Hij had de volgende kinderen; Johann von Munster, Pastoor van Ottmarsbocholt Eveneens overleden in 1572. Arnold von Munster von Lindhovel overleden in 1599 te Lindhövel.
- 7) Margaretha von Munster, geboren circa 1530.

Er werd 1 zoon geboren uit zijn relatie met Catharina (Wencke):

- 1) Bernard von Munster, volgt XXVII.

XXVII. Bernd (Bernhard) von Münster, geboren in het jaar 1527. Gehuwd in 1548 met Getrud Clevorn (Kluiver) in Nordkirchen. Kort hierna is hij Pastoor van Nordkirchen. In 1566 burger van Munster.

Hoewel er geen feitelijk bewijs uit oorkonden aanwezig zijn waarmee Bernard von Munster als Pastoor van Nordkirchen te identificeren valt met de Bernard von Munster die in 1576 het Poorterschap van Kampen verwerft, kan het recht op de hoeve Wencke te Ottmarsbocholt wel

als bewijs hiervoor aangevoerd worden. Daarnaast blijkt ook uit het DNA van zijn nakomelingen dat Johann von Münster, genaamd "Oving" en zijn vrouw Bertha Hille von Diepenbroick zijn voorouders waren. Meer gespecificeerd op het Y-DNA (mannelijke lijn) wordt de mannelijke afkomst uit het geslacht "von Meinhövel" (von Münster, von Senden, von Grotthuß, von Morrien, von Werl) bevestigd.

Op 1576 verwerft hij het burgerschap van Kampen en woont dan al sinds een jaar en 1 dag in Kampen. In Kampen is hij werkzaam als hoefsmid.

25 augustus 1571 Styne Raven, oud 29 jaar, getuigt dat gisterenmiddag de bediende van de soldaat in de Eenhoorn een vijl wilde meenemen uit het huis van Henrick Slotemaker. De vrouw van de slotenmaker zei dat hij moest wachten tot haar man thuis was, maar de jongen gooide de vijl tegen het aambeeld waardoor hij krom werd. Toen Jan Backer een woordje deed ter verdediging van de vrouw, greep de jongen stenen die hij naar Jan gooide; hij raakte hem in het zachte deel van zijn zijde. Jan gooide op zijn beurt een klein bijltje [dat hij bij zich had] naar de jongen, maar raakte hem niet. Johan ging daarna naar zijn varkenshok en intussen haalde de jongen ettelijke stenen uit de straat en eiste dat Jan bij hem zou komen, maar die ging gewoon zijns weegs. Tyman Henricks(v), oud 35 jaar, getuigt dat zij na de bevalling zal bevestigen dat de bediende van de soldaat in de Eenhoorn een vijl uit haar huis wegnam om er iets mee te doen. Toen ze zei dat het niet kon zonder toestemming van haar man, gooide de jongen de vijl weg waardoor hij krom werd. Hij ging tekeer tegen haar en Jan Backer kwam tussenbeide; de jongen ging stenen pakken en gooide die naar Jan en met de eerste steen raakte hij hem in het weke deel van zijn zijde. Jan gooide toen een bijltje naar de

jongen, maar raakte hem niet en ging naar zijn stal. Toen hij weer terugkwam, stond de jongen voor de deur met stenen bij zich en eiste dat Jan bij hem kwam. Johan ging gewoon zijns weegs zonder iets tegen de jongen te zeggen, die de stenen weer op straat gooide. Berent Smit getuigt dat toen de jongen van de soldaat in de Eenhoorn de vijl gegooide had en Jan Backer het opnam voor de vrouw, hij verschillende stenen pakte en naar Jan gooide. Hij raakte hem in zijn zij. Jan wierp het bijltje en ging daarna weer aan het werk in zijn stal. Herman Goersen meldt dat hij vanuit zijn bovenraam gehoord heeft dat Jan Backer de jongen van de soldaat in de Eenhoorn toesprak en dat de jongen toen stenen gepakt heeft en gegooide waarbij hij Jan in zijn zijde geraakt heeft. Jan gooide toen een bijltje naar de jongen maar raakte hem niet want hij stond in de stal van de Eenhoorn. Jan ging naar zijn stal en toen hij er weer uitkwam heeft de jongen opnieuw stenen verzameld uit de straat, maar omdat Jan zijns weegs ging, heeft de jongen de stenen uit boosheid op straat gegooide.

17-4-1574 Berent Smit als volmacht van Dirck Janszn van Utrecht om beslag te leggen op de goederen van Harmen Bussemacker.

07-02-1575 onderwerp Schuldbekentenis onroerend goed n.v.t. Comparanten Johan Smit, schuldenaar Henrick van Santhen, Schuldeiser. Samenvatting: Comparant verklaart schuldig te zijn aan Henrick van Santhen f11-14 c.g. afkomstig van ijzer; durante iudicio. Bijzonderheden Geen

25 mei 1575 Beernt Smit heeft zich borg gesteld bij de edele Heer to Polwyler voor Johan Jansz Smit en Henrick Jansz Smit betreffende 4 hoet kolen, geschat op 18 keizers gulden en 6 stuiver Brabants; zij zullen de kolen naar Vollenhove brengen en beloven de edele Heer binnen veertien dagen bescheid te doen van de aankomst in Vollenhove en het lossen ervan. Mocht de verplichte certificatie niet getoond worden, dan zal hij borg staan voor de betaling, waarvoor zijn persoon en goederen onderpand zijn. Johan en Henrick beloven de borg schadeloos te stellen.

15-10-1575 Hendrick Berentzen, roededrager van kampen en Berent Berentzen, als zoons erfgenamen van Berent Hoefsmid verklaren dat hun erf (Wencke in Ottmarsbocholt) in munster met Herman Wencke en Halle zijn vrouw gedeeld zal worden (eigendom van Arnold von Münster zu Lindhövel). Berent Berentzen is ook borg voor zijn andere broers en zussen en voor Herman Berentz en zijn broer. Berent Berents van Munster (genaamd Smit) verwerft in 1611 het Poorterschap van Kampen.

05-08-1580 Comparanten; Jan Arentzen, mr Johan ten Hoeve. Samenvatting; Comparant verstrekt een volmacht aan mr Johan ten Hoeve om, in der minne of gerechtelijk, van de weduwe van Francke Jacobs het geld te vorderen dat deze hem schuldig is en daarbij al het nodige te doen, met macht van substitutie.

18-11-1580 Comparanten; mr Berent Berentzen, barbier te Kampen. Samenvatting; Comparant bekend voor Schepenen dat hij vrij van handtasting en zonder bemoeienis van zijn erven aan zijn tegenwoordige echtgenote, Grete Jansdr, heeft gegeven 20 daalders, al haar ringen en twee zilveren armbanden.

12-1-1581 Berent Smit verleend zijn volmacht aan mr Johan Holm om van Wessel Engberts geld te vorderen wegens geleverd hop.

07-04-1581 Henric Smit en comparanten bekennen zelf de 6 koeien in beslag te hebben genomen die niet betaald zijn.

30-04-1581 Henric Smit aan de Bovenpoorte.

20-01-1582 Comparanten; vader Jan Jansz, Willem Petersz, Lubbert Henricksz, Jan weduwnaar van Janneken. Samenvatting; Comparant verklaart voor zijn minderjarige dochter Nelle als moeders erfdeel te hebben gereserveerd 150 c.g. en een bed met toebehoren; hij belooft haar te verzorgen en een ambacht te laten leren en te doen wat een goede vader verschuldigd is, waarmee de voogden tevreden zijn. NB. in de kantlijn: op 02-07-1594 meldt Nelle Jansz, met haar man Arent Jansz, van haar vader de goederen ontvangen te hebben, waarvoor zij bedankt met belofte van vrijwaring. Arent Jans van Munster, verwerft in 1588 Poorterschap.

15-2-1582 Berent Hoefsmit, weduwnaar van Stijne verklaart voor zijn minderjarige kinderen Lucas en Jan als erfdeel te hebben gereserveerd 100 gulden en de opbrengst uit de kleren van zijn weduwe en beloofd zijn kinderen te leren lezen en schrijven. Op 17 april 1599 bedanken de kinderen (Jan Berents en Lucas Berents Smit) hun vader en voogden en verklaren hun erfdeel te hebben ontvangen.

17-3-1582 Jan Jaspertsz Smit en Engele Jacobs verstrekken het geld aan mr Johan ten Hoeve welke zij voor Jacoba Berentszndr namens haar vader, broer en zuster in hun beheer hadden.

21-4-1582 vrouw Verheyden verleent haar volmacht aan mr Johan ten Hoeve om beslag te leggen op het geld van Berent Smit en nu in bewaring van Jan Jasparsen Smit, afkomstig uit de koop van een huis.

1585 Tryn Cauerss, Berent van Munster wijff zuster.

19 juni 1587 Jan van Munster, Gerrith Pyll en mr Adam Caldenbach hebben zich samen en ieder apart borg gesteld bij de hophlieden Henrick van Brenen to Byselen en Johan Toenisz voor Jan Varver en Jacob van Boickholt, vanwege de gedane uitspraak, zodat zij voor de Raad zullen verschijnen en hun verplichtingen zullen nakomen.

1593 Hendrick Jans Smyt van Geschriber.

1593 Berent van Munster huisfrouwen, nu Henrick (Jansz) Smijt Lisabets Kruiys (Kruse) man, achter Borgmr Johan Wael. Het betreft hierbij het huis aan de buiten Nieuwstraat 46 te Kampen.

XXVIII. Jan Jansen Smijt (Smith/Smit), geboren 1593 te Kampen. Op 10 juli 1615 genoemd in de aankomsttitel van een rente van 6 goudgulden uit een huis in de Nieuwstraat op de hoek van de Louwensteeg, op 6 januari 1576 was dit huis en erve in het bezit van zijn (stief)vader Henrick (Jansz) Smit (Smijt) in de Nieuwstraat bij het Cleijne Poirtgen te Kampen. De huisarmen te Kampen, zes goudguldens jaarlijkse rente, uit hun huis en erve te Campen in de Nieuwstraat, op den hoek van de Louwensteeg (Schapensteeg), tussen die steeg aan de eene zijde en Jan Jansz Smit erve aan de andere zijde. Gehuwd 16 april 1618 te Kampen met Armgert Berents uit Almelo. Op 4 augustus en 17 augustus 1620 verschijnen; Lambert Albertsz, 29 jaar oud, gemeensman van deze stad, verklaart onder ede dat Jan Janszen Smith ongeveer drie maanden geleden voor de deur van Jan Sluyters de brouwer op straat tegen

hem, getuige, en Jan Albertsz gezegd heeft dat zij mede in de stad Kampen waren, dat zij de privileges en gerechtigheden van de stad behoorlijk in acht namen en dat zij evenwel met alle anderen degenen waren die ze tenietdeden. Jan Alberts, oud ongeveer 36 jaar, verklaart als gemeensman onder ede dat hij en Lambert Alberts ongeveer negen of tien weken geleden met Jan Janszen Smith op straat in gesprek zijn geweest bij de deur van brouwer Jan Sluyter. Toen hij, op straat komend, tegen Jan Janszen (die toen al woorden had met Lambert Alberts) zei “buurman, is het te onderg(?)”, dat Jan toen tegen hem zei dat hij óók voor dat volk was en dat men zulke mensen uit de wacht zette en de schelmen en dieven er weer in bracht. Als je voorstander van de burgerij bent, dan ben je ieder keer verdervan van de stad Kampen. Jan Sanger, wonend op het Eiland, oud 55 jaar, verklaart dat hij een kwart jaar geleden met Jan Alberts bij Jan Sluyter thuis is geweest en dat Jan Alberts van Jan Sluyter wat geld kreeg van een koe die getuige van Jan Alberts had gekocht. Getuige heeft daar wel gehoord dat Jan Janszen Smith tegen Jan Alberts opmerkingen maakte over het waken, die hij eigenlijk niet onthouden heeft. Jan Alberts antwoordde daarop dat het hem niet betrof, hij moest maar naar de heren gaan. Jan Smith reageerde weer en zei dat men meenslieden uit de gezworen gemeente had gezet die er wel 33 of 34 jaar in hadden gezeten, terwijl men er onbekwamen weer had ingezet. In november 1621 bekennen Jan Jansen Smith en zijn vrouw Armgerit Berents te Kampen schuldig te zijn aan Otto Alberts, ijzerkoper te Zwolle een resterend bedrag van 73 carolus gulden wegens de aankoop van een aambeeld en beloven dit te betalen, waarvoor zij als onderpand stellen het gekochte aambeeld. Eodem die 7 Martij 1629 Opt versoecke van Mr. Jan Schmit, poortschriver vande Veenepoorte, versoeckende consent om te moegen maecen inde boege vande poorte een clein huysken. Was geapost: Schepenen ende Raedt accorderen suppliant in sijn petitie ende dat tot revocatie van haer eersame. In 1674 wordt het huis genoemd van Peter de Schilder, gelegen tussen Jan Smit zijn huis en (logement) de Swane op de bovenpoorte (graafschap). In 1695 wordt ook nog een huis beschreven waar nog een last op rust ten behoeve van de erfgenamen van Jan Smitt gelegen op de Burgwal bij de steensteeg, dit heeft echter betrekking op zijn zoon Jan.

Op 10 juli 1615 genoemd in de aankomst titel van een rente van 6 goudgulden uit een huis in de Nieuwstraat op de hoek van de Louwensteeg, op 6 januari 1576 was dit huis en erve in het bezit van Henrick (Jansz) Smit in de Nieuwstraat bij het Cleijne Poirtgen. De huisarmen te Kampen, zes goudguldens jaarlijkse rente , uit hun huis en erve te Campen in de Nieuwstraat, op den hoek van de Louwensteeg, tussen die steeg aan de eene zijde en Jan Jansz Smit erve aan de andere zijde. Het betreft hierbij het huis aan de buiten Nieuwstraat 46 te Kampen.

Op 4 augustus en 17 augustus 1620 verschijnen; Lambert Albertsz, 29 jaar oud, gemeensman van deze stad, verklaart onder ede dat Jan Janszen Smith ongeveer drie maanden geleden voor de deur van Jan Sluyters de brouwer op straat tegen hem, getuige, en Jan Albertsz gezegd heeft dat zij mede in de stad Kampen waren, dat zij de privileges en gerechtigheden van de stad behoorlijk in acht namen en dat zij evenwel met alle anderen degenen waren die ze teniet deden. Jan Alberts, oud ongeveer 36 jaar, verklaart als gemeensman onder ede dat hij en Lambert Alberts ongeveer negen of tien weken geleden met Jan Janszen Smith op straat in gesprek zijn geweest bij de deur van brouwer Jan Sluyter. Toen hij, op straat komend, tegen Jan Janszen (die toen al woorden had met Lambert Alberts) zei “buurman, is het te onderg(?)”, dat Jan toen tegen hem zei dat hij óók voor dat volk was en dat men zulke mensen uit de wacht zette en de schelmen en dieven er weer in bracht. Als je voorstander van de burgerij bent, dan ben je ieder keer verdervan van de stad Kampen. Jan Sanger, wonend op het Eiland, oud 55 jaar, verklaart dat hij een kwart jaar geleden met Jan Alberts bij Jan Sluyter thuis is geweest en dat Jan Alberts van Jan Sluyter wat geld kreeg van een koe die getuige van Jan Alberts had gekocht. Getuige heeft daar wel gehoord dat Jan Janszen Smith tegen Jan Alberts

opmerkingen maakte over het waken, die hij eigenlijk niet onthouden heeft. Jan Alberts antwoordde daarop dat het hem niet betrof, hij moest maar naar de heren gaan. Jan Smith reageerde weer en zei dat men meenslieden uit de gezworen gemeente had gezet die er wel 33 of 34 jaar in hadden gezeten, terwijl men er onbekwamen weer had ingezet.

05-09-1621 Comparanten; Arent Henricks, Gerrit Henricksz, Johan Snippert, mr Hermen Jurriensz, Henrick Jans Smit, Otto Jans Brouwer. Samenvatting; Comparant heeft zich borg gesteld voor Gerrit Henricksz ten behoeve van de andere pachters voor de jaarlijkse landpacht van f 35 g.g. voor het van Johan Henricksz gepachte land, onder verpand van zijn persoon en goederen.

11-01-1621 Comparanten; van Zwolle - echtpaar Jan Arentsen, Jan Henricksz. Stijne Smit, Warner Berentsen Bronckhorst, Berentgen v. Veene, Geert Jacobsen, Hoochstraten, Henrick v.. Comparanten verklaren schuldig te zijn aan Warner Berentsen Smit een bedrag van f150 c.g., aan Berentgen van Bronckhorst f40 c.g., aan Geert Jacobsen Veene 125 c.g. en aan Henrick van Hoochstraten £25 c.g. vanwege een achterstallige termijn van hun gekocht smalschip. Zij beloven dit allemaal terug te betalen en stellen als onderpand het smalschip met alle toebehoren en gereedschap en hun overige goederen.

21-07-1621 Comparanten; op de Cruijshoop, Jan Henricksen, Otto Jansen Brouwer, mr Henrick Smith, mr Hermen Barbier en Johan Snippert. Samenvatting; Comparant heeft beloofd degenen die zich voor hem borg hebben gesteld ivm de jaarlijkse pacht van zijn erf, ten behoeve van mr Johan Jansen Sael als gevolmachtigde van de erfgenamen van Jacob Jacobs Hinloopen, schadeloos te stellen, waarvoor hij als onderpand stelt zijn persoon en al zijn goederen.

November 1621 Inlegvel: de vrouw van Jan Smith nog voor Schepenen te komen. onderwerp Schuldbekentenis onroerend goed n.v.t. comparanten Smith, Jan Jansen Schuldenaar Echtpaar Berents, Armgerit Schuldenares Albertsen, Otto Schuldeiser IJzerkoper -

Zwolle samenvatting Comparanten verklaren schuldig te zijn aan Otto Albertsen een resterend bedrag van f73 c.g. wegens de aankoop van een aambeeld en beloven dit te betalen, waarvoor zij als onderpand stellen het gekochte aambeeld. bijzonderheden Geen

28 november 1666 Volmacht onroerend goed comparanten Bercks, Geertruidt Volmachtgeefster Wed. A. v. Ruitenburg Breda, R. van Momber Secretaris Smit, Jan Gevolmachtigde Doesburg. Samenvatting Comparante verstrekt een volmacht aan Jan Smit om haar zaken in Doesburg en de Betuwe waar te nemen, haar landerijen te verpachten, geld te ontvangen enz. en alles te doen, zowel binnen als buiten rechten, wat noodzakelijk is, met macht van substitutie. bijzonderheden Overledene was mederaadslid.

Kinderen:

- 1) Henrick en Marten geboren 12 december 1630,
- 2) Hadewich geboren 14 november 1628,
- 3) Jan geboren 30 oktober 1626,
- 4) Lijsabeth.

XXIX. Marten Smijt, gedoopt 12 december 1630 te Kampen. Gehuwd met Anna Abigel Richters, dochter van Laurents Jurrienszn Richter en Annichien Volcerus. Van beroep lakenbereider. Van 1672 tot 1808 werd het Grootburgerschap van Kampen verleend aan de geslachten die van oudsher het Burgerschap van Kampen hadden en gerechtigd waren om deel te nemen aan het Stadsbestuur (het oude Patriciaat). Op 10 maart 1681 werd "Marten Smit" ingeschreven als "Grootburger" van de Stad Kampen; "sal der Stadts meente mede mogen beslaen". Op 17 mei 1684 wordt door de Raad ingestemd met zijn verzoek om buiten de Cellebroeders- poort een raem (lakenraam, waarop het laken na het wassen werd uitgespannen om te drogen) te mogen plaatsen zoals voorheen Jurrien Laurens Richter en Berent Fransen Pastoor dit hadden gehad.

18-01-1655 Kinderbewijs onroerend goed n.v.t. comparanten Richter, Laurents Jurriensz Wdn. Aeltien Bisschop Vader. Richter, Jurrien Laurents Voogd. Bisschop, Sijbert Voogd. samenvatting Comparant verklaart voor zijn minderjarige zoon Dirck Laurents Richter als moeders erfdeel te hebben gereserveerd f100 c.g. en belooft hem lezen, schrijven en een handwerk te laten leren en te doen wat een goed vader verschuldigd is, waarmee de voogden tevreden zijn. NB. in de kantlijn: op 30-01-1655 verandert de vader het kinderbewijs in f 2000 cg., zes zilveren lepels, twee gouden ringen, twee zilveren kettinkjes en een dubbele rijksdaalder. bijzonderheden Geen

17 april 1666 comparanten Volcerus, Annichien Wed. van Laurens Richters Moeder Eeckholdt, Peter Voogd. Pool, Jan Voogd. Samenvatting Comparante verklaart voor haar minderjarige dochter Anna Abigel als vaders erfdeel te hebben gereserveerd een bedrag van f250 c.g., een bed met toebehoren, een zilveren kop, een zilveren bel en 6 zilveren lepels en belooft haar lezen, schrijven en naaien te laten leren en te doen wat een goede moeder verschuldigd is, waarmee de voogden tevreden zijn. De moeder heeft het vruchtgebruik. bijzonderheden Geen

154. Den 17 Majj 1684, fol.66vo. Op het request van Marten Smit, versoekende buijten de Cellebroeder poorte ter plaetsen daer Jurrien Laurens Richter en Berent Fransen Pastoor voor desen een raem gehadt hebben weder een raem magh setten. Was geapost: Suppliant wordt dit sijn versoeck geaccordeert

Den 31sten December 1701, fol.147. Op de requeste van Willem Middeldorp en Laurens de Haan momberen over de kinderen van Marten Smit bij Anna Abigel Richters in echte verweckt, benefens de Buijten Vaeder van het Burger Weesen Huijs gesamentlijke erffgenaamen van Lijsabeth Jans saligher in leven getrouwt aen Jan de Poel; versoeckende om reedenen aldaar breeder vermeldt, dat haar Wel Edele Hoogh Achtbaare de scheijdinge tusschen haar qqa. en Jan de Poel voornoemt gemaackt de dato den 28sten December deses jaars 1701 ten requarde van d' onmondigen gelieffden t' approbeeren. Was geapost: Schepenen en Raaden approbeeren naa rijpe examinatie (voor soo veele het selve de minderjaargen is aengaande) het contract desen annex de dato den 29sten December deses jaars 1701.

Den 24sten October 1702, fol.161vo. Op de requeste van Willem Middeldorp en Laurens de Haane momberen over de kinderen van Marten Smitt bij Anna Abigel Richters in echte verweckt als mede wegens de Buijten Vaeder van der Burgeren Weesen Huijs, universeele erffgenaame van saligher Jan de Poole, versoeckende voorschreeven erffnisse en naalaatschap om reedenen aldaar vermeldt onder beneficie van inventaris te moogen aenveerden. Was geapost: Suppleanten wordt g' accordeert desen boedel onder beneficie van

inventaris te moogen aanveerden; En sulx met assumptie van die Ed: Anthonij Eeckhoudt, in qualiteijt als boedelhouder van den Armen.

6-6-1704 Verklaring onroerend goed n.v.t. comparanten Smitt, Laurens Comparant De Haan, Laurens de Voogd. Middeldorp, Willem Voogd. Samenvatting Comparant, zoon van wijlen Marten Smitt en Anna Abigael Richters, verklaart zijn voogden te danken voor de goede administratie van de goederen van zijn tante Lijsabeth Jans en belooft hen te vrijwaren van alle aanspraken. De koop van een huis.

XXX. Laurens Smith, geboren ca 1683 te Kampen. Gehuwd 11 april 1704 met Trijntje Wijckhuys te Leiden. Op 29 december 1701 woont hij met zijn andere broers en zussen in het (Groot)Burger weeshuis als zij als erfgenamen worden benoemd van hun overleden tante Lijsabeth Jans (Smit) gehuwd met Jan de Poel. Op 24 oktober 1702 aanvaarden de weeskinderen ook de erfenis van Jan de Poole (Poel). Op 6 juni 1704 heeft Laurens het (Groot) Burger weeshuis te Kampen verlaten en bedankt hij zijn voogden Laurens de Haan en Willem Middeldorp voor de goede administratie over de goederen van wijlen zijn tante Lijsabeth Jans Schmidt. Van beroep Lakenwerker, wonende te Kercksteegh op de Orangiegracht te Leiden. Kinderen: Anna Abigael 1705, Maarten 1706, Klaas 1707, Matthys 1709 en Geesje.

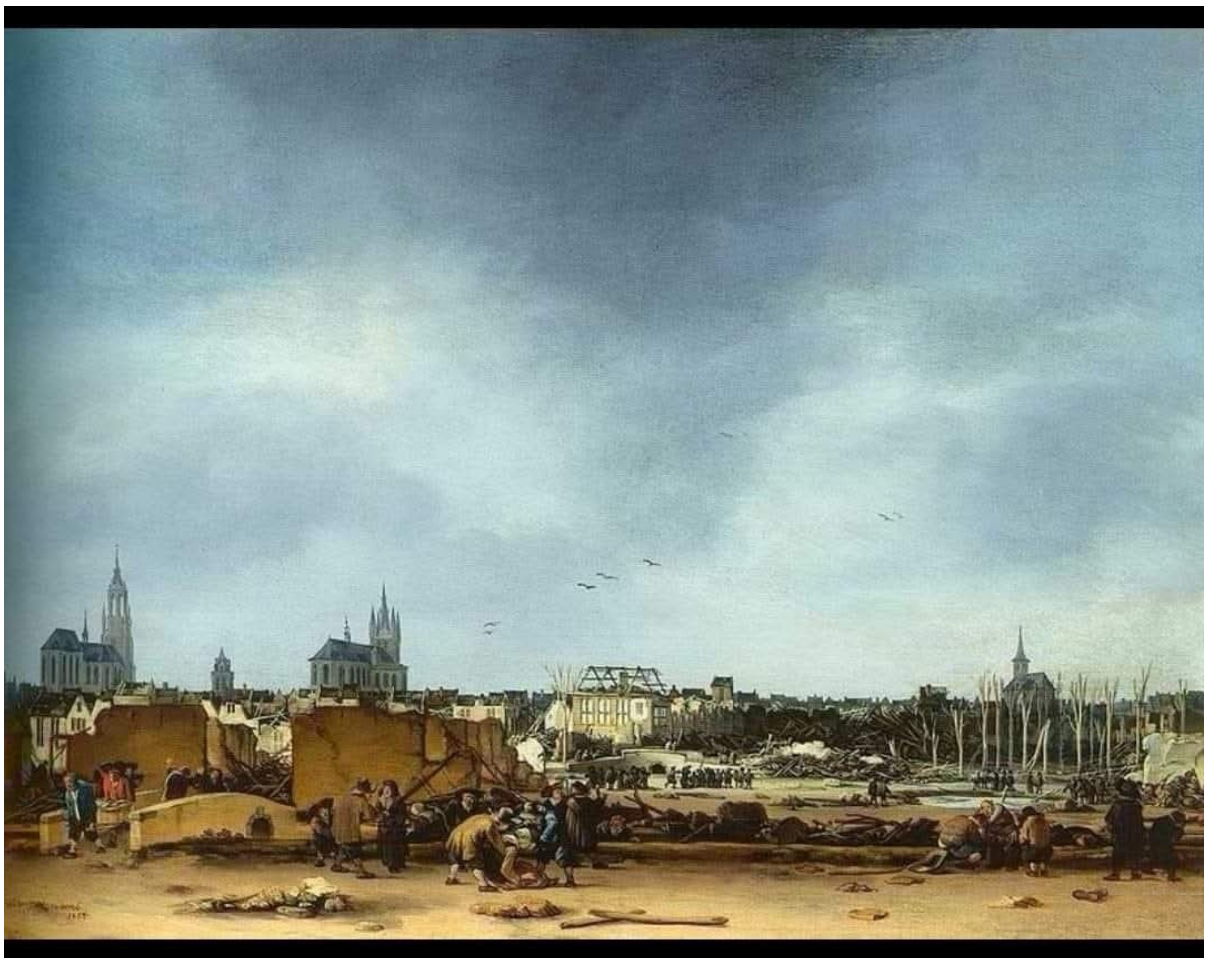

XXXI. Maarten Smit, gedoopt 11 juni 1706 te Leiden. Gehuwd ca. 1737 te Leiden met Elizabeth Pieters. in 1744 verhuisd van Leiden naar Delft. Overleden 22 januari 1785 als weduwe van Maarten Smit aan de Doelenstraat (aan de Lakengracht) in Delft. Op 12 december 1748 laten zij een dochter Anna Abigail Smit dopen te Delft. Vanaf 1723 tot 1737 werkzaam als bosschietser voor de kamer Zeeland op de schepen; Hof niet altijd zomer, Suzanna en Westkappele en voer op Batavia.

Gericht van het Ammunition Magazijn binnen de Stadt Delft.

Vista del Magazzino di Munizione dentro della Città di Delft.

XXXII Pieter Smit, gedoopt 10 juli 1740 te Leiden. Gehuwd op 21 oktober 1759 te Delft met Jacomina Djoree (Jacomina Dorrenje), zij is overleden 17 november 1779 te Delft. Zijn vader Maarten Smit en moeder Elisabeth Smit zijn aanwezig als getuige bij de doop van zijn zoon Maarten in 1760. Pieter Smit was in 1759 in dienst als bosschieter van de kamer Delft op het schip Overschie, waarmee hij voer op Batavia.

XXXIII. Maarten Smit, gedoopt 21 augustus 1760 te Delft. Gehuwd 19 september 1779 met Johanna van den Berg te Delft, dochter van Abraham van den Berg (Plateelbakker) en Jacoba van Aken is overleden 21 februari 1831 in de Schoolsteeg no 2 (het arme mannen en vrouwenhuis) te Delft. Hij woonde op de Lakengraft (Doelenstraat) te Delft en zij op de Harmencoxlaan te Delft. Hij was varensgezel (matroos) bij de marine op het oorlogsschip Doggersbank en is overleden 2 december 1811 ter Reede van Hellevoetsluis. Van 28 augustus 1777 tot 1779 jong matroos op het schip jonge Hugo voor de VOC (op 4 april 1778 aangekomen op Batavia).

XXXIV. Jacob Smit/Schmidt, geboren 26 januari 1793 te Delfshaven (Rotterdam). Overleden 17 november 1850 te Ewijk. Tijdens zijn 1e huwelijk al vermeld als gepensioneerd Militair. 1e huwelijk was op 25 november 1835 te Delft met Alijda Wurffel (Worfel) en 2e huwelijk op 18 juni 1846 te Beuningen met Geurtje Arriens Prins. Zij is overleden 12 augustus 1884 te Helvoirt.

Onder stamboeknummer 1083 vinden we Jacques Smit, als zoon van Martin Smit en Jeanne van de Bey, geboren 26 januari 1793 te Delfshaven genoemd in het Regiment Pupillen van de Garde in het leger van Napoleon. Hierna onder stamboeknummer 2160 als Jacques Smit, de zoon van Martin Smit en Janne Landeberg, geboren 26 januari 1793 te Delfshaven genoemd in het 6e Regiment Voltigeurs van de Garde in het leger van Napoleon. Vanaf 1814 onder stamboeknummer 719 is hij eerst tamboer in het 2e regiment Nassau van het 3e bataljon en later is hij hier Grenadier en ontvangt de gratificatie van de Slag bij Waterloo 1815.

Op 27 juni 1840 te Harderwijk opgepakt en op 11 april 1840 in Veenhuizen opgesloten, ontslagen 27 januari 1841. Zijn signalement lengte 1 el 76, spits aangezicht, grijs haar, ogen blauw, gewone neus, gewone mond en ronde kin. Op 28 april 1841 te Zwolle Amersfoort opgepakt en 17 mei 1845 ontslagen uit Veenhuizen. Signalement lengte 1780, aangezicht breed, haar grijs, ogen blauw, neus groot, mond breed en ronde kin.

XXXV. Jacob Schmidt, geboren 8 augustus 1849 te Ewijk. Overleden 14 juli 1927 te Nijmegen. Van beroep; arbeider, grintbaggeraar, straatmuzikant, orgeldraaier, kermisreiziger. Zijn optreden op kermissen was samen met een getrainde aap. Gehuwd op 14 mei 1869 te Beuningen met Maria Koenen, op 7 november 1877 te Ewijk met Maria Alders en op 16 september 1915 te Nijmegen met Aleida Maria Jacoba Smit.

Zijn kinderen: Jacob Schmidt 1870-1945, Adrianus Schmidt 1874-1879, Geertruide Schmidt 1878-1879, Johanna Albertina Schmidt 1874, Gradus {Gradje) Schmidt, geboren 12 september 1878 te Ewijk, Johannes Jacobus Schmidt, geboren 4 november 1883 in Nijmegen, Wilhelmus Schmidt 1885-1886, Elisabeth Schmidt 1887, Maria Schmidt, Wilhelmus Schmidt 1891-1893, Jacob Schmidt 1892-1894.

XXXVI. Johannes Jacobus Schmidt, geboren op 4 november 1883 te Nijmegen. Overleden 22 juni 1957 te Hilversum. Van beroep muzikant en orgeldraaier. Net als zijn vader werd zijn draaiorgel muziek begeleid met het optreden van een aapje, waardoor hij de bijnaam "Apejan" verwierf.

Op 25 augustus 1896 veroordeeld tot 5 jaar (1901) toezichtstelling in het Rijks Opvoeding Gesticht van Alkmaar. Hij was toen 13 jaar, tamboerijnspeeler zonder vaste woon- of verblijfplaats en had 3 maal diefstal gepleegd. Zijn beschreven eigendommen waren; hoed, jas, vest, broek, sporthemd, zakdoek, paar sokken, paar schoenen, onderbroek, hemd, paar handschoenen, een apenmutsje en tol.

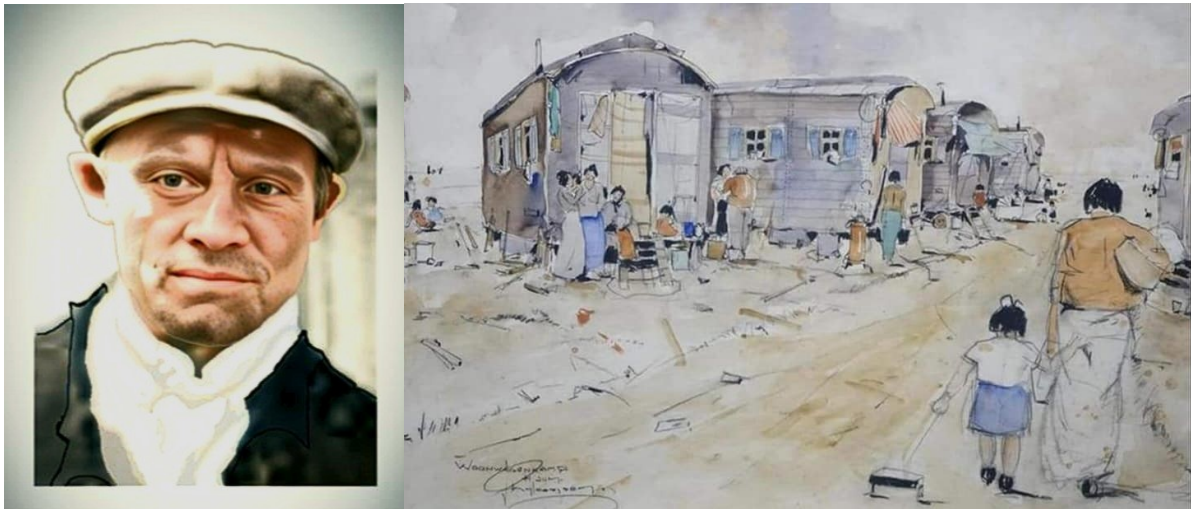

Gehuwd 18 april 1906 te Amersfoort met Renske van Houten, overleden 2 december 1932 te Laren. Zij was een dochter van Jacob van Houten, welke op 4 mei 1852 werd geboren te Utrecht uit een affaire van Antje van Houten en Christiaan Sireuversche.

Van 1927 tot 1930 als Johs Jacobus Schmidt, koopman wonende in Amersfoort met zijn gezin Rintke van Houten, Susanna Schmidt, Jacob Schmidt, Maria Schmidt, Antonia Schmidt, Allegonda Schmidt, Rinske Schmidt, Carel Schmidt, allen zonder beroep en wonende te Amersfoort, bewoners van woonwagen nr 2 in Oss. In Hilversum werkte hij als muzikant in het Orkest van het Circus Strassburger.

Zijn kinderen:

- 1) Susanna Schmidt, geboren 3 februari 1906 te Amersfoort. Gehuwd met Louis Johannes Doornberg.
- 2) Jacobus Schmidt, volgt XXXVII.
- 3) Marie Schmidt, geboren omstreeks 1909. Gehuwd in 1929 met Kars Karssen.
- 4) Carel Schmidt, geboren omstreeks 1910. Gehuwd met Margaretha van Wanrooij.
- 5) Antonia Schmidt, geboren en overleden in 1911.
- 6) Antonia Schmidt, geboren in 1912. Gehuwd met Kobus Jillings.
- 7) Allegonda Schmidt, geboren in 1914. Gehuwd in 1932 met Willem Zuman.
- 8) Rinske Schmidt, geboren in 1916. Gehuwd met Joseph Feijen.
- 9) Antonius Schmidt, geboren 29 september 1922 te Hilversum. Gehuwd met Roelfien Kabalt. Overleden in 1989 te Amersfoort.

XXXVII. Jacob Schmidt, geboren 23 november 1907 te Breda. Gehuwd op 2 augustus 1933 met Antonia Bos te Amersfoort, zij bewoonde met haar ouders woonwagen nr 1 te Oss. Overleden 29 maart 1970 te Oegstgeest aan een hartaanval. Zijn vrouw overleed op 24 april 1985. Van beroep Muzikant en Kermisreiziger. Het betrof ook hierbij werkzaamheden als draaiorgelspeler samen met een aapje en werd hij net als zijn vader "Apejan" genoemd.

Hiernaast was hij scharenslijper (messenslijper). Twee van zijn zonen (Jacob en Jan) overleden bij het bombardement van Arnhem in 1945.

Zijn kinderen:

- 1) Johannes Schmidt, geboren 11 augustus 1930 te Leiden. Overleden 23 maart 2021 aan de gevolgen van Corona in Leiden. Gehuwd met Johanna Josee, waaruit de dochters; Antonia, Guusta, Jacoba en Marie Schmidt werden geboren. Uit een relatie voorafgaand aan zijn huwelijk de beide kinderen Ineke Gerritsen en Robert Gerritsen. Hij was werkzaam als muzikant en patatbakker op het kamp in Leiden.
- 2) Jan Schmidt, geboren 4 november 1931 in Den Helder en overleden in 1945 te Arnhem.
- 3) Jacobus Schmidt, geboren 14 juni 1933 in Bussum en overleden in 1945 te Arnhem.
- 4) Anna Schmidt, geboren 13 november 1934 in Hilversum.
- 5) George Schmidt, volgt XXXVIII,

XXXVIII. George Schmidt, geboren op 20 juni 1942 te Leiden. Overleden 13 augustus 2004 in Leiden aan de gevolgen van een hartaanval. Gehuwd met Wil Gerritsen, waaruit de twee dochters Anna Belle Schmidt en Antoinette Schmidt.

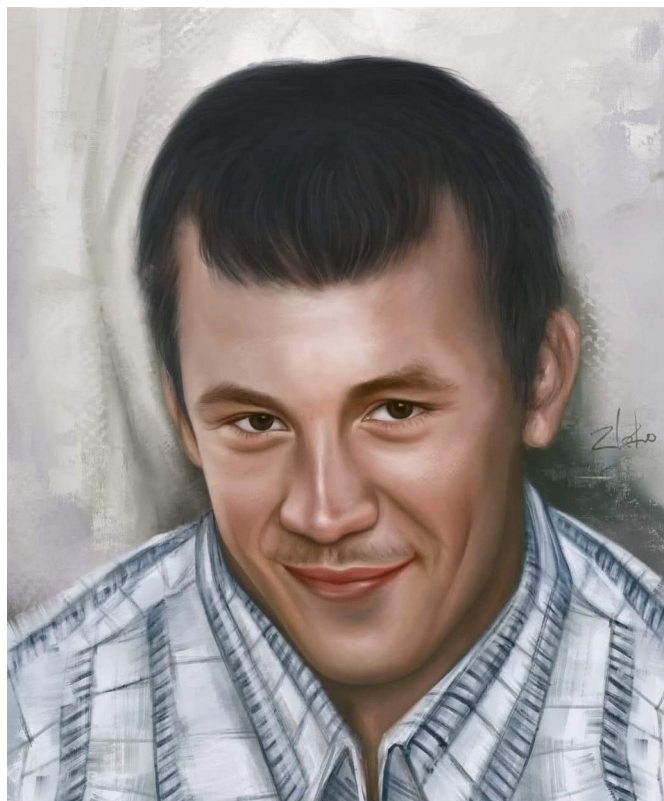
Voor zijn huwelijk aan had hij reeds uit een relatie de zoon Etienne Rodenrijs. Tijdens zijn huwelijk had hij een buitenechtelijke relatie met Wil Sieroversche waaruit de zoon Jan Sieroversche in 1968 werd geboren.

Van beroep was hij handelaar en auto- en caravanverkoper in Leiden. Hij hield van dure auto's zoals de Ford Mustang uit 1966, van drank, roken en overvloedig eten waardoor hij aan een hartaanval stierf.

In zijn jonge jaren trok hij met kermissen mee en werkte hij ook van 1962 tot 1965 bij het Circus Strassburger in Hilversum, waar zijn grootvader op het winterkamp woonde. Het betrof hierbij vooral de verzorging van de wilde dieren. Omdat hij in uiterlijk sterk leek op de Duitse Leeuwentemmer Wolfgang Trunk, was hij ook soms zijn stand-in. In de periode na 1966 zou hij zich nog vaak voorstellen als de Leeuwentemmer Wolfgang Trunk als versiertruck bij vrouwen om haar daarna mee te nemen naar zijn zogenaamde Circus.

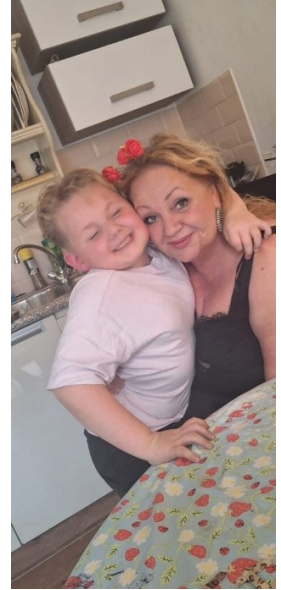
Zijn nakomelingen:

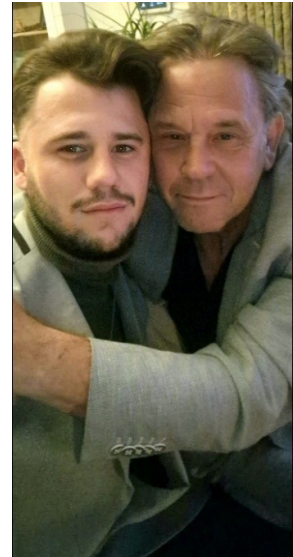
- 1) Etienne Rodenrijs, geboren 15 september 1962
- 2) Anna Belle Schmidt, geboren 27 februari 1966. Haar kinderen; Nelice van der Kroft (Ems Gabana), geboren 20 november 1990 en Georg van der Kroft, geboren 6 januari 1997.
- 3) Antoinette Schmidt, geboren 8 september 1970
- 4) Jan Sieroversche, geboren 3 februari 1968. Zie de hoofdstukken; Voorwoord, de nieuwe familie Sieroversche, de oude familie Sieroversche en familie Kirk.

George Schmidt en zijn nakomelingen

DNA-Testbericht

Nur zur persönlichen Information

100024076
5894-CMHZ-8594

Fall 80252739 Name		Putativ bruder/Putativ schwester JAN SIEGOUVERSCHE		Putativ bruder/Putativ schwester ANNE BELLE SCHMIDT	
Arten der Probe		Mundschleimhautabstrich		Mundschleimhautabstrich	
Test-Nr.:		80252739-20		80252739-21	
Genort	SI	Größe der Allele		Größe der Allele	
D3S1358	0.97	15	18	15	16
vWA	0.50	17	18	16	20
D18S539	1.33	11	9	9	11
CSF1PO	2.82	10	13	10	13
TPOX	1.43	8		8	
D8S1179	1.36	10	12	12	13
D21S11	0.50	29	30	31.2	32.2
D18S51	0.50	15	17	12	14
D2S441	0.50	11		14	15
D19S433	0.50	12	16	13.2	15
TH01	2.04	7	9	7	9
FGA	0.50	22.2	23	18	21
D22S1045	0.85	15	17	11	15
D5S818	1.19	12	13	12	
D13S317	2.52	8	10	10	14
D7S820	0.50	8	9	10	11
SE33	25.63	19.2	22.2	19.2	28.2
D10S1248	1.33	14		14	15
D1S1656	0.50	15.3	17.3	13	15
D2S1338	1.73	20	23	23	25
D8S1115	1.42	16		16	
D6S474	1.39	15	17	17	
D9S1122	0.50	11		12	
D17S1301	1.86	11		11	
D9S2157	0.99	9	13	7	13
D3S4529	1.59	14	16	14	17
D14S1434	0.82	10	13	13	14
LPL	0.81	10	11	10	12
F13B	0.50	6	8	8	10
F13A01	0.87	4	7	3.2	7
Penta D	0.50	11	13	12	
Penta C	1.99	11	12	11	
Penta E	12.57	8	14	8	12
Amelogenin		X	Y	X	

Interpretation:

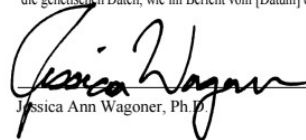
RN: 11215722

Kombinierter Geschwisterschaftsindex: **89**

Es wurde ein DNA-Test durchgeführt, um das Geschwisterverhältnis der Putativgeschwister zu bestimmen. Basierend auf den Testergebnissen, die durch Analysen der angegebenen DNA-Genorte erbracht wurden, beträgt die Wahrscheinlichkeit, dass es sich um Halbgeschwister handelt 98,9%. Die Wahrscheinlichkeit, dass beide ein gemeinsames biologisches Elternteil haben, beträgt 89 zu 1. Diese Wahrscheinlichkeit der Geschwisterschaft wird berechnet, indem sie mit einer nicht getesteten, nicht verwandten, zufällig ausgewählten Person aus der Population mit der Ethnizität Weiß/Kaukasisch verglichen wird (es wird eine „a priori“-Wahrscheinlichkeit von 0,50 angenommen).

Hinweis: Da die Proben nicht unter Beachtung einer strengen Sorgfaltskette von einer dritten, neutralen Partei entnommen wurden und das Labor die Herkunft der Proben nicht überprüfen kann, kann dieses Testergebnis nicht vertretbar bei einem Gericht für die Feststellung der Vaterschaft und andere gesetzlich verwandte Fragen verwendet werden. Die Namen der getesteten Personen, die in diesem Bericht ggf. erscheinen, wurden vom Kunden angegeben und können nicht überprüft werden. Das Labor übernimmt keine Verantwortung für unrichtige oder falsch geschriebene Patientenangaben.

Basierend auf den von den getesteten Parteien erhaltenen Proben, deren Identitäten nicht unabhängig überprüft werden können, erkläre ich, der unterzeichnete Laborleiter, dass die genetischen Daten, wie im Bericht vom [Datum] dargelegt, richtig sind. 16/09/2024.

Jessica Ann Wagoner, Ph.D.

Ende Bericht

De familie Kirk (Clan Maxwell)

De familie Kirk(o) had zijn oorsprong in Dumfriesshire (Schotland), waar ze Heritors (Gentry) van de landgoederen; Peeltoune, Sundaywell en Bogrie waren. Deze familie behoorde tot een jongere tak van de Clan Maxwell, welke Maccus of Pollock, zoon van Undweyn, als oudste stamvader noemt. Een Normandische heer die in 1116 naar Schotland kwam als een vertrouweling van koning David I en werd beloond met landerijen in Teviotdale, waar hij een dorp stichtte genaamd Maccustoun (nu Maxton, nabij St. Boswells).

Zijn nakomeling James Maxwell, die al tot Master van Cavens was benoemd, ontving op 3 maart 1473 het landgoed Kirkhalch van zijn vader. Hij werd al op 5 februari 1472 genoemd als de getuige Jas de Kirkhauch uit Sudanvell. De nakomelingen van zijn zoon John Kirkhaugh, genoemd in Bogrie op 6 april 1514 en 3 oktober 1520, zouden permanent de achternaam Kirk (o) gaan gebruiken.

Zijn nakomeling, William Kirk, werd geboren op 27 april 1754 in Edinburgh maar vestigde zich in Newry in Ierland. Hij trouwde met Elizabeth Bible en woonde kort na zijn huwelijk in 1781 al in Cork. Hoewel hij van beroep linnenhandelaar was, opende hij in 1789 een postkoetsstation tussen Cork en Tralee op het adres Abbey Street 41, Cork. Later werden hier ook postkoetsen gebouwd, wat ertoe leidde dat hij failliet ging en op 24 september 1824 en als schuldenaar naar de gevangenis "Cork City Jail" werd gestuurd. Hier stierf in de gevangenis op 2 april 1831 aan bloedvergiftiging als gevolg van een blessure. In 1837 vinden we zijn weduwe Eliza Kirk aan het werk als hoedenmaakster en naaister in Abbeystreet 41 (Upper) te Cork.

Als gevolg van de economische achteruitgang van het gezin en de hongersnood (1845–1850) beproefde zijn kleinzoon zijn geluk in de Verenigde Staten. James Kirk werd gedoopt in november 1805 in de St Finnbar's Church, Cork. Op 17 april 1827 werd hij opgesloten in de Cork City Jail wegens de overtreding dat hij het landgoed van Esquire Alexander O'Driscoll in Skibberdeen had betreden. Hij trouwde met Margaret Tuomy (Twomy) in Londen in 1832. Op 30 oktober 1832 lag hij vanwege een geslachtsziekte in het ziekenhuis van Londen. Vervolgens wordt hij stoker op het stoomschip Superb. Op 22 september 1836 werd hij vanwege zweren opnieuw in het ziekenhuis van Londen opgenomen. Op dat moment is hij stoker op het stoomschip Delphin(e). Op 30 maart 1848, op 44-jarige leeftijd, verliet hij Liverpool naar New York op het schip Sir Robert Peel met de 23-jarige Janet Kirk (zijn tweede vrouw?) en zijn broer John Kirk. Het vertrekadres dat in 1848 werd opgegeven, was Reardon's Court 4 in Cork. In het adresboek van New York uit 1852 wordt James Kirk vermeld als koetsier en is hij woonachtig op R. 48 W. 13th in New York.

De kleinzoon, James J. Kirk, werd geboren op 6 oktober 1861 in New York. Al op 20 oktober 1871 werd hij benoemd tot bemanningslid van het schip Anglia uit New York. In 1900 woonde hij als onderhuurder in Seattle City, King, Washington, is ongehuwd en wordt vermeld als ingenieur en matroos. In 1919 woonde hij met zijn vrouw A.E. Kirk op 1133 15th Avenue in Seattle en staat vermeld als (scheeps)monteur. In 1930 woonde hij als monteur en ingenieur op 2 1421 15th Avenue in Seattle, getrouwd met Alice Kirk. In 1937 woonde hij als monteur met zijn vrouw Alice M Kirk op 715 4th Avenue N in Seattle. In 1938 woonde hij als huiseigenaar en monteur met zijn vrouw Alice op 620 3d Avenue N in Seattle.

Op 28 maart 1882 is hij in Nederland met het schip Maasdam en op 18 augustus 1903 met het schip Noordam uit Boulogne Sur Mer met zijn pasgetrouwde vrouw Alica Kirk. Op 20 augustus 1906 in Nederland met het schip Rijndam en op 4 augustus 1925 op het schip Orbita. Er zijn geen kinderen geregistreerd uit zijn huwelijk met Alice.

Uit een verhouding met Elziena Hummel, de vrouw van Christiaan Sieroversche, werd echter op 8 juni 1898 in Nederland een kind geboren als Jan Sieroversche. Hoewel het bewijs van vaderschap uit documenten ontbreekt, kon dit bewijs uit het YDNA-onderzoek tussen de nakomelingen van James Kirk (1805-1852) en Jan Jaap Sieroversche (kleinzoon van Jan Sieroversche 1898-1961) worden geleverd.

Jan Sieroversche (Kirk), geboren op 8 juni 1898 in Groningen als biologische zoon van James J Kirk uit New York en Elziena Hummel. Zijn moeder woonde in 1889 met haar man Christian Sieroversche aan de Kleine Kattenburgstrasse 177 in Amsterdam. Haar echtgenoot Christiaan Sieroversche keerde niet terug van zijn reis naar Brazilië als scheepskok in 1892, waarop zij hem vanaf 1896 probeerde dood te laten verklaren omdat ze een nieuw huwelijk wilde nastreven. In 1905 slaagde zijn moeder er uiteindelijk in deze rechtszaak te winnen. Met betrekking tot de reizen van Jan Sieroversche in 1928/1929 kunnen wij ervan uitgaan dat hij contact heeft gehad met zijn biologische familie. Zo reisde hij op 9 september 1928 met het schip Rijndam naar New York en vervolgens op 4 november 1928, 8 december 1928 en 16 februari 1929 naar Seattle en op 12 december 1935 naar Wilmington. Hij trouwde op 23 augustus 1945 in Groningen met Cornelia Reigersberg en was stuurman bij de koopvaardij. Hij is overleden op 7 maart 1961 te Groningen.

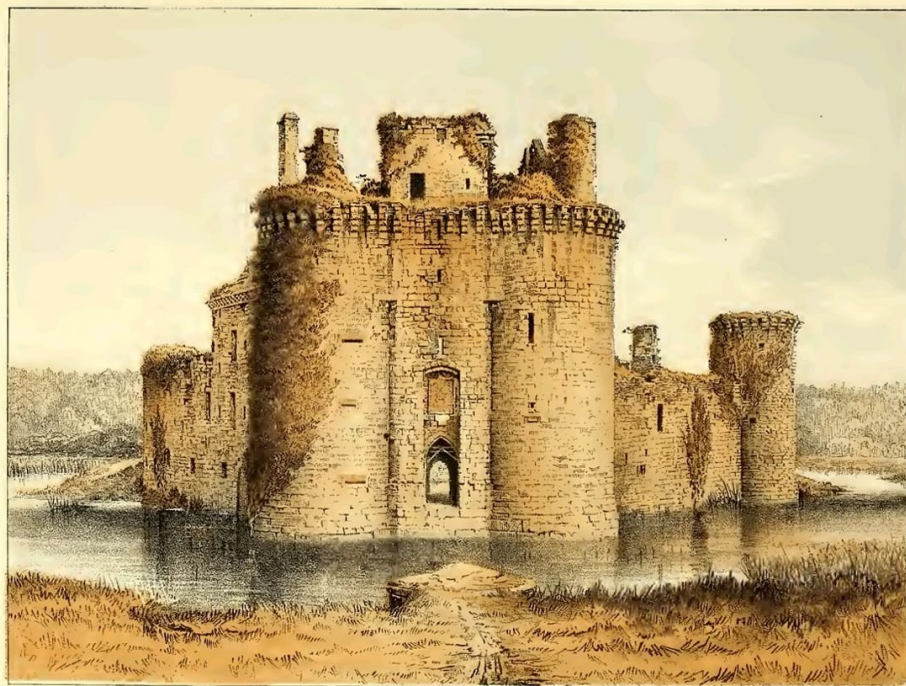
Lineage

I. Undweyn. born august 1055 and died in februari 1093 in Athol Scotland.

II. Maccus of Pollock, a Norman lord, arrived in Scotland 1116. A trusted supporter of King David I, he had rewarded him with lands in Teviotdale. He built a village called Maccustoun, present-day Maxton (near St. Boswells). King David also gave him land which included a salmon pond or wiel, on the Tweed (near present-day Kelso Bridge).

III. Herbert de Maccuswell (born c.1150), 2nd Lord of Maxwell, Sheriff of Roxburghshire and Teviotdale. He died c.1206.

IV. Aymer Maxwell (born c.1190, younger son of Herbert), 4th Lord of Maxwell, 2nd Lord of Caerlaverock, Sheriff of Dumfries, Justiciar of Scotland, Chamberlain of Scotland (1241), married Mary MacGeachan de Mearns and thereby became 1st Lord of Mearns. Following the death of King Alexander II, he was Guardian of young King Alexander III (1249). However, King Henry III of England (whose daughter Margaret had married King Alexander III in 1251) used his influence to have Aymer deposed. Aymer died 1266.

CAERLAVEROCK CASTLE .
FRONT VIEW .

V. Sir Herbert Maxwell (born c.1215), 5th Lord of Maxwell, 3rd Lord of Caerlaverock, 2nd Lord of Mearns. He acquired Pencaitland in East Lothian, and was 1st Lord of Pencaitland. During his time, a construction commenced of a new Caerlaverock Castle, closer to the Solway. Herbert was killed at the Battle of Falkirk (22nd July 1298).

VI. Sir John Maxwell (born c.1240, son of Herbert), 6th Lord of Maxwell, 4th Lord of Caerlaverock, 3rd Lord of Mearns, 2nd Lord of Pencaitland.

VII. Sir John Maxwell (born c.1275, younger son of John), succeeded his brother as 8th Lord of Maxwell, 6th Lord of Caerlaverock, 5th Lord of Mearns, 4th Lord of Pencaitland. He was captured at the Battle of Neville's Cross west of Durham (17th October 1346), and held prisoner at the Tower of London until his death there (c.1347).

VIII. Robert de Maxwell 1340-1421. Gehuwd met Janet Forrester.

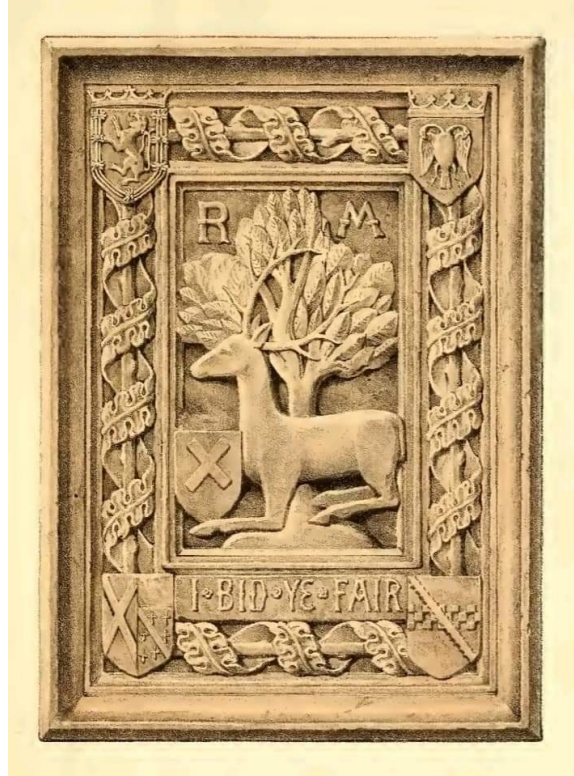
IX. Herbert de Maxwell 1366 - 16 oktober 1421. Gehuwd met Katherina Stewart. Sir Herbert Maxwell was the first Lord Maxwell. He was knighted May 21, 1424 and was Lord Caerlaverock before becoming Lord Maxwell about 1440.

X. Herbert Maxwell, son and heir of Sir Herbert Maxwell of Caerlaverock, by his wife Katherine Stewart, dau. of John Stewart of Dalswinton. He died 14 Feb 1453/4. He married Agnes Herries, dau. of Sir Herbert Herries of Terregles. He married secondly Catherine Stewart (widow of Sir Alan Stewart of Darnley; d. bef. 7 Feb 1477/8), dau. of Sir William Seton of Seton. Knighted 21 May 1424; arrested as a supporter of the Duke of Albany 1425 and his castle of Caerlaverock taken into the King's hands; joint commander of the Scottish right wing at the Battle of the Sark 1448. In 1440 he became the 1st Lord Maxwell. Children by first wife: 1) Robert Maxwell, follows XI. 2) Edward Maxwell, 3) Gavin Maxwell (d. after 28 May 1454, Children by second wife; 4) George Maxwell of Carnsalloch, mar. (1) bef. 1477 Agnes and (2) bef. 1490 Isabella Galbraith, 5) David Maxwell, 6) Adam Maxwell of Southbar (d. after 1488), mar. Marion Stewart, dau. of Thomas Stewart of Minto, 7) John Maxwell, 8) William Maxwell.

XI. Robert [Maxwell], 2nd Lord Maxwell, he married between 13 Jan and 4 Feb 1424/5 Janet Forrester (d. after 1488), daughter of Sir John Forrester of Corstorphine, by his wife Lady Jane Sinclair, 3rd dau. of Henry [Sinclair], 1st Earl of Orkney. on the side of the Crown against the Douglas family; Admiral and Warden of the West March. Children 1) John Maxwell, follows XII. 2) Thomas Maxwell of Kirkconnell, married Agnes Maxwell of Kirkconnell, and had issue; David Maxwell (d. after 22 Apr 1485), Robert Maxwell (d. after 23 Jul 1468), Aymer Maxwell (d. after 23 Sep 1473) Aymer married Janet de Kirkconnell, Agnes Maxwell (dsp.), married John Glendoning of Parton, 3) Christian Maxwell, died between 22 Apr 1485 and 29 Apr 1486.

XII. John Maxwell, Master of Maxwell, granted the Stewardry of Annandale by his father 1454/5 (dvp. 22 Jul 1484), married 29 March 1454 Lady Janet Crichton, daughter by his second wife of George [Crichton], 1st Earl of Caithness, and had issue: 1) John Maxwell, later 3rd Lord Maxwell, 2) George Maxwell of Bernetoun (d. after 25 Mar 1460), 3) Robert Maxwell (d. after 8 May 1485), 4) James Maxwell of Cavens, follows XIII, 5) Homer Maxwell of Portrack, mar., and had issue, 6) John Maxwell, Abbot of Holywood, 7) Thomas Maxwell of Gleneslin, mar., and had issue, 8) William Maxwell (d. after 1495).

XIII. James Maxwell, born after 1453. Master of Cavens received 3 March 1473 the estate of Kirkhalch from his father. William Kirkalch of Gleneskil 20 December 1444. Jas. de Kirkhauch of Soudanvell, named as a witness on 5 February 1472, together with Stephan de Kirkhauch of Gleneslene (Glenesland). Stephanus Kirkhauch is also named 25 Mei 1479.

XIV. John Kirkhaugh 6 april 1514 and 3 oktober 1520 on Bogrie

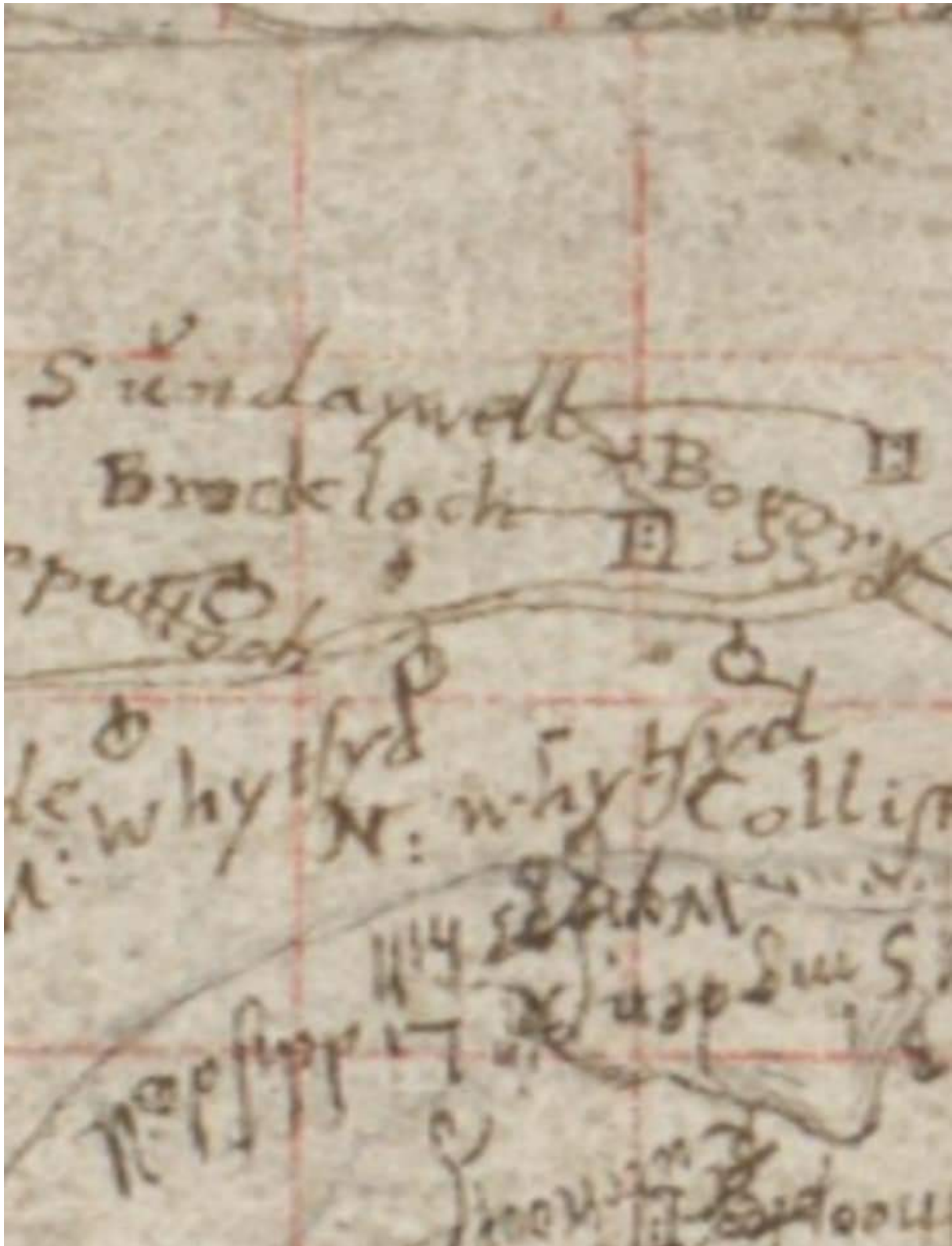
XV. Amar Kirkhaugh 1548/1549 Sundaywell.

XVI. Gilbert Kirko, named 1591. Married with Isabel Kirko. Esquire of Sundaywell.

XVII. John Kirkhaucht, named 1563-1597 as Laird of Dalgon, Sundaywell, Scalistoun and Bogrie. He married Catherine Johnstone of Auchinfield, who died 1 february 1620. From a earlier marriage with Agnes Maxwell he received the son "Andrew", who was born in 1581 when his mother died. He died 3 january 1605. Children: 1) John Kirko, 2) George Kirko, 3) Andrew (John) Kirko follows XVIII.

XVIII. Andrew Kirko, born in the year 1581. Also nicknamed "John" as Master of Bogrie in 1599, 1600 and 1610. He married Agnes (Barbara) Gordon at 31 august 1629. He died 20 december 1664. Children; 1) Elizabeth Kirko, 2) James Kirko, follows XIX, 3) Marion Kirk, 4) Agnes Kirk.

XIX. James Kirko, born ca 1630. He is named in 1706 as Freeholder of Bogrie. He married before 10 January 1666 as Master of Bogrie with Nicholas Hamilton. Probably as an engagement gift his little portrait was created. Named in 1696, 1698 and 1702 as Commissioner of Supply. He died at Bogrie Tower before 4 June 1708. His sons Andrew and Robert became in 1662 apprentices (10 years of age) of Merchants in Edinburgh.

XX. Robert Kirko of Peeltoune, born ca. 1650 in Bogrie. He became in 1666 an merchant apprentice in Edinburgh. He is named 4 june 1708 with his mother Nicholas Hamilton, due to the testament of his father. He died 2 march 1723 in Peeltoune, leaving 2 sons behind Samuel Kirko and William Kirko. He married with his cousin Agnes McNaught (daughter of John

McNaught and his aunt Agnes Kirko), who died 18 april 1679. His 2sd marriage was with his cousin Elizabeth Kirk of Peeltoun (daughter of John Kirko of Peeltoun and Agnes Grierson). Her lineage follows under the "Kirkoes of Peeltoun.

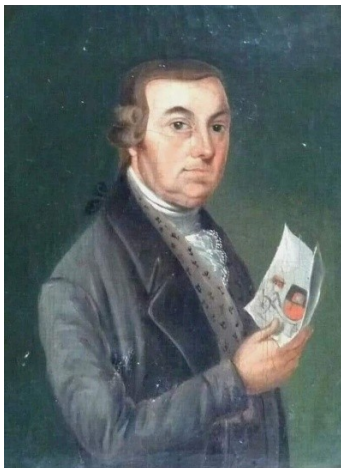
XXI. William Kirko, born 26 december 1676 in Glencairn. He died 8 march 1749 in Darby Pennsylvania. He married Jannet Rorison (Robertson), daughter of reverent William Robertson and Eleanor Pitcairn. She died 7 november 1733 in Glencairn. Master of Peeltoun.

Named in the Church Session of Glencairn under the subject "Anent Ale-houses and Drinking," — In 1704 (June 4) is the following minute: — "The Session, considering that several enormities have been committed in this place on the Lord's Day, they therefore appoint that two elders go amongst the houses each Sabbath, both forenoon and afternoon, to search if there be any keeping company and drinking in ale-houses, etc., in ye time of sermon," which the elders did. At this same diet, the Session appoint the officer "to cite, George Richardson, Margaret Bennet, his spouse, Thos. Hunter, and James Grierson, in Glenjaan, with Wm. Kirk, in Pieloun, for scandalous drinking, and, in particular, George Richardson, for giving the guilty people drink in his house till they were intoxicated. The guilty parties appear on the 30th of June. William Rorison, a witness, being interrogated * where and how much they drank, and when they went away,' declared that they *went out of George his house about the sun-rising.' George his wife, for her share in the offence, is * exhorted not to suffer drink to be given to any in her house at snch times when people should be at their rest. Withal that she beware of rash ordinar swearing and cursing into which she had been too much ad- dicted." This same George seems to have been a troublesome character to the Session. On anotlier occasion (20th May, 1715) we read that George Richardson of Minyhive (this is the first appearance of Moniaive in the record) " is cited for keeping up people all night in his house playing and dancing to minstrels. Being interrogated confessed they were up till 3 in the morning, but drank no more than five pints ale in whole ; but, being rebuked by the Session, said there was no offence done. After which the Session, endeavouring to make him understand wherein the offence lay, the said George expressed himself foolishly and impertinently, saying that they, to wit the Session, began with smaller matters and overlooked greater offenders, reflected upon the Session, calling them partial, and that some of them seemed to have a pick at him, and wished that other things in the parish were also looked into. The Moderator certifying that he should go to the Presbytery for his impertinent talk before such adjucatory." George's insinuation against the Session seems to have been unwarrantable. We find from the following minute that the Session did not overlook the great any more than the small offenders : — " It was reported that all or some of the persons underwritten appeared lately to have had more drink than enough in the house of (a leading gentleman's house). The Session, therefore, for removing and preventing of scandale, thought fit to show their dislike by giving all or any of them lyable a private rebuke and admonition, and to that end appointed the minister to speak to (the gentleman in whose house the offence was committed), to Robert Herries and Samuel Kirk. Robert Ferguson and James Hunter, elders, to speak to and Robert Rorison of Marshallloch, and John Matiiison to speak to ." From a subse- quent minute it appears that the elders — after their manner — contrived to throw their share of the "discoursing" and rebuking on the minister's shoulders. We read that " the minister went several times to the house of Robert Rorison * for to discourse to him,' but found him not at home " — as was likely. It is curious to observe that it is almost always ale or brandy, not whisky, that was drank in the alehouses.

XXII. John "William" Kirk, born 22 april 1705 in Glencairn. He married 27 march 1727 with Margareth Smith. He sold the Estate of Pieltoune to the brother in law "Robert Smith, who is listed in 14 august 1751 on the Estate.

XXIII. Captain William Kirk, born 13 august 1732 in Glencairn. He died 1773 in Edinburgh. Married in 11 augustus 1751 in Edinburg with Katherine Fordice. Children; Alexander, born 1752, William, follows XXIV, John, born 1756, James, born 1758, Henry, born 1760 Christian, born 1762 and Thomas, born 1760.

XXIV. William Kirk, born 27 april 1754 in Edinburgh. He married Elizabeth Bible. He came from Edinburgh to live in Newry but after his marriage he lived already 1781 in Cork. Although he was a line merchant by trade, in 1789 he started a Mail Coach Establishment between Cork and Tralee at Abbeystreet in Cork. On 24 september 1824 he was imprisoned in the Cork City Jail as Debtor. Here he died on 2 april 1831 due to the bloodpoisoning from an injury. In 1837 we find his widow named as Eliza Kirk as Milliner and Dressmaker on 41 Abbeystreet (Upper) in Cork. In 1842 she is no longer listed. Children; William, Thomas, born 19 april 1781 in Cork, John, Patrick, born 1775 who had Post Carriage Establishment and livery Stables in gt Brunswick street in Dublin, Ann, born 1785 in Cork who was dressmaker at 5 Bowling-green street in Cork, Edward, follows XXVa.

XXVa. Edward Kirk, born 1784 in Cork. He married february 1805 with Ann Mc Carthy at St Finnbar Church in Cork. At the moment of his marriage he was still living at the adress 41 Abbeystreet in Cork together with his parrents. After the marriage the couple lived in 1807 in the Pern Booke street (Pembrokestreet), where their son William was born.

He received 18 october 1831 his payment/fee from the treasurer of the city Cork regarding his carpenter work at the (new) City Gaol build by William Robertson. Named 14 april 1840 as Liberal member (pair of the Torries party) of the City Council. In 1842 is Edward Kirk listed as builder living at 2 bowling greenstreet in Cork. In 1846 listed as Edward Kirk, with a Lodging House in 6 bowling greenstreet in Cork.

Maybe he also can be identified with Edward Kirk, who together with his partners George Marsh, Hammersmith were Drapers in Carnabystreet at the Golden squire, who were in 1848 suit for Bankruptcy. He died styled as Architect on 28 september 1850 in his residence at St Luke place in Shandon. His sons James Kirk, follows XXVIa, Daniel Kirk, born 1813, Jeremiah (John) Kirk and William Kirk born 18 may 1807 in Cork (who married Ellen Howard and had sons Edward, Daniel and Michael, born 24 januari 1830 in Cork. Michael

died 1909 in New York and was married with Hannah O'Brien with children Daniel, Edward, Michael, Mary, John, Catherine and Anastasia).

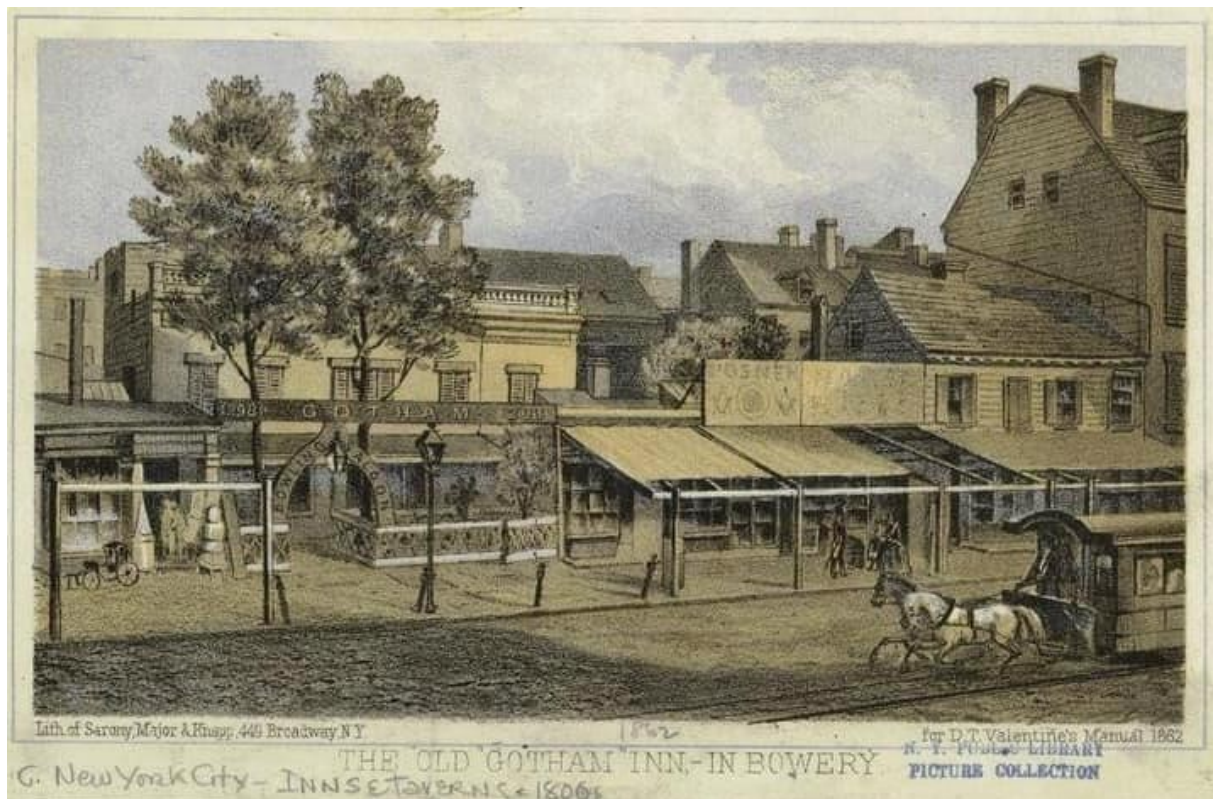

XXVIa. James Kirk, born in november 1805 in Cork and baptized in St Finnbar Church. He was on 17 april 1827 imprissoned in the Cork City Jail due to an act of trespassing at the estate of Esquire Alexander O'Driscoll in Skibberdeen.

He married in 1832 with Margaret Tuomy (Twomy) in London. On 30 oktober 1832 in the Hospital of London due to venereal disease. At that moment he is a Stoker on the steamship Superb. On 22 september 1836 hospitalized again in London due to ulcers. At that moment he is Stoker on the Steamship Delphin(e).

On 30 march 1848 he left 44 years old with a Janet Kirk of 23 years (his 2nd wife?) and his brother John Kirk Liverpool with the ship Sir Robert Peel adding for New York. The children listed under John are; Edward 33 years, Mary Ann 21 years, William 18 years, Emma 7 years, Jsaiah 3 years and Albert 2 years. Between 1834 and 1837 they are listed under "R. Courcy" (4 Reardon's Court), the same adress where in 1852 Richard Kirk lived. In the 1852 directory of New York James Kirk is named coachman, living at r. 48 W. 13th in New York. His children: Michael (baptized april 1834 "Francis") Kirk, follows XXVIIa, Anna Kirk, born july 1837 in Cork and John Kirk, born 20 september 1840 in Cork.

XXVIIa. Michael Kirk, born february 1834 and baptized in april 1834 under the name "Francis" in the St Finnbar Church in Cork. When his father left in 1848 Ireland, Michael was imprissoned. He married 1857 in Sophie Quebeck with Catherine Turnbull (Green).

In 1860 he arrived in New York on the ship "Chancellor" as the laboror Michael Kirk, 24 years, his sister Anna Kirk, 18 years and his wife Catherine Kirk 22 years. After their arivel they lived in 1860 at the adress house 105, 1st Division, 19th Ward New York.

Between 1861 and 1865 listed as private for the Union of the 8th Regiment Cavalry of New York. In 1870 listed house nr 19, 4th district 16th ward, New York.

In 1880 listed on nr 131 New York as Days worker (abled seaman) 40 years of age, with his wife Catherine 47 years and their children Maggie 22 years, James 20 years, Ellen 17 years, Charles 15 years and Cassie 11 years. In 1902 listed under 125 Canalstreet with a (Hotel) Bed House, suspected of illgal activities of gambling, lottery and pooltable with Michael Kirk as propiator. This building was in 1845 listed as property of a Coachmaker and Carriage dealer. In 1906 named as teamater and boarder. His children Maggie Kirk, James Kirk follows XXVIIIa, Ellen Kirk, Charles Kirk and Cassie Kirk.

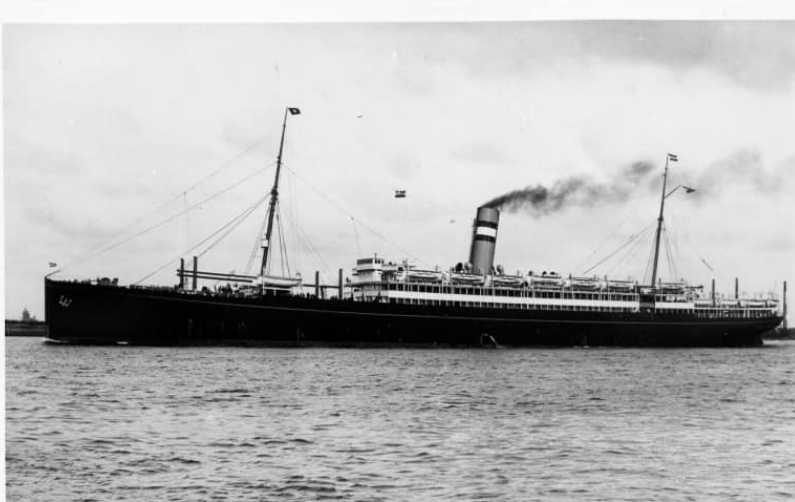

XXVIIIa James J. Kirk, born 6 october 1861 in New York. Maybe already named 20 oktober 1871 as crew member of the Ship Anglia from New York. In 1900 he lived as lodger in Seattle City, King, Washington, is still single and listed as engineer and abled seaman.

In 1919 he lived with his wife A.E. Kirk at the adress 1133 15th Avenue in Seattle and is listed as (ships) mechanic. In 1930 as mechanic and engineer living at 2 1421 15th Avenue in Seattle, married with Alice Kirk. In 1937 he lived as mechanic with his wife Alice M Kirk at 715 4th Avenue N in Seattle. In 1938 living as homeowner and mechanic with his wife Alice at the adress 620 3d avenu N in Seattle.

At 28 march 1882 in Holland with the ship Maasdam, at 18 august 1903 in Holland with the ship Noordam from Boulogne Sur Mer with his newly wedded wife Alica Kirk. At the 20 august 1906 in Holland with the ship Rijndam. Named 4 augustus 1925 on the Ship Orbita. From his marriage with Alice there were no children listed.

However from his romance with Elziena Hummel the wife of Christiaan Sieroversche a child was natural born on the 8th of june 1898 in Holland as proven by dna testing. This child received the name Jan Sieroversche, follows XXIXa.

XXIXA. Jan Sieroversche, born 8 June 1898 in Groningen as natural son of James J Kirk from New York and Elziena Hummel. His mother lived with her Husband Christian Sieroversche in 1889 at the adress Kleine Kattenburgstreet 177 Amsterdam. Her husband Christiaan Sieroversche did not return from his voyage as shipscook to Brazil in 1892, after what she tried from 1896 to let him declare dead as she wanted to persuade a new marriage. In 1905 his mother finally managed to win this legal procedure, however it was to late as James Kirk was already married.

Never the less regarding the travels of Jan Sieroversche in 1928/1929 we may presume he had contact with his natural family. So we find him 9 september 1928 traveling to New York with the ship Rijndam and again at 4 november 1928, 8 december 1928 and 16 february 1929 traveling to Seattle (from Vancouver) and 12 december 1935 in Wilmington. He married 23 augustus 1945 in Groningen with Cornelia Reigersberg. He died 7 March 1961 in Groningen due to the cause of Long cancer. His wife died 12 June 1985 in Groningen due to the cause of an Heart attack.

Their Children:

- 1) Wilhelmina Litskezina (Willy) Sieroversche, follows XXXA.1.
- 2) Jan Imbertus Sieroversche, born 18 September and died 17 October 1947 in Groningen.
- 3) Jan Imbertus Sieroversche, follows XXXA.2.
- 4) Hendrik Jan Sieroversche, born 7 June 1950 and died 7 June 1950 in Groningen.
- 5) Elziena (Els) Sieroversche, born 15 September 1951 in Groningen. Engaged with Jan Renkema and living in Niekerk aan de Marne. Although Els was educated as a Cook, she later became a bus driver of Children to Schools, while her boyfriend was working as a gardener on the Castle Verhildersum in Groningen.
- 6) Trijntje (tinie) Sieroversche, born 27 June 1954. Married with Danie Oosterhof, from what marriage 2 sons were born; Freddie and Martin Oosterhof. She died at the age of 40 on 17 July 1993 in Groningen due to the cause of an Heartattaque.

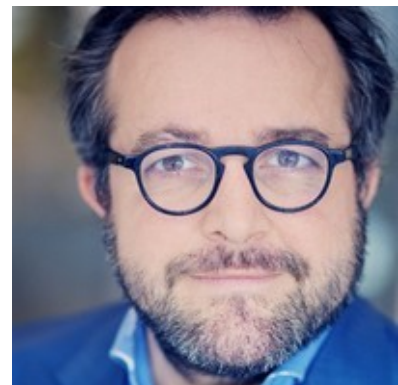
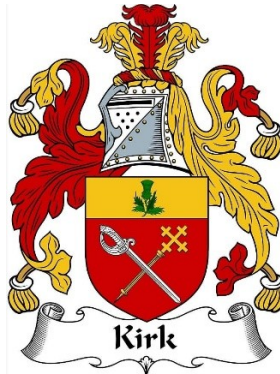
XXXA.1. Wilhelmina Litskezina Sieroversche, born 25 august 1946 in Groningen. Married 11 juli 1980 in Leeuwarden with Douwe Marten Lettinga (Lettinga). In 1967 she was working at Hotel Huis ter Duin in Noordwijk, where she had an short romance with as result the son Jan Sieroversche, born 3 february 1968 in Groningen. As no legal fathership was named in his birthcertificate, he became the first progenitor of a new lineage "Sieroversche". During his first years of Childhood his grandmother "Cornelia Reigersberg" took care of him as his mother was owner of the cafe "Bar de Bierpul" in the A-Straat in Groningen.

XXXXA.2. Jan Imbertus Sieroversche, born 21 October 1948 in Groningen. Married 28 December 1972 to Assen with Lamberta Nijmeyer, daughter of Jan Nijmeyer and Remkia Koning. From profession Jan was Group leader at an Institution for Children with learning and social disabilities, on later age however he became more a social worker for underage refugees. On this moment Jan is not working anymore and is busy with his favourite hobby; namely the breeding of horses of the Gelderse Race and got more and more name in it and International recognition.

Their children:

- 1) Margaretha Aleida (Margreet) Sieroversche, born 19 June 1973 in Zwolle. She lives at this moment in Nijmegen with her boyfriend Roger Donners and is a psychologist.
- 2) Maaïke Sieroversche, born 26 May 1977 in Veessen. She married with Thore Koopman with whom she has 3 sons. From profession Ambulant Begeleider by Jados.
- 3) Jan Jaap Sieroversche, born 9 October 1978 in Veessen. He is Program Manager and lives in Maarssen (Utrecht) together with his wife "Gerdiën Heijs". She is from profession Orthopedagoog.

February 1787.

25

warmest affection of your sincere friend.

Mount Vernon
February 18th 1787 {

G Washington.

end

Mrs Kirk.

Madam,

I must beg the favor of you to give the bearer (Mr Lear a young Gentleman who lives with me) a decided answer with respect to the money which is due to me from the Estate of Mr Kirk your late husband, I wish it may not be forgotten that the House for which this money is due ought to have been paid on the delivery of it notwithstanding I have been kept out of it so long.

I beg leave to add that it is from the real want of it I make such frequent, and pressing applications.

I am Madam

your most Obedt Servant

Mount Vernon
February 20 1787 {

G Washington.

Attest

De familie Habibrahmanov

De familie "Habibrahmanov" werd op 19 maart 1814 toegelaten tot de Russische dienstadel (sluzhilyy meshcheryak / dvoryanstvo) uit de 12e categorie door de verdiensten van "Ilyas Subhakulovich Aytkulov" (Aitgulov) bij de verovering van Parijs.

De oorsprong van de familie ligt in het dorp Staroe Baysarovo (regio Aktanysh, Tatarstan), gesticht op 12 maart 1753 door hun voorvader "Aytkul (Utyagul) Baltasaev" uit het dorp Isenbaevo. Hij was een afstammeling van Isenbay (Isyanbay), die in 1670 onder de Romanovs werd benoemd tot Tanatar (bereden officier). Volgens de stichtingsoorkonde werd het dorp Isenbaevo (regio Agrys, Tatarstan) gesticht door een man genaamd Isenbai, die met zijn familieleden van de andere kant van de Kama-rivier kwam en een Nokratovo-Tatar was van de Karabek-clan (Karin-Arsk-prinsen). Omdat de familie trouw bleef aan het moslim geloof, werden ze niet opgenomen in de erfelijke Russische adel.

Als erfelijke Oelema behoorden ze echter sinds 1753 tot de Geestelijkheid en de Jurisprudentie van hun dorp. Een belangrijke vertegenwoordiger hiervan was de Moellah en Schrijver "Habib (al) Rahman (abd) Alkarim" (Habibrahman Karimovich Ilyasov) 1848 - 1919. Zijn ex libris in 1911 toonde een gekrulde witte vos of wolf als teken.

Het is vreemd dat de naam van Isenbay's vader niet bekend is uit het benoemingscertificaat uit 1670. Een verklaring hiervoor is te vinden in het Y-DNA-profiel van de familie. Dit toont aan dat ze gemeenschappelijke voorouders hebben met de adellijke families; Koltovsky, Kvashnin, Czwertynski langs de mannelijke lijn en samen afstammelingen van Prins Gleb Svyatoslavich (1052-1078). In het bijzonder lijken ze een directe match en een gemeenschappelijke voorouder te hebben met de familie Koltovsky in de eerste helft van de 17e eeuw. Er kan dus worden aangenomen dat "Isenbay" een onwettig kind was van een vrouwelijk lid van de Kara-bek-clan (ook bewezen door DNA-matches) en "Ivan Jakovlevich Koltovsky", voivode (2e klasse) van Kazan in 1653 .

GENEALOGIE

I. Sania habibrahmanova, geboren 10 november 1981 Bishkek. Consulent Werk.

II. Rafkat Habibrahmanov, geboren 2 maart 1954 in Bishkek Kyrgyzstan. Van beroep dierenarts en bloemenkweker. Uit zijn huwelijk de beide kinderen: Sania en Ramis. Gehuwd op 21 september 1980 te Bishkek Kyrgyzstan met; Nailya Agullaevna Bulatova, geboren 8 februari 1958 Karakol. Van beroep Ingenieur en bloemenkweker/verkoper in Bishkek.

III. Muhamed Nazib Habibrahmanov, geboren 15 september 1926 Staroye Baysarovo. Overleden 20 januari 1996 in Bishkek Kyrgyzstan. Van beroep directeur van de plantenkwekerij Grigorievka en later directeur van de Botanische tuinen in Bishkek. Uit zijn huwelijk de kinderen; Shafkat, Damir en Rafkat. Gehuwd op 10 september 1950 in Bishkek; Farida Nurmuhamedovna Valieva, geboren 1 januari 1930.

IV. Gubaidulla Habibrahmanovich Karimov (Gubaidulla Habibrahmanov), geboren in de winter van 1895 te Staroye Baysarovo. Overleden 30 december 1973 in Bishkek Kyrgyzstan. Gehuwd met Hadicha, dochter van de Moellah Farahutdin Salikhov waaruit de volgende kinderen: Jawat, Muhamed Nazib, Khanif, Fuat en Munjia.

Tijdens de 1e wereldoorlog wist hij zich te onderscheiden als Poruchik (Luitenant) en redde het leven in 1916 van zijn Kapitein. Op grond hiervan ontving hij het ridderkruis van Saint George. In 1917 werd hij gevangen genomen door de Oostenrijkers en na de Russische Revolutie keerde hij terug naar zijn vaders landgoed.

Его Императорское Высочество Великий Князь МИХАИЛЬ АЛЕКСАНДРОВИЧЪ среди офицеровъ 2 бригады Кавказской туземной дивизіи.

In 1922 werden hij en zijn familie herplaatst naar het oude schoolhuis toen het Sovjet Regime hen het landgoed onteigende. Op 25 oktober 1929 werd hij gearresteerd voor het verspreiden van anti-sovjet propaganda en anti-sovjet acties en geïnterneerd in het Noorden van de ArchAngel regio. Geïnterneerd. Op 15 maart 1938 werd een arrestatiebevel door Stalin uitgegeven om hem en zijn familie (vrouw en kinderen) op te pakken om door een vuurpeloton doodgeschoten te worden omdat hij samen met Mutaza Murtazin, Gafiye Nabiulin en Sharip Aminov lid was van een Tartaarse rebel organisatie. Feitelijk waren de mannen nog steeds actief als Moellah hoewel dit in strijd was met de Sovjet gedachte. Hierdoor zag hij zich genooddaakt om zijn dorp te verlaten en zich in het uiterste zuiden van het sovjet rijk terug te trekken en voortaan de voornaam van zijn vader als achternaam te gebruiken. Hoewel hij een Erfelijk Moellah was, had hij in Kyrgyzstan een winkel in Fournituren. Gehuwd met; Hadicha Farahutdina Salikhova.

V. Habibrahman Abdulkarimov (Habibrahman Karimovich Ilyasov), Habib (al) Rahman (abd) Alkarim (Habibrahman Karimov) 1848 – 1919. Geboren in 1845 in Staroye Baysarovo (een andere bron vermeldt 1848 als geboortjaar). In 1871 stichtte hij vanuit het huis van zijn vader (nu Schoolstraat 12 in Staroye Baysarovo) een school voor moslimjongeren (voor zowel meisjes als jongens) in Baysarovo.

Hoewel hij de erfelijke dorpsmullah (leraar of geleerde in de islamitische leer en leider van de moskee) was, werd hij in de belastingadministratie ook vermeld als een koelak (rijke boer, die een boerderij van meer dan 8 hectare bezat en financieel in staat was om loonarbeiders in dienst te nemen en land te pachten), met een jaaromzet van 20.000 tot 50.000 roebel. Na zijn huwelijk met Hatira in 1874 besloot hij een nieuw stenen huis met twee verdiepingen te bouwen, dat beter paste bij zijn adelstand (zijn grootvader "Iljaz Aitgoelov" werd op 19 maart 1814 benoemd tot sluzhilyy meshcheryak/dvorjanstvo-klasse van de 12e rang) vanwege de inname van Parijs.

In 1906 nam hij deel aan het 3^e Moslim Congress in Nizhny Novgorod samen met G. Bubi. I. Gasprinski en M. Ahmarov. Op 28 mei 1919 werd hij door het Witte Leger vermoord op verdenking van Sovjetsympathieën en steun aan het Rode Leger. Hij werd voor de vijver van zijn huis doodgeschoten.

Habibrahman behoorde tot de eerste groep moslimintellectuelen (de jadidistische beweging) in het Russische Rijk die de noodzaak inzag van onderwijs, culturele hervorming en modernisering van de Turkse en islamitische gemeenschappen. Zij geloofden dat de enige weg naar modernisering via onderwijs liep. Hij pleitte breed voor de invoering van een onderwijshervorming en bekritiseerde het traditionele onderwijssysteem in moslimscholen, dat zich sterk op religie richtte. Hij bedacht een nieuwe methode om kinderen effectief te leren lezen in hun moedertaal en introduceerde curriculumhervormingen. Hij geloofde dat naarmate de menselijke beschaving veranderde, de moslimgeleerden terug moesten keren naar de Koran en de Hadith en deze moesten aanpassen aan hun tijd.

Zo betoogde de verlichter Gabdulla Bubi dat de Goddelijke Openbaring niet alleen was neergezonden aan de metgezellen van de Profeet en de eerste moslims, maar aan de hele mensheid gedurende haar hele bestaan. Daarom moeten alle moslims, te allen tijde en overal, rechtstreeks verwijzen naar de geopenbaarde teksten en deze interpreteren in de context van hun tijd. Hij betoogde dat de juridische interpretaties van de Hanafitische imams uit het verleden niet onfeilbaar of eeuwig zijn, omdat zij de Koran en de Hadith alleen voor hun tijd konden interpreteren. Een voorbeeld dat hij gaf, was kleding. Hij merkte op dat broeken niet worden genoemd in de Koran en de Hadith, omdat niemand in de vroege moslimgemeenschap ze droeg. Broeken werden echter wijdverbreid in het begin van de 20e eeuw. Een vroege moslim en een moslim uit de 20e eeuw zullen dus noodzakelijkerwijs verschillende opvattingen hebben over de specifieke eisen van toegestane kleding, hoewel beiden het eens zijn over de noodzaak om het lichaam te bedekken.

Habibrahman was nauw verbonden met verlichte geesten zoals Rizaetdin Fakhretdin, Gabdulla Tukay, Gabdulla Bubi, Gainetdin Ahmarov en Israël Bey Gasprinsky.

Op 1 augustus 2022 herontdekten zijn nakomelingen het archief van "Habibrahman Karimov"; deze bevatte verschillend materiaal, geschreven in het Arabische alfabet, maar ook in het Perzisch, Arabisch, Farsi en Tataars. Deze geschriften zijn ondergebracht in twee boeken en bevatten twee korans, een index op de verzen van de Koran, gedichten, een collegeboek over rituelen, een boek over islamitische wetgeving, een handgeschreven vers uit Soera Al-Ikhlaas uit het midden van de 18e eeuw (waarschijnlijk een pagina uit een oude Koran), een inleiding en een deel van de Al-Fataahi en Ayat Yunus, een boodschap van de hoogste spirituele leider van de Soefibroederschap, een handgeschreven pagina in het Tataars in het Arabisch met de tekst van de Sunbuliye-orde (beginnend; Rol niet met je ogen van medelijden) en vele andere manuscripten. De Sunbuliye is een tak van de Halveti-orde van de Soefibroederschap, gesticht door Sunbul Sinan Efendi, in Turkije beter bekend als 'Sunbul Effendi'. Sunbul Effendi werd geboren in 1464 of tussen 1475 en 1480 in Merzifon, Turkije.

Dit materiaal werd schijnbaar verzameld ter ondersteuning van zijn eigen geschriften. Opmerkelijk zijn al zijn eigen handgeschreven commentaren op passages in een van zijn Korans. In een ervan vergelijkt hij zijn zus met God, maar dan in een vrouwelijke gedaante. De Soefibroederschap staat bekend om hun mystieke benadering van de Koran. In hun benadering is de mensheid geschapen door de handen van God en uit zijn stof. Daarom is de mensheid zelf een deel van God. Op dit moment kennen we alleen zijn manuscript van 60

pagina's, gepubliceerd in 1901, dat verschillende verzen uit de Koran bevatte, zoals "Al-Fatahi" (de opening) en "Ayat Yunus", met daarboven het ritme van de tekst. Dus in feite een liedboek onder zijn eigen naam "Habib al Rahman abd Alkarim" als uitgever. Gebaseerd op al zijn vermeldingen in het Tataars op elke pagina van zijn oudere Koran, durven we te concluderen dat hij probeerde de Koran in het Tataars te vertalen, zodat iedereen het in zijn moedertaal kon lezen.

Boeken met betrekking tot gegevens; Op 22 december 1899 werd in Kazan "Quotb Arafin" van Haji Shams Al-Din bin Hussein gepubliceerd. Vrij vertaald als "geschreven boodschap van de hoogste spirituele leider van de kenners (liefhebbers) van Allah". Een publicatie van de Soefibroederschap. Op 26 juni 1900 kreeg hij van de Keizerlijke Universiteit toestemming om een boek te publiceren met de titel "De boodschap van oordeel in spraak, een geschenk aan de kinderen van de islam". Het was geschreven in het Tataars en verwees naar oude soefigeleerden, waaronder Khodja Imran bin Suleiman, Muhammad Sharif Musin en Shams Al-Din bin Hussein. Zoals de titel al aangaf, was het geschreven met als doel de moslimjongeren in hun eigen taal te onderwijzen. Van Musin weten we dat hij een islamitische mysticus was die zijn volgelingen toestond muziek te gebruiken ter ondersteuning van hun ceremonie. Voor dit boek ontving hij een onderscheiding vanuit de Keizerlijke Universiteit welke ook in het archief was opgeborgen.

In 1901 publiceerde hij een manuscript getiteld "Kalam Sharief" (Eervolle Rede) dat de Al-Fataahi, de Ayat Yunus en andere verzen uit de Koran bevatte, met daarboven de Arabische tekst het ritme ervan. In totaal 60 pagina's, wat gezien moet worden als een liedboek onder zijn eigen naam "Habib al Rahman abd Alkarim".

In 1918 gaf hij de uitgeverij van de gebroeders Karimov in Kazan opdracht om een boek te drukken genaamd "Badaa' al-Sana'i" (over de indeling van rituelen en hoe te bidden, zoals het opheffen van de handen). In 1918 gaf hij opdracht tot de uitgave van "Multaqā Al-Habur" (Ontmoeting van de Oceanen) van Muhammad Al-Halabi. Een boek met islamitische wetgeving.

Dit archief dat was verborgen in een reiskist in het huis van de grootmoeder van Sania Habibrahmanova en bestond in het geheel uit twee stoffen zakken. In de eerste stoffen tas zat zijn eigen lege Koran, met in het zijvak zijn eigen gepubliceerde boekje met verzen, fragmenten uit een eerdere Koran uit 1754 van zijn voorouders, en de doktersrekening van zijn zoon voor oogdruppels. Het tweede stoffen compartiment bevat zijn archief; een oude Koran met zijn eigen aantekeningen op elke pagina, zijn aantekeningen met gekopieerde fragmenten van oudere schrijvers van de Soefibroederschap uit de middeleeuwen en 12 onafhankelijke boekjes met gedichten, een index op verzen, een boekje geschreven voor de moslimjongeren in het Tataars, een gids voor gebedsrituelen, een boek met islamitische wetten, een boek met de boodschap aan de kenners van Allah van de opperste spirituele leider van de Soefibroederschap en meer in het Arabisch, Tataars, Perzisch en Farsi. Opmerking van de schrijver; heroverwegen? Zou het logisch zijn dat een moellah twee Korans zou gebruiken? Eén met al zijn eigen aantekening erop en één zonder voor het normale gebruik?

Als ik mezelf in die positie zou plaatsen, dan zou ik mijn eigen meldingen missen bij het gebruik van de andere Koran. Als ik denk aan de doktersrekening voor zijn zoon in de Koran zonder de aantekeningen, kan ik maar tot één conclusie komen. De Koran zonder de aantekeningen is van zijn zoon "Gubaidulla Habibrahmanov" en de Koran met de aantekeningen op elke pagina is van zijn vader "Habibrahman Karimov".

VI. Abdulkarim Ilyasov (Karim Ilyasovich Sobhankulov), geboren in 1796 te Staroye Baysarovo. Erfelijk Moellah van het dorp Staroye Baysarovo, Vermoedelijk overleden in 1871 als zijn zoon (of ook zichzelf) van het huis van zijn vader een nieuwe school sticht voor de Moslim Jeugd aan de Schoolstraat 12 in Staroye Baysarovo. Gehuwd met; Hubayamal, geboren in 1804 Staroye Baysarovo.

VII. Ilyas Subhakulovich Aytkulov, geboren 1763 in Staroye Baysarovo. Genoemd op de bevolkingslijst van 1795, in 1811 staat echter dat hij in 1802 werd uitgeschreven. Hoewel een dergelijke uitschrijving meestal een overlijden is, werd de Tatar Podporuchik "Ilyas Aitgulov" van het 12e regiment op 19 maart 1814 onderscheiden met een Medaile wegens de inname van Parijs. Hij werd gerekend tot de Russische Dienstadel (sluzhilyy meshcheryak/dvoryanstvo) uit de 12e categorie.

VIII. Sobhankul Aytkulov, geboren in 1744 Staroye Baysarovo. In 1811 genoemd met zijn broers Isanbay Aytkulov en Ahim Aytkulov. Gehuwd met; Sagida, geboren in 1733 Staroye Baysarovo en overleden in 1783. In het Russische Staatsarchief van Oude Handelingen (Moskou), in het fonds van de Menzelinskaya Voivodship Chancellery, de zaak "Over de inning van geld door de Tataar uit het dorp Baisarovo "Aitkulov" van de meester (voivod) van de buitenwijk Menzelinsk; "Filippov", gedateerd 12 maart 1753. In 1852 vroeg de Teptyar om terug te keren naar hun dorp Isyanbaevo in de Eney Volost en 40 dess te ontvangen. per hoofd. Een deel van de Isyanbaevieten uit het Sarapul-district van de provincie Vyatka weigerde echter hun verzoek. Hun verzoek werd niet ingewilligd, en in 1872 schikten Teptyari-leden "volgens het record op 16 mei 1713, dat werd gepresenteerd in een exemplaar door de teptyar Gubeidulla Rakhmatullin. In 1762 maakten in het totaal 31 mannelijke Teptyar deel uit van het commando sergeant Urazmetov Esupova (Yusupov). Isyanbaevo werd tussen 1613 en 1645 geschonken door Tsaar Mikhael Romanov aan Isenbay en zijn familieleden wegens trouwe diensten. Hij kwam van de andere oever van de Kama rivier en was Kara-bik Tatar (Arsk).

IX. Aytkul (Utyagul) Baltasev, geboren 1713. In het Russische Staatsarchief van Oude Handelingen (Moskou), in het fonds van de Menzelinskaya Voivodship Chancellery, de zaak "Over de inning van geld door de Tataar uit het dorp Baisarovo "Aitkul(ov)" van de meester (voivoda) van de buitenwijk Menzelinsk; "Filippov", gedateerd 12 maart 1753. In 1761, de Bashkirs van het dorp Isenbaevo Khalil Temirov, Utyagul (Aytkul) Baltasev, Syrtlan Tanatarov, Adil Ibraev, Sagit Eldashev, Isay Baltachev, Sulti Kimeev, Kulsharyp Dautov met

zijn medewerkers van het dorp Apasevo, Baysarovo, Shabadiiz, twee paleisboeren van de Permyakovskaya Sloboda en de voorstad van Karakulin, die 14 jaar lang in het Maly Sagadak-meer (Kiyady) hebben gevist. Zijn zonen Sobhankul, Isanbay en Ahim Aytkulov.

X. Baltash Isyanbayev, geboren omstreeks 1680. Zijn zonen: Aytkul en Isay Baltachev.

XII. Isyanbay, legendarische stichter van het dorp Isenbaevo in Sarapol. Hij kwam van de andere oever van de Kama Rivier uit het Arsk district. Isenbay werd in 1670 benoemd als Tanatar (bereden officier/politieagent) en was stamvader van de familie "Isenbaevs", dienst Tartaren onder de Romanovs. Geboren omstreeks 1652. Kinderen Baltash Isyanbayev, Esup/Yusup Isyanbayev en Urazmet Isyanbayev (1696-1786).

XIII. Ivan Jakovlevich Koltovsky, in 1653 voivoda (2e klasse) van Kazan. Van 1664 tot 1667 voivoda van Verkhoturys. In 1662 2e rechter van de Vladimir Rechtbank. In 1678 beleend met het patrimonium over het dorp Volyn, Ponissky-stan in Ryazan. Van 1639 tot 1678 Votchina in Galich, Kashin, Kolomna en Ryazan.

XIV. Jakov Vasilievich Koltovsky. Gestorven in 1643. Kinderen; Ivan Jakovlevich, Vasili Jakovlevich en Fedor Jakovlevich Koltovsky.

XV. Vasili Ignatievich Koltovsky, Hoofd in Mtsensk (1588). Kinderen: 1) Semyon Vasilievich Koltovsky, Boyarin van de patriarch Philaret Nikitich. 2) Jakov Vasilievich Koltovsky

XVI. Ignatiy Vasilievich Koltovsky. In 1552/1560 genoemd in het werfboek van Orlovskoy als zoon van een Boyar met een kamer in Kolomna. Kinderen; Vasili Ignatievich, Yuriy Ignatievich en Michail Ignatievich Koltovsky.

XVII. Vasily Mikhailovich Koltovsky. Kinderen; Ivan Vasilievich, Ignatiy Vasilievich, Danila Vasilievich, Andrei Vasilievich en Grigoriy Vasilievich Koltovsky.

XVIII. Mikhailo Ivanovich Sorokoum-Glebov, een Ryazan- boyar kreeg toestemming om te worden gevoed door de Koltovskaya- volost van het Kashirsky-district (genoemd naar de niet-bewaarde stad Koltesk) en begon te worden geschreven als Koltovsky. Michail Ivanovitsj Koltovski. Ryazan Boyarin. Hij diende als prins. Vasili Shemyachich. Hij had landgoederen in het Starodub vorstendom. Hij ging in Ryazan dienen. Zijn achter- achterkleindochter Anna Ivanovna (in de tonsuur Daria), de vrouw van Ivan de Verschrikkelijke (vanaf 29 april 1572). Uit zijn huwelijk met een dochter van Ivan Andreyevich Chevkin, de kinderen; 1) Fjodor Mikhailovich Koltovsky (1492) was de eerste voivode van de Moskouse troepen tegen de Tataren, die hij inhaalde en versloeg op de rivier de Voshan. 2) Vasily Mikhailovich Koltovsky. 3) Ignatius Mikhailovich Goryain Koltovsky. 4) Jakov Mikhailovich Koltovsky en 5) Grigoriy Mikhailovich Istoma Koltovsky, Voivode in Ryazan (1537).

XIX. Ivan Andreevich Glebovbo, genoemd in 1495 te Lithouwen als ambassadeur.

XX. Andrey Durny Kuzmich Glebov, Volgens de genealogie van 1686 stammen ze af van de Sorokaum Glebovs: M: Sorokaum - Gleb - Kuzma - Andrei Durnoy, volgens de legende, de Ryazan boyar Kozma (Kuzma) Glebovich Sorokoumov Gleb Sorokoumov kleine Michael Sorokoum, boyar in dienst van Ivan I Danilovitsj Kalita (Ivan de Geldzak of de Spaarzame) (Russisch: Иван I Данилович Калита) (Moskou, 1288 - aldaar, 31 maart 1340).

Zijn afkomst is uit de bronnen niet duidelijk. Voor de familie Glebov begint de stamboom bij hem. Mikhail Sorokoum wordt beschouwd als de stamvader van vele adellijke families: Glebovs , Bobrovs , Burunovs , Kokosjkins , Laptevs , Lupandins, Chevkins, Koltovsky, Lopukhins en Ushakovs , evenals Oshcherins, Teryaevs, Obedovs, Astafievs. In de genealogieën die aan het einde van de 16e eeuw door de Gusevs en Birdyukins- Zaitsevs werden ingediend, wordt aangegeven dat Mikhail Sorokoum de zoon was van Yuri Vasilyevich, de kleinzoon van Roman Redegin.

Er zijn echter ook andere genealogieën. Dus in de genealogie uit de collectie van ID Belyaev vond N.P. Likhachev een andere versie van de oorsprong van de Redegins, die hij als ouder beschouwde - misschien degene die de Sorokoumovs in het midden van de 16e eeuw indienden bij het samenstellen van de Genealogie van de Soeverein. De clan daar was ook afgeleid van Redega, maar op een iets andere manier. In deze versie toont de vader van Mikhail Sorokoum Yakov Ivanovich, de zoon van Syundyuk (gedoopt tot Ivan Chemenka), de kleinzoon van Rededy. Yuri Rededin, geboren ca 1078. Vasili Romanovich Rededin, 1005/1065, zoon van Roman Rededin en dochter Tatyans van Prins Mstislav en oomzegger van Prins Yaroslav the Wise. Hij is van dezelfde generatie als prins Gleb Svyatoslavich (c. 1052 – 30 May 1078) was Prince of Tmutarakan and Novgorod of Kievan Rus'. He ruled Tmutarakan under the overall authority of his father Sviatoslav Iaroslavich, Prince of Chernigov. He was twice expelled from his principality by one of his cousins Rostislav Vladimirovich. Roman zoon van prins Redegi. De familie Ushakov. Van Redega van Prins Orda. Van REDEGA de Prins, herinnert de kroniekschrijver Ruska zich, op folio 261 en 736. En de Poolse kronieken Kramer op folio 58, Strikovsky in het 5e boek van folio 107. In de zomer van Kerstmis 1022 kwam de Orda-prins genaamd Redega naar de Russische land in oorlog. Met het leger van de groothertog Mstislav Vladimirovich. De bovengenoemde prins Redega daagde de groothertog Mstislav uit tot een duel met hem. De groothertog Mstislav, die hem had ontmoet en in dit duel, prins Redega doodde, twee zonen die kwam met hem, nam hem in zijn burgerschap,, die namen kregen in de doop: de eerste Yuri en de tweede Roman. En hiervoor gaf de groothertog Mstislav zijn dochter, van wie de zoon Vasily werd geboren aan de bovengenoemde Romein. Rededya Groothertog van de Kosozh Horde (Prins Kasogov), De oude familie van de Oesjakovs, die Rusland twee verheerlijkte heilige mannen schonk, stamt af van de groothertog van de "Kosozhskaya Horde" Redega (RGIA. F. 1343. Op. 30. D. 4573. L. 30a.), Die was verslagen in een duel door een dappere en oorlogszuchtige prins van Tmutarakan Mstislav (+ 1036) - zoon van de heilige gelijk aan de apostelen prins van Kiev Vladimir Svyatoslavich (+ 1015, Comm. 15/28 juli). Mstislav nam de zonen van de verslagen Redega voor zich, doopte ze en noemde ze christelijke namen: de oudere Yuri en de jongere Romein. Roman werd de echtgenoot van de dochter van Mstislav Vladimirovich en had een zoon van haar, Vasily. De voorouder van de achternaam van de Ushakovs - Ushak (Pavel) was een afstammeling van Vasily Romanovich in de zesde generatie.

کلام شریف

برزانک دومبر اوسکی مطبعه سنک طبع
مهاج الدین قدری ننگ خراجاتی
۱۳۱۹ چچی یلده *

پروفیسر عبدالرحمن

محمد الکریم ادنی

سامعہ اذن ولاری سانکت پیٹر بورخل ۱۵ چچی سبتابردہ
۱۹۵۱ چچی سنہء میلادیہ

ГЕРБЪ РОДА КОЛТОВСКИХЪ.

Въ щитѣ имѣющемъ серебряное поле изображенъ красный Грифъ. Щитъ увѣнчанъ обыкновеннымъ дворянскимъ шлемомъ съ дворянскою на немъ Короною и Павлиными перьями. Наметь на щитѣ красный подложенный серебромъ.

Фамилія Колтовскихъ, какъ показано въ Бархатной и другихъ родословныхъ книгахъ, происходитъ отъ выѣхавшаго изъ Касуйской Орды Князя Редеги. Правнукъ сего Князя Редеги имѣлъ сына Зорокоума, который имѣлъ сына Глѣба, а у него былъ внукъ Михайло Ивановичъ Колтовской, которой находился въ Стародубѣ на помѣстьѣ, а потомъ служилъ Великому Князю Рязанскому. Потомки

помянутаго Михайла Ивановича, Колшовскіе, многіе служили Россійскому Престолу Стольниками, Комнатными, Спрапчими и въ иныхъ чинахъ, и жалованы были отъ Государей помѣстьями. Сегожъ рода Колшовскихъ, Дарья Ивановна, была въ супружествѣ за Государемъ Царемъ и Великимъ Княземъ Іоанномъ Васильевичемъ. Все сіе доказывается сверхъ Россійской Исторіи, Бархатною книгою, справкою Розряднаго Архива, копіею съ жалованной на помѣстья грамоты и родословною Колшовскихъ, означенными въ присланной изъ Московскаго дворянскаго собранія родословной книгѣ.

Ode aan mijn vrouw

Meer dan 23 jaar kennen wij elkaar. Jij toen nog een jong meisje vol met dromen in een ver land. Romantisch, Creatief, Nieuwsgierig, Sociaal, vol humor en altijd een luistert oor.

Verliefd werd jij op een man in een ver onbekend land en die man op jou. Het liefst had jij gehad dat die man voor jouw land zou kiezen. Jij wou het liefst de warmte van je familie niet missen, liefst het bekende niet voor het onbekende ruilen. Maar die man liet je geen keuze en je besloot je hart in het onzekere te volgen.

Een nieuw Land en een nieuw begin, terwijl jij daar in jouw land juist de nieuwe start voor werk kon maken. Jij verbaasde mij dat jij de Nederlandse taal binnen een half jaar machtig was en je klom de ladder verder via vrijwilligerswerk bij Humanitas en Vluchtelingenwerk naar die eerste betaalde tijdelijke baan in Den Haag. De tijd dat wij elkaar even moesten missen. Je bent zelf geklommen waarbij ik alleen soms wat handvaten gaf en nu sta je daar, waarin jij nu juist de adviezen geeft aan Nieuwkomers welke weg ze kunnen gaan.

Niemand die het niet heeft meegemaakt, weet niet wat het is om die leegte te voelen als je zo ver verwijderd bent van je familie en je land. Toch bleef jij glimlachen, bleef vooruitgaan in plaats van achter je te kijken. Zocht jij zelf een weg om je wortels te krijgen in je Nieuwe Land, terwijl je het gevoel had gevangen te zijn in twee werelden.

Uiteindelijk is het je gelukt om ook je plaats hier te vinden en zijn je wortels zo sterk gegroeid als de sterkste eik. Hoeveel mensen zeiden dat je niet zou blijven? Hoeveel mensen wisten zeker dat dit geen echte liefde kon zijn? Je hebt ze het tegendeel bewezen. Je bent gebleven...

En in onze moeilijkste momenten koos jij elke keer weer opnieuw voor mij en geloofde je in ons. 2003, 2009/2010 en 2010/2014 waren onze moeilijkste jaren. En het spijt mij dat ik je niet heb kunnen beschermen voor de pijnen die het lot schijnbaar op onze weg moest leggen.

Jij bleef sterk... Bleef het lot aanvaarden en zocht mee naar de mogelijkheden om alles een hoofd te kunnen bieden. Op die momenten dat ik mijn kracht verloor, was jij het die direct klaar stond om onze kracht te zijn. De schouders waarop ook mijn hoofd kon rusten en uit jouw kracht werd opnieuw mijn eigen kracht geboren.

Het verlies van de vonk die ons eerste kindje had moeten zijn, de hel die onze zoon Rohan mee mocht maken in het dorp waar wij woonden, het verlies van mijn werk en inkomen met als een uiteindelijk gevolg je man ernstig ziek in het ziekenhuis... Hoogzwanger van onze dochter bleef je mij bezoeken, hield mijn hand vast terwijl er weinig tot geen hoop aan mijn herstel werd gegeven. Jij hebt met mij gesproken terwijl ik je niet meer kon horen. Je stelde je hiermee zelf bloot aan gevaar omdat jij bij mij wou zijn, mij niet alleen wou laten. Soms moest je de bus nemen en ook alleen een huishouden draaien.

Toen ik terug was werd kort hierna onze dochter geboren en was ik nog aan het revalideren. Jij was toen moeder, verpleegster, de kracht en hoop waarin dit gezin verder kon gaan. Elke dag weer. Alles wat je kon geven, gaf jij en jij was het die ons door de zwaarste tijden naar veiligheid hebt gebracht. Het mogelijk heeft gemaakt voor ons gezin dat wij hier nu staan...

Liefde, geduld, visie, de hand van hoop, bescheidenheid, opofferingsgezindheid, doorzettingskracht. Zo'n ongelofelijke kracht, waarvan ik een deel mocht lenen als ik het niet meer wist. In jouw spiegelbeeld zie jij een gewoon meisje, in dat spiegelbeeld zie ik iets ongelofelijks...

Meer dan 23 jaar geleden had ik niet kunnen dromen dat jij dit allemaal zou zijn... Jij hebt nooit opgegeven en het heeft je alleen maar nog sterker gemaakt terwijl jij het meisje in jezelf nooit verloren bent... Dat meisje is namelijk nog steeds zichtbaar op de momenten dat je denkt dat niemand het ziet. Als ik naar je kijk is het niet of er meer dan 22 jaar verstreken zijn, ik zie namelijk nog steeds dat meisje waar ik verliefd op ben en ik iedere keer weer voor zal kiezen. Net als je ongelofelijke ziel waar ik nog steeds van hou.

Ik ben trots op je gebleven, zal dit ook altijd zijn. Maar je bent ook het fundament waarop dit gezin gebouwd is, een sterk huis wat dankzij jou nooit in de steigers hoeft te staan.

Er zijn mensen die zeggen jij hebt een mooie vrouw, zij weten niet hoe mooi je bent. Er zijn mensen die zeggen jij hebt een lieve vrouw, zij weten niet hoe groot je liefde wel niet is. Ik hou van jou mijn mooiste, krachtigste, mijn liefste, mijn fundament. Bedankt dat jij voor mij gekozen hebt en ik zal ook altijd voor jou blijven kiezen.

De familie Reigersberg

Reigersberg; oorspronkelijk "Haagse Elite" (Patriciaat) die met stamvader "Adriaan Dirksz. van Reigersberghe" (1429-1479) en zijn vrouw Wijnen van Mointfoirde begint. Hij bezat het goed "Reygersberghe" in 'S Gravensande, een huis aan de Oostzijde van de Veenestraat in Den Haag en was Drapenier van beroep en hoofdman van het Sacramentsgasthuis.

Een belangrijke vertegenwoordiger was de Burgermeester van Veere "Pieter van Reigersberg" gehuwd met Maria Nicolai, waaruit op 7 oktober 1589 Maria van Reigersberg werd geboren, gehuwd met Hugo de Groot. In 1615 overlijdt (kinderloos dwz zonder wettige kinderen) haar oom Mr. Jacob van Reygersberghe als Predikant van 's Gravenzande en treedt Mr. Willem de Groot als advocaat op voor de zussen Geertruida en Cornelia van Reigersberg. Uit hem de natuurlijke zoon "Pieter Jacobs Reygerberghe", die reeds voor hem overleden is, maar wiens zoon Meynert Pieters Reygersberg als soldaat onder Hopman Rogier van Slijp op 1 februari 1617 in Groningen in het huwelijk is getreden met Geertien Hindrix. In 1653 als hij zijn 2e huwelijk aangaat met Nieltjen Allerts is hij al Wolkammer bij het boterdiep in het Wagenhuys. Hij is de stamvader van het Groningse geslacht Reigersberg wat met Allert Meinerts Reigersberg, gedoopt 29 sept 1654 te Groningen en gehuwd te Groningen op 18 september 1679 met Renske Reinders (Bolhuis) van Kantens werd opgenomen in het kleine Groningse Patriciaat.

Een tak van deze familie maakt sinds 1862 gebruik van de dubbele naam Swijghuisen Reigersberg met het familiewapen van de Zeeuwse tak "van Reigersberg". Sinds 1955 maakte ook Johannes Reigersberg, geboren 1909 te Hoogkerk gebruik van dit wapen.

Het gaat hierbij om een wapen gedeeld in vier stukken, met in de kwartieren 1 en 4 in zilver een blauwe reiger en de kwartieren 2 en 3 doorsneden van zilver en zwart. Beladen met een rood hartschild waarin een gouden leeuw.

STAMREEKS

I. Adriaan Dircksz, bewoont in 1450 Reigersberg in 's Gravenzande waar hij in 1477 in de aanwezigheid van zijn broer Dirk Simonsz. Overlijdt. Daarbij wordt zijn achternaam voluit vermeld: Adriaan Dircksz. van Reigersberg. 1459 Adriaan van Reygersberch (van Reygersberghe) doet in 1459 een gift aan de St. Jacobuskerk in Den Haag. We komen deze Adriaan ook tegen in bronnen over de Haagse Elite in 1466, 1469 en 1477. Adriaan is geboren omstreeks 1429 en is van beroep drapenier (lakenbereider), hij is huizenbezitter in Den Haag en bekleedt er openbare functies. Hij zou zijn overleden na 1479. Adriaan van Reygersberch doet in 1459 een gift aan de Grote of St. Jacobuskerk in Den Haag. De enige overgebleven kapel is de kapel van Assendelft, in 1482 gesticht door Gerrit van Assendelft, die in 1462 eigenaar werd van het landgoed in Wassenaar dat later aangeduid zou worden als 'Reygersberghe'. Hoofdman Archief Sacramentsgasthuis in 1475 en met Engelbrecht van Camp en Dirk Jansz. backer in 1469, en inner "van de lopende bede en van de gift van de blijde inkomste". Die laatste functie wordt ook vermeld bij ene Jansz. Dirk – Bij Claasz. Jan, geboren circa 1420, schepen en drapenier: "Werd 12 aug. 1466 met Arnd. Wolbrandsz. en Adriaan van Reygersberch afgevaardigd door de magistraat voor onderhandelingen met de Hanze over de Haagse lakens". Dit had ongetwijfeld te maken met de permanente spanningen en conflicten tussen de drapeniers en de lakenvollers, die zich uitgebuit voelden. Deze vollers of volders moesten na het verven de lakens in kuipen stampen om ze een soepel aanzien te geven. – We treffen bij overige gegevens van Jan van Naerden te Den Haag, weesmeester (1482-1485) en klerk, de volgende tekst aan: "Vermoedelijk 1476, deed hij rek. van het goed van Adriaan van Reygersberghe? (Archief H. Geest 916)"

III. Jan Janse Glasemaker alias van Reygersberghe, zou volgens de oudste bronnen afkomstig zijn uit Kortgene op Noord-Beveland. Hij zou een kleinzoon zijn van Adriaan Dircksz Reygersberghe waarmee zijn niet genoemde vader ene Jan Adriaans Reygersberghe geweest moet zijn. Hij vestigde zich voor 1532, toen het stadje Kortgene overstroomde, in Veere. Over de herkomst van deze adellijke Zeeuwse tak bestaan verschillende lezingen. In vervalste stambomen is gepoogd een relatie met een Duitse adellijke tak aan te tonen. Jan heeft twee zonen: 1. Adriaan Janz van Reijgersberge, geboren te Kortgene, licentiaat (arts) te Veere, die in 1522 daar schepen wordt. Hij overlijdt te Veere omstreeks 1530. Hij was gehuwd met Jacomine Claes Gillsdochter, Het paar had een dochter, Maria, geboren in 1523. en een zoon, Adriaan, geboren in 1530. 2. Jan Janse van Reygersberghe

IV. Jan Janse van Reygersberghe, stamvader van de Zeeuwse Adellijke Regentenfamilie. Geboren te Kortgene in 1510 was van beroep apotheker en daarnaast historicus, kroniekschrijver en poorter te Veere. In 1551 zag zijn "Cronijcke van Zeelandt" in Antwerpen het licht. In 1530 wordt Jan voogd over Maria en Ariaan, de kinderen van zijn overleden broer. Overleden in 1560 te Veere. Gehuwd voor de 1e maal met Willemijne Willems die overleed in 1538 te Veere en in 2e huwelijk in 1539 met Styna Jacobs Vordael (Christine Jacobs Beyers van Voxdaal). Uit zijn 1e huwelijk de zoon Jan van Reigersberg, apotheker te Veere die als aanhanger van de Hervormingen werd verbannen naar Elba en uit zijn 2e huwelijk Pieter van Reigersberg in 1581 burgemeester van Veere.

V. Mr. Jacob van Reygersberghe, Predikant van 's Gravenzande. In 1615 overlijdt Mr. Jacob van Reigersberg kinderloos (wettelijk) op Reygersberghe in 's Gravenzande en treedt Mr. Willem de Groot als advocaat op voor de zussen Geertruida en Cornelia van Reigersberg. Diens goederen gaan over naar Geertruida van Reigersberg. Bij haar overlijden in 1643 gaan de goederen over aan haar zus Cornelia van Reigersberg. In 1631 en in 1643 treedt Mr. Willem de Groot, broer van Hugo de Groot, op als advocaat van de familie Reigersberg.

VI. Pieter Jacobs Reygersberge, in 1617 genoemd als overledene Groningen. Hij was een natuurlijke zoon van de in 1615 overleden Predikant van 's Gravenzande "Mr. Jacob van Reygersberghe", oom van Maria van Reigersberg en broer van de Burgermeester van Veere "Pieter van Reigersberg" gehuwd met Maria Nicolai.

VII. Meynert Pieters (van Reygersberge), 1595 Groningen. Meynert Pieters Reygersberg, genoemd in 1617 als zoon van de reeds overleden “Pieter Jacobs Reygerberghe”, als soldaat onder Hopman Rogier van Slijp. Op 1 februari 1617 huwt hij in Groningen met Geertien Hindrix. Wolkammer bij het boterdiep in het Wagenhuys. Gehuwd voor de 2e maal in 1653 met; Nieltjen Allerts te Groningen. In Groningen op 1 februari 1617 gaan Meynert Pieters, Pieter Jacobs sonne alsyn gestorven, soldaet onder Rogier Slyp, patrus assistentie van corporael Harmen Claeses ynde Geertien Hindrix, Hindrick Maertens in de Kromme Ellebogen dochter, assistentie van Jan Lucas, Lucas Rose in de Kromme Ellebogen, Huis Rap is de Pol, gehuwd 9 maart 1617 op het schutendiep. Gehuwd voor de 2e maal met Nieltjen Allerts omstreeks 1653, wonende in het Wagenhuis aan het Boterdiep (bleekveld) te Groningen. Op 29 september 1654 laten zij de zoon Allert Meynerts te Groningen dopen bij t boterdiep. Op 29 februari 1656 de dochter Jeije bij het boterdiep, en op 20 oktober 1658 de zoon Hillebrant bij het Wagenhuys. Meynert Pieters behoorde dus tot de Prinselijke Garde welke het Provinciehuis en het Stadhoudelijke hof bewaakte. In 1631 was een Pieter van Reygersberge capitein van de cavalerie.

VIII. Allert Meinerts Reigersberg, gedoopt 29 september 1654 te Groningen. Hij werd als wolkammer opgenomen in het kleine Groningse Patriciaat van de Stad Groningen. Gehuwd op 18 september 1679 te Groningen met; Renske Reinders (Bolhuis) van Kantens. Kinderen; Annichien, Meinardt Reigersberg, Reinder, Gepke, Reinder, Nieltje, Gepke, Claes Reigersberg, Nieltjen.

IX. Meinardt Alderts (Meindert Alders) Reygersbergh, gedoopt 1 maart 1683 te Groningen. Gehuwd 19 november 1705 met Jantje Gerrits (de Vries) en de 2e maal op 16 mei 1726 te Groningen met Immegehjen Kraanenborg. Overleden 27 februari 1751 te Groningen. Wolkammer.

X. Lucas Meindert Reygersbergh, gedoopt 15 april 1734 te Groningen. Op 8 maart 1764 kocht hij een graf in de Martinikerk te Groningen. Begraven 14 oktober 1779 in Groningen. Van beroep Wolkammer. Bij het kerkelijk huwelijk van Annegien Garkendorp en Lucas Reygersbergh was de volgende getuige aanwezig: Jan (de oudere) Sinnige (1685-1758) de oudoom moederszijde van de bruid. Gehuwd op 1 juli 1756 te Groningen met; Annegien Garkendorp.

XI. Meindert Reigersberg, gedoopt 6 september 1757 Groningen. Overleden 7 oktober 1819 te Groningen. In 1787 woonden ze in de Guldenstraat te Groningen. Van beroep Wolkammer. Erfelijke vice sergeant van de 3e compagnie burgerwacht in de Stad Groningen. Gehuwd 28 mei 1784 te Groningen met; Catharina Ringels, gedoopt 28 mei 1762 te Groningen en Overleden 29 juli 1826 te Groningen. Vroedvrouw te Groningen.

XII. Jan Imbertus Reigersberg, geboren 21 juli 1799 te Groningen. Overleden 7 september 1862 te Groningen. Broodbakker en Korenmeter te Groningen. Gehuwd op 8 mei 1823 te Groningen met; Scheltje Jacoba van der Veen, geboren 1 juli 1803 te Groningen. Overleden 31 maart 1863 te Groningen.

XIII. Lucas Harmannus Reigersberg, geboren 2 maart 1843 Groningen. Overleden 8 mei 1905 te Groningen. Steenhouwer te Groningen. Gehuwd te Groningen op 28 maart 1880 met; Aaltje Smid, geboren 20 november 1852 te Woldendorp en overleden 21 januari 1927 te Doetinchem.

XIV. Jan Imbertus Reigersberg, geboren 20 maart 1883 Groningen. Overleden 22 juni 1928 in Groningen. Van beroep Steenhouwer aan de Friesestraatweg 193-1 te Groningen, welk huis door hem was gebouwd. Daarnaast Caféhouder aan dezelfde Friesestraatweg.

Gehuwd op 8 december 1906 te Leeuwarden met; Trijntje Suk, geboren 23 september 1885 te Huizum en overleden 25 november 1969 te Groningen. Caféhoudster van Café Aduard en Café Gruno. Hij was medeoprichter van het voetbalteam "Gruno".

Daarnaast stond hij bekend als de Burgermeester van Kostverloren aangezien hij vaak geld schonk aan diegenen die het hard nodig hadden. Hij was gekeerd tegen de vrome kerkgangsters en vooral die van het gereformeerde geloof. Om hen te provoceren veegde hij in zijn oudste kleding op zondag de straat geheel tegen de wil van zijn vrouw. Als zij daarna ruzie kregen dan stak hij zijn sigaar aan met een geldbriefje waarna zij het verstandiger vond om haar mond te houden.

In december 1927 zat hij in de gevangenis van Leeuwarden. Hij werd namelijk veroordeeld voor de daden van zijn vrouw, die de kamers in het Café had verhuurd aan Prostituees. In de gevangenis werd zijn gezondheid erg aangetast waardoor hij vervroegd ontslagen werd om thuis te mogen sterven.

Zijn kinderen:

- 1) Lucas Hermannus Reigersberg, geboren 18 juni 1907 in Groningen. Overleden 2 september 1991 te Groningen. Gehuwd op 27 april 1933 in Groningen met Jantje Roffel, dochter van Derk Roffel en Hinderkien Meijer. Van beroep Steenhouwer aan de Friesestraatweg 193-1 te Groningen.
- 2) Johannes Reigersberg, geboren 30 juni 1909 te Hoogkerk. Van beroep Steenhouwer in Winsum. Gehuwd omstreeks 1940 met Geugiene Veldwisch. Gehuwd voor de 2^e maal met Ingeborg Gisela Kreyszig. Overleden 29 september 1978 in Winsum.
- 3) Trijntje Reigersberg, geboren 27 september 1910 te Kostverloren. Zij is gehuwd op 20 juli 1942 te Groningen met Hennie Kaper, waarmee zij is gescheiden op 20 oktober 1948. Overleden 2 april 1990 in Groningen.
- 4) Cornelia Reigersberg, volgt XV.
- 5) Jan Imbertus Reigersberg, geboren 1 januari 1922 te Groningen. Overleden 4 september 1922 te Groningen.
- 6) Alie Reigersberg

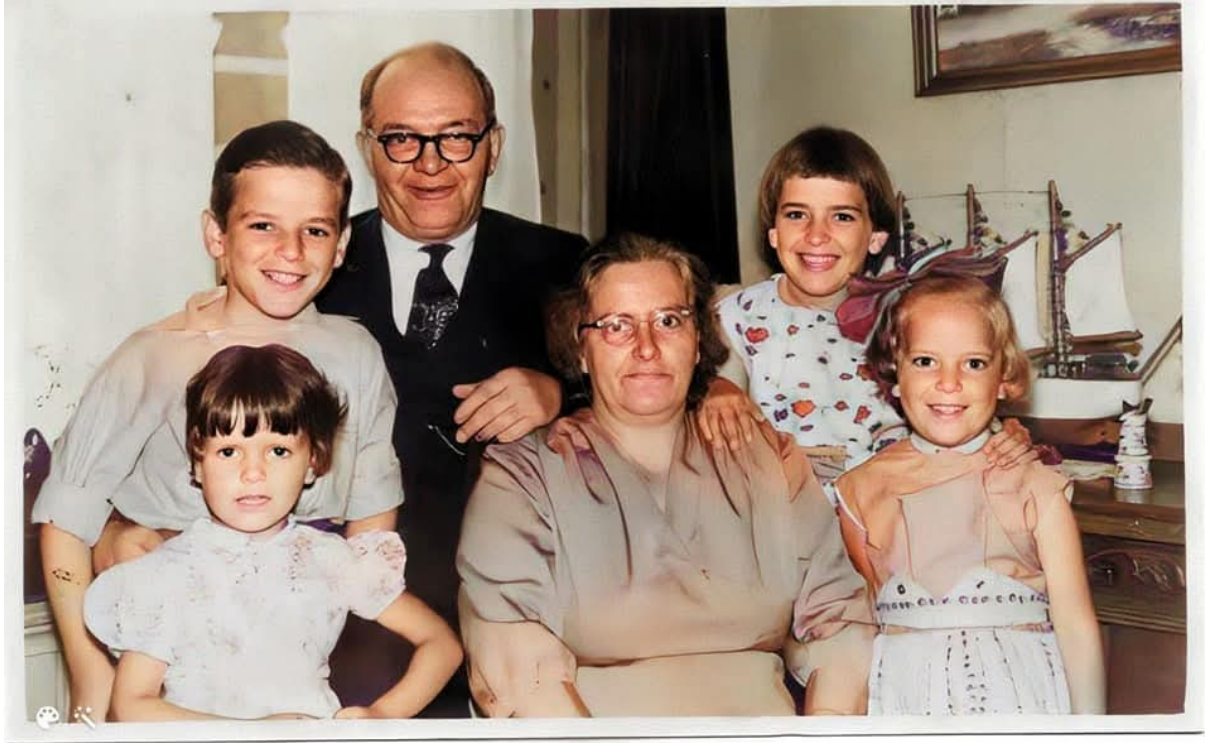
XV. Cornelia Reigersberg, 15 juni 1912 Groningen. Overleden 15 juni 1985 te Groningen. Gehuwd op 23 augustus 1945 te Groningen met; Jan Sieroversche, geboren op 8 juni 1898 Groningen. Overleden 7 maart 1961 te Groningen. In 1917 sergeant bij de Koloniale reserve. Kapitein en Stuurman op de Engelandvaart en Koopvaardij.

Voor haar huwelijk aan tijdens de 2e wereldoorlog was zij schoonmaakster op het Politiebureau en stal voedselbonnen voor het verzet. Meerdere keren werd zij ook aangehouden omdat de Duitse bezetting veronderstelde dat zij een Joodse afkomst had.

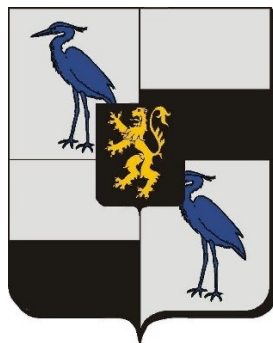

Mijn grootmoeder had een slechte band met haar moeder en werd als kind vaak door haar geslagen. Als zijn dan huilend op het stoepje zat, was het haar vader die haar kwam troosten en altijd wat geld gaf om snoep van te kopen. Ook werd zij op school voor dom aangezien en kreeg vaak met een liniaal een pets over haar vingers. Hoewel zij door haar jeugd moeilijk haar liefde kon tonen aan haar kinderen, wist zij dit meer als goed te maken als Oma.

Ik had mij geen betere Oma kunnen wensen, hoewel ik als kind zag dat zij veel verdriet had. In 1975 schreef zij haar kleinzoon (ik) een brief om mij te bedanken voor de troost die ik haar heb gegeven. Op dat moment werd de zorg over mij door mijn moeder overgenomen. De eerste 7 levensjaren werd ik echter vooral door mijn Oma opgevoed die als een 2^e moeder voor mij was. Juist dit vertrek maakte het voor mijn Oma nog moeilijker.

Haar broer Johannes (Jopie) Reigersberg was in 1955 werkzaam in Zeeland, waar hij voor het eerst hoorde over de Adellijke familie (van) Reigersberg. Omdat hij volgens een genealoog ook uit dit geslacht moest stammen, werd door hem vanaf dat moment het familiewapen van het Zeeuwse geslacht (van) Reigersberg(en) gevoerd. Voor zijn zus “Cornelia” nam hij vanuit Zeeland een Zilveren Zeeuwse Knoop mee die aan Maria van Reigersberch (de vrouw van Hugo de Groot) toebehoord zou hebben. Hoewel er geen hard historisch bewijs is voor de afkomst uit het Zeeuwse geslacht van Reigersberg, is deze echter wel in het DNA te leveren. Mijn moeder haar testresultaten geven namelijk een match met een individu die een nakomeling is van het Zeeuwse geslacht.

Reyghersbergh

Vefh

Nieclacy

Rosenburch.

Voxdael

de Haen

Maelstede

Luyck

De Brief van Oma

O mijn lieve kleinzoon Jan je bent van me heen gegaan en komt niet meer op mijn flatje aan. Jij bent naar je mama gegaan en nu is er voor mij niets meer aan. Daarom zing ik de hele dag; Mijn lieve Jan kom weer eens op mijn flatje aan al is het maar een keer in de week laat me alsjeblieft niet in de steek. Kom toch op mijn flatje aan dan heb je weer goed aan mij gedaan.

Die gulle lach die mis ik elke dag. Die glimlach zeg, die knipoog erbij en dan is het net als ik jouw armen om mij heen voel. Dan denk ik die kusjes van jou erbij en dan is het zeg of je niet van oma weg bent mijn lieve vent. Jij deed zoo je best voor mij met je verkleedpartij. Je speelde toneel voor mij en als er een dansje op was dan danste je in een pas en keek naar mij alsof je zeggen wou; toe dans even met mij?

Dat vind ik zoo fijn en als ik verdrietig was dan wist je niet hoe gauw je mijn tranen moest drogen. Dan pakte je een zakdoek uit mijn kast en droogde je mijn tranen af. Dacht je kleine vent dat ik dat vergeten kan?

Dan trok je mijn jas aan, je zette mijn beste hoed op je kleine kop en pakte mijn wandelstok. Je zette mijn brilletje op en zoo kwam je dan op me af, dat ben jij... En dan moest ik door mijn tranen heen lachen of ik wou of niet, dat vergeet ik zo maar niet. Jij kunt altijd zeggen hoor ik deed veel voor mijn oudje hoor.

Jij hebt me heus verwend mijn kleine vent. Jij was een kleinzoon van mij, maar een hele fijne vent. Ik heb je niet verwend. Ik heb alleen mijn plicht gedaan als Oma. Iedere Oma of Opa zou zoo iets voor kleinkinderen doen. Daarom vent, jij gaf zoveel liefde weg dat kun je niet vergeten zeg. Lieve vent die je bent, je hebt mijn leven inhoud gegeven. Vent jij kunt dat zoo fijn. Zeg nooit zal ik jou kunnen vergeten, jij was werkelijk fijn voor jou Oma. Jij en ik waren in onze schik. Dat heb je zondag tegen mij gezegd. Al zie ik je niet, toch is het of je niet weg bent vent. Jouw glimlach blijft in mijn hart en gaat er nooit weer uit. Zeg lieve Jan weet je dat ik gisteren een fijne dag met je had, met jou en mijn tante mijn schat.

Je hebt beiden zoo je best gedaan, daar hebben jullie beiden mij zo'n plezier mee gedaan. Daarom dan kleine man ben ik je er dankbaar voor, jij en je tante zijn schatten hoor. Denk maar niet dat ik dat vergeten ga. Wat jullie voor mij hebben gedaan die dag was zo fijn als wat dat ik hoop mijn lieve schat dat er meer zullen komen. Ik zag je graag in mijn flatje komen, daar zou ik zoo gelukkig mee zijn als wat mijn lieve schat. Ik heb die jaren dat ik je heb gehad veel plezier van jou gehad, maar daarom mis ik je ook mijn schat. Je hebt zoveel voor me over gehad als wat.

Nooit zal ik jou vergeten, nooit als je dat maar weet. Jouw gulle lach, je glimlach, je knipoog zeg, die gaan nooit uit mijn gedachten weg. Dan voel ik jouw armen om me heen en dan denk

ik; je bent niet alleen. In gedachten ben je bij Oma hoor, jou Tim en kanariepiet zijn dan in gedachten weer bij elkaar.

Daardoor Jan, het beste met je man. Als je weer naar school toe gaat zet je beste beentje maar weer voort, dan gaat het heus wel hoor. Dan geloof ik vast dat je weer thuiskomt met een goed rapport met het beste cijfer en goed gedrag. Is dat ik hoop dat je dat cijfer voor me op zal schrijven dat deed ik ook voor jou mama, daar doe je het voor je Oma mijn lieve vent die je bent.

Groningen, 10 augustus 1975

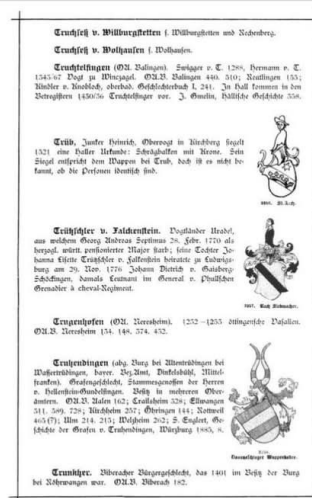
De families Trunk, Hummel, Lettinga, Bulatov en Valiev

De Familie Trunk

Sinds het jaar 2014 was ik in de veronderstelling dat ik een zoon zou zijn van de Duitse Leeuwentemmer Wolfgang Trunk. Dit was namelijk de naam waaronder mijn biologische vader zich had voorgesteld. Uiteindelijk is uit een broer/zus DNA-test met Annabelle Schmidt, geboren 27 februari 1966 en mijzelf gebleken dat onze gemeenschappelijke vader George Schmidt is.

Verbazend genoeg had ik echter eerder al DNA-matches met de familie Trunk gehad vanuit mijn vaderszijde waardoor zijn bedrog uit het verleden in eerste instantie onzichtbaar bleef. Deze matches zijn toe te rekenen aan mijn biologische grootmoeder Antonia Bos, welke gehuwd was met Jacob Schmidt. Haar vader Jan Bos was gehuwd met Maria Anna Peters, waarvan de ouders Adreas Peters en Maria Catherina Haisch waren.

Haar voorouder "Johann Jacob Haisch", geboren 5 december 1734 te Baiersbronn was namelijk op 22 juli 1777 gehuwd met Anna Maria Trunck in Alpirsbach. Zij werd geboren op 27 april 1749 en was de jongere zuster van de geleerde "Johann Jacob Trunk", geboren 21 februari 1745 in Herrensheim en overleden 30 maart 1816 in Alsheim. Hieronder een meer uitvoerige beschrijving over hem.

De familie "Trunk" behoorde tot het stadspatriciaat ("Ehrbarkeit") van de stad Waiblingen, waar ze vanaf de 15e eeuw als stadsschrijvers werkten. Door het huwelijk van de stadsschrijver "Marx Trunck" met "Ursula von Baldeck" kwam de familie in het bezit van het kasteel "Guetenberg" (Hohengutenberg in Lenningen) en werd opgenomen in de Württembergse adel.

Aan deze Adelstand was ook een familiewapen verbonden waarin een kelk aan beide zijden vergezeld door een zes puntige ster. Bovendien werd hij benoemd tot Houtvester van Waiblingen en werd hij tot Rijkscommissaris verheven.

3259.
Kottersche Sammlung.

Trunk. Marx T., Stadtschreiber zu Waiblingen (wie vorher sein Vater Jacob Trunk 1490/1510), 1515/18/22, 1558 (dem sein Sohn Leonhard T. bis 1580 im Amte folgte) siegelte 1557 „ein knorreter, verdeckter Becher“ (Handschrift 156 des k. geh. Haus- und Staatsarchivs). In der Kotterschen Sammlung findet sich nebenstehendes Wappen. Die Angabe des Gothaischen Taschenbuchs 1902, 260—261, daß die 25. Juni 1602 in den Reichsadel erhobenen Trunkh v. Guettenberg in Württemberg das Rittergut Guettenberg besaßen, ist falsch. Siehe geneal. Taschenbuch d. adel. Häuser Österreichs II, 152—158.

De afstammelingen van "Marx" splitsen zich in twee linies. De (Trunkh) van Guettenberg in Oostenrijk en de Trunk in Württemberg, Baden en Odenwald.

De linie "Trunkh von Guettenberg" werd opnieuw op 23 juni 1603 in Praag door keizer Rudolf II in de Oostenrijkse Adelstand verheven toen hij Lorenz Trunkh de ridderlijke adel als "Reichsritter" verleende met het predicaat "von Guttenberg" en een verbetering van het wapen. Op 16 januari 1708 bevestigde keizer Jozef I in Wenen aan de stadsrechter van Wenen, Johann Lorenz Trunkh von Guttenberg, de ridderlijke Oostenrijkse erfelijke adel met het wapen en het predicaat "von Guttenberg" en met de toekenning van de titel van de Keizerlijke Raad. Later, in 1898, werd deze linie erkend als "Freiherr".

Aan het begin van de 17e eeuw verhuisde de jongere linie van Baden naar Amorbach in het kanton Odenwald, een gebied van de Frankische ridderkring. Als Hofboeren (vrije boeren) en ambtelijke adel (persoonlijke adel) behoorden zij tot de eerdergenoemde "Ehrbarkeit".

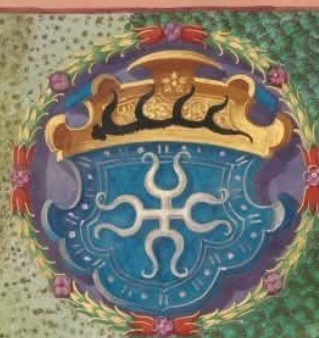
Uit deze familie werden, in de Keizerlijke en Reichs-Cammer-Hofkalender voor het jaar M DCC LXXXXI (1791) opgenomen; Dr. Johannes Jacob v. Trunk (geboren op 11 juli 1745 in Herrensheim en overleden op 30 maart 1816 in Alsheim) en zijn zoon Valtin Heinrich Karl Wilhelm v. Trunk (13 jaar oud) waarmee ze gerekend werden tot de Ridderlijke Adel onder het predikaat "Heer van". (Toegekend op 18.03.1785).

De titel "Heer" was een klassenaam voor de edelen, vooral voor hen die direct onder het keizerrijk vielen. In het Heilige Roomse Rijk werden die personen en instellingen als keizerlijk direct of ook keizerlijk vrij aangeduid, die aan geen enkele andere regel onderworpen waren, maar direct en onmiddellijk ondergeschikt waren aan de keizer, zoals de "keizerlijke ridders". Om tot ridder geslagen te worden, moesten kandidaten echter aan een groot aantal criteria voldoen. Vanaf de 19e eeuw werden de 'ridders' een aparte adellijke klasse. Tot deze klasse behoorden degenen die tot ridder waren geslagen.

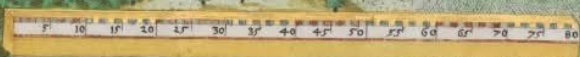
Een bekende telg uit deze laatste linie was Gustav Trunk (1871-1936), President van Baden. Andere beroemde afstammelingen zijn: Wolfgang Trunk (1940-2019), Leeuwentemmer bij Circus Belli, de componist Richard Trunk (1879-1968) en de Duitse bosbouwkundige Johann Jacob Trunk (1745-1816). Bronnen: 1) Adel en wapen van Württemberg Burch, Otto v. Alberti, 12e uitgave, Stuttgart 1909, pagina 864.

Wolfgang Trunk, werd geboren op 17 april 1940 te Gluckstad. Hij is gehuwd in 1966 met Regina Strassburger, waaruit de beide kinderen Regina (Gigi) Trunk (1967) en Karl Ferdinand Trunk (1970) werden geboren. (Mede) eigenaren van het winterkwartier (Belli) Strassburger in Hilversum van 1967 tot 1977. Op 10 juli 2017 woonde het echtpaar aan de Hittfelder Landstraße 22, 21218 (Hittfeld) Seevetal, Duitsland. Overleden 5 februari 2019 te Hittfeld. Zijn vader "Alfred (Ferdinand) Trunk", werd geboren op 19 december 1912 te Hamburg. Hij is overleden in 1978 te Hamburg. Gehuwd omstreeks 1938 met Elvira Belli, een telg uit een eeuwenoude Circusfamilie die haar oorsprong in Italië had liggen. Van 1936 tot 1939 was hij Coaltrimmer (Heizer) op de Stoom Schepen; SS Bremen, SS Schwaben, SS Europa en SS Königstein. Tijdens de oorlog gestationeerd bij de Kriegsmarine in Gluckstadt en medeverantwoordelijk voor de veilige overtocht van de Joodse Reizigers naar Zuid-Amerika op de SS Königstein. Gedurende de oorlog vonden ook diverse Zigeuner Families een veilige plek in het Circus Belli. Na de oorlog werkzaam bij het Circus Belli als Technisch Directeur. In 1955 woonde het gezin op de Hamburger Berge nr 5. Van 1960 tot 1978 woonde hij en zijn vrouw op de Hamburger Berge nr 25 te Hamburg.

Bütenberg.
Kirchamer Ampts vnd Vogtey.
Oberhalb dem Flecken beim Ursprung des Baches so
in die Laute fließt. Liegt ein sehr lustiger Ort
hinnen. Der hat im mit dem Gebirg
vnd alle Tage bei 10 Morg 128 Quoten das
ist gar nahend der Vierthel. So weit aber allam
das was laget. Drey Morg an 1. stiel.
Der Ander Stiel nachst vnderm Flecken
gelegen mit sammt den dazu gehörenden Haus
garten. So den hinnen mit am ins valdis
Acht Morg. 20 Quoten. So weit er aber mit wass
er angeschlossen. Drey Morg. 14. Quoten.
Folia horum + Latet Dimensio 30. 67. 1. Martij 1596.

Dr. Johannes Jacob v. Trunk (geboren op 11 juli 1745 in Herrensheim en overleden op 30 maart 1816 in Alsheim)

De familie Hummel

De familie Hummel waren een boerengeslacht van "Eigenerfden" die in de omgeving van Vledder, Diever, Hoogersmilde en Smilde hun bestaan als Veenbazen vonden. Een eigenerfde of eigengeërfde (Yeoman in Engeland) was tijdens de middeleeuwen en het ancien régime iemand die vrij-eigen of allodiaal grondbezit van enige omvang had. Theoretisch zouden edelen met allodiaal grondbezit ook behoren tot de eigenerfden. In de praktijk werd de term slechts gebruikt voor de niet-adellijke grondbezitters vergelijkbaar met het oorspronkelijke Patriciaat van een Stad.

Zowel het geslacht Hummel als Fledderus zijn nakomelingen van de Hanze Koopman Roelof de Vos van Steenwijck (een bastaard uit het geslacht de Vos van Steenwijck), welke door Hans Holbein in 1541 werd geschilderd. Vergelijk hierbij ook de informatie op de Nederlandse Familienamenbank van het CBG (Centraal Bureau voor Genealogie); "Harm Jans Hummel(ing), geb. te Hoogersmilde, ged. Diever 1692, veenbaas te Zevenhuizen (Leek); zoon van Jan Harms Hummelen, geb. Hoogersmilde voor 1667; zoon van Harm Jacobs (Hummelen), geb. Uffelte 1628-29, wonende te Hoogersmilde, ovl. Aldaar 1699; zoon van Jacob Harms Hummelen, wonende als eigenerfde op de plaats Hummelding te Uffelte (1632); zoon van Herman Johans de Vos 'gezeit Hummelinck', wonend op de plaats Hummelding(ck) te Uffelte". Een lid van deze familie was de Schulte Hendrik Hummel uit Hoogersmilde, die in 1764 het jachtrecht in de heerlijkheid Hoogersmilde verleend werd, tegen een geldelijke vergoeding. Op Hendrik is ook het huidige familiewapen "Hummel" te herleiden.

Een nakomeling Elziena Hummel werd geboren op 13 september 1862 te Groningen, waar zij op 20 januari 1889 in het huwelijk zou treden met Christiaan Sieroversche. Zij was een dochter van Jan Hummel, geboren 17 augustus 1833 te Zevenhuizen en overleden op 23 augustus 1884 te Groningen. Jan was gehuwd op 23 november 1861 te Haren met Trientje Jeens Roorda uit het bekende Scheepsbouwers geslacht Roorda van het Buitenste Vallaat in Drachten. De ouders van Jan Hummel waren de Veenbaas Hendrik Jans Hummel, geboren 18 april 1810 te Zevenhuizen en overleden 6 juli 1848 te Groningen. Gehuwd op 6 mei 1833 te Roden met Elsien Stoffers Siertsema. Hij was een zoon van Jan Alberts Hummel, geboren in april 1762 te Zevenhuizen waar hij ook overleed op 19 december 1837. Deze was in november 1792 gehuwd met Antje Harms van Diepswal. Zijn vader was Albert Harms Hummeling, geboren in januari 1740 te Leek en in januari 1811 overleden te Veenhuizen. Gehuwd met Hendrikje Jans. De vader was Harm Jans Hummeling die op 27 november 1692 te Diever werd geboren en die op 3 januari 1739 te Zevenhuizen zou overlijden. Op 5 juli 1716 huwde hij met Trijntien Jannes Itens te Leek. Van beroep was hij Veenbaas in Zevenhuizen. Zijn vader Jan Harms Hummelen werd geboren in 1659 te Hoogersmilde en huwde met Lammechijn van Dieveren. Zij staan ook hierboven beschreven.

De Koopman Roelof de Vos van Steenwijck (een bastaard uit het geslacht de Vos van Steenwijck), geschilderd door Hans Holbein in 1541.

De familie Lettinga

Wilhelmina Litskezina Sieroversche is op 11 juli 1980 in Leeuwarden gehuwd met Douwe Marten Lettinga (Lettinga), geboren 7 augustus 1930 te Peins als zoon van de Landbouwer Marten Lammerts Lettinga en Renske Douwes Bierma. Zijn vader werd geboren op 21 september 1895 te Stiens als zoon van Lammert Baukes Lettinga en Gerlandje Minnes Boonstra uit Peins. Op 8 mei 1926 zou hij te Sint Anna Parochie in het huwelijk treden met Renske Douwes Bierma. Lammert Baukes Lettinga werd geboren op 19 juli 1864 te Menaldum als zoon van Bauke Piers Lettinga en zijn vrouw Berber Lammerts Dijkstra.

Het Friese boerengeslacht "Lettinga" heeft haar oorsprong liggen in Britsum waar de eerste voorouder onder deze geslachtsnaam in 1533 voorkomt. In dit jaar 1533 koopt Tiaerd Feyckes Goerda ("Andringa") namelijk de Lettingastate in Britsum van Wytze van Oedtsma en noemt zich naar dit nieuwe bezit. De familie Andringa behoorde tot de Friese Adel. Zijn zoon Feyke Tjaerds Lettinga huwde in 1569 te Britsum met Rieme Tzummedr. Als Feycke op de Lettingastate op 16 juli 1571 overlijdt gaat zijn weduwe een nieuw huwelijk aan met Abe Wybes en vererft het bezit van de Lettingastate naar de dochter Anna Feyckes gehuwd met Ruyrt Tiaertszn. Van 1587 tot zijn eigen overlijden in 1592 vinden wij van dit echtpaar hun zoon Feyke Ruyrts Lettinga als bewoner van de Lettingastate in Britsum. De grafzerk van Feyke Ruyrts Lettinga is nog in de kerk aanwezig.

Het huidige geslacht "Lettinga" dankt hun familienaam door het huwelijk van Floris Dirks (oorspronkelijk uit het geslacht "Bolta" onder Anjum) gehuwd op 18 maart 1703 te Britsum met Trijntie Dirks. Zij was een dochter van Dirk Dircks en kleindochter van eveneens een Dirck Dircks welke overleden is op 28 april 1654. Bij dit overlijden is zijn schoonzoon Feike Jans Lettinga gehuwd met zijn dochter Claeske Dirks samen met zijn aangetrouwde oom Abe Dirks curator over de eerdergenoemde zoon Dirk Dirks. Daarnaast is er nog een dochter Sytske Dirks waarover Jan Meinses Bolt(a) en Abe Dirks curatoren zijn. Zowel Abe als zijn broer Dirk Dirks waren kleinzonen van Abe Wybes en zijn vrouw Rieme Tzummedr, de weduwe van Feijke Tjaards Lettinga.

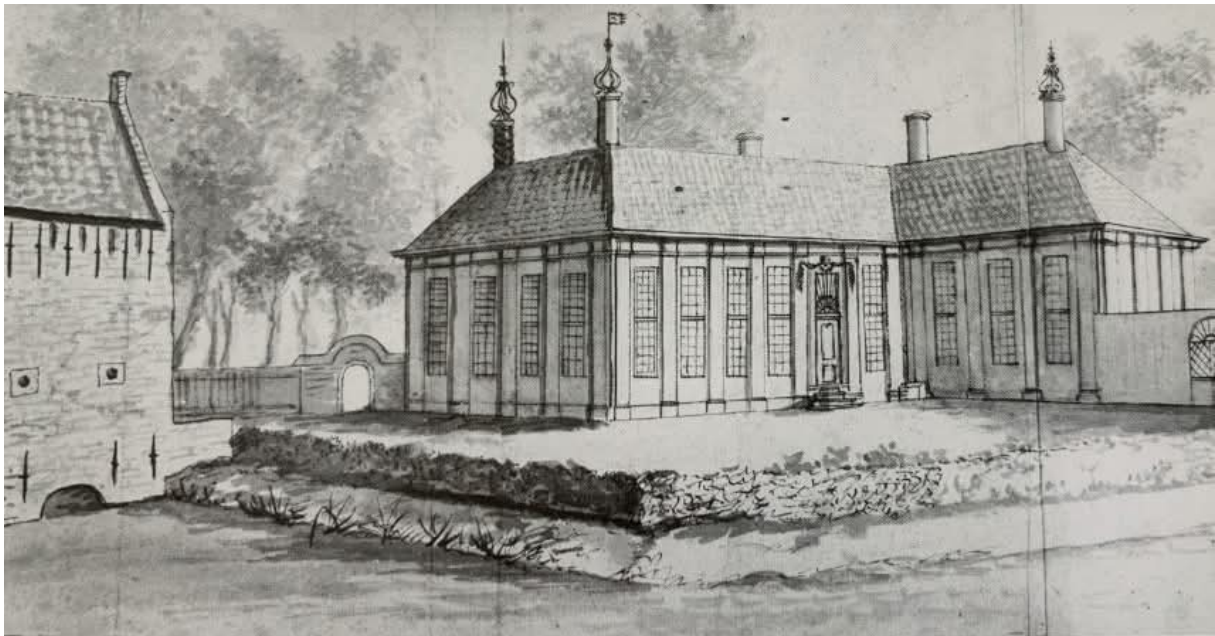
De zoon van de hierboven genoemde Floris Dirks was "Bauke Floris Lettinga", gedoopt 17 november 1693 te Britsum en overleden 25 mei 1772 te Britsum. Hij was in 1728 pachtboer op de stemgerechtigde zate nummer 15 te Britsum welke hij op 9 januari 1754 koopt van de heer Regnerus Anneus Lycklema van Wyckel en welke voorheen behoorde tot de Lettingastate.

Zijn kleinzoon Bauke Piers Lettinga werd op deze boerderij geboren op 18 maart 1757 in Britsum en huwde op Rixt Jans, waaruit de zoon Pier Baukes Lettinga die op 18 april 1785 in Vrouwenparochie werd geboren. Uit het huwelijk op 31 mei 1832 met Wytske Tjitses Memerda te Ferwerdadeel werd de zoon Bauke Piers Lettinga op 31 mei 1836 te Stiens geboren. Op 12 mei 1859 is hij gehuwd met Berber Lammerts Dijkstra waaruit het bovenstaande kind Lammert Baukes Lettinga werd geboren.

Vanaf het moment dat het geslacht in bezit komt van de eigen boerderij in Britsum kan het geslacht aangemerkt worden als "Eigenerfden" die hun huwelijkspartners vooral in de bovenlaag van gelijkwaardige Boerenfamilies vond zoals "Bierma", "Wassenaar", "Dijkstra" en andere rijke geslachten. Of zoals in boerenfamilies vaak een korte opmerking over een ander geslacht plaats vond; "In Lettinga troude altyd op it plak, mar hie nea in eigen plak".

Ondanks deze spreuk had het geslacht het aanzien van Herenboeren binnen de boerengemeenschap.

**Douwe Lettinga, geboren 7 augustus 1933 in Peins. Gehuwd met
Wilhelmina Litskezina Sieroversche op 11 juli 1980 in Leeuwarden.**

Lettinga

LETTINGA. Dield: I. de Fryske heale earn, kommende út de dielline, swart op goud; II. trochsien: a. yn read trije goudene klavers, pleatst 1 - 2; b. yn sulver in swarte liuw.

Helmteken: in útkommend read hart.

Helmkleed: read, fuorre fan giel.

Gedeeld: I. de Friese halve adelaar, komende uit de deellijn, zwart op goud; II. doorsneden: a. in rood drie gouden klavers geplaatst 1 - 2; b. in zilver een zwarte leeuw.

Helmteken: een uitkomend rood hert.

Helmkleed: rood, gevoerd van geel.

Dit wapen mei fierd wurde troch de neiteam fan Bauke Dirks dy't yn 1613 te Eanjum wenne.

Untwerp en ynstjoerder: J. Sieroversche, Van Eesterenplein 17, 8918 DC Ljouwert.

Spero futurum. 20. J. Spero b. advenire.

9.

Nobili probissimogz iuveni Poppio A Feit-
mo, hac in amicitiae memoriam fa-
ci curauit Geriacus A Bolha.

Duaci

1. 6. 7. 8.

Familie Bulatov

Sania Habibrahmanov werd geboren op 10 november 1981 te Bishkek in Kyrgyzstan als dochter van Rafkat Nazibovich Habibrahmanov en Nailya Agullaevna Bulatova. Het huwelijk van beiden werd voltrokken op 21 september 1980 in Bishkek Kyrgyzstan.

Nailya Bulatova, werd geboren op 8 februari 1958 in Karakol als dochter van Agliulla Galjautdinovich Bulatov en Nagima Shaihutdinova Shaihutdinova.

Uit het huwelijk van haar ouders waren er verder de kinderen; Vakil Bulatov geboren in 1939, Vagiz Bulatov, geboren 20 februari 1938, Talia Bulatova, geboren 2 januari 1942 en Kafil Bulatov geboren op 3 september 1945. Haar vader was van beroep Nachtwaker in een Fabriek te Karakol, heeft echter 10 jaar vastgezeten als medeplichtige van diefstal omdat hij de poort in goed vertrouwen opende voor een medewerker die er met kleding vandoor ging. Na zijn vrijlating werkte hij nog jaren als productiemedewerker in dezelfde fabriek. Het gezin kwam van oorsprong uit Sint-Petersburg waar zij het beleg tussen 1941-1945 overleefden.

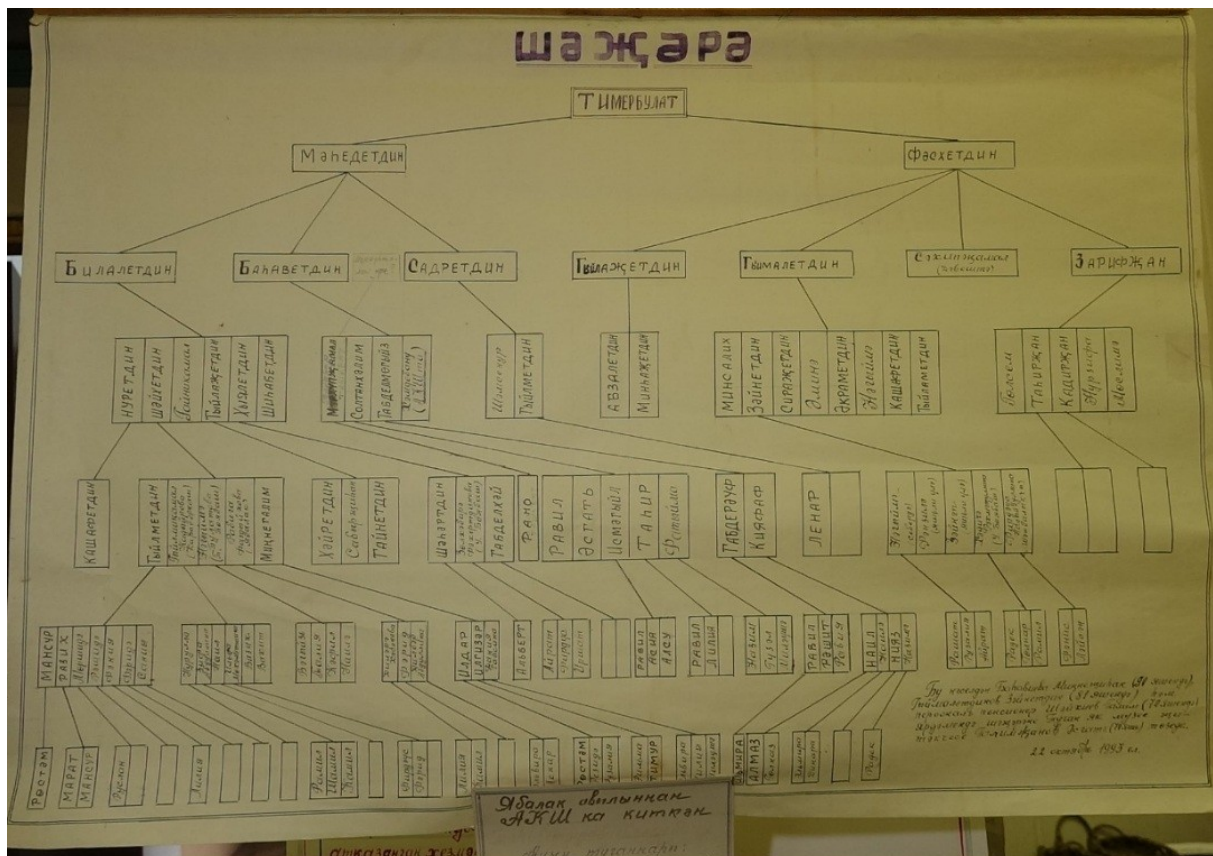
De familie Bulatov was van oorsprong een oude Adellijke familie met “Vorstelijke” status. Waaronder diverse telgen in de Geschiedenis van het Russische Keizerrijk zich dienstbaar hadden gemaakt. De oudste hiervan was Uruk Bulatov die in 1540 als boodschapper naar Kazan reisde. In 1584 werd hij vermeld als Hoofd van het Streltsy Leger. Deze Bulatov's werden ook vermeld als een oude Tataarse Vorstelijke Familie, afkomstig uit de Prins (Tartaarse Murza) Yusuf Bulatov, die al sinds 1623 werd genoemd. Verder werd deze tak ook genoemd in verband met de familie Golitsyn. In de archieven wordt namelijk Maria Adreevna Bulatova, geborene Golitsyn, geboren 26 oktober 1808 en overleden 8 november 1856 genoemd. Als laatste kan gewezen worden op Nikita Savelyevich Bulatov als lijfwacht van het Keizerlijke hof. Hij en zijn medesoldaten werden op 31 december 1741 door Tsarina Elisabeth in de Persoonlijke Russische Adelstand verheven omdat zij haar hadden geholpen bij het verwerven van haar troon. Ook verwierf hij dezelfde Adellijke rechten voor zijn familieleden en werd uiteindelijk op 25 november 1751 op grond van de Adellijke Voorouders van de Bulatov's deze familie de Vorstelijke waardigheid verleend.

Op dat moment vindt ook de verlening van het familiewapen plaats. Het schild verticaal gedeeld in 2 helften. In de eerste helft op zwart een gouden keper, van boven en onder vergezeld door 3 vijfpuntige zilveren sterren geplaatst 2-1. In de tweede helft in rood 3 vuurstenen van zilver, diagonaal geplaatst.

Familie Shaihutdinov

De moeder van Nailia Bulatova; Nagima Shaihutdinova was een dochter van Shaihetdin, de zoon van Bilaletdin, de zoon van Mahedetdin, de zoon van Timerbulat, Staatsboeren uit het dorp Ebalakovo in het district Apastovsky in Tatarstan. Hoewel op dit moment nog weinig informatie ontbreekt is de familiestamreeks opgenomen in het Museum van Ebalakovo.

Familie Valiev

Rafkat Nazibovich Habibrahmanov, werd geboren op 2 maart 1954 in Bishkek Kyrgyzstan als zoon van Nazib (Mukhamed) Habibrahmanov en Farida Nurmukhamedovna Valieva. Zijn beide ouders waren op 10 september 1950 gehuwd in Bishkek, waaruit ook de zonen; Shafkat en Damir werden geboren.

Farida Nurmukhametdova Valieva, werd geboren op 1 januari 1930 als dochter van de Beroepsmilitair Nurmuhamet A. Valiev en Salamat Makhimbaeva Shaveeva. Uit het huwelijk van haar ouders werden ook haar zussen; Raisa, Fauzia en Rabiga Valieva geboren. Farida is overleden op 28 april 2022 in Bishkek Kyrgyzstan.

De familie Valiev werd tijdens het Russisch Keizerrijk aangemerkt als zowel een Russisch als Tartaarse familie, wonende in het Birsky District van de Provincie Orenburg. Zij behoorden tot de Meshcheryak-klasse (Dienstadel) omdat zij pas in de 1^e helft van de 19^e eeuw als kanton ambtenaren in de Adelstand werden verheven. In de 1^e helft van de 20ste eeuw woonde de familie Valiev in Takanyshskky en Tukaevsky waar zij welgestelde landeigenaren en dorpsoudsten waren. Daarnaast bezaten zij het erfelijke recht van de rank Luitenant in het Leger. Onze familie stamt direct af van deze tak die met Akhmetvali Valiev begint. Hij kreeg de zonen; Miniahmed, Fattah en Rahimian Valiev. Uit (Mini)Akhmed Valiev de zonen; Milligal, Mukhamedzyan Akhmet Valiev (1898-1963), Nurmuhamet en Mubarak Valiev.

Er wordt aangenomen dat de familie Valiev van oorsprong uit Litouwen komt. Hun voorouder zou een adellijke Litouwer zijn geweest, genaamd Okatya Vol. Hij kwam aan het begin van de 14e eeuw naar Rusland en aanvaardde hier in Moskou het orthodoxe geloof.

Hoewel Historici altijd hun twijfels hebben geuit over de juistheid van de legendarische oorsprong van de families Valiev uit Litouwers, tonen recente DNA-onderzoeken aan dat er wel degelijk een verwantschap met gemeenschappelijke afkomst bestaat tussen de families met deze achternaam in zowel Litouwen, Rusland en Tatarstan. Deze Okatiy Vol had twee zonen. De oudste "Vasili Okatievich Voluy" diende als hoveling onder Groothertog Simeon de Trotse en ondertekende als getuige het verdrag van deze Groothertog met zijn broers. De jongste zoon, van Okatievich Voluy, was commandant in de troepen van Dmitri Donskoy en sneuvelde in de veldslag om het Koelikovo veld op 8 september 1380.

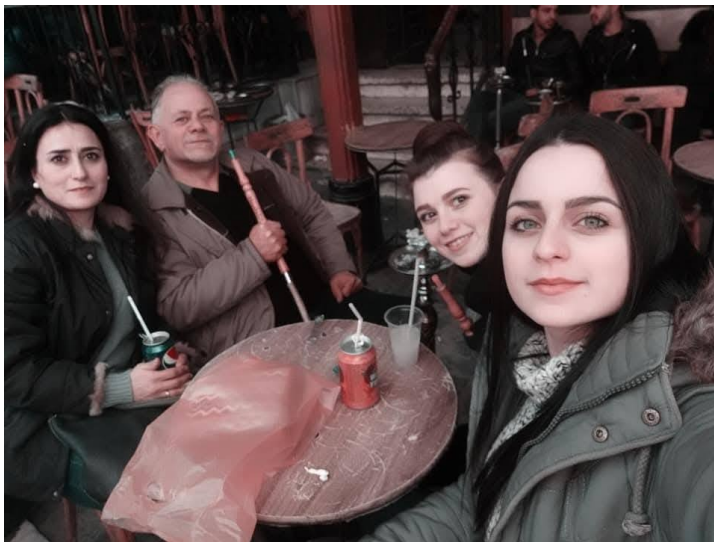
Bevriende families Al Jundi, Serinyel en Khomiak

Hoewel een stamboom altijd betrekking heeft op de familiegeschiedenis, zijn er soms mensen in ons leven die deel uitmaken van onze familie ook al delen wij geen bloedband. Mensen die meer zijn dan gewoon vrienden, vandaar dat zij een plaats verdienen binnen de familiegeschiedenis. Deze mensen zeggen namelijk ook veel over onszelf.

Familie Al Jundi

Zahraa Al Jundi werd geboren op 30 juni 1998 in Al Bayda (Libie) als dochter van Salah Al Jundi uit Quneitra in Syrië en Amal Mallouk uit Damascus in Syrië. Als Politiek vluchteling kwam eerst haar vader in 2020 naar Nederland, waarna hij de procedure van gezinshereniging voor zijn vrouw “Amal” en hun twee dochters “Zahraa” en “Nagham” heeft doorlopen.

In Syrië heeft Zahraa een Universitaire Opleiding in Economische Wetenschappen afgesloten en woont nu vanaf 27 november 2021 in Nederland. Na het voltooien van de Wet Inburgering is zij aan het werk gegaan als Trainee Projectleider bij de Provincie Fryslân.

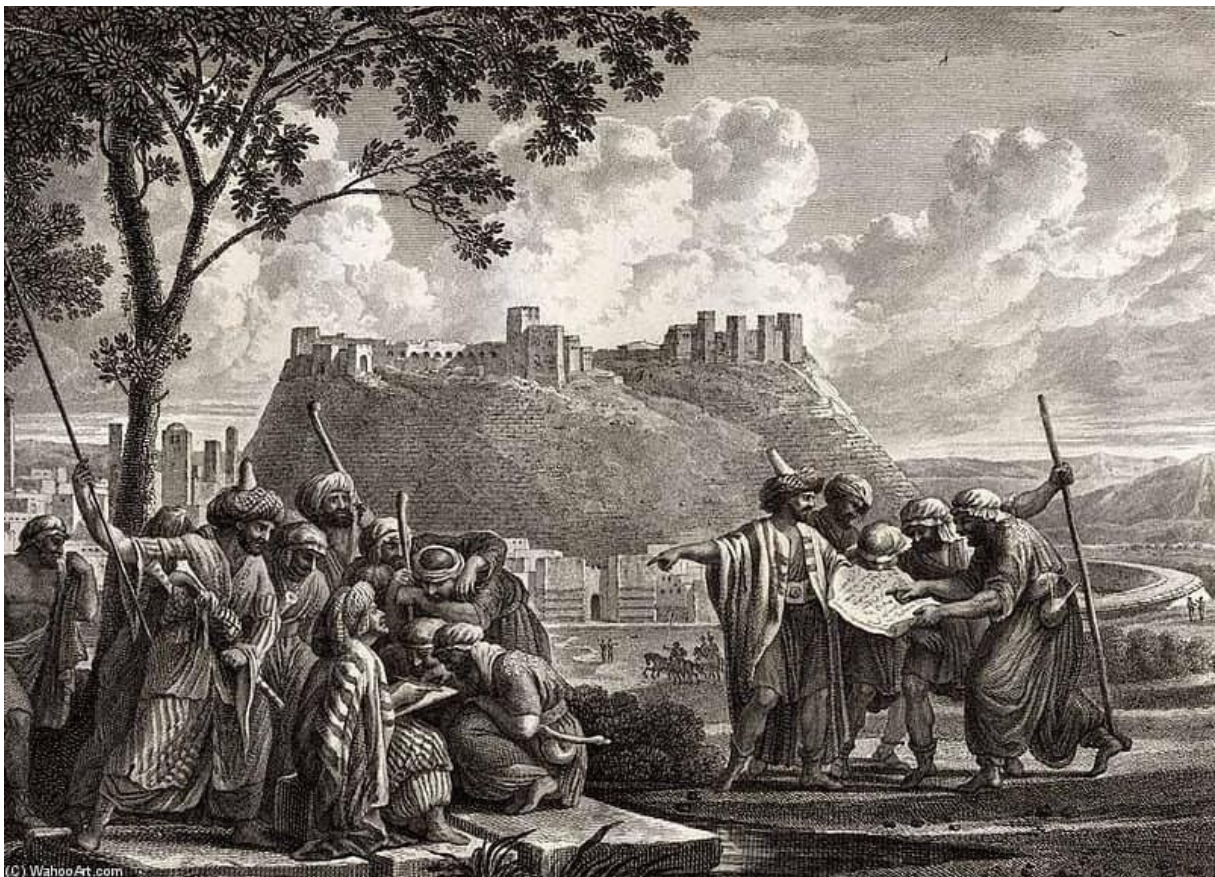

De familienaam “Al-Jundi” (“de soldaat”), verwijst naar de vestiging van Mammeluk soldaten in Syrië aan het einde van de 13e eeuw nadat zij het gebied waren binnengevallen.

In de 19^e eeuw betrof het voor een familie van intellectuelen in Salamiyah die als Sunni minderheid en kleine landeigenaren hier gevestigd waren.

Enkele politieke, literaire en militaire leden waren; 1) Sami Al-Jundi, geboren 1921 Salamiya overleden 1995. 2) Zijn broer Inaam Al-Jundi, geboren 1924 overleden 2015. 3) Hun grootvader Ali, diens grootvader Ahmed en diens grootvader Ismail, die door de Ottomanen gearresteerd werd en meegevoerd om nooit weer terug te keren. Hun huis was gelegen bij het kerkhof van de Ismail moskee in Salamiya. 4) Mustafa Ali Mustafa Abdo Al-Jundi (Abu Ali), geboren 1924 in Qadoos. Onderwezen als schrijver. In 1944 verhuisde hij naar Salamiyah. 5) Ahmed Al-Jundi, geboren 1910 te Salamiya. Hij deelde de ballingschap met zijn vader Ali (Militair en Burgerrechter) die vanuit Jammu naar Turkije vluchtte om na de 1e wereldoorlog terug te keren naar Syrië, waar hij weer een militair leven had.

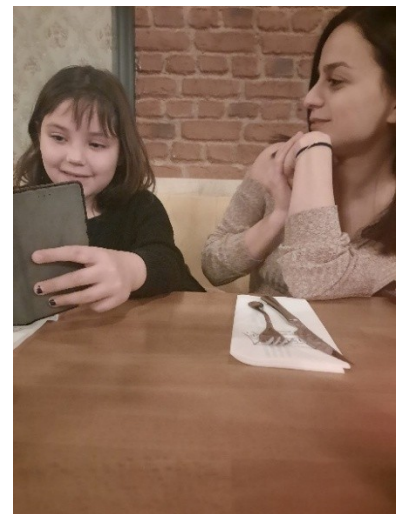
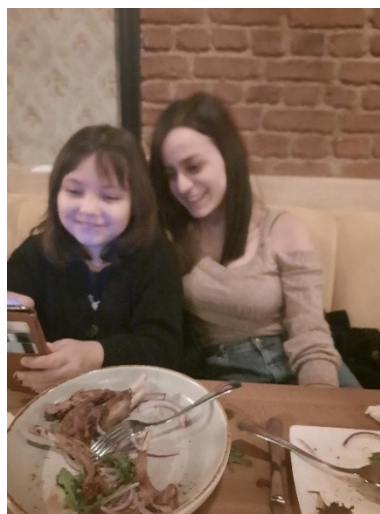
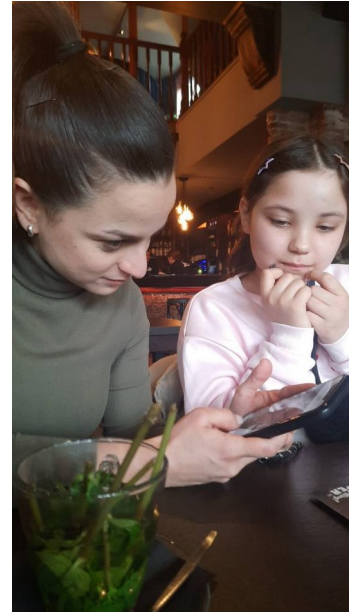
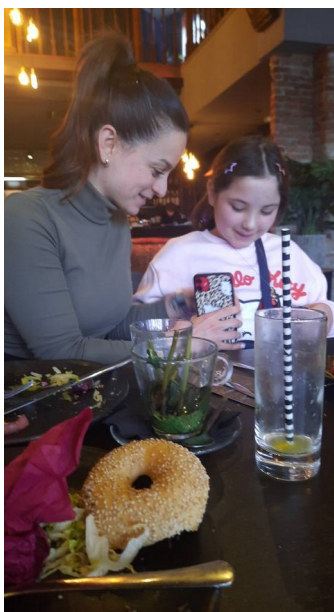

Tijdens het Ottomaanse tijdperk, met name gedurende de 18^e eeuw, diende Talbiseh als een van de belangrijkste landelijke vestingsteden in Noord-Syrië en lag het langs wat bekend stond als de "Sultans Weg" die leidde naar Istanbul, de zetel van het rijk. Het belang ervan

was toegenomen als gevolg van de neergang van Maarrat al-Nu'man en Hisyah. De familie Jundi had normaal gesproken de Aghawat (gouverneurs) van het fort geleverd en zou later rond het jaar 1800 drie van Hama's gouverneurs leveren.

De nieuwe gouverneur Abd al- Razzaq al-Jundi (al-Sayyid Abd al-Razzaq Ibn Muhammad Ibn Ahmad Ban) ook bekend onder de naam (Ibn al-Jundi) beoefende de literatuur en zijn poëzie was prachtig. Hij nam het beheer van het Talbiseh Fort overgelegen tussen Homs en Hama na de dood van zijn vader. Tijdens een opstand van de Mawali-stammen in Noord-Syrië werd hij als de gouverneur van het Talbiseh's fort door de Stamleden geëxecuteerd.

Khalid Agha bin Muhammad Agha bin Hammoud bin Muhammad Agha al-Jundi: Hij nam de heerschappij van het Talbiseh fort over na de moord op zijn broer Abd al-Razzaq Agha. Daarnaast was hij ook Heer van Homs en de vader van de dichter Amin al-Jundi (Al-Sayyid Amin bin Khalid bin Muhammad Agha Al- Jundi). Gedurende zijn leven van 1766 tot 1840 de dichter van de Levant in zijn tijd.

Familie Serinyel

Cevdet Serinyel werd geboren op 19 april 1969 (1968) in Kigi (Bingol) (Turkije). Sinds 1990 verblijft hij in Nederland en werkt sinds 1996 als Gastheer in het Griekse Specialiteiten Restaurant Rhodos te Leeuwarden. Hij vertrok uit Turkije om zowel de armoede als ook de Politieke ontwikkelingen te ontvluchten.

De familienaam die “koele wind” als betekenis heeft is eigenlijk door de Turkse overheid aan de familie gegeven, hun eigenlijke Koerdische naam is “Pûre” wat “Zuiver” als betekenis heeft. In 1911 verklaarde het toenmalige Dorps hoofd van Kiğı Bingol) “Aziz Serinyel (Pûre) dat de dorpen van de Kureysani (Qoeraişi) Stam “ Pashto , Dızvaz (Tekbaş) , İresik (Yavuztaş Mezrası) en Tanı (Yavuztaş)” zijn en dat in het jaar 1329 (onze voorouder) de Derwisj “Baba Mansur” (Baba Mansur Kur Huseyin Dergah’ın Kurucu’su Pir’i, ook Pirlik of Pûre geschreven) uit Khorasan naar dit gebied kwam nadat de Seltsjoekse Sultan van Rûm “Alaeddin Keykubad” hem het recht van exploitatie had gegeven. Nog steeds zijn er in het gebied van Tunceli, Bingol en de omgeving van Varto afstammelingen met de familienaam van deze voorouder bekend.

Ook de genealogische informatie over de Kureysani stam geeft dezelfde informatie dat Sultan Alaeddin Keykubad dit gebied aan Pelgrims van de Kureysani (Qoeraişj) stam heeft gegeven. De Kureysanli stam is erg groot en is gids van dit gebied. De Qoeraişj (ook gespeld Quraish, Qoeraişj etc., Arabisch: قريش) was een stamverband, bestaande uit verschillende onderling verwante clans, in Mekka waartoe ook de profeet Mohammed behoorde.

Deze stond bekend als een eervolle stam. De stam had een verheven positie en een roemrijke oorsprong. Volgens Arabische geschiedenisboeken zou de Qoeraişj een tak zijn van de Banoe Kinanah-stam die op zijn beurt weer afstamt van Khuzaimah ibn Mudrikah, de 15e generatie voorvader van Mohammed. Meerdere generaties zouden zij verspreid zijn over andere tribale groeperingen.

Traditioneel wordt Qusai ibn Kilab als de stichter van deze stam gezien. Echter is de stam terug te brengen tot de zonen van Fihr ibn Malik, de elfde generatie voorvader van Mohammed. In de tijd van Mohammed waren de Qoeraişj de beheerders van de heilige plaats in Mekka, de Ka'aba. Zij onderhielden het heiligdom, dat toen vermoedelijk 360 heidense beelden bevatte. Hiervoor vroegen zij een bijdrage van de pelgrims, wat hen tot een rijke en belangrijke stam maakte. Het feit dat Mekka voor zijn economie vrijwel volledig afhankelijk

was van de Ka'aba, maakte dat de Qoerajsj in de loop der tijd een almachtige positie verkregen, iets wat door de andere stammen niet gewaardeerd werd.

- I. Aziz Serinyel (Pûre), In 1911 Dorpshoofd van Kigi. Steenhouwer van beroep.
- II. Selim Serinyel, Steenhouwer van beroep.
- III. Hasan Serinyel, geboren in 1928 en overleden 14 december 1988 in Kigi (Bingol). Steenhouwer van beroep.
- IV. Mehmet Serinyel (Mehr Ramada Pûre), overleden 24 augustus 2015 in Kigi. Steenhouwer van beroep.
- V. Cevdet Serinyel, geboren 19 april 1969 (1968) in Kigi.

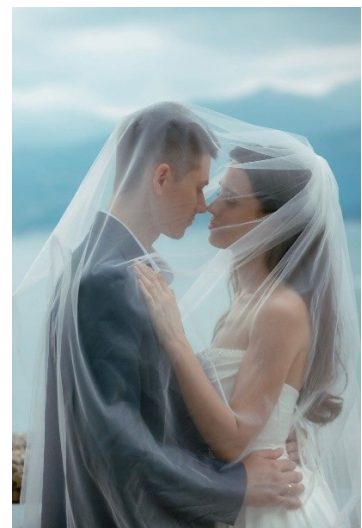

Familie Khomiak

De lezer van onze familiegeschiedenis ziet soms portretten die door de zeer begaafde Kunstenaar “ZleZlo” uit de Ukraine zijn gemaakt. ZleZlo is het pseudoniem van “Olya Khomiak” zij werd geboren op 14 Juni 2000 in Novovolynsk (Volyn Regio van de Ukraine) als dochter van Ihor Volodymyrovykh Khomiak en Nadiia Yaroslavivna Kelman.

Op 13 juli 2024 is Olya gehuwd bij Villa Balbianello aan de Lake Como met Oleksandr Syrtmach. Als Vluchteling uit de Ukraine na een bombardement van het appartement in Odessa leeft het echtpaar nu voornamelijk in Bulgarije. Hierdoor heeft zij weinig kans gehad om na afronding van de kunstacademie haar talenten verder te exploiteren. Soms is het een zwaar bestaan waarin je al het werk moet accepteren wat op je wegkomt, het een kwestie van overleven is. Aangezien ik een kunstenaar zocht voor een zelfportret en haar werk mij erg aansprak waarbij ik een zekere vergelijking in atmosfeer met de Kunstenaar Carel Willink, gaf ik aan haar deze eerste opdracht. Kort hierna volgden ook de opdrachten om mijn vrouw en kinderen te schilderen en waaruit uiteindelijk een diepe vriendschap is ontstaan.

De familie(naam) Khomiak haar oorsprong ligt in het einde van de 17^e eeuw toen het populair werd in Ukraine om de eigenlijke familienaam naar het diminutiefsuffix “ik” te verkorten. Dit gebeurde in het dorp Kozelets (Chernihiv Regio, Ukraine) waar deze familie kleine landeigenaren waren vergelijkbaar met eigenerfden in Nederland. De oorspronkelijke naam voor deze verandering was Khomyakov. Een belangrijk lid van deze familie was Hryhoriy Khomiak (1816-1892), een volksartiest bekend door zijn houtsnijwerk en decoratieve kunst.

De “Khomyakovs” en “Khomyakov-Yazykov” behoorden van oorsprong tot oude adel, welke als gemeenschappelijke stamvader “Engulei Yazyk” hebben die als afstammeling van Khan Batu, in 1360 de Gouden Horde verliet als Collecteur in Russische dienst van “Yasak”. Zijn afstammelingen Aleksej en Boris Bogdanovitsj Khomyakov namen in 1514 deel als jagers tijdens de Smolensk veldtocht van Groothertog Vasili Ivanovitsj II.

Pas aan het einde van de 16^e eeuw maar vooral in de 17^e eeuw werden leden van de familie Khomyakov pas in de Russische Adelstand opgenomen. De eerste, opgenomen in deel VI van het nobele genealogieboek van de provincie Orjol en afkomstig uit Orjol was Vladimir Semjonovitsj Khomjakov, die van tsaar Michail Fedorovitsj een herensalaris kreeg (1624). De tweede, opgenomen in het VI deel van het genealogieboek van de provincie Tula is Fjodor Timofejevitsj Khomjakov, luitenant-generaal en later bestuurder van het Arsenaal in Tula. Deelnemer aan de Slag bij Poltava, de Krim-campagne (1738) en de Zweedse campagne (1742). De derde, opgenomen in het VI-deel van het genealogieboek van de provincie Ryazan en afstammeling van een "reizende buitenlander" (1594) is Potap Khomyakov, wiens zoon, Mikhail, een reiter was. Zijn kleinzoon Larion was "een edelman in de stad in Rjazan" (1691) en zijn achterkleinzoon Ivan Larionovitsj werd "verbannen uit de orde van militaire zaken om in Polotsk te dienen" (1704). De schrijver Alexei Stepanovich Khomyakov kwam uit deze familie.

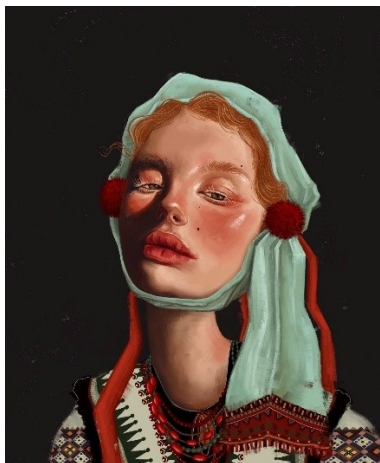
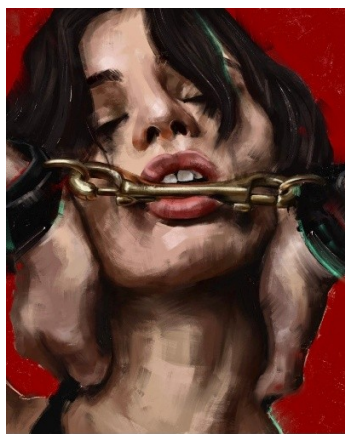
Геръ рода
Хомяковыхъ.

1 Отд.

Въ щитѣ, имѣющемъ красное поле, изображены два золотые креста и между нихъ серебряная подкова, шипами внизъ обращенная. Щитъ увѣнчанъ дворянскимъ шлемомъ и короною съ строусовыми перьями. Наметъ на щитѣ красный, подложенный серебромъ.

Предки фамиліи Хомяковыхъ, Борисъ и Алексѣй Богдановы дѣдши Хомяковы, при Великомъ Князѣ Василѣ Ивановичѣ въ Смоленскомъ походѣ были Ловчими, попомки сего рода равнымъ образомъ служили Россійскому Пресполю Стольниками, Воеводами, Спряпчими и въ иныхъ чинахъ и жалованы были отъ Государей въ $\frac{7130}{1622}$ и другихъ годахъ помѣстьями и на оныя грамотами. Все сіе доказываешся справкою Разряднаго Архива, копіями съ жалованныхъ грамотъ, родословною Хомяковыхъ и копіею съ опредѣленія Тульского Дворянскаго Собранія.

Casa il Giglio (Palazzino Paladini)

Casa "il Giglio" in San Piero Patti (Provincie Messina in Sicilië) dankt haar bestaan aan de bouw van het daarboven gelegen kasteel in 1252. Deze werd vermoedelijk in 1266 door de toenmalige kasteelheer "Pons de Blanquefort" omgeven door 2 muren waaraan zogenaamde wachttorens werden gebouwd. Hierdoor ontstond er een bolwerk (fortificatie) direct onder het kasteel waarvan het huis een uitvalspoort (Poterne of Posterula) was. Als binnenmuur is deze uitvalspoort nog aanwezig waarin het masker van een 13e -eeuwse ridder is aangebracht. In stijl kan dit toegerekend worden aan de periode 1240-1280. Uit een oorkonde van datum 20 juni 1285 ontstaat het vermoeden dat dit Bolwerk in eerste instantie door de Tempeliers in gebruik was genomen, als in dat jaar de laatste aanwezige Tempelier "Guglielmo di Afinatis" werd overgeplaatst. Ook kasteelheer "Pons de Blanquefort" (1266 tot 1282) was als een huursoldaat uit de Provence (Frankrijk) gekomen en behoorde tot de Tempeliersorde. Zijn grootvader Bertrand de Blanchefort was de zesde grootmeester van de Tempeliersorde geweest. In een Koninklijke beschikking van 26 januari 1283 werd het "Casalium" (Bolwerk) genoemd als het 25 boogschutters moet leveren aan de Koning.

Ook in het jaar 1408 werd melding gemaakt van het kasteel en de boerderij (het casalium). Op 18 juli 1577 blijkt dit Fort reeds zijn functie te hebben verloren als het Bisdom besluit om het Fort beschikbaar te stellen als Hospitaal voor Pelgrims. Hierdoor werd omstreeks 1610 de Poort verbouwd tot een Palazzino van Dokter Giovanni Paladini. Een Palazzino was de benaming voor een huis van een Patriciër of Handelskoopman welke minimaal uit 2 verdiepingen moest bestaan. Boven de nieuwe toegangsboog van het huis werd de Franse Lelie uit het wapen van de Familie Paladini opgenomen. Juist aan deze Franse Lelie heeft het huis haar bijnaam "Casa il Giglio" te danken. Na de dood en het testament van 22 augustus 1652 van Dokter Giovanni Paladini werd dit huis eigendom van de familie Bua, welke het tot 2025 in Eigendom bezaten. De donaties van zowel dokter Paladini als zijn erfgenamen de familie Bua buiten dit huis om, was de grondslag voor het "Paladini Bua" Ziekenhuis (voor de armen) in San Piero Patti, waarvan in 1895 het Koninkrijk Italie het beheer overnam.

Casa il Giglio (Palazzino Paladini) in San Piero Patti

Geschiedenis Riddergoed Pommlitz

1081 de Villa Musitscin met Beloz en Milvos (Mutzschen, Bohlitz en Mahlis) en het Miriquidi (duistere woud = Mutzschener Heide), welke in de Chutizi gouw van Graaf Egbert liggen, word door Koning Hendrik IV geschonken aan zijn getrouwe Chitele.

13 november 1198 Cunradis en Rudolfus de Mals als getuigen aanwezig op het Collmer Landthing.

24 augustus 1284 Markgraaf Heinrich draagt het Klooster Staucha een nog te rooien woud in leen over welke vroeger tot het dorp Mals (Mahlis) behoorde en welke de ridder Hermann von Wadewitz hem overgedragen en aan het Klooster verkocht had voor 42 Mark.

1348 De markgraaf van Meissen schenkt de Duitse Ordensridder (in 1325) Heinrich von Kaltenborn goederen als vrij eigendom met het patronaat recht, welke vroeger uit het bezit van Hermann von Wadewitz was gekomen. Het betrof hierbij de goederen in Mahlis waarmee Ultz von Mals beleend en waaruit hij 3 mark tienden ontvangt en de goederen te Wadewitz waarmee Johannes von Groppendorf is beleend en waaruit hij 4 mark tienden ontvangt.

In 1377 staat Pommlitz nog niet genoemd in het tienden register van de markgraven van Meissen, wel in die van het jaar 1378. De geregistreerde naam "Pom(e)wicz" laat zien dat het hier oorspronkelijk om een "Boomgaard" (Pomerium) ging.

26 mei 1383 Albrecht von Kaldenborn geeft de Kloosterjonkvrouwen von Moselwicz en von Kadiz uit het Klooster Marienthal te Sornzig de tienden uit de dorpen Remsa en Grauzewitz.

1412 de Broers Johann, Friederich en Albrecht von Kaltenborn verkopen de raad van Oschatz 180 Hongaarse guldens uit tienden van het dorp Wadewitz voor het Frohnleichnamsaltar in de hoofdkerk van Oschatz met de verplichting om hier 4 missen te lezen.

1416 De zonen van Albrecht von Kaltenborn; Ulrich, Hans en Friedrich bevestigen de door hun vader gegeven tienden aan de hoofdkerk van Oschatz uit hun erflen te Wadewitz.

1421 Uit Pommlitz wordt 9 modius Koren en 9 modius Haver aan de Bisschop van Meissen overgemaakt door Hanns Eylaw. "Nobilis ibidem dictus hanns eylaw habet 10 mansos, de quibus dat". (Nicolaus) Johannes (von) Ilow, was Domheer van Meissen en kwam uit het Wittenberger Land. Hij was tot zijn dood in 1443 beleend met het (Johannes) von Kaltenborn Prebende.

In 1421 koopt Nickel von Heynitz het dorp Wadewitz vrij van de tienden aan Oschatz van de Markgraaf van Meissen.

29 september 1424 Ulrich von Kaltenborn (Kaldenborn) en zijn vrouw Dorothea verkopen hun goederen in het klooster in Krumbach (Krumpach) [Wüstung bij Oschatz]; de rente, hout en het weide gewas aan de abdis Anne Karas, de provoost Jakob (Jacoff) van het klooster van het Sornzig voor 9 Rijnlandse guldens goud. Getuigen: Hans von Canitz (Canicz), gezeten op Schlatitz (Slawschicz); Ramfo Sylicz [Seilitz?] zu Saalhausen (Salhusen) [zw. Oschatz]; Friedemann (Fredman) von der Warthe, gezeten op Wiederoda (Wederode); Ylowe, gezeten op Pommlitz (Pamelwicz) [w. Mügeln].

1447 Nicolaus von Heybitz (Heynitz) verkoopt zijn aandeel uit Bernbruch.

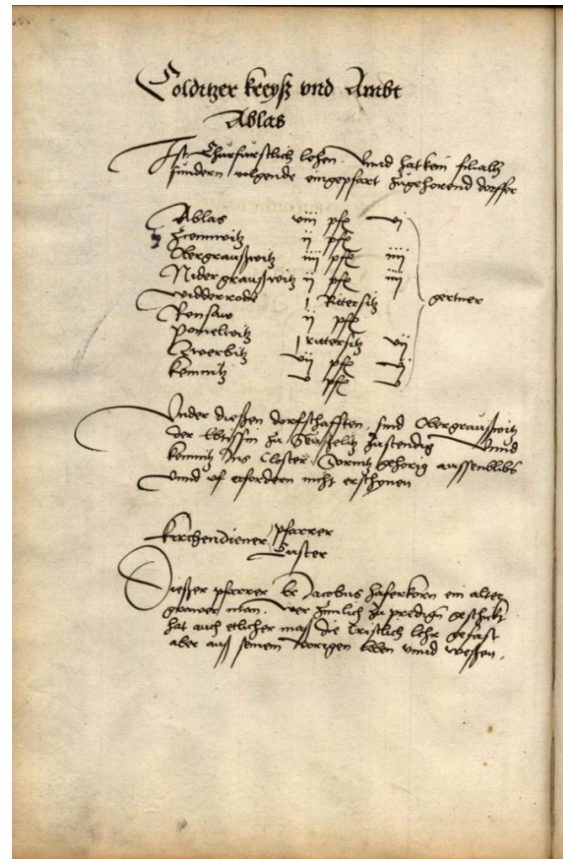
27 maart 1454 De Markgraaf von Meissen verpand het ambt van de stad en het slot Grafenhainischen aan de gebroeders Albrecht, Balthasar en Siegmund von Heynitz, zonen van de overleden Nickel von Heynitz voor 1100 gulden tot 2 februari 1457.

1460-1478 Christoph von Heynitz op Wiederoda en Mahlis.

1489 Siegmund von Heynitz op Mahlis, Wiederoda, Kefferbruch en Grumbach.

1501 Sigismund von Heynitz auf Mahlis verkoopt het Voorwerk Pommlitz aan Hans von der Heydt (von Groba, Misslareuth en Ellefeld) om de gerechtskosten te betalen die verband houden met de doodslag van een boer. Om dezelfde reden werd Mahlis in 1533 verkocht door de doodslag van een andere boer in 1526. In 1525 werd hij commandant van kasteel Grimma.

In het jaar 1515 wordt Hanns von Eyt (von der Heyde) vermeld als amtsassige op het Gut Pommlitz onder de 4e plaats van het Schriftsassige Gut Mahlis van Siegmund von Heinitz. Zijn broer "Thomas von der Hayd" (von der Heyde) was vanaf 1527 secretaris van de keurvorst van Saksen. In 1519 voor het eerst de vermelding als "Riddergoed" Pommlitz in plaats van "Voorwerk".

Tijdens het bezoek van Marten Luther aan het Grimma-kantoor in 1529 wordt Pommlitz beschreven als een Riddergoed met zeven tuinders. Dit Riddergoed is sinds 1525 als leengoed eigendom van de familie von Taupadel. De leenman van dit Riddergoed, de Ridder George von Taupadel, was in 1503 al kapitein van Stolpen.

In 1529 kocht Georg von Taupadel op Pommlitz en Börtewitz met toestemming van de Keurvorst Johann van Saksen het pfarrgut van Börtewitz met een vervallen woning voor 600 florijn.

Op 17 juni 1531 boden de Ambtslieden in Mutzschen hun excuses aan bij Keurvorst Johann van Saksen omdat zij misbruik hadden gemaakt van het recht op publicatie van het smaadschrift tegen Luther door Valentin Ickelsamer in 1525. Het betrof hierbij de volgende ambtslieden; Hans Kanitz, George von Heynitz, Hans Stentz en George Taupadel auf Pommlitz. Hij was een broer van Albrecht von Taupadel op Röhrsdorf en Hanss von Taupadel, geboren in 1490 op Fichtenberg.

In 1547 moest hij als eigenaar van het Voorwerk het volgende aan het Ambt Grimma betalen; Amt Grimma 3 gram erfzins Walpurgis. Opmerkingen: geeft de eigenaar van het Vorwerk Amt Grimma 6 gram erfzins van Michaelis. Opmerkingen: geeft de eigenaar van het Vorwerk Amt Grimma 9 schepels graan aan erfzins Martini. Opmerkingen: geeft de eigenaar van het Vorwerk Amt Grimma 36 schepels van haver erfzins Martini. Opmerkingen: geeft de eigenaar van het Voorwerk Thaupadel zu Pommlitz 2 β gr rente van Thaupadel zu Pommlitz 1,5 schepels graan rente van Thaupadel tot Pommlitz 1,5 schepels haver rente van Thaupadel tot Pommlitz 3,5 β eieren rente van Thaupadel tot Pommlitz 13 kippen rente. Er zijn 7 besessene (horige) van Pommelwietz, allemaal Dreschgärtner, welke allemaal leen- en rentedragend zijn aan die van Thaupadel zu Pommlitz. Hun boerderijen hebben behalve hun tuinen geen andere

(grond)rechten in het Leengoed. De bewoners moeten alle zaken die bij de hogere rechtbanken aanhangig zijn, melden aan de rechter in Wadewitz, die de klacht zo snel mogelijk bij het Amt (Grimma) moet melden. - Zo moeten ze dus ook de Türkensteuer en andere investeringen dragen die de edelen tijdens hun ambtsperiode opleggen. Over het Erbgericht is de gebruiker: van Thaupadel tot Pommlitzin over het dorp en het voorwerk, de Erbherr van Thaupadel wijst een rechter toe aan de Dingstoel von Pommlitz, maar het Amt Grimma behoudt zich het recht om deze rechter te mogen ontslaan en zelf een man te benoemen als de gekozen rechter niet voldoende toezicht houdt op de eisen van de Hogere Rechtbank. In het Ambt dienen zij niet, maar ze moeten een reisigen Knecht (gewapende ruiter) aanhouden, betalen en beschikbaar stellen tijdens veldtochten. De bewoners van het Riddergoed moeten in Ablass ter parochie gaan.

Op 24 april 1547 vond de Slag bij Mühlberg plaats tussen de katholieke keizer Karel V en de protestantse Schmalkaldische Bond. Vooral het gebied tussen Mühlberg en Fichtenberg was een strijdtoneel, waarbij ook de Ridders van Taupadel betrokken waren vanwege hun bezittingen in Fichtenberg. Uit deze tijd stammen ook twee legendes over de familie "von Taupadel" en hun bezittingen. Hoewel de legendes hierbij de plaats Fichtenberg noemen kan de legende van de Schaapskooi toegeschreven worden aan Pommlitz, welke op dat moment nog als Schaapskooi van de familie "von Taupadel" in gebruik was.

In de eerste staat dat er ten tijde van de Slag bij Fichtenberg een tafel van onbekend hout in het kasteel van de familie von Taupadel stond en dat deze al 400 jaar in het bezit van de familie von Taupadel was. Als iemand erin sneed, herstelde deze plek meteen, maar degene die erin sneed, zou datzelfde jaar sterven. Eens liet een waaghals zich vastbinden en de hele nacht opsluiten in de kamer van het kasteel. Hij werd echter zo gemarteld en gekweld dat hij er de volgende ochtend niet meer uitzag als een mens. Hij lag ook op de grond met de tafel bovenop zich. Het verhaal ging dat Sint Bartholomeus ooit op deze tafel gemarteld werd.

Het tweede verhaal vertelt over de geest in de vorm van een oude man met een wit uiterlijk die verscheen in de schaapskooi op het landgoed van "von Taupadel" in Fichtenberg en voorspelde wie aan de kant van het kwaad stond.

Op 29 september 1586 werden de vroondienst voor de teelt van gewassen op het voorwerk Pommlitz door keurvorst Augustus van Saksen afgeschaft. In hetzelfde jaar vinden we een kaartuitsnede van Saksen; "Ein forwergk und schefereij dabey und 7 dreschgertner hayt Pomeliz ist von Gergen von Taupadel".

1589-1603 Niederwaidwerk und Jagdschied für Hans Christoffel von Zscheschau zum Buche sowie weitere eingezogene Jagden und anderen von Adel bewilligte Jagddeputate im Amt Leisnig, namentlich: von Auerswald zu Kertzschwitz, von Schellenberg zu Podelwitz, von Altmaßhofen zu Zschirla, des Rates zu Leisnig, von Grünroth zu Kirwitz, Hendell zu Obersteina, von Taupadel zu Pommlitz, von Kotteritzsch zu Kryptewitz, Münch zu Grauschwitz, von Grünroda zu Wiederoda, von Canitz zu Schladitz, von Canitz zu Gröppendorf, von Zeschau zu Buch, von Arraß zu Korpitzsch, von Bresen zu Motterwitz, von Heinitz zu Böhlen, von Arraß zu Poltitz, von Arraß zu Marschwitz, Runge zu Rittmitz, Marschalch zu Theeschütz, Marschalch zu Kohren, von Hausperg zu Leuben, Bock zu Saalhausen, von Hausperg zu Schweta, von Gunterode zu Ziegra, von Leimbach zu Kühren, Kitzscher zu Stockhausen, Kitzscher zu Hartha, Lauterbach zu Gebersbach, von Köseritz zu Hermsdorf, von Hausperg zu Döbeln, Leuterbach zu Neschkowitz, die Schule Meißen, von Saalhausen zu Schumschütz, von Saalhausen zu Schweta, von Haugwitz ebenda und zu Leipnitz

In het jaar 1590 wordt het landgoed beschreven als het oude torenhuis (vermoedelijk een Speicher), waaraan het nieuwe gebouw staat met daarachter de tuin en het bos. Het beschikt over het erbgericht en het lage jachtrecht waarvoor echter 50 fl. jachtgeld naar het Slot Wernsdorf aan de Keurvorst van Saksen betaald moet worden.

Als "Mannlehngut" (Een Riddergoed welke alleen op een zoon vererft kan worden) aan Christoph Heinrich von Taupadel toegekend door de Keurvorst van Saksen.

Al in 1620 stond George Christoph von Taupadel het leengoed van Pommlitz en Bortewitz af aan Caspar von Gunderode, net zoals hij in 1634 het leengoed van Gröppendorf aan Christoph von Canitz afstond. Hij verkocht Bortewitz voor 8.300 gulden. Hij werd geboren in 1595 als zoon van (Christoph) Heinrich von Taupadel en Suzanna. Hij was getrouwd met Maria von Erlach. Overleden in Bazel in het jaar 1647. Zweedse generaal en heer van Gröppendorf en Pommlitz.

Van 1620 tot 1640 is Caspar von Gunderode en vervolgens zijn dochter Fraulien Agneten Elisabeth von Gunterods voor haar zoon Hans Ernst von Seydewitz leendrager van het Riddergoed. Ze huwde op 3 februari 1625 met Hans Georg von Seydewitz, van 1617 tot aan zijn dood in 1639 Leendrager van het Riddergoed Martinskirch als zoon van Hans Wolf von Seydewitz en Amalia von Heinitz.

Hans Ernst von Seydewitz, geboren 1632 te Martinskirch. Van 1670 tot zijn overlijden in 1712 is hij de nieuwe Slotheer van Pommlitz, welke omstreeks 1640 in opdracht van zijn moeder werd gebouwd. Een 19e -eeuwse tekening van het Slot laat namelijk aan de linkervleugel het familiewapen "von Gunderode" en op de rechtervleugel het familiewapen "von Seydewitz" zien.

In 1670 kocht hij voor 10500 gulden het Riddergoed Börtewitz welke hij in 1672 weer verkocht. Hij was gehuwd met Catharine Sidonie von Schönberg en omstreeks 1680 met Magdalena Eleonore von Metsch. In 1699 werd de keurvorstelijke Saksische kapitein Hans Ernst von Seydewitz, uit Pommlitz, beschuldigd van hekserij en tovenarij, wat leidde tot het faillissement van de familie von Seydewitz. Hij werd voor rechtbank gedaagd omdat ernaar verluidt een "Spectri, genaamd de Kobold" in zijn huis verbleef.

Johann Christoph Michael von Schindler, geboren rond 1668 en overleden in 1740. In 1731 Königlich Polnischer Kursächsischer Geheimer Kriegsrat, Generalmajor und oberster Landkriegs-Kommissar. Zijn vrouw was Friederike Louise, geboren von Hundt en Altengrottkau. Hij beheerde het landhuis Neuhoff, Rüdigsdorf bij Frohburg en Zschoppelshain bij Rochlitz en kocht in 1712 het amtsässigen (ambachtsheerlijkheid) Riddergoed Pommlitz.

Friedrich Gottfried von Schindler, was van 1743 tot zijn overlijden in 1759 de enige eigenaar van het "altsschriftsässigen" (vrije heerlijkheid of baronie) Riddergoed Rudigsdorf im Borna en Riddergoed Pommlitz unter Mügeln. Majoor in het Kür-Saksische Leger.

In 1742 blijken er verbouwingen op Pommlitz plaats te vinden als de bedrijfsgebouwen erbij gebouwd worden. Op de kaart vertoont Pommlitz zich nog als U-vorm, korte tijd later heeft het de vierkante vorm. Dit wordt nog eens benadrukt door het riddergoed archief, welke in het jaar 1743 begint.

Friedrich Gotthelf von Schindler aus Pommlitz, geboren 1753 in Pommlitz en overleden in de nacht van 28/29 October 1823 in Wurzen, 70 jaar oud. Op 30 september 1774 genoemd als Student uit Pommlitz. Erb-, Lehn-, und Gerichtsherr auf Zschoppelshain en Pommlitz. In 1784 genoemd als "Oberhofgerichtsassessor" te Leipzig en op 23 april 1790 "Stift/Regierungsrath" te Wurzen. Hij verkoopt in 1794 het Slot Pommlitz.

In 1795 werd "Fräulein von Holläuffer" eigenaresse van het Slot Pommlitz en huwt met Majoor Adam von Wedell, welke in 1819 als Directeur van de Porseleinfabriek in Meissen genoemd staat. Op dat moment wordt Pommlitz beschreven als; "eine Gutssiedlung mit einem regellosen Häusleranbau westlich des Gutes. Die Fluren sind Gutsblöcke und weisen darauf

hin, daß das Rittergut die dominierende Rolle innehatte. Der Kartenausschnitt aus dem Jahre 1839/40 zeigt das noch einigermaßen deutlich, weist dazu noch eine Ziegelei aus".

Aan het begin van de 19e eeuw was er sprake van 3 hoeven. De hoeve is een vlaktemaat, die in Saksen meestal zo'n 15 tot 16 hectare groot was. Met iets minder dan 50 hectare zou Pommlitz daarmee het kleinste Landgoed in Saksen zijn geweest. Kort na het huwelijk van majoor Adam von Wedel met juffrouw von Hollauer kreeg het herenhuis of slot Pommlitz zijn huidige vorm, zoals blijkt uit de bouwtekening uit 1893.

In de vroeg architecturale stijl van classicisme naar Palladio tot slot gebouwd of verbouwd. Of zoals dit Riddergoed in een boek uit het jaar 1850 beschreven staat; "das Gut hat ein Herrschaftliches Schloss im Grossartigen Styl erbaut".

Om in dit Herenhuis in een klein dorp in Saksen een interpretatie te zien van de Palladiaanse Stijl uit Italië is niet zo vreemd als het lijkt. Na zijn Italiaanse reis werd Johann Wolfgang von Goethe, samen met de hoofdboswachter Otto Joachim Moritz von Wedel (broer van Adam von Wedel) in 1796 benoemd tot de Bouwcommissie van Saksen door de hertog van Saksen-Weimar.

Van 1822 tot 1835 was Pommlitz het bezit van Karl Christian Gottlieb Kopp.

Johanna Sophia Lochmann (1776-1857) haar zoon "Carl August Lochmann" kocht met de hulp van zijn moeder in 1835 het Riddergoed in Pommlitz met een huis, schuur en tuinmanswoning. Het ging opnieuw verloren tijdens een faillissement in 1840.

In het Statistisch Handboek van de Landbouw van het Koninkrijk Saksen uit 1878 wordt als enige landeigenaar voor Pommlitz de weduwe van Auguste Müller genoemd, die het Riddergoed exploiteert met een veldoppervlak van 183,2 hectare en een aangrenzende distilleerderij. Deze sprong naar bijna een verviervoudiging van het oppervlakte welke beschreven stond in 1819 lijkt onbegrijpelijk. In het bevolkingsregister uit 1931 wordt naast de grondeigenaar nog 2 andere ondernemers en een zakelijke pachter vermeld die kennelijk grond hadden verworven, want in 1900 was er slechts sprake van een landgoedomvang van 105 hectare. Naast bijzondere gewassen als vlas en wede werd er vooral graan verbouwd, wat uiteindelijk de basis vormde voor de stokerij. Ook de veehouderij was belangrijk. Aan het begin van de 19e eeuw was er sprake van een kudde schapen met 300 dieren. In 1925 was er geen sprake meer van schapen. Er zijn 95 runderen, waarvan 60 melkkoeien, en 24 paarden, evenals varkens gespecificeerd. De paarden werden niet alleen als trekdier gebruikt, maar er werden ook bijzondere hengsten gehouden. Dat blijkt ook uit het bevolkingsregister uit 1931, waarin beroepen staan vermeld als: Opper-Zwitsers, varkensmeester, koetsier etc.

Van 1920 tot 1945 was Christian Herbert Müller, bezitter van het Riddergoed. Geboren 5 juni 1869 in Pommlitz en overleden 20 januari 1948 in Dresden. In 1909 Rittmeister van het Uhlanen Regiment nr 3 en in 1910 Kommandant (Majoor) van het Hoofdkwartier van de 3e Armee. Na verschillende generaties Müller op Pommlitz werd het Riddergoed door Christian verpacht aan de Familie Stolze.

In 1945 werd de familie Müller onteigend van hun bezittingen door (vermeende) collaboratie en functies binnen het Nationaalsocialisme. Het Riddergoed overgedragen aan de landhervormingen werd vanaf dat moment in dienst genomen als Gemeentehuis en later werd het in gebruik genomen als wooncomplex voor verschillende families. Helaas verloor het Riddergoed in deze tijd zijn uiterlijke aanzien doordat het ingangsportaal en torentje afgebroken werd en de Fassades werden teruggebracht tot kale muren.

In 2005/2006 werd door de nakomeling Christian Müller, lid van de Bundeswehr bij het "Sächsischen Landesamt" een aanvraag ingediend voor de "Regelung offener Vermögensfragen", met de intentie om het eigendom van zijn familie terug te krijgen of een compensatie van de schade veroorzaakt door de Sovjet-Unie. Hierbij werd door de familie ontkent dat deze zich schuldig hadden gemaakt aan de vermeende collaboratie. Deze aanvraag werd echter afgewezen.

Op dat moment was het "Herrenhaus" van het Riddergoed Pommlitz reeds verkocht aan de heer Hartwig Kraft von Wedel en waren de bedrijfsgebouwen en gronden weer in andere handen overgegaan.

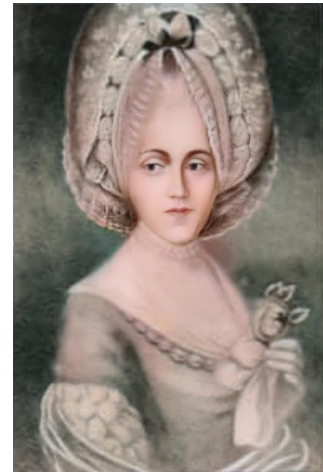

Door aankoop van Hartwig Kraft von Wedel in 2008 van het Slot Wiederoda, werd het Riddergoed Pommlitz in hetzelfde jaar verkocht aan Jan en Sania Sieroversche.

JOHANNE VON HOLLEUFFER

Johanne Friederike von Holleuffer, geboren op 11 augustus 1757 in het Slot Nitschka (Obernitzschka) als dochter van Karl Friedrich von Holleuffer, Adels inspecteur van de prinselijke en staatsschool van St. Augustin in Grimma en Charlotte Johanna von Holleuffer, geboren von Krosigk. Overleden op 21 november 1813 in Meissen.

In 1796 trouwde zij met majoor Adam Ludwig Christian von Wedel. Hij was reeds commissaris van de porseleinfabriek als hij op 6 maart 1793 het hoogste toezicht algemene toezicht op het personeel en het politiesysteem kreeg. Hij werd geboren in 1748 in Mahlis bij Hubertusburg en stierf in 1821 in Meissen. Kapitein van de infanterie, eerste luitenant bij de Leibgrenadiergarde sinds 1778. Von Wedel nam vanaf 1814 samen met Kühn deel aan het plaatselijke bestuur van de porseleinfabriek en ging op 27 juni 1816 met pensioen. Hij ontving als jaarlijks pensioen van 500 daalders.

Als verlovingsgeschenk werd juffrouw von Holleuffer in 1795 eigenaar van het Slot Pommlitz en kort na haar huwelijk met majoor Adam von Wedel kreeg het Herenhuis of Slot Pommlitz haar huidige vorm. In de bouwstijl van de vroeg klassieke stijl van Palladio door een architect van de Kunstacademie van Dresden. Kort nadat het nieuwe Slot voltooid was, kreeg ze toestemming om met haar paardenkoets de postweg te gebruiken die vlak langs het Riddergoed liep. Dit echter onder de voorwaarde dat zij op eigen kosten de lange greppel naast de weg zou onderhouden.

In een brief uit 1811 aan de Ambtman van Muntzschen uitte ze haar zorgen over de voogdijrechten van het Kammergut Mahlis over de velden van het Riddergoed Pommlitz en vroeg ze om de vrijstelling van twee weilanden, welke tot 13 juni door het Kammergut Mahlis waren gebruikt. Ze verklaarde dat zij op geen enkele wijze op de hoogte was van de redenen waarom het Kammergut Mahlis hierover de voogdij mocht uitoefenen, vooral omdat het Riddergoed op geen enkele wijze met Mahlis verbonden was. De rechtszaak bereikte opnieuw Dresden. Maar zijne Majesteit de Koning sprak zich alleen ten gunste van de schapenhouderij van het Kammergut Mahlis uit. De rechten op het hoeden van de ongeveer 750 schapen in de kudde mogen onder geen enkele omstandigheid worden beperkt. De dieren zouden het gehele jaar door het voedsel moeten vinden in natte en gevaarlijke houtachtig gewas. Het is echter belangrijk om het vee goed de winter door te krijgen. Vooral het onderhoud van weilanden in de zomer brengt de nodige voorwaarden met zich mee. Dit geeft kracht, geneest ziekten en verzekert toegang tot melk voor de lammeren. Aangezien de weilanden van het Kammergut

zelf verder weg lagen, kon men dus alleen maar terugvallen op het weilanden die nabij Mahlis gelegen waren. Ergo: het verzoek van het Riddergoed werd afgewezen.

In 1812 kreeg de "Herrin" (Vrouwe) te maken met een argument met haar onderdanen. Het struikelblok was de "Hohlweg" van Pommlitz naar Querbitzsch, dat in de winter vaak bedekt was met sneeuw. Volgens de dorpsbewoners zou hun "Genädige Frau" op grond van haar eigendom de plicht hebben om ervoor te zorgen dat de verbinding bereikbaar bleef. Zij deed de zaak af als te triviaal: 'Het ravijn is niet langer dan 20 "laufende Ruthen" en de grootste breedte is niet meer dan 4,5 diep, maar door de ligging van de zijanten is het zo bedekt dat het nooit helemaal vol kan worden geblazen. Ze zei ook: "Het gebeurt niet elk jaar dat het vol ligt met sneeuw, want sommige winters ligt er helemaal geen sneeuw". Maar als er wel sneeuw valt, werd deze na 2 dagen al door 4 of 5 man sneeuwvrij gemaakt zodat er weer gebruik van de weg gemaakt kon worden. Sinds 1743 heeft het Riddergoed steeds vijf arbeiders ter beschikking hiervan gesteld, weten de boeren, dit feit wordt echter betwist door Vrouwe von Wedel. Tot 1817 konden de boeren geen overeenstemming bereiken met het Riddergoed.

EIGENAREN VAN HET RIDDERGOED POMMLITZ:

Archeogenetica en Genografie

Genografie is de jonge tak van wetenschap die onderzoek doet naar de afstammings-geschiedenis van de mens. Genografie maakt gebruik van het DNA van mensen, anders dan taalrelaties en mysterieuze ontdekkingen zoals in andere wetenschappelijke takken. Door gebruik te maken van kleine verschillen tussen het DNA van verschillende individuen, is het in principe mogelijk een volledige stamboom op te stellen van de mensheid.

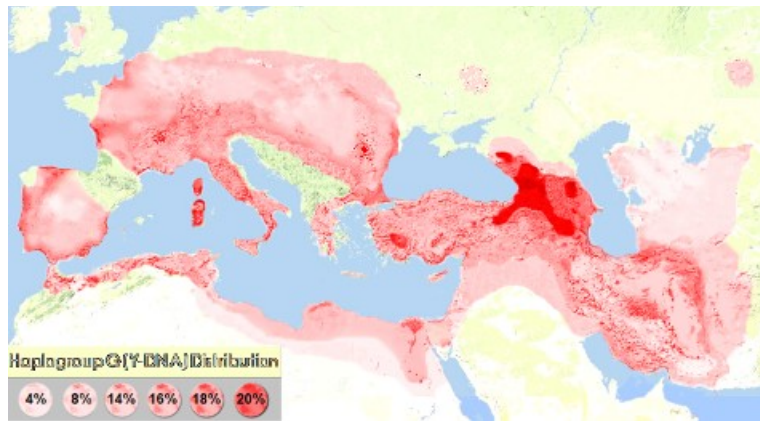
In de praktijk wordt er gebruikgemaakt van twee soorten DNA, die het mogelijk maken een globale genealogie van de mensheid op te stellen op een tijdschaal van tienduizenden jaren: Voor de mannelijke lijn is dat het Y-chromosoom, dat de vader doorgeeft aan zijn zonen maar niet aan zijn dochters (en uiteindelijk dus terug te leiden valt tot de 'Y-chromosomale Adam').

Uit een Y-DNA test blijkt Jan Sieroversche, geboren op 3 februari 1968 te behoren tot de in Europa vrij zeldzame Y-DNA Haplogroep G-L14. De G-L14 werd gevormd toen deze zich rond 4450 v.Chr. in Turkije aftakte van de oudere G-M406 groep en de rest van de mensheid. Deze datum is een schatting, uitsluitend gebaseerd op genetische informatie. Met een waarschijnlijkheid van 95% werd de voorouder geboren tussen de jaren 5591 en 3498 v.Chr.

In de menselijke genetika is Haplogroep G-M406 een (vaderlijke) Y-chromosoom-haplogroep. G-M406 is een tak van Haplogroep G Y-DNA (M201). De oorsprong van deze groep lag 13.000 jaar voor Christus in Anatolië. Momenteel lijkt Haplogroep G-M406 het meest voor te komen in Turkije en Griekenland. Secundaire concentraties van G-M406 worden aangetroffen in het noordelijke en oostelijke Middellandse Zeegebied, en het wordt in zeer kleine aantallen aangetroffen in meer landinwaarts gelegen gebieden van Europa, het Midden-Oosten en het zuidelijke Kaukasusgebergte. Mutaties in M406 (G2a2b1) worden gedefinieerd door de twee groepen L14/S130 (G2a2b1a1a), gevormd tussen 5880 en 2880 jaar voor Christus, en L645 (G2a2b1a1b2a), gevormd tussen 4480 en 3280 voor Christus.

Archeogenetica is de studie van oud DNA met behulp van verschillende moleculair genetische methoden en DNA-bronnen. Deze vorm van genetische analyse kan worden toegepast op menselijke, dierlijke en plantaardige exemplaren. Oud DNA kan worden geëxtraheerd uit verschillende gefossiliseerde exemplaren, waaronder botten, eierschalen en kunstmatig geconserveerde weefsels in menselijke en dierlijke exemplaren. Archeogenetica biedt ons genetisch bewijs van migraties van bevolkingsgroepen in de oudheid, domesticatiegebeurtenissen en de evolutie van planten en dieren. Het oude DNA dat wordt vergeleken met het DNA van relatief moderne genetische populaties stelt onderzoekers in staat vergelijkende onderzoeken uit te voeren. Op deze manier zijn we in staat om voorouderlijke relaties tot stand te brengen tussen moderne individuen en oud DNA.

Door het Y-DNA van Jan Sieroversche te matchen met het Y-DNA dat bekend is uit de Archeologische Databases, worden voorouders herkenbaar en kan het familieverhaal van mannelijke afstamming en migratie in beeld worden gebracht waar genealogische bronnen geen antwoorden meer kunnen leveren.

CBT005	3623	BC	ydna	G2a2b1	mtdna	K1a
CBT014	3386	BC	ydna	G2a2b1	mtdna	H5
CBT013	3526	BC	ydna	G2a2b1	mtdna	Hv1
CBT015	3526	BC	ydna	G2a2b1	mtdna	U3a2

Figure 4-7. Çamlıbel Tarlası III. Large terracotta figurine of a horned animal, probably a bovid.

Stad Arslantepe. De Hettitische koninklijke graven. 1 van deze graven, kan worden geïdentificeerd door een zegelring met de naam van de zegeleigenaar Cervus2-ti (Kuruntiya, zoon van koning Muwatalli II 1295-1273 v.Chr.), Rex van Isuwa. Op dezelfde plek, in een oudere laag uit het 4e millennium met waarschijnlijk leden van een priesterkaste uit het regionale machtscentrum van Uruk. Het gaat hierbij om twee broers en een van hun nakomelingen. ART024 3352 BC ydna G2a2b1 mtdna X21-a
 ART014 3326 BC ydna G2a2b1 mtdna X21-a
 ART027 3103 BC ydna G2a2b1 mtdna T1

c. Arslantepe signet ring
 (Meriggi 1963 Tav. XLVI)

Koninklijke Graanschuur Kalehoyuk circa 1230-1180 voor Christus. In één van de silo's werd een zegel ontdekt met de inscriptie "Cervus3-ti-wa", vertaald "(Ka)Run-ti-wa". Waarschijnlijk het zegel van prins "SAUGA - RU (WA) TI" (Sauskaruntiya), een zeer belangrijke man en lid van de koninklijke familie die door de grote Hettitische koning Tuthalya IV (regeerperiode 1250-1220 v.Chr.) werd aangesteld als gouverneur van "Titarme". Daarom kan worden aangenomen dat hij ook opzichter was van dit landgoed, die werd gedood door een speer in zijn hoofd tijdens een aanval door de Zeevolken. Naast hem elf geïdentificeerde slachtoffers (waaronder kinderen) in een afgebrand gebouw, waarvan gedacht wordt dat dit een Koninklijk Paleis was. DNA Y-DNA G2a2b1, Mtdna H6a1b2c.

SFI-15 Saifi-477 176 BCE-3CE Beiroet, Libanon Fenicische/Romeinse wijnhandelaren. Begrafenis op het terrein van hun huis samen met amfora, enkelbanden (gebruikt door Fenicische zeelieden als betaalmiddel), parelkettingen. Op zijn zegel het symbool van een lituus, steenbok en een vogel die een cobra (ooievaar) doodt. Y-DNA G2a2b1a mtdna I1c1. Zijn zoon; SFI-11 Saifi-477 Beiroet, Libanon 119 BCE-27 CE. Volgens de inscriptie genaamd "Loukios". DNA G2a2b1a mtdna N1b1.

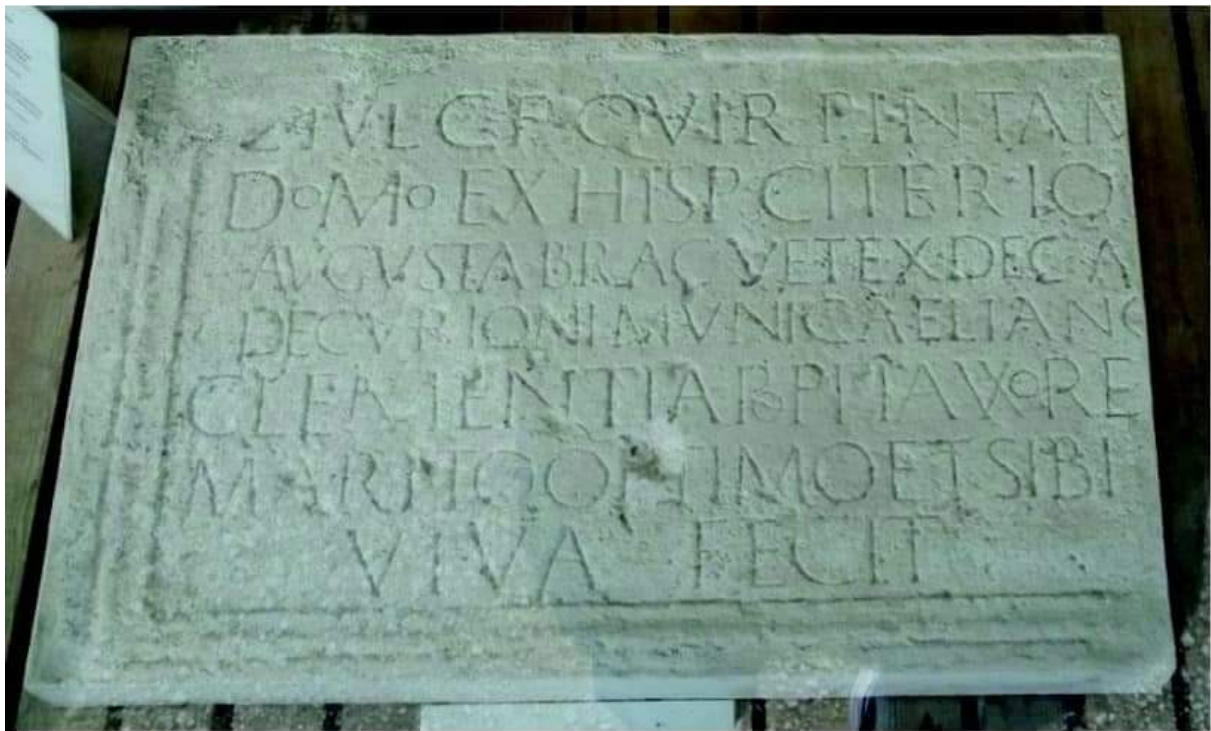
R131 Tiberius Dama (Tiberius Caseris Dama), opzichter op het Sallustiaanse landgoed. Geboren 20 n.Chr. en 37 n.Chr. Begraven 100 na Christus in de Necropolis Salaria in Rome. Volgens zijn grafschrift was hij een vrijgelaten slaaf van de Julio/Claudiaanse dynastie. Waarschijnlijk identiek of een zoon van Dama Caesaris Dionysian(us), ook genoemd als opzichter van de Sallustiaanse- en de Nieuwe Tuinen. Y-DNA G-L14 (G2a2b1a1a1) mtdna T1a12. (De eerste Efeze hogepriester (89/90 n.Chr.) van Sebastoi; "Tiberius Julius Dama Claudianus", is onmogelijk te traceren omdat zijn naam in geen enkele andere bestaande bron voorkomt. Zijn naam onthult dat hij een Romeins staatsburger was. Volgens de Satires van Persius uit 60 n.Chr., een slaaf genaamd Dama (die misschien afkomstig was uit Jerash in Libanon, aangezien daar een Marcus-zoon van Dama woonde die bevrijd was van zijn meester en zichzelf noemde als Marcus Dama).

R47 Imperial Rome Centocelle (gedateerd 232 AD +/- 15 jaar). Hij werd begraven vlakbij de keizerlijke villa in Centocelle, een buitenwijk van Rome, in de necropolis waarvan hij werd begraven, genaamd Ad Duas Lauros. het gebied werd gebruikt als begraafplaats van de Equites singulares. Dit blijkt uit talrijke inscripties waarin de Equites ad Duas Lauros worden genoemd. Er wordt aangenomen dat de necropolis opzettelijk door Constantijn werd verwoest als wraak op de Equites die in de slag bij Ponte Milvio de kant van Maxentius tegen hem kozen. In dezelfde villa woonde ook de moeder van keizer Constantijn. Hoogstwaarschijnlijk Aurelius Pompeius, Eques Singularis die Aurelius Annianus (overleden in 244/247) en Aurelius Caius tot zijn erfgenamen noemden. Ydna G-M406 (G2a2b) mtdna J1c1c.

EKF 1664 en 1704 in Kletthamer Feld (Erding, Opper-Beieren) De plaatsnaam Erding of "Ariodurum (Ardeoingas)" zou vertaald kunnen worden als het landgoed van Ardeo. Een soortgelijke naam "Ardeo" vinden we onder de Huosi. Maar Ardea in het Latijn is ook een reiger. De Reiger of de Ooievaar was de standaard van Legioen III Italica die in Raetia was gestationeerd. In de kerk van Leutstetten vinden we een grafschrift uit de 1e helft van de 3e eeuw (230 n.Chr.) van Publius Iulius Pintamus en zijn vrouw "Clementia Popita (Popeia)" 180 n.Chr. (Popeia of Popia is de Gaelische vorm van de Romeinse nomen gentile "Pompeia"). Ze kwam van het nabijgelegen wegstation "Bratananium" (Pretzen), hoogstwaarschijnlijk uit de villa Rustica (uit circa 234 n.Chr.) in Altenerding. Uit het DNA van deze jongvolwassen soldaten op het Kletthamer Feld bleek dat ze volle broers waren en begraven waren bij hun zuster EFK in 1663. De exhumaties dateren uit de tweede helft van de 4e tot de eerste helft van de 5e eeuw (364 n.Chr.). De begraven personen waren leden van een militaire eenheid die met hun families begraven was. Twee van de andere mannelijke broers droegen de R1b ydna-haplogroep (EKF 1662 en EKF 1699) en zijn verwant aan de individuen in de begrafenis Altenerding. Vondst van een Romeinse fibula (kruisboogfibula), die wordt gezien als onderdeel van Romeinse militaire kleding. DNA: G2a2b1 mtdna: T1a

BIM_37 534-548 AD Bajuwaren-krijger in Barbing-Irlmuth, ouder dan 60 jaar. Begrafenis met Spatha, riem, tas. Y-dna G2a2b2a1a1b1a1a2b1a1b mtdna T2b16

3B 580-630 n.Chr. (605 n.Chr.) Niederstotzingen. Koninklijke begrafenis. Een individu van 50-60 jaar man. Dichtbij hem; een jonge Allemania Warrior (TNS6) in Niederstotzingen 605 n.Chr. Op grond van zijn DNA kunnen we hem tot de koninklijke familie herleiden als Leutfrid en Uncelin, Dux Allemania 587-607. Yna: R1b1b2a1a Mtdna: H65a. Deze jonge krijger lijkt verwant te zijn aan een Romeinse gladiator in York uit de 3e eeuw. De oudere individuele 3B had Ydna G2a2b1 mtdna I5b1b.

Luftbild, Magnetik, Erdwiderstandsmessung und Georadar zur Prospektion der Villa rustica von Finsing, Lkr. Erding, Oberbayern

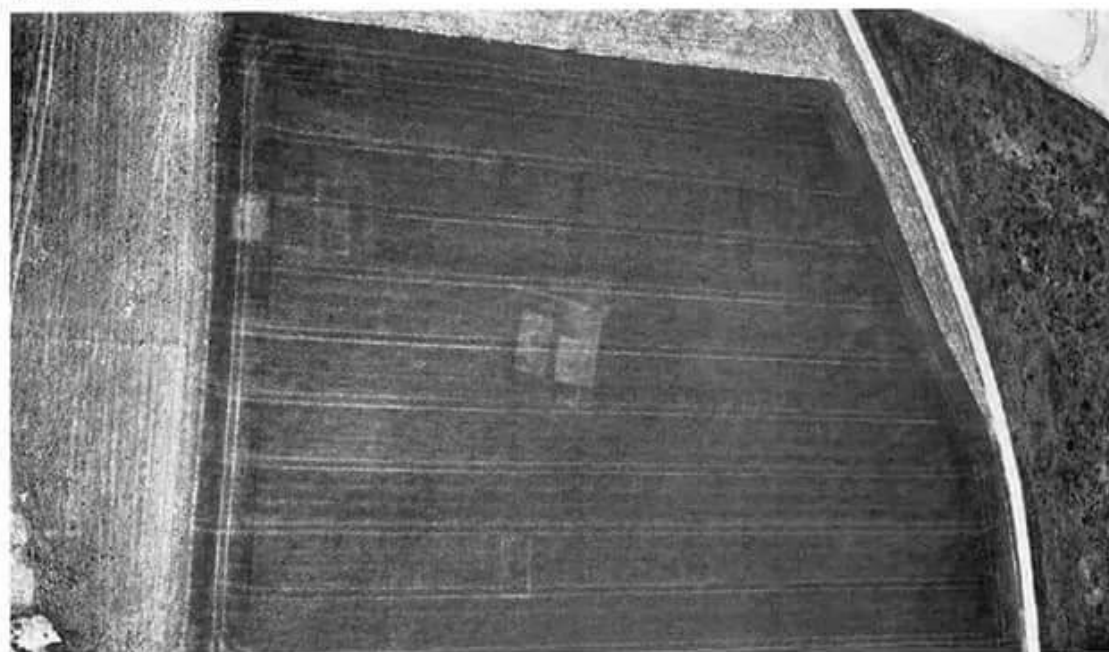
Die Entdeckung der Villa rustica von Finsing stammt aus 1992, dem Jahr der Villae rusticae in Bayern mit 20 Luftbildbefunden zu römischen Gutshöfen (Leidorf 1993). Auf einem nach Westen abfallenden Hang am Sempnabach zeigten sich die Grundrisse mehrerer Gebäude als negative Bewuchsmerkmale im heranwachsenden Getreide (Abb. 5). In der Nordwestecke des Feldes zeichnet sich ein Teil des Hauptgebäudes ab, während der Rest in der angrenzenden Wiese wohl niemals als Bewuchsmerkmal sichtbar sein wird. Ein quadratischer Raum in der südlichen Gebäudeflucht ist vermutlich mit Hypokausten unterkellert. Sehr deutlich zeichnet auch die Hypokaust-Heizung zweier Räume des Badegebäudes. Der restliche Luftbildbefund betrifft einfache Nebengebäude; eine Hofmauer konnte bisher nicht ausgemacht werden. Vermutlich verbirgt sie sich zusammen mit weiteren Nebengebäuden in den angrenzenden Wiesen.

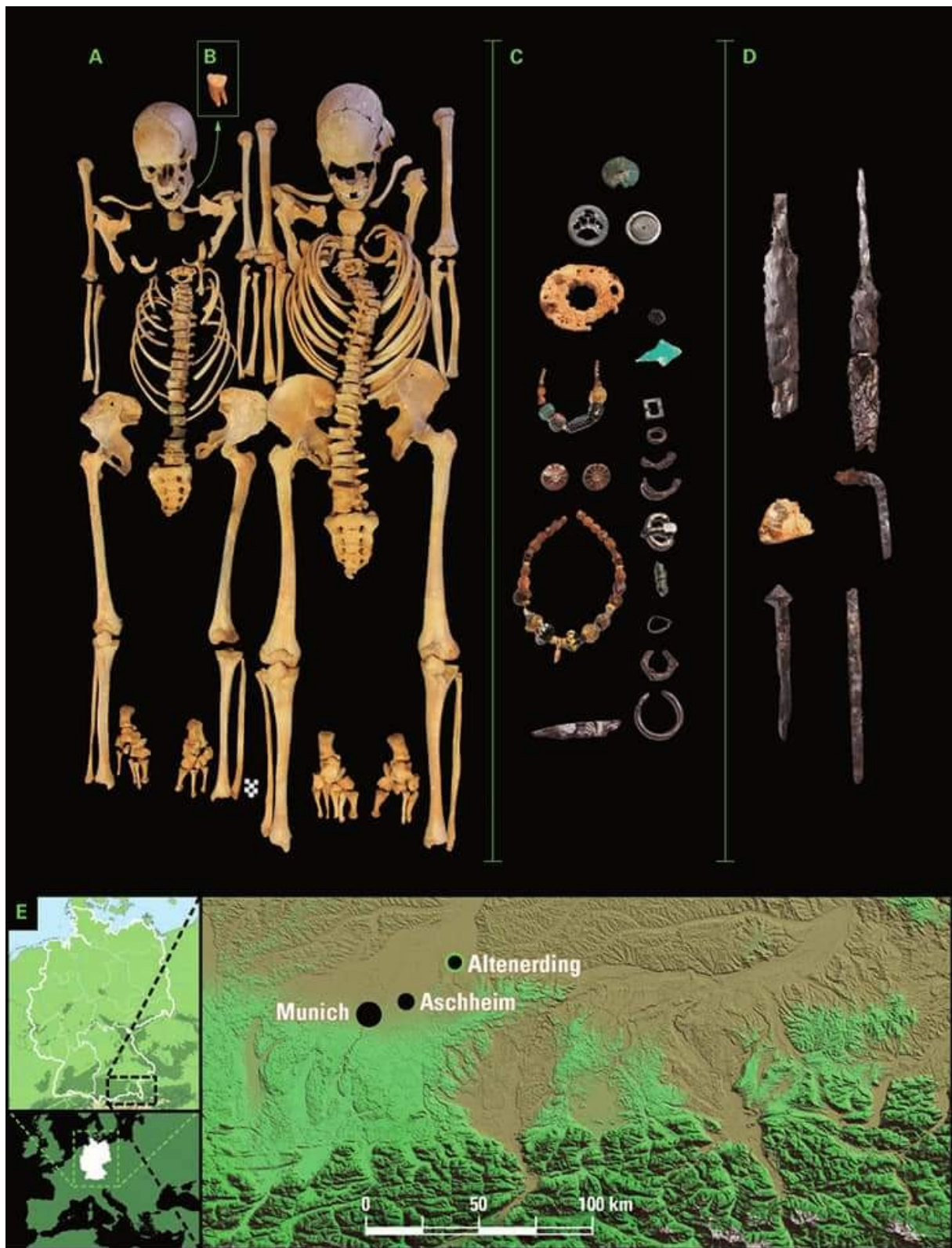
Die Klarheit der Befunde führten zur Wahl der Villa rustica von Finsing zur Durchführung eines einmaligen vergleichenden Experimentes mit Bodenmagnetik, Erdwiderstandsmessung und Georadar im gleichen Meßraster. Damit waren in Finsing fast alle zur archäologischen Prospektion geeigneten geophysikalischen Verfahren im Einsatz; es fehlte nur das elektromagne-

tische Induktionsverfahren (EMI, siehe S. 269), das möglicherweise zu einem späteren Zeitpunkt eingesetzt werden soll. Ein Test mit der EMI erscheint deshalb so vielversprechend, weil diese Methode die gleichzeitige und direkte Messung der Suszeptibilität und der elektrischen Leitfähigkeit gestattet und daher eine Kombination von Magnetik und Elektrik darstellt.

Die magnetische Prospektion in Finsing erfolgte als eine der ersten Testmessungen mit dem neuen Prospektionssystem CS2/MEP720, wobei noch eine ganze Reihe von Problemen bei der Steuerung des Magnetometerprozessors und der Datenaufnahme auf einem Subnotebook zu lösen waren (Becker 1994). Das Magnetogramm ist insofern enttäuschend, da sich keine der Grundmauern als zu erwartende negative Lineamente abbilden (Abb. 2). Dieser negative Befund läßt sich dadurch erklären, daß die stärker magnetisierte Kulturschicht bereits weitgehend abgetragen ist. Immerhin zeichnet sich die östliche Außenmauer des Hauptgebäudes als Anomalie des Wandgräbens im Magnetogramm ab. Sehr deutlich sind hingegen die positiven Anomalien der Hypokausten sowohl des Raums im Hauptgebäude als auch des Badegebäudes. Auch zwei große Gruben (Keller?) östlich des Hauptgebäudes – im Luftbild fast unsichtbar – ließen sich mit der Magnetik eindeutig prospektieren.

Abb. 5. Villa rustica bei Finsing. 1. bis 4. Jhth. n. Chr. Teile des Hauptgebäudes, Badegebäude mit Hypokausten und mehrere Nebengebäude als Bewuchsmerkmale im Getreide. BLfD Luftbildarchäologie, Aufnahmedatum 31.05.1992 (Entdeckungsfoto), Photograph K. Leidorf, Archivnr. 7736/197-2; SW 6217-5 a.

244F. Bajuwaren-krijger in Ergolding 670 n.Chr. Hij werd begraven met vijf anderen, van wie er drie broers waren van de Agilolfinger-dynastie die van Ydna R1b1b2a waren en één krijger Ydna R1b1a2a had en één andere krijger (244E) Ydna G2a had, maar niet nauw verwant was aan 244F. Waarschijnlijk zou deze persoon Gaugraf Sigibald van de Huosi kunnen zijn die een kind verwekte met "Uta", de zus van hertog Landpert van de Agilofinger-dynastie. (matched in ysearch) Ydna: G-L14 mtdna

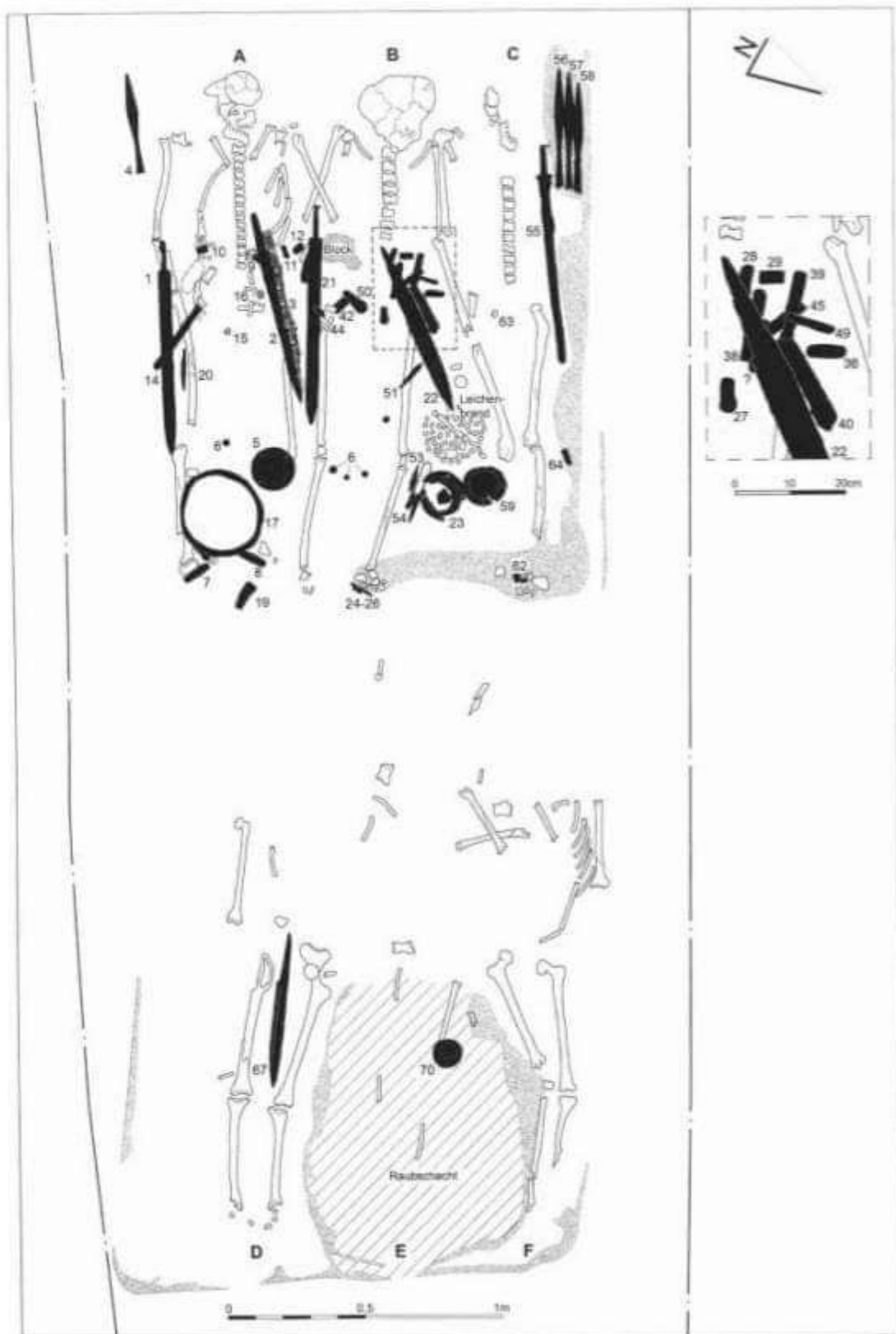

Abb. 5 Der Gesamtplan des Grabes 244 von Ergolding
(Koch 2014, Abb. 11).

Reigersberg

The 1st progenitor of the family "Reigersberg" was Adriaan Dircksz (1429-1477), who was born out of wedlock and lived in 1459 at the Estate "Reigersberg" in 's Gravenzande. This Estate was the property of his halfbrother Gerrit III van Assendelft. The progenitor of this family Gerrit I van Assendelft, was 1st mentioned in 1313 and in relation to legal proceedings one can presume that he was from a bastart lineage of the family "van Egmond". From some dna research on old remains we know that the family van Assendelft had the Y-DNA group R-U106 (R1b1a1a2a1a1). They shared this dna group with; Philippus de Wasnare 1200-1205, Otto von Bentheim 1185, Daniel van Merwede and Willem II van Holland. R1b-U106 is a patrilineal descended family that appears to descend from an ancestral R1b group located among or near the Yamnaya culture, north of the Black Sea. The group rose to significance in the area of present Germany and the surrounding areas probably a bit before 3000 BC. Although U106 is found all over Europe, and in countries that Europeans have migrated to, it is most significant in Germany and surrounding countries, Scandinavia, and Britain. In its time-frame of 3000 BC, U106 likely arose in the Corded Ware culture. Depending on which branch of U106 a member descends from, the people on that branch adapted to a variety of different cultures along the way, including various derivatives of Slavic, Latin, Celtic, Belgae, Saxon, Viking, and other cultural groups. U106 is a family, not a culture.

VK87 Viking Hesselbjergmarken Denmark 875 AD. Hesselbjerg Moesgaard Museum FHM 1379, Hesselbjerg, Randlev Sogn, Hads Herred, Århus Amt Nat. Sites and Monuments no.: 15.02.11-12. Year of excavation: 1963-1970, 1997-2001 The cemetery has a distinct location on a narrow sand and gravel hill that stretches 300-400 m in a north-south direction. The surrounding landscape is flat with fertile agricultural land (UTM 574947 / 6200145). The cemetery is located approximately 1 km southeast of the parish village Over Randlev, and 3.8 km from the coast of Kattegat. The graves were positioned on the hilltop and on the east side of the hill. The graves were excavated by Moesgaard Museum in 1963-1970 and 1997-2001 42-44. A total of 104 graves were recovered, of which 84 were inhumations and 20 were cremations. The preservation of the skeletons varied. More or less intact skeletons were recovered from 69 graves. Over 80% of those interred in the cemetery were women. There were only limited grave goods and these were mostly personal equipment such as knives, iron belt buckles, whetstones, pottery, and a few pieces of jewelry. Only a few graves contained elaborate artefacts. A single pit contained numerous glass and amber beads and an elaborately decorated bronze gilt belt buckle. Based on the grave goods, the cemetery dates from the mid-9th century CE to the 10th century CE. An associated building was excavated c. 200 m north-west of the cemetery. A well has been dated through dendrochronology to about 900 CE. An analysis of pollen from the bottom of the well shows that the nearby area consisted of fields for grazing animals. Samples used for DNA analysis: VK84 Denmark_Hesselbjerg Grav 3 VK86 Denmark_Hesselbjerg Grav 13 VK87 Denmark_Hesselbjerg Grav 41b, sk PC VK300 Denmark_Hesselbjerg Grav 22, sk IR VK339 Denmark_Hesselbjerg Grav 16, sk GO VK340 Denmark_Hesselbjerg Grav 5, sk V VK383 Denmark_Hesselbjerg Grav 11, sk DT VK384 Y-DNA: R-Z198 (R-U106) mtDNA: K1c2

VK289 (Grav H, sk1) Viking Age, Bødkerghøjen, Langeland, Denmark, 9th century AD. Bødkerghøjen Langelands Museum LMR 13372, Bødkgårds mark/Bødkerghøjen, Tryggelev Sogn, Langelands Søndre Herred, Svendborg Amt. Nat. Sites and Monuments no.: 09.03.07-40. Year of excavation: 1997 Excavated by Langelands Museum in 1997. A small VA burial

ground on a small hill containing five preserved inhumations. Three graves were oriented east-west and each had an iron knife as a grave good. Two adjacent graves in a north-south direction. One contained a small clay pot. Remains of settlement from the early Iron Age with postholes and pits. Burial D (adult male), southwest-northeast oriented. Cranium separate from postcranium, found adjacent to the lower part of torso. Mandible found upside down in "original head end". Buried in supine position. A knife was found underneath the skull. Grave H (adult male) right side hocker position in north-south direction with head north. Arms and legs bent. A small clay pot (14 cm diameter) next to the torso. Charcoal and burned animal bone found in fill. Entire cemetery dates broadly to 9th century CE based on the finding of buckles/pins (type P 42 after Ingmar Jansson 1985)³⁷. Grave D: younger than grave C. Difficult to date more precisely. Grave H did not have any stratigraphy that could be related to the other graves. It was buried with a clay jar. It has also been dated to the 9th century CE. Samples used for DNA analysis: VK289 Denmark_Bodkergarden Grav H, sk 1. Y-DNA: R-U106 MtDNA: J2b1a

VK290 (Grav O) Viking Age, Kumle høje, Langeland, Denmark 10th century AD. Kumle høje Langelands Museum LMR 12845, Kumle høje, Lindelse Sogn, Langelands Sønder Herred, Svendborg Amt. Nat. Sites and Monuments no.: 09.03.04-41. Year of excavation: 1998 Excavated by Langelands Museum in 1998. VA cemetery (date to 10th century CE) with a minimum of 11 adult individuals buried (males and females). A rare double grave with two males on top of each other, one on its back and the other facing down. Another male grave with healed cranial trauma. A female grave with a 17 cm long iron knife. One male grave with broken legs (perimortem). A female grave covered with large stone slabs. The richest grave was of a female in supine position with iron artefacts, amber, and part of a bronze belt buckle. Several other male graves showed trauma. Sample used for DNA analysis: VK290 Denmark_Kumle Høje Grav O Ladby National Museum of Denmark NM 182/34, Ladby, Kølstrup Sogn, Bjerger H Y-DNA: R-FT264183/R-FT263905 (R-U106) MtDNA: I1a1

VK389 Viking age, Telemark, Nor South, Norway, 10th century AD. C23941a-f, A3697, VK389, Telemark, Skien, Bergslund (60/77 Lagmannsgårdshøyden) Topografisk: Schreinerske arkiv: Schreiner 1927: Askeladden ID: None Coordinates: EU89-UTM zone 33 N6576540 E192556 Year of excavation: 1926 The finds were made during building work, at approximately 50 cm depth, below a layer of stone slabs. There were no traces or reports of a mound on the site. The finds consisted of skeletal remains plus a spearhead of Petersen Type I, a frostnail of Type R. 591 for a horse, and a few iron fasteners. Petersen Type I spearheads date to the first half of the 10th century CE, according to Peterson⁵⁴ Andrushchuk⁵⁵ dates some of the sword types that occur with the Peterson Type I spearhead into the second half of that century. The grave is therefore dated to within the 10th century CE. In the Schreiner database, the skeleton is described as adult and male. Sample used for DNA analysis: VK389 Norway_Telemark 3697 Y-DNA: R-Z27210 (U106). MtDNA: T2b

VK468 Viking Age Gotland Kopparsvik Sweden 975 AD. Is related to VK232 and VK431. The grave field, which has been fully excavated, is estimated to have been approximately 120 m x 60 m and divided into two areas, a northern and a southern region (Fig. S1.2). Skeletal remains and archaeological artefacts have been collected from 330 graves. Based on the approximately 1000 archaeological artefacts, it has been possible to date the grave field to 900-1050 CE. The archaeological artefacts illustrate both Gotlandic manufacturing and traces of long distance trade. Significant finds from the settlement include crescent and ship shaped jewelry decorated with the motif of a clutching beast with four paws. There was also a sword-

amulet and a Thor's hammer. No archaeological trace of settlements has been found in the vicinity of Kopparsvik, and the environment does not allow for farming. Kopparsvik has, therefore, been interpreted as a place of commerce. In connection with a research project concerning health in the skeletal material, isotopic investigations were performed on 15 individuals from Kopparsvik, at the Archaeological Research Laboratory, Stockholm University. The measuring of carbon and nitrogen isotopes allowed us an insight of how the diet of the Kopparsvik population may have looked. Were they fishermen who lived mainly on a marine diet, such as fish and seal, or were they farmers who consumed terrestrial diet, such as cattle, sheep, pigs, or terrestrial wildlife? The isotopic analysis results showed an exclusively terrestrial diet (oral report from Professor Kerstin Lidén, Stockholm University). Y-DNA: R-BY125166 (R-U106) mtDNA: H3ac

VK232 Viking Age Kopparsvik, Gotland, Sweden 900-1050 AD Y-DNA: R-Y16505 mtDNA: N1a1a1

VK431 Viking age Warrior from Fröjel Gotland, Male Matches from his mother to VK182 from Greenland VK342 and VK354 from Öland (Sweden). Also related to a member from Skara under dna group J1b1a1. Excavation of the Fröjel site was initiated in the late 1980s and proceeded for many years under the management of Dr. Dan Carlsson, Centre for Baltic Sea Studies, University of Gotland. The excavations revealed the remains of both a harbour and a place of commerce, with remnants of house structures from the 500s CE to the 1180s CE (Fig. S1.3). The archaeological finds include weight scales, balances, and silver coins, mainly Arabic and German, that indicated long distance trade. Other finds included raw materials and semi-manufactured objects of metal, bone, and antler, and others that imply the presence of handicrafts (e.g. combs and needles). Vast finds of animal bones indicate animal husbandry in the area, and finds of fish net sinkers indicate that the population engaged in fishing. A VA grave field was also excavated in the area, and contained finds of jewelry and fine details of garments. It is also evident that a church was built at the site in the early 1000s CE^{88,89}. The archaeological finds and the archaeological skeletal remains are stored at the County Museum Gotland. Y-DNA R-U106 mtdna H2a1.

Habibrahmanov

De familie Habibrahmanov hun paternal Y-DNA groep is; I2a1a2b-L621. Aangenomen wordt dat I-L621 aanwezig zou kunnen zijn in de Cucuteni-Trypillia-cultuur, maar tot nu toe werd alleen G2a gevonden, en een andere subclade I2a1a1-CTS595 was aanwezig in de Baden-cultuur van het Calcholitische Karpatenbekken. Hoewel het dominant is onder de moderne Slavische volkeren op het grondgebied van de voormalige Balkanprovincies van het Romeinse Rijk, werd het tot nu toe niet gevonden in de monsters uit de Romeinse tijd en is het bijna afwezig in de hedendaagse bevolking van Italië. Het werd gevonden in de skeletresten met artefacten, die leiders aanduiden, van Hongaarse veroveraars van het Karpatenbekken uit de 9e eeuw, een deel van de West-Euraziatisch-Slavische component van de Hongaren. Volgens Horolma et al. (2019) en Fóthi et al. (2020), de verdeling van voorouderlijke subclades zoals I-CTS10228 onder hedendaagse vervoerders duidt op een snelle expansie vanuit Zuidoost-Polen, is voornamelijk gerelateerd aan de Slaven en hun middeleeuwse migratie, en de "grootste demografische explosie deed zich voor in de Balkan". Het vroegste archeogenetische monster tot nu toe is Sungir 6 (~ 900 YBP) nabij Vladimir, Rusland, dat behoorde tot de I-S17250> I-Y5596> I-Z16971> I-Y5595> I-A16681 subclade, en I-CTS10228 en I-Y3120 subclades werden gevonden in twee Viking-monsters uit Zweden

(VK53) en Oekraïne (VK542) met een overwegend Slavische afkomst waarvan de tweede toebehoort aan Gleb Svyatoslavich (11e eeuw).

Loschbour, Mesolithic, 6220 - 5990 BC Y-DNA: I2a1b (I2-L621) mtDNA: U5b1a

Nr. KEII/52 Hungarian Noble Chieftain 895 AD - 950 AD from Karos in Hungary. Probably the Chieftain "Ketel". Ketel is a legendary Magyar tribal chieftain of perhaps Kabar origin, who lived at the end of the 9th century. He was the father of Alaptolma, and the first known ancestor of the Koppán clan. According to the medieval Gesta Hungarorum, the leader of the Magyars, Árpád, donated a large estate (today the city Komarno) to Ketel along the Danube and Váh (Vág) rivers where he settled with his people. He was related as the brother or father to the warriors listed under KEII/16 and KEIII/11. They were also kin to KEIII/12 and KEIII/17 probably as cousins and in further distance related (descendants) to MH9, MH16, MH13 from Magyarhomorog, Na13 from Niemcza and SH/41 from Sarretudvari-Hizofold. Ydna: I2a1b3 (I2-L621).

VK53 / Gotland Kopparsvik 894-936 AD. Merchant. Y-DNA: I-CTS10228 mtDNA: HV9b

Nr. VK542 Gleb Svyatoslavich (c. 1052 – 30 May 1078) was Prince of Tmutarakan and Novgorod of Kievan Rus'. He ruled Tmutarakan under the overall authority of his father Sviatoslav Iaroslavich, Prince of Chernigov. He was twice expelled from his principality by one of his cousins Rostislav Vladimirovich. Y-DNA: I2a1a2b1a1a (I-Y3120) Mtdna: H5a2a

Zur Oeveste

Hoewel uit de beschikbare bronnen niet onomstotelijk de afkomst van de familie “zur Oeveste” uit het geslacht “von Drehle” en de hiermee samenhangende familieconnecties kan worden bewezen, beschikken wij tegenwoordig over de mogelijkheden om middels een DNA-test de Haplogroep van een familie en diens afkomst in kaart te brengen.

Er is een mannelijke en een vrouwelijke haplogroepenindeling. Het Y-chromosoom (Y-dna) wordt gebruikt ter onderscheiding van de mannelijke haplogroepen (Y-chromosoom haplogroep en de mitochondriale DNA (mtDNA) ter onderscheiding van de vrouwelijke haplogroepen (mitochondriale haplogroep). Het X-chromosoom is niet bruikbaar aangezien het X-chromosoom weliswaar nietrecombinerend is, maar toch over meerdere generaties lastig traceerbaar. Ieder mens behoort tot een bepaald haplotype en daarmee tot een bepaalde haplogroep, zo is op basis van de genografie terug te leiden waar iemands oorsprong ligt. Des te verder de genografie zich ontwikkelt, des te preciezer dit valt vast te stellen.

Concreet kan men dus door een y-haplogroep dna test de mannelijke afstamming in kaart brengen en daarmee dus ook de geslachten welke in een mannelijke afstamming aan elkaar verwant zijn als ondersteuning van een genealogie.

Uit de testresultaten van een dergelijk onderzoek kan worden vastgesteld dat het geslacht “zur Oeveste” is ontsproten uit het geslacht “von Drehle” en dat er eveneens verwantschap bestaat met het adellijk geslacht van de Graven “von Oldenburg”, hoewel deze laatste verwantschap meer als 1000 jaar terug ligt.

De 12 markers test van het geslacht “zur Oeveste” geeft namelijk aan Haplogroep: R-M269 (R1b1a2), DYS393 13, DYS390 25, DYS19 14, DYS391 11, DYS385 11-11, DYS426 12, DYS388 12, DYS439 12, DYS389I 13, DYS392 13, DYS389II 30.

Als wij deze resultaten vergelijken met de testresultaten van het adellijk geslacht "von dem Bussche", die uit dezelfde mannelijke stam als het geslacht "von Drehle" is gesproten, dan zien wij nagenoeg dezelfde resultaten met onderscheidend DYS385 11-14 en DYS389II met 29. Uit het aantal overeenkomsten kan men concluderen dat zowel het geslacht "zur Oeveste" als het geslacht "von dem Bussche" stammen uit een gemeenschappelijke voorouder welke circa 800 jaar geleden geleefd moet hebben.

Deze genoemde testresultaten laten echter ook een overeenkomst zien met de nakomelingen uit het Huis van de Graven van Oldenburg, met wie zowel de geslachten “zur Oeveste” als “von dem Bussche” circa 1100 jaar geleden hetzelfde geslacht moet hebben gevormd.

Stamvader van het geslacht van de Graven van Oldenburg, was graaf Egilmar in Lerigau welke tussen 1040 en 1108 leefde. Hoewel niet duidelijk is wie de vader van de genoemde Graaf was, worden meestal drie geslachten hiervoor in aanmerking genomen. Namelijk de Wedegonen (nakomelingen van Hertog Widukind), de Billungen en het geslacht von Werl door de suzereniteit van Egilmar over het Alexanderstift te Wildeshausen. Dit klooster was namelijk gesticht door de kleinzoon van Hertog Widukind en in de 10e eeuw was dit reeds het eigendom van het geslacht Billung, waarna het verder vererfde op het geslacht von werl.

Hiernaast vers ook het graafschap Lerigau vanuit de Wedegonen verder vererft via vrouwelijke lijn aan de Billungen, die het vervolgens verder vererfden aan het geslacht "von Werl". Aangezien de zoon van Egilmar in 1108 reeds als Graaf van Oldenburg werd ingezet en het Graafschap Lerigau door het geslacht "von Werl" was overgenomen, mogen wij de Graven von Oldenburg vermoedelijk het Huis Billung aanrekenen.

Feitelijk maakt het echter niets uit of het voorgeslacht uit het Huis Billung of de Wedogonen zou zijn ontstaan. Aangezien de eerste uit het huis Billung; Graaf Amelung van de Bardengau (755-811) een zoon was van de Graaf Ruthard van Argengau. Deze laatst genoemde Graaf was eveneens Hertog van Beieren en de vader van Graaf Warin in de Thurgau en hiermee de grootvader van Hertog Widukind (Wedegonen).

Over Graaf Ruthard vinden wij het volgende geschreven in “A Connected Series of Notes on the Chief Revolutions of the Principal States, by Charles Butler van 1801”; A count of Bavaria, whose name is not known, and who died in 687 was sixth in succession to Guelph. He had issue two sons, Adelbert count of Bavaria and Patriarch of the marquises of Tuscany and Ruthard, an Alemannian count. Hiermee word Ruthard zijn vader dus aangemerkt als een telg uit het huis der Agilolfings en Graaf van Beieren welke in 687 stierf.

Terugkomende op de bewijsvoering hiervan ondersteund door het DNA onderzoek, mag hierbij gewezen worden op de Bajuwaren Graftombe in Ergolding (Landhut) van circa 670 na christus. Hierbij heeft een DNA onderzoek op de 6 elite krijgers genummerd 244A, 244B, 244C, 244D, 244E en 244F plaatsgevonden. Hierbij bleken de personen 244F en 244E tot de DNA G2a haplogroup te behoren en de personen 244A, 244B, 244C en 244D tot de R1b1a2 haplogroup. Volgens de dokter die de test hiervan heeft uitgevoerd behoorden de personen onder 244A, B en C tot het Merovingian Koninklijke huis, terwijl de persoon onder 244D een gemeenschappelijke afkomst met de eerdere 3 vertoonde welke een 1500 jaar terug lag.

Opmerkelijk is echter dat de persoon onder 244D de volgende waardes heeft; R1b1a2, DYS393 13, DYS390 24, DYS19 14, DYS391 11, DYS385 11-14, DYS426 12, DYS388 12, DYS439 12, DYS389I 13, DYS392 13, DYS389II 29. Dus in het totaal 3 verschillen waarbij onze gemeenschappelijke voorouder circa 1500 jaar geleden geleefd moet hebben.

Uit de bewijzen hebben wij al kunnen concluderen dat de Graven van Oldeburg ca. 1100 jaar geleden 1 familie met ons moet hebben gevormd, de waardes van hun DNA code vertoont echter een nog kleiner verschil met de persoon onder 244D.

Op grond hiervan kunnen wij de persoon onder 244D in het Ergolding graf aanmerken als onze directe gemeenschappelijke stamvader, “de onbekende Beierse Graaf die in 687 is overleden”.

Kirk (Maxwell)

Jan Sieroversche, born on the 8th of June 1898 in Groningen as natural son of James Kirk did belong to the paternal dna group R-L21 (R1b1a2a1a2c also R1b1a2a1a1b4). They share the same paternal dna with the Maxwell Clan from Scotland. R-L21 emerged 2500 before Christ as subgroup from R-M296 in Southern Germany and migrated in 2300 before Christ to Britain. The Atlantic Celtic branch (L21) The Proto-Italo-Celto-Germanic R1b people had reached in what is now Germany by 2500 BC. By 2300 BC they had arrived in large numbers and founded the Unetice culture. Judging from the propagation of bronze working to Western Europe, those first Indo-Europeans reached France and the Low Countries by 2200 BC, Britain by 2100 BC and Ireland by 2000 BC, and Iberia by 1800 BC. This first wave of R1b presumably carried R1b-L21 lineages in great number (perhaps because of a founder effect), as these are found everywhere in western, northern and Central Europe. Cassidy et al. (2015) confirmed the presence of R1b-L21 (DF13 and DF21 subclades) in Ireland around 2000 BC. Those genomes closely resembled those of the Unetice culture autosomally, but differed greatly from the earlier Neolithic Irish samples. This confirms that a direct migration of R1b-L21 from Central Europe was responsible for the introduction of the Bronze Age to Ireland. The early split of L21 from the main Proto-Celtic branch around Germany would explain why the Q-Celtic languages (Goidelic and Hispano-Celtic) diverged so much from the P-Celtic branch (La Tène, Gaulish, Brythonic), which appears to have expanded from the later Urnfield and Hallstatt cultures. Some L21 lineages from the Netherlands and northern Germany later entered Scandinavia (from 1700 BC) with the dominant subclade of the region, R1b-S21/U106 (see below). The stronger presence of L21 in Norway and Iceland can be attributed to the Norwegian Vikings, who had colonised parts of Scotland and Ireland. Nowadays about 20% of all Icelandic male lineages are R1b-L21 of Scottish or Irish origin. In France, R1b-L21 is mainly present in historical Brittany (including Mayenne and Vendée) and in Lower Normandy. This region was repopulated by massive immigration of insular Britons in the 5th century due to pressure from the invading Anglo-Saxons. However, it is possible that L21 was present in Armorica since the Bronze age or the Iron age given that the tribes of the Armorican Confederation of ancient Gaul already had a distinct identity from the other Gauls and had maintained close ties with the British Isles at least since the Atlantic Bronze Age. According to the Stewart Stuart DNA Project House of Stuart, who ruled Scotland from 1371, then also England and Ireland from 1603 until 1707, belongs to the S781 branch of R1b-L21, downstream of DF13 (DF13/S521/CTS241) and L744. According to the Maxwell (Kirk) DNA Project they also did belong to the branch of R1b-L21, downstream; of DF13 > FGC5494 > FGC5561 > Z16503 > Z16504 > Z16502 > Z17653 > L1444.

The Maxwell's claim descent from the Uí Imair. The Uí (h)Ímair, or Dynasty of Ivar, was a royal Norse-Gael dynasty which ruled much of the Irish Sea region, the Kingdom of Dublin, the western coast of Scotland, including the Hebrides and some part of Northern England, from the mid 9th century. The dynasty lost control of York in the mid 10th century, but reigned over the other domains at variously disputed times, depending on which rulers may be counted among their descendants. This has proved a difficult question for scholars to determine, because reliable pedigrees do not survive. Additionally, for between three and four decades, the Uí Ímair were overkings of the Kingdom of Scotland itself, distinct from the Kingdom of Strathclyde, of which they may also have been overkings, and later briefly the Irish province of Munster, dominated from Waterford, and later still, briefly the English kingdom of Mercia. In the west of Ireland, the Uí Ímair also supplied at least two kings of Limerick, from which they may have attempted to conquer Munster again. Two members are styled queens of Ireland in the Irish annals (they were also queen of Mide and queen of Munster, respectively), while another was queen of Leinster (and Osraige). In the Norse sources, another was queen of Norway. Finally, another may have been queen of Brega. The name Uí Ímair in Old Irish means "grandchildren" or descendants of Ivar, but the dynasty includes its progenitor and his sons. The Irish annals describe Ivar as the brother of Amlaíb Conung and of Auisle, and the Annals of Ulster record his obituary under the year 873, reading: Imhar, rex Nordmannorum totius Hibernie & Brittanie, uitam finiuit ["Ivar, king of all the Norse of Ireland and Britain, ended his life"]. Probably the senior leader of the Great Heathen Army, Ivar may thus have become the inspiration for the legendary Ivar the Boneless (fl. 865–860), son of Ragnar Lodbrok. In any event, Uí Ímair dynasts may also have exercised power as overkings of East Anglia during their career in Britain. Lineage Uí Imair - Maccuswell; Imair Gofraidson aka Ivar Ragnar Lothbrokson "the Boneless" 837-873, Sichfrith 860-888, Sitric Caech 885-927, Olaf (Amlaibh) Cuaran 918-980 married Gormflaith Murchaga O'Faelain, Sitric Olafson 970-1043 married Saine Ni Shriain, Olaf "the White" Sigtryggsson 993-1034 married Maelcorcre Dunlaing O'Tuathail, Maccus of Man 1020-1067 married Bethoc Athol, Undewyn 1055-1090 married Platitudinous, Maccus de Maccuswell 1090-1150, Herbert de Maccuswell 1140-1206. The Fragmentary Annals note of a date c. 871–872 that "In this year, i.e. the tenth year of the reign of Áed Findliath, Imar son of Gothfráid son of Ragnall son of Gothfráid Conung son of Gofraid and the son of the man who left Ireland, i.e. Amlaib, plundered from west to east, and from south to north.

Amesbury grave 1289 "Amesbury Archer", prob. King in Stonehenge 35-45 years of age; (this ancient skeleton has been studied; he was a very high-status immigrant; unfortunately it seems researchers have not yet published his Y-haplogroup). The grave contained the richest array of items ever found from this period. Around 100 objects were found, including the complete skeleton of a man, three copper knives, two small gold hair tresses, two sandstone wristguards to protect his wrists from the bow string, 16 flint arrowheads and five pots. Born: Alps (Austria, Switzerland) abt. 2430 BC Died: abt. 2370 nr. Stonehenge. Next to him I2565, an individual aged 20 to 25 years. Two gold hair tresses were found lodged in mud in his jaw. Bone analysis showed he and the Archer were related and it is likely they were father and son. The younger man was raised in the Stonehenge area. Y-dna R1b-DF13 y-Haplogroup (CTS241) aka R1b1a1a2a1a2c1a (Isogg 2018), R1b1a2a1a2c1 (Isogg 2015); aka S521.

I5379, Bell Beaker, 2383 bc Canada Farm, Sixpenny Handley, Dorset, England. mtDNA: HV0+195 Y-DNA: R1b1a1a2a1a2c (R-L21)

Bellbeaker family from Yarnton Oxfordshire 2116 BC. They were buried in a U-shaped enclosure. The neonate was buried with a worked flint, beaker pottery, polished bone point, animal bones and charred plant remains. The guardian to the entrance was a 45 year old woman I2443 with mtDNA: T2c1d+152. Next to it her daughter in law of 18 years old I2446 with mtDNA: K1a26 and Children in the age of 18 months under I2445 and neonate I2447.

I2445 Bellbeaker Oxford 2116 BC. 18 months. mtDNA: X2b6 Y-DNA: R1b1a1a2a1a2c1

I2447 Bellbeaker Oxford 2116 BC. Neonate. mtDNA: K1a26 Y-DNA: R1b1a1a2a1a2c1

H12 Celtic-Saxon Hinxton Iron Age 54 BC Briton male between 50 and 60 years who belonged to the tribe of Trinovantes, who's King Imanuentius was killed by the warlord Cassivellaunus, and his son Mandubracius fled to the protection of Caesar in Gaul. Hinxton seems to have been a royal estate in the outskirts of Great Chesterford. The father and son were buried inside the main building. Y-dna R1b1a2a1a2c1 (R-DF13/S521/CTS241) mtdna H1a1

H11 Celtic-Saxon Hinxton Iron Age 26 BC Briton male 40. His descendant must have been the 40 year old woman under HS1 in Hinxton (Hengest Farm) who died in 720 AD and carried mtdna H2a2b1. He was probably a son of H12. Y-dna R1b1a2a1a2c (R-DF13/S521/CTS241) mtdna K1a1b1b.

G511 Viking Chieftain, 6ft long, 35 till 40 years of age. Burial in Repton in 873 AD, next to him G295 who was probably his son or the son of his brother. He was between 17 and 20 years of age and died a few weeks till a few years later. Both individuals had heavy cutmarks due to battle. The chieftain had cutmarks on his head but also his thighs. Probably he lost his genitals by this hit, as he received an boar's tusk between his legs as gravegood. Other gravegoods were a sword, 2 knives, an necklace with the hammer of Thor between two beads. From the strontium investigation we know that both individuals did grow up at the south east of Oslo. Historians believe that these are the remains of the Viking Ivar the Boneless, one of the Kings of Dublin. Although the results of the DNA investigation are not shared yet with the public, it is already known to be the haplogroup R-L21 and related to the dna sample of VK31 at Varnhem in Skara Sweden.

SSG-A2 Sílastaðir Iceland Viking/Celtic Warrior from 935 AD. His dna matches with descendants in Donagall Ireland of the Cenel Conaill Clan who are a branch of The Northern Uí Néill. A human skeleton orientated SSW-NNE Position: lying on its right side, left arm flexed Grave-goods: spear-head (Petersen type K), knife, whetstone, jasper, strike-a-light, 2 silver coin fragments, silver-thread, iron fragment, shell fragment, bead, penannular brooch and some wood. He was buried with his horse. Probably 1 axe in grave 1 came from this individual. The lands of Sílastaðir were part of Eyjafjörður and owned by Glum in the 10th century. Glúm's grandfather, Ingjald, was a son of Helgi inn magri [is] (the Lean), the settler of Eyjafjörður, and farmed at Þverá (later the site of Munkaþverá monastery). Glúm is the youngest son of his son Eyjólfur, and initially unpromising. After Eyjólfur's death, his second son also dies and soon after that his infant grandson, and the son's wife inherits half the farm; her father, Þorkell enn hávi [is] (the Tall), and his son Sigmundur take the half where the house is and start to encroach on the half where Glúm and his widowed mother Astrid live. Glúm killed Sigmundur who was buried nearby. Thorkell the Tall was a prominent member of the Jomsviking order and a notable lord. He was a son of the Scanian chieftain Strut-Harald, and a brother of Jarl Sigvaldi, Hemingr and Tófa. Thorkell was a descendant of Ragnar Lothbrok

by his son Sigurd Snake-in-the-Eye. Thorkell was the chief commander of the Jomsvikings and the legendary stronghold Jomsborg, on the Island of Wollin. Y-DNA: R1b1a1a2a1a2c1 (R-L21) Mtdna: J1c3g

KNS-A1 male warrior 35-40 years old at Karlsnes, South, Iceland. Grave goods included a spearhead, a knife, two lead weights, three beads, and a small stone. In the old Norse History it is told that in the year 1026 AD, Thore Hund, who was the vassal of King Olaf the Holy, lived on Biarkœ, known most of all of the murder he committed on Karl af Langœ, with whom he was the father in Biarmefærd, he fled the country to King Knud in England. Y-DNA: R-Z290 mtDNA: H5

VK31 (grave 194) Viking Warrior in Varnhem, Skara, Sweden. His burial next to the wall of the church on the North side. He was an member of ruling family of Katagard in Varhem. Probably the husband from VK303 (grave 27) dated 1050 AD and identified as Kata, wife of Katall. Mtdna T2a1b1a1. On her tomb an gravestone with rune inscription. The inscription reads: x"katil : karpi * stan : þinsi aftR * katu kunu sina sustur þurils" × (Kätill made this stone after Kata his wife sister of Torgil). Kattil (Katall/Kettil) was a cousin of Thorkel the Tall and shared the same paternal lineage of his wife as an descendent of Ragnar Lothbrok. Y-DNA: R-L21 mtDNA: I4a.

VK405 (grave 83) Viking Warrior in Varnhem, Skara, Sweden. On the outer boundary of the graveyard of the pagan villagers who surrounded him. Probabky the father of VK31. Y-DNA: R-L21 mtDNA: K1a10

Italiaans/Moors Dna

In our ancestry we also carry an paternal y-dna group; "E1b1b1a1b1a (E-V13)". Two of the proven ancestors of mine under identificatie numbers I12029 and R1219 also carried E-V13. The Haplogroup E-V13 is the only lineage that reaches the highest frequencies out of Africa. For many years the vast majority of academics have assumed that E-V13 and other E1b1b lineages came to the Balkans from the southern Levant via Anatolia during the Neolithic, and that the high frequency of E-V13 was caused by a founder effect among the colonisers. It has been calculated that E-V13 emerged from E-M78 some 7,800 years ago, when Neolithic farmers were advancing into the Balkans and the Danubian basin. Furthermore, all the modern members of E-V13 descend from a common ancestor who lived approximately 5,500 years ago, and all of them also descend from a later common ancestor who carried the CTS5856 mutation. That ancestor would have lived about 4,100 years ago, during the Bronze Age. Almost immediately afterwards, CTS5856 split into six subclades, then branched off into even more subclades in the space of a few generations. In just a few centuries, that very minor E-V13 lineage had started an expansion process that would turn it into one of Europe's most widespread paternal lineages and reach far beyond the borders of Europe itself, also spreading to the eastern edge of the Mediterranean, the Caucasus, Kurdistan, Iran, and even Siberia. There are at least three distinct sources of E-V13 in Italy. The first would be the Bronze Age Italic tribes from Central Europe, who in all logic would have possessed at least some E-V13 lineages before they invaded the Italian peninsula. Proto-Italics would have been a predominantly R1b-U152 tribe, but also carried a minority of E-V13, G2a-L140 (L13, L1264 and Z1816 subclades) and J2a1-L70 (PF5456 and Z2177 subclades). The second would be the ancient Greeks, who heavily colonized southern Italy from the 9th century BCE until the Roman conquest in the 3rd century BCE. The third are the Goths. As a Germanic tribe they might have carried a small percentage of E-V13. But that percentage very certainly

increased after spending several centuries in Central and Southeast Europe and assimilating Proto-Slavs and Balkanic people before invading Italy. The Goths settled over all the Italian peninsula.

Ancestral main group E-M78 TAF009 till TAF015 concerns seven individuals of one family, found at the Grotte des Pigeons near Taforalt in Eastern Morocco and dated between 15.100 and 13.900 years ago. TAF010, TAF011, TAF013 were clearly brothers who carried y-dna E-M78 and mtDNA U6a7b. TAF012 could be their mother or sister with mtDNA U6a7, who was buried with a shell necklace. The other 3 males also carried the paternal E-M78, the maternal line of TAF009 was U6a6b, of TAF014 was M1b and of TAF015 was U6a1b. Main group E-V13

R107 Male individual in the Crypta Balbi 500-600 AD. This individual was buried at the sewer of the Theatre Balbi at the same time together with 6 other individuals, from whom 2 were female and 1 was a child of 5 years old. Most of the heads seem smashed and only pottery shaped like a vase (presumably a wine container) was placed as grave good. None of these individuals were related and came from different parts of the world like Swiss, France, Venice, Hungarian and North Africa. As these individuals were buried in part of the Theatre itself, it looks like they were part of an Acting group who were buried hastily by a surviving member. As the Theatre Balbi was restored again between 507 and 511 by King Theodoric, we can presume that these individuals died after this time. Most probably they did fall victim during the Siege of Rome in 537-538 AD. Due to the gender and ages of these individuals we also can presume they performed Roman Comedy from Plautius, what later would become Commedia dell'arte. Our individual his DNA shows a paternal (Visi)Goth background and a maternal Algerian background. His paternal DNA shows relationship to an individual buried in Girona under I12031. mtDNA: T2h Y-DNA: E1b1b1a1b1a

I12031 Visigoth Girona 671 AD (500-600 AD), from mother's side of Slavic descent. No grave goods and just a simple grave. He was 1st degree relative of I12029 (probably his father). Ydna: E1b1b1a1b1a Mtdna: H1e2 I12029 Visigoth warrior Girona 671 AD (500-600 ad), from mother's side of Spanish descent. It seems that he was a Soldier of the Royal Fortress in Girona who lost his life together with his father I12031. He was buried with 1 Bronze Belt Buckle of 2 pieces and a iron knife. It seems that he was an Soldier of the Royal Fortress in Girona. Ydna: E1b1b1a1b1a mtdna U5a1a1d

I10853 named a Muslim warrior at Sant Julia de Ramis in Girona who lived between 989 and 1153 AD (990 +/- 30). Who then died before 1019 as the Catholic Church is from that time. The necropolis of Sant Julià de Ramis is located on the top of the mountain of the same name. The first stable habitat established in this place was an Iberian Iron Age settlement in the mid/second half of the 6th century BCE. When it was abandoned, a small rural establishment was constructed at the bottom of the mountain that survived, with successive alterations, until the mid-4th century CE. This period coincided with the building of a large fort on the top of the mountain, whose strategic situation should be considered in light of the fact that it was adjacent to the Via Augusta and close to the city of Gerunda. Even when the Western Roman Empire fell, the fort was not deserted. Instead, it underwent extensive remodeling. Subsequently, in association with the fort, a group of houses were built on top of the mountain and over time were organized around a chapel built in the same period. The Muslim conquest of the area at the beginning of the 8th century led to the abandonment of the fort which rapidly became a ruin, as described in documentary sources from the 9th century CE. However, the archaeological excavations completed to date have revealed that in the

second half/end of the 8th century, a cemetery developed around the chapel that would be in use until the start of the 21st century. The vitality of the place, which became the center of a parish in the medieval period, is further reflected in the construction of a new church at the end of the 10th century-start of the 11th century, dedicated to Sant Julià. Ydna E1b1b1a1b1a mtdna U4a1

R59 Male from the Italian Village Villa Magna who lived between 820 - 990 AD (Died after 976). A document from the year 976 tells about the foundation of the Monastery San Pietro by 3 noblesse from Anagni. This Monastery was destroyed in 1297 by Pope Bonifatius VIII. The remains are used as fortifications for a small garrison. In the documents named as castrum in 1301 and 1333. The fortification was destroyed in 1378 as it did belong to Onorato Caetani. In a document from 1478 it is called an ruine (castrum dirutum). Y-dna E-V13 mtdna N1b1a.

R53 Individual (Knight) from the village Villa Magna who died between 1280-1430 AD (1378 AD), who was found together with two others under the belltower of Villa Magna. Maybe his life reflects the legend to the crest of the family Belli from Masanti. Where Moors, 3 brothers named Belli were surrounded at a tower by angry foes of their Lord. One of those brothers escaped the tower and became progenitor of family Belli and the others were killed. Due to this the remaining brother carried 3 heads of Moors in his crest. Y-dna E-M78 (E-V13) mtdna U2e1c1.

R1219 An individual who died before 1485 AD in the 2nd part of the XVth century in Rome. As he was burried inside the antique Basilica di San Lorenzo in Damaso, his grave became part of the newly build Palazzo della Cancelleria between 1489-1513. As he was burried inside the Church itself and close to the Choir we can conclude his higher status in society. Before the bodies were recovered, all the tombstones had already been removed in an earlier period. It are the 15th century tombstones of Angelino Sellaro, Lady Antonella de Fiorucio who died in 1419, Gione Tornere (nicknamed Mersai) who died 1464, Mister de Iacobelli (nicknamed Rocchini) and Lady Simone de Luccha. Related to the later familyname "Belli" one could believe it are the remains of this "Iacobelli". Next to this we know that this nickname "(ma)Rocchini" was used by a family that lived at in Villa Magna, An century later we find the family Iacobelli involved in the Roman theatre as playwrighters Y-dna E-V13 mtdna H11a.

Rohan his Archeogenetic Ancestry

The results on maternal lines are based on the Autosomal DNA test. Autosomal tests mostly result in a large amount of DNA matches (other test persons that an individual may be related to), along mixed male and female lines, each match with an estimated distance in the family tree. Due to the fact that by this test all ancestors and their offspring of an individual are presented, such autosomal tests are also used in estimating the ethnic mix.

As my questions concerned my own ancestry, the ethnic mixture and that of my wife, we decided with his consent that our son would do the test this time. The birthday gift from my wife and son on the 3rd of february 2020 and examined by Myheritage.

Regarding the ethnic mixture the test results showed in general that our son could be styled European for 76,4% with 23,2% relating to North and West European, 11,3% English, 9,2% Finnish, 9,1% Irish and 23,4% East-European. For 23,6% he could be styled Asian with

14,9% Central Asian, 6,8% West-Asian and 1,9% Inuit or Eskimo. In these results the Inuit mixture looks like a hoax, however the male Inuit population carry mostly Y-DNA Q, what they share with native Americans and some Mongolian tribes. This could be proof of the Mongolian blue spot what is carried by my wife and children. In these results however it's not clear why one dna group counts more than others. As this results are based of DNA results with far related cousins in a total of 5256 matches and only 1 individual is listed as Eskimo, what made this dna group count for 0,01%. Also the opposite is the case, for Italy we find 204 people who should count for 3,9% but are counted only for 0% in the ethnic mixture. Based on this total of 5256 matches and the individuals related to their country it maybe shows an more accurate picture. For East european (Tatar) 7,6%, Dutch/German 18,56%, English 17%, Finnish 4%, Irish 12,6%, Central Asia, 1,5%, West-Asian 0,5%, Inuit 0,01%, Scandinavian 19,6%, Balkan 5%, Baltic 4,1%, Iberian (Spanish) 3,1%, Italian 3,9%, Jewish 0,72%, South-Asian 0,6%, Sardinia 0,3%, African (Berber 0,79%), Chinese 0,2%, Mongolian 0,08%, Japan 0,04%, Middle Eastern (Turkey) 0,04%.

In my opinion it is remarkable that a percentage of African DNA did show up. In this test i found it also remarkable that it did support the ancestral paper trail partly on both sides, by finding DNA matches to people (far related cousins) with a similar written ancestry. Only the high percentage of Irish and English DNA came as a suprise.

The next remarkable aspect to this autosomal test was that it also could be used by other organisations like "mytrueancestry". This organisation is specialized in matching the DNA results with ancient DNA samples from Archeologic Research and based on those findings they name the general ethnic mixture of a Ancestry. In these results were no Romans, Egyptians or people from Ancient Greece present. In general based on the majority of these results my son was named from both sides "Scythian" with as percentages for Gaul 13%, Thuringii (bajuwar, aleman)18%, Scythian 21%, Sarmatian 23% and for the hungarian conquerors 25%. The Scythians were a confederacy of different tribes to whom; Alani, Gelonians, Budini, Saka, Sarmatians, Roxolani, Lazyges, Massagetae and various other groups of the Forest steppe did belong. The final conclusion from this research was that our son from both his parents was related to a Warrior who died in the Ukraine in 600 BC and who did belong to the tribe of the Gelonians (Heloni) who lived in North West Scythia. Next tho this also other ancestral matches came up that are described below.

Ust'-Ishim, no context, 43 000 BC Y-DNA: K(xLT) mtDNA:

R* Kostenki 14, Aurignacian culture, 35 000 BC Y-DNA: C-M130, C1b mtDNA: U2

Loschbour, Mesolithic, 6220 - 5990 BC Y-DNA: I2a1b (I2-L621) mtDNA: U5b1a

Nr. 0012, Motala_HG, Swedish Mesolithic, 6000~5500 BC. Y-DNA: I2c2 Mtdna: U2e1

Nr. NE-1 I4188, Alföld Linear Pottery Tiszadob-Bükk, 5300-5060 BC. mtDNA: U5b2c

Nr. I0018, LBK Stuttgart 5310-5076 BC. mtDNA: T2c1b

Nr. DEB34II Adult male from Neolithic Linear Pottery Culture (LBK) in Derenburg Meerenstieg who died in 5112 BC. Ydna: G2a3

Czech Bilina_N_Baalberge CWC 3600 BC mtDNA: H2a1

Bellbeaker family from Yarnton Oxfordshire 2116 BC. They were buried in a U-shaped enclosure. The neonate was buried with a worked flint, beaker pottery, polished bone point, animal bones and charred plant remains. The guardian to the entrance was a 45 year old woman I2443 with mtDNA: T2c1d+152. Next to it her daughter in law of 18 years old I2446 with mtDNA: K1a26 and Children in the age of 18 months under I2445 and neonate I2447.

I2445 Bellbeaker Oxford 2116 BC. 18 months. mtDNA: X2b6 Y-DNA: R1b1a1a2a1a2c1

I2447 Bellbeaker Oxford 2116 BC. Neonate. mtDNA: K1a26 Y-DNA: R1b1a1a2a1a2c1

Western Pomerania Unetice 1860 BC mtDNA: U4b1a3 Nr. BR-2, Kyjatice Culture, Hungary 1270-1110 BC. Y-DNA:: J2a1 mtDNA: K1a1a

Nr. IR-1 Hungary Iron Age male child from the pre-Scythian Mezőcsát Culture who died ca 900 BC in Ludas-Varjú-dűlő. Regarding his dna he was of Mongoloid Origin. Ydna: N2 Mtdna: G2a1

Nr. MJ-16, Western Scythian Archer 788-413 BC in Medvyn. Findings two bronze arrowheads. Y-DNA: J2a8-B437 mtDNA: T2b

Nr. MJ-13 Western Scythian, 751-405 BC in Kupievakha. mtDNA: H11b1

Nr. MJ-35: Western Scythian, 751-405 BC in Kupievakha. Y-DNA: Q1c-L332 mtDNA: X4
Nr. MJ32 Cimmerian Outlier Ukraine (600 BC) Ydna: R1a2c Mtdna: U2e2

Nr. SCY009 Scythian Warrior of the Starosillya kurgan group, who died 600 BC. He and his family were buried with a deep scoop, a miniature pot, a round spindle, a bronze nail pin, a ladle, a cup, two bronze pins, glass beads, paste, ceramics and lead, a ceramic spindle and a bronze pendant in the form of a ring. In addition, remains of dyes of bright red color were found in this burial. Scythians (specifically scy006, scy009, scy010) who lived between 600 – 290 BC about those areas described by the ancient Greek historian Herodotus (c. 484 – 425 BC) and the first century Romano-Jewish historian Titus Flavius Josephus (c. 34 – 100 CE) et al. who wrote of the forest-steppe Royal Scythian Helon tribes. The Gelonians are actually Greek in their origins, descended from Hellenes who moved from their trading posts and settled among the Boudinoi. Their language is part Scythian, part Greek. There is a city among them called Gllelonos (Herodotus IV, 108). Ydna: R1b1a1a2 Mtdna J2b1a6

Nr. scy006 Scythian, 800 - 400 BCE in Starosilla. MtDNA: D4j2

Nr. scy010 Scythian, 800 - 400 BCE in Starosilla. mtDNA: N1b1a

Nr. scy301 Scythian, 400 - 200 BCE in Glinoye. Y-DNA: R1b1a1a2 mtDNA: U5b2a3

Nr. MJ-34, Western Scythian, 380-203 BC (290 BC) in Kolomak. Y-DNA: R1a2c-Z93 mtDNA: W3a1

Nr. MJ-46, Western Scythian, 363-163 BC (270 BC) in Nikopol. mtDNA: J1d6 Sarmatian Black Sea 50 AD mtDNA: U2e1h

Nr. 6DRIF-21 Roman/Celt Soldier or Gladiator in York 250 AD, younger than 46 years. Decapitated and loads of injuries. Probably of middle eastern descent. Ydna: R1b1a2a1a2c2 Mtdna: J1c3e2

Nr. EKF 1664 and 1704 young adult soldiers Kletthamer Feld (Erding, Upper Bavaria). Their dna showed they were full brothers and buried with their sister EFK 1663. The inhumations are dated to the second half of the 4th to the first half of the 5th century (364 AD). The buried individuals were the members of a military unit interred with their families. Two of the other male brothers carried the R1b ydna haplogroup (EKF 1662 and EKF 1699) and are related to the individuals in the burial Altenerding. Finding of a Roman fibula (crossbow fibula), which is seen as part of Roman military clothing. Ydna: G2a Mtdna: T1a

Nr. AED_1108 Bajuwaren Chiefs wife. Age above 60 years in Altenerding 420 AD from the tribe of Huns (regarding her Artificial cranial deformation), whose husband (nr AED_106) and children had ydna R1b1b2a1a and mtdna V3) and her brother of 60 years had I1 (i-m253). She was probably the grandmother of Duke Agilolf who's name was "Merca", as Altenerding was a Crown Domain of the Agilolfinger family. Buried with spatha, belt, bag, vessel, glass. Mtdna: U4a2a

Nr. STR_316 Alemannic Bavarian Warrior (495 AD) from the graveyard at Straubing-Bajuwarenstrasse is located on the river Danube directly at the border of the former Roman province Raetia II. The graves are from the 5th to 7th century AD. This individual was a 40-60 year old male buried with a belt, bag and vessel. 2 bow brooches, 2 eagle brooches, beads, chatelaine Ydna: R1b1b2a1a Mtdna: H3

Nr. I12031 Visigoth Soldier Girona 550 AD, from mother's side of Slavic descent. He was buried with 1 Bronze Belt Buckle of 2 pieces and a iron knife. It seems that he was a Soldier of the Royal Fortress in Girona who lost his life together with his regiment in the civil war for his King Agila I. Ydna: E1b1b1a1b1a Mtdna: H1e2

Nr. SZ42 Lombard Germanic adolescent warrior who was buried with his brother (SZ41) at Szólád in Hungary and died in battle. Although he was dated in 590 AD, science could tell that he did not grow up at Szólád and must have migrated together with their King Wacho in 526/540 when he was 10 years. He probably died in 552 at the Battle of Asfeld. The daughter Waldrada of King Wacho married during that time with Garibald of the Bajuwaren. Ydna: R1b1a1a2a1a2 Mtdna: K2a6

Nr. NS6. Young Alamanian Warrior in Niederstotzingen 605 AD. Due to his dna we can conclude him to the Royal family as Leutfrid and Uncelin, Dux Alamania 587-607. Ydna: R1b1b2a1a Mtdna: H65a

Nr. KFP/31 Avar Noble from Kunpeszer Felsőpeszer in Hungary 630-650/660 AD. The name of both places refer to a King "Peszer". Probably identical with Khan Batbayan (who died 690) (also known as Bayan or Boyan, Bezmer or Bezmes, Bazmei + an) who was the eldest son of Khagan Kubrat. After Kubrat, Batbayan ruled from Poltava the Old Great Bulgaria, the lands north of the Black and Azov Sea. Ydna: N1a1a1a1a3 Mtdna: ? (KFP/6 probably his brother U5b2a1a).

Nr. 244F. Bajuwaren warrior in Ergolding 670 AD. He was buried with 5 others, from whom 3 were brothers of the Agilolfinger Dynasty who were of Ydna R1b1b2a and 1 warrior had Ydna R1b1a2a and one other warrior had Ydna G2a but was not closely related to 244F. Probably this individual could be Gaugraf Sigibald of the Huosi who conceived a child with "Uta" the sister of Duke Landpert of Agilolfinger Dynasty. Ydna: G2a3a1-L14

Nr. KEII/52 Hungarian Noble Chieftain 895 AD - 950 AD from Karos in Hungary. Probably the Chieftain "Ketel". Ketel is a legendary Magyar tribal chieftain of perhaps Kabar origin, who lived at the end of the 9th century. He was the father of Alaptolma, and the first known ancestor of the Koppán clan. According to the medieval Gesta Hungarorum, the leader of the Magyars, Árpád, donated a large estate (today the city Komarno) to Ketel along the Danube and Váh (Vág) rivers where he settled with his people. He was related as the brother or father to the warriors listed under KEII/16 and KEIII/11. They were also kin to KEIII/12 and KEIII/17 probably as cousins and in further distance related (descendants) to MH9, MH16, MH13 from Magyarhomorog, Na13 from Niemcza and SH/41 from Sarretudvari-Hizofold. Ydna: I2a1b3 (I2-L621)

Nr. SSG-A2 Iceland Viking/Celtic Warrior 935 AD. His dna matches with descendants in Donagal Ireland of the Cenel Conaill Clan who are a branch of The Northern Uí Néill. Y-DNA: R1b1a1a2a1a2c1 Mtdna: J1c3g

Nr. VK542 Gleb Svyatoslavich (c. 1052 – 30 May 1078) was Prince of Tmutarakan and Novgorod of Kievan Rus'. He ruled Tmutarakan under the overall authority of his father Sviatoslav Iaroslavich, Prince of Chernigov. He was twice expelled from his principality by one of his cousins Rostislav Vladimirovich. Y-DNA: I2a1a2b1a1a (I-Y3120) Mtdna: H5a2a

Nr. M1 Gaotang Wang, Korguz, the fifth chief of the Ongüd tribe, who were good allies of Kublai Khan. Korguz married two granddaughters of Kublai Khan and fought against Kaidu, whose protégé, Duwa, captured and killed him in 1298. His son reburied him in 1311 at Shuzhuanglou. Ydna: Q-M242 Mtdna: D4m2

De gemeenschappelijke voorouder

Het is een feit dat de mensheid van dezelfde voorouders afstammen. Het is echter niet altijd mogelijk om de gemeenschappelijke voorouder aan te wijzen ondanks alle archeologische vondsten. Vooral niet als de landen waar 2 individuen geboren zijn ver van elkaar liggen. Het is dan ook redelijk uniek dat zowel mijn vrouw als ik dezelfde voorouder delen. Het betreft hierbij de archeologische overblijfselen van een individu geregistreerd onder het nummer SC009 in de Oekraïne.

Nr. SCY009 Scythian Warrior of the Starosillya kurgan group, who died 600 BC. He and his family were buried with a deep scoop, a miniature pot, a round spindle, a bronze nail pin, a ladle, a cup, two bronze pins, glass beads, paste, ceramics and lead, a ceramic spindle and a bronze pendant in the form of a ring. In addition, remains of dyes of bright red color were found in this burial. Ydna: R1b1a1a2 Mtdna J2b1a6

Bronnen

Na een onderzoek van 40 jaar is het moeilijk om alle bronnen weer te geven. Niet zozeer omdat deze vergeten zijn, maar omdat met de verwijzing van alle bronnen een zelfstandig boek te schrijven valt. Voor veel van deze bronnen kan trouwens direct verwezen worden naar de aktes van de Burgerlijke Stand of de Doop, Trouw, Begraaf en Lidmaatregister in desbetreffende Rijksarchieven zoals die van bijvoorbeeld Groningen.

Hiernaast kan ook verwezen worden na de vele internet sites die het tegenwoordig iemand die zich bezig wil houden met Genealogie het onderzoek zoveel gemakkelijker maken dan 40 jaar geleden. Hierbij valt te denken aan websites zoals allefriezen, allegroningers, familysearch, de website van het CBG enzovoort.

Daarnaast hebben ook sites die zich specialiseren op genealogie en DNA-testen zoveel terrein gewonnen dat er haast met een druk op de knop een gehele Genealogie uit de Printer rolt. Hierbij valt te denken aan organisaties en de websites van myheritage, familytreedna en mytrueancestry. Juist door deze laatste ontwikkeling was ik in staat om fouten uit mijn genealogie te verwijderen en de ware afkomst van diverse voorouders in kaart te brengen.

Toch wil ik een deel van de bronnen benoemen waarmee “ons” familie stamboek tot stand is gekomen zoals deze hieronder staan weergegeven.

Hoofdstuk: Adel of Patriciaat

The Saxon mirror: a Sachsenspiegel of the fourteenth century / [Eike von Repgow]. Transl. by Maria Dobozy, Dobozy, Maria (translator), The Middle Ages series, Pennsylvania: University of Pennsylvania Press. ISBN 0-8122-3487-1.

Karl August Eckhardt: Das Landrecht des Sachsenspiegels. 2. Bearbeitung. In: Germanenrechte. Band 14. Muster-Schmidt Verlagsgesellschaft mbH, Göttingen 1955.

Karl August Eckhardt: Das Lehnrecht des Sachsenspiegels. In: Germanenrechte. Band 15. Muster-Schmidt Verlagsgesellschaft mbH, Göttingen 1956.

August von Furth Die Ministerialen. Bachem, Köln 1836

Ph. Heck: Der Ursprung der sächsischen Dienstmannschaft. In: Vierteljahrschrift für Sozial- und Wirtschaftsgeschichte, V. Band, 1907

Jan Ulrich Keupp: Dienst und Verdienst. Die Ministerialen Friedrich Barbarossas und Heinrichs VI. (= Monographien zur Geschichte des Mittelalters; Bd. 48). Hiersemann,

Stuttgart 2002

Die württembergische Ehrbarkeit (1450 - 1945) von Gabriele Haug-Moritz, Frank Raberg, Volker Trugenberger, Kohlhammer 2007

HIRSCHMANN, GERHARD: Das Nürnberger Patriziat im Königreich Bayern 1806-1918. Eine sozialgeschichtliche Untersuchung. Nürnberg, Selbstverlag des Vereins für Geschichte der Stadt Nürnberg, 1971,

Julie Meyer: Die Entstehung des Patriziats in Nürnberg. In: Mitteilungen des Vereins für Geschichte der Stadt Nürnberg (MVG.N), Band 27, 1928

RÖSSLER, H. (HERAUSGEGEB. VON) Deutsches Patriziat 1430 - 1740. Büdinger Vorträge 1965. Limburg/Lahn, 1968.

H. Lieberich: Patrizier, in: Handwörterbuch zur deutschen Rechtsgeschichte, Berlin 1961-1998

Hellmuth Kassier (Hg.): Deutsches Patriziat 1430-1740, Limburg/Lahn 1968

Carl Heinrich Freiherr Roth v. Schreckenstein: Das Patriziat in den deutschen Städten insbesondere Reichsstädten, Tübingen 1856

Dörfliche Amtsträger im Staatswerdungsprozess der frühen Neuzeit: door Ursula Löffler - 2005 - 266 pagina's

Herrschaftsordnung und Bauerntum im Hochstift Osnabrück im 16. Und 17 ...door Heinrich Hirschfelder - 1971 - 201 pagina's

Hölting-Protokolle 1583-1800: Hölting-Protokolle 1996. Niederschriften der Marktgedinge oder Holzgerichte von Bramsche der Marken Rieste, Achmer, Pente und Hesepe, bearb. von Bührmann, Günther, Bramsche 1996, 246 pagina's.

Aristokratie, Hofadel und Staatspatriziat in Kurhannover: die Lebenskreise ...door Joachim Lampe - 1963

Deutsches Geschlechterbuch (DGB); Band 167; Niedersächsisches Geschlechterbuch 14. Band; bearbeitet v. Wolfgang Ollrog; Limburg a. d. Lahn: C. A. Starke 1974. Pagina 370 `Zur Oeveste`.

Hoofdstuk: Familienaam

Einführung in die Titelaufnahme: Nach den Regeln für die alphabetische Katalogisierung in wissenschaftlichen Bibliotheken Door Gerhard Rusch Gepubliceerd door Bibliographisches

Institut, 1965

" De Hoge Enk Beeld van een buurtschap", 1998 Uitgave: Arent thoe Boecop
Oudheidkundige Vereniging Elburg

Mittelhochdeutsches Wörterbuch. Ausgearbeitet von Wilhelm Müller und Friedrich Zarncke.
Nachdruck der Ausgabe Leipzig 1854-1866 mit einem Vorwort und einem zusammengefaßten
Quellenverzeichnis von Eberhard Nellmann

Seasonal settlements in medieval Gloucestershire: Sheepcotes: Evidence for Medieval
Sheepfarming by Christopher Dyer 1993.

Etymologisch woordenboek der Nederlandsche taal... door Johannes Franck - 1892

Beiträge zur Namenforschung Gepubliceerd door C. Winter., 1980

English Place-Name Elements, door Albert Hugh Smith. Gepubliceerd door University Press,
1956

Beiträge zur Geschichte der deutschen Sprache und Literatur Door Wilhelm Braune, Karl
Dorfeld, Hermann Paul, Eduard Sievers Gepubliceerd door M. Niemeyer., 1879

Hoofdstuk: Huismerken

Het raadsel der huismerken: proeve van verklaring van huismerken ...door Henri Kits
Nieuwenkamp - 1955 - 40 pagina's

Van de ene en de andere kant: Noordnederlandse en Noordwestduitse migratie ...door
Annemieke Galema, Wolfgang Grams,

Antonius Holtmann, Oldenburger Stadtmuseum - 1993 - 120 pagina's

Hausinschriften des Kreises Bersenbrück: Ein Beitrag zum Brauchtum des ... door Herbert
Caluss - 1973 - 612 pagina's

Friesche eigenerfdenwapens. De wapens der Friesche eigenerfden in verband ... door George
F.E. Gonggrijp - 1943

C. Pama, Heraldiek en Genealogie, een encyclopedisch vademecum, Het
Spectrum/Antwerpen, 1969

Een wereldreis van 2000 huismerken. Met 2170 tekeningen: Met 2170 tekeningen door
Lambertus Franciscus van Gent - 1944

Die Haus- und Hofmarken - door Carl Gustav Homeyer - 1870 - 423 pagina's

Hamburgische Hausmarken vom 14. Bis zum 17. Jahrhundert door Konrad Hüseler - 1925 - 179 pagina's

Runen: een helder alfabet uit duistere tijden door Marlies Philippa, Aad Quak - 1994 - 165 pagina's

Hoofdstuk: Familie wapen

Niedersächsisches Staatsarchiv Osnabrück Schloßstr.29 49074 Osnabrück

- Collectie Pohlsander

- Urkunden

- Leenboek van de Bisschop Johann Hart 1350-1366

- Leenboek van de Administrator Otto von Hoya 1410-1424

- Leenboek van de Bisschop Johann von Diepholz 1424-1437

- Leenboek van de Administrator Heinrich von Moers 1442-1450

- Leenboek van de Bisschop Konrad von Diepholz 1455-1482

Diözesanbibliothek Osnabrück Gisela Birke Große Domsfreiheit 5/6 49074 Osnabrück

- Urkunden

Die westfälischen Siegel des Mittelalters. Die Siegel des XI und XII ...door Gustav Friedrich D. Philippi - 1882

Die westfälischen Siegel des Mittelalters. door Theodor Ilgen - 1894

Die westfälischen Siegel des Mittelalters geredigeerd door [Anonymus AC02758517] - 1882

Die westfälischen Siegel des Mittelalters. door Georg Tumbült - 1887

Regesten Kaiser Friedrichs III.: Nach Archiven und Bibliotheken geordnet - door Heinrich Koller, Paul-Joachim Heinig, Österreichische Akademie der Wissenschaften Kommission für die Neubearbeitung der Regesta Imperii, Deutsche Kommission für die Bearbeitung der Regesta Imperii, Akademie der Wissenschaften und der Literatur (Germany). Deutsche Kommission für die Bearbeitung der Regesta Imperii - 1983 - 149 pagina's

Historische Zeitschrift Gepubliceerd door J. G. Cotta, 1993

Zwischen nicht-adel und Adel - door Kurt Andermann, Peter Johanek - 2001 - 456 pagina's

The Messenger of Belleville, 26 january 1973, page 20 Bishop's Coat of Arms "Albert Zuroweste".

Posse Otto : Die Siegel der deutschen Kaiser und Könige von 751 bis 1806. I. Band: Die Siegel der deutschen Kaiser und Könige von Pippin bis Ludwig den Bayern, Dresden 1909. - II. Band. Die Siegel der deutschen Kaiser und Könige von Karl IV. bis Friedrich III. Mittelalterliche Fälschungen. Landfriedensiegel, Dresden 1910

Siebmacher, Johann (1998). *Handbuch der Heraldik: Wappenfibel*, Nineteenth Edition, Neustadt an der Aisch: Degener & Co.

Siebmacher, Johann (1975). *Johann Siebmachers Wappen-Buch: Alle 6 Teile mit Anhang, Register und allen Erweiterungen bis zum Abschluss der Stammausgabe von 1772*, Faksimile-Nachdruck der 1701/05 bei Rudolph Helmers in Nürnberg erschienenen Ausgabe., München: Battenberg-Verlag.

Jäger-Sunstenau, Hanns (1984). *General-Index zu den Siebmacherschen Wappenbüchern 1605-1967*. Graz: Akademische Druck und Verlagsanst..

Neubecker, Ottfried (1985). *Grosses Wappen-Bilder-Lexikon der bürgerlichen Geschlechter Deutschlands, Österreichs und der Schweiz*. München: Battenberg.

Wappenbuch des westfälischen Adels door Adolf Matthias Hildebrandt -1903

KITS NIEUWENKAMP, H.W.M.J. Encyclopedie van de heraldiek. Uitgebreid, rijk geïllustreerd vademecum met verklaring van vele familienamen. Amsterdam-Brussel 1959. Geïll., 256 p.

O. Neubecker, Heraldiek, bronnen, symbolen en betekenis, Atrium/Amsterdam, 1988

C. Pama, Heraldiek en Genealogie, een encyclopedisch vademecum, Het Spectrum/Antwerpen, 1969

Hoofdstuk: Voorgeslacht

Spuren einer Bauerschaft: Die Suche nach Talge im Osnabrücker Nordland Door Martin Peters, Sabine Gieske Gepubliceerd door Waxmann Verlag, 2004

Historiae urbium et Regionum Italiae rariores Gepubliceerd door A. Forni

Westfälisches Urkundenbuch : Fortsetzung von Erhards Regesta historiae Westfaliae door Hoogeweg, H. (Hermann), 1913.

Die westfälischen Siegel des Mittelalters. Die Siegel des XI und XII ...door Gustav Friedrich D. Philippi - 1882

Die westfälischen Siegel des Mittelalters. door Theodor Ilgen - 1894

Die westfälischen Siegel des Mittelalters geredigeerd door [Anonymus AC02758517] - 1882

Die westfälischen Siegel des Mittelalters. door Georg Tumbült - 1887

Das stift alter dom st. pauli in münster: das Bistum Münster door Klaus Scholz, Max-Planck-Institut für Geschichte - 1995 - 595 pagina's

Patriotische Phantasien door Justus Möser - 1786

Osnabrücker Urkundenbuch: Im Auftrage des historischen Vereins zu Osnabrück door Verein für Geschichte und Landeskunde von Osnabrück -1969

Urkundenbuch zur Landes- und Rechtsgeschichte des Herzogthums Westfalen door Joh Suibert Seibertz - 1854

Die Regesten der Erzbischöfe von Köln im Mittelalter - Pagina xxv door Richard Knipping, Catholic Church Archdiocese of Cologne (Germany), Friedrich Wilhelm Oediger - 1901

Die Urkunden des Kölnischen Westfalen 1301-1325 door Manfred Wolf -1997 - 471 pagina's

Hoofdstuk: Familie Zur Oeveste

Niedersächsisches Staatsarchiv Osnabrück Schloßstr.29 49074 Osnabrück

- Collectie Pohlsander

- Urkunden

- Leenboek van de Bisschop Johann Hart 1350-1366

- Leenboek van de Administrator Otto von Hoya 1410-1424

- Leenboek van de Bisschop Johann von Diepholz 1424-1437

- Leenboek van de Administrator Heinrich von Moers 1442-1450

- Leenboek van de Bisschop Konrad von Diepholz 1455-1482

Diözesanbibliothek Osnabrück Gisela Birke Große Domsfreiheit 5/6 49074 Osnabrück

- Urkunden

Viehschatzregister 1404

Vihschatzregister 1458 (Signatur Rep 100 Abschn. 88 Nr. 3 p. 91 V) (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück). (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Kopfschatzregister 1512. (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Vihschatzregister 1533 (Signatur Rep 100 Abschn. 88 Nr. 5 p. 5) (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Turkensteuer register 1542. (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Vihschatzregister des Amts Vörden 1589 (Signatur Rep 100 Abschn. 88 Nr. 15 I) (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Kopfschatzregister des Amts Vörden 1601/1603 (Signatur Rep 100 Abschn. 89 Nr. 2 Bl. 125) (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Protokollbucher der Gemeinde Rieste, Hausprotokoll von Lage (Signatur Rep 100/338b/32). (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Protokollbucher der Gemeinde Rieste, Hölzgerichtsprotokolle und Bruchten der Riester Mark (Rep. 100 Abschnitt 338 b Nr. 28, 29 und 31) 1583-1801 (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Hausprotokoll von Lage (Signatur Rep 100/338b/32). (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Tauf-, Heirat- und Mitgliedregister von St. Johannes Lage (Katholisch, 1653-1688) und die Evangelisch-Lutherische Kirchenbücher der Bauerschaften Achmer, Epe, Hesepe, Rieste, Pente und Sogeln (1670-1736). (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Vihschatzregister 1655 (Signatur Dep 3 b I Nr. 300 p. 2v, 3) (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Vihschatzregister 1659 (Signatur Rep 100 Abschn. 88 Nr. 60 p. 85v) (Niedersächsisches Landesarchiv - Staatsarchiv Osnabrück).

Franz Karl, Historische Notizen aus einem alten Cantorale der Commende Lage, in: Osnabrücker Mitteilungen 28 (1903) 288-292, hier 289.)

Wilhelm Berning; „Das Bistum Osnabrück vor Einführung der Reformation (1543)“, 1940

Deutsches Geschlechterbuch (DGB); Band 167; Niedersächsisches Geschlechterbuch 14. Band; bearbeitet v. Wolfgang Ollrog; Limburg a. d. Lahn: C. A. Starke 1974. Pagina 370 `Zur

Oeveste`.

Ferner thue ich euch zu wissen ... Die Briefe des Johann Heinrich zur Oeveste aus Amerika 1834–76, 175 pages, 120 illustrations, 8 1/2 × 9 1/2" hardcover, [ISBN 3-86108-277-2](https://www.isbn-international.org/product/3-86108-277-2) © 1995 by Edition Temmen

Norddeutsche Bauernhöfe in der Geschichte: Hasemann, W. Die Siedlungen im Kirchspiel Bramsche, Bez. Osnabrück, u. d. wirtschaftl. Verhältnisse d. Höfe bis Ende d. 18. Jh.'s. -- Bramsche, Brauer, 1933. IX, 147 pages.

750 Jahre Rieste: eine Chronik in Wort und Bild by Gerhard Geers, Ankum. Pfortenhauer. 1995. 414 pages, many illustrations.

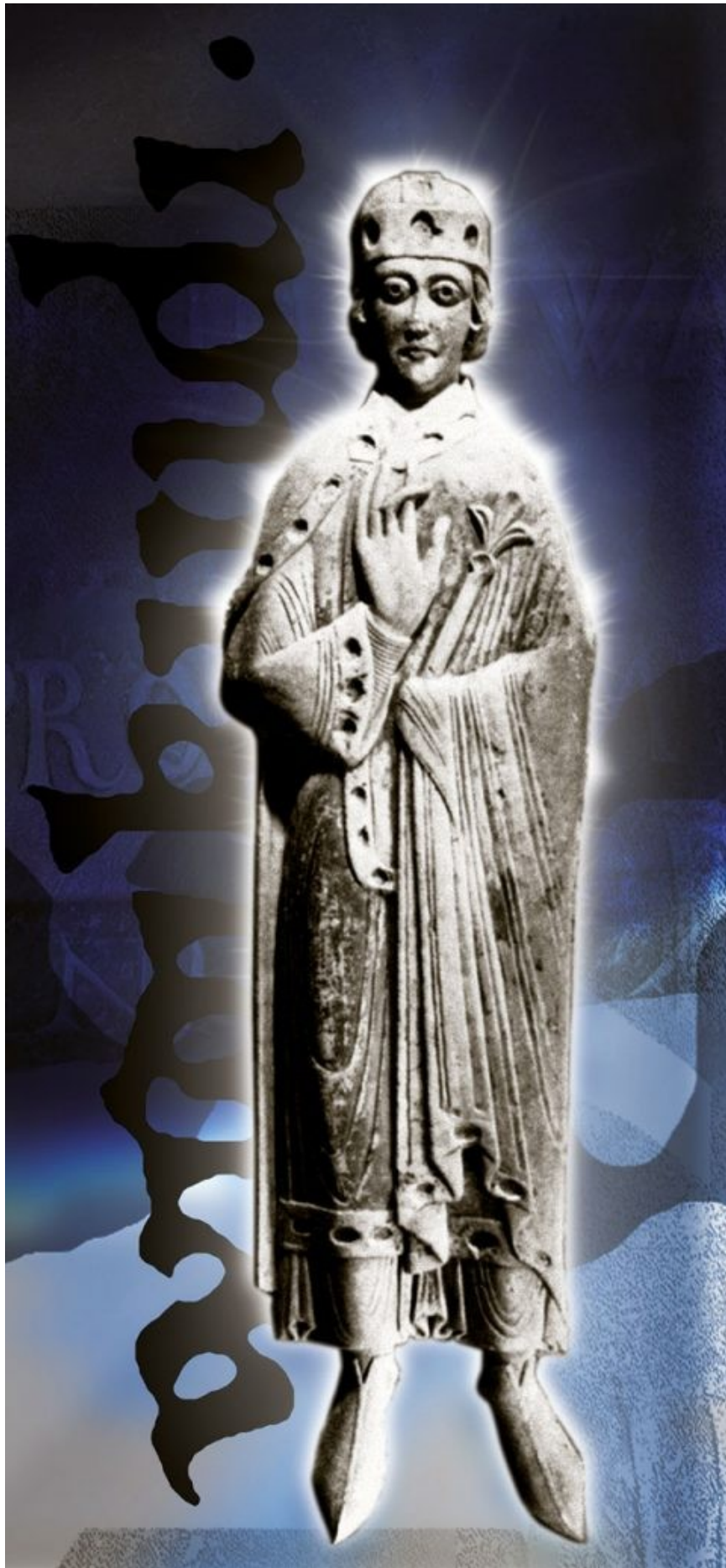
Hölting-Protokolle 1583–1800: Hölting-Protokolle 1996. Niederschriften der Marktgedinge oder Holzgerichte von Bramsche der Marken Rieste, Achmer, Pente und Hespe, bearb. von Bührmann, Günther, Bramsche 1996, 246 Pages.

Aktes van de Burgerlijke stand van Hoogezand.

DTB en Lidmaat register van de Hervormde Kerk in Hoogezand

DTB Evangelisch-Lutherse Kerk in Sappenmeer

Kadaster Hoogezand

POST SCRIPTUM

Soms blijkt dat na het voltooiën van een boek er nog conclusies getrokken kunnen worden, waarbij eerst de antwoorden onduidelijk bleven. Een dergelijke onduidelijkheid was de exacte locatie van het Koningshof te Drehle. Daarnaast was het ook onduidelijk welk Burgmanshof in n Quackenbruck hun bezit was. Als laatste was er geen rekening mee gehouden om enkele lege pagina's toe te voegen waar nieuwe toekomstige generaties uit mijn linie vermeld konden worden. Vandaar dat dit nu alsnog met een post scriptum hersteld zal worden.

Curia Drehle (Stuckenberg, Wehrenberg en Lamberti)

In de huidige buurtschap Drehle te Gehrde werd reeds in het begin van de 10^e eeuw een bevestigde herenhof of “Sala” vermeld waar Koning Otto de Grote een oorkonde uitvaardigde; “Curtim cum sepium atque aedificiorum circumcinctione”.

Aangezien dit een Koningshoeve betrof was er onder Keizer Karel de Grote een duidelijk vastomschreven richtlijn vastgelegd op welke wijze deze gebouwd diende te worden.

Het hoofdgebouw diende het meest ruime en best ingerichte gebouw te zijn; in het geheel van steen of in ieder geval buiten van steen of in het geheel van hout gebouwd te worden.

De overige woon- en arbeidershuizen, de huizen van de Vrouwen en de nodige kamers en voorraadschuren zullen hierop aansluiten. Het gehele hofgebouw moest met zolders en soms ook met overdekte gangen gebouwd worden. Verder zouden diverse handwerksgebouwen zoals de smidse gebouwd worden die met een gemeenschappelijke muur omgeven zouden zijn.

Het totaal een complex van circa 140 meter bij 100 meter met een hoofdburg en een voorburcht op twee eilanden, welke ter verdediging door een wal, een grachtensysteem en meerdere voorwallen was omgeven. Uit een veldnaam blijkt dat er ook een watermolen gelegen aan de Möllwiesenbach binnen dit complex aanwezig is geweest.

Het geheel moet dan ook een verdedigbaar geheel zijn geweest. In ieder geval betrof het hierbij een complex van gebouwen die sterk genoeg werd geacht om Keizer Otto de Grote en zijn gevolg voldoende bescherming te bieden. Er zal echter weinig aandacht aan comfort zijn geweest op grond waarvan de keizer 4 jaar nadat hij hier zijn verblijf had gehouden, zijn Koningsgoed als leengoed uitgaf aan de Bishop van Osnabruck.

De Curia Drele (Drehle) werd voor het eerst als bezit van Keizer Otte II genoemd in het jaar 973, als op dit grachtenhof een Keizerlijke oorkonde “Apud Trelī” word opgesteld. In 977 word het dan wederom genoemd als Keizer Otto II de goederen te Ankum, Gehrde, Drehle en Russel in leen opdraagd aan zijn getrouwe “Herigisius”, dit onder de toestemming van hun beide bloedverwand Bishop Liudolf von Osnabruck.

De volgende vermelding van dit goed kan dan geplaatst worden tussen de jaren 1037 en 1052 als de vrije Ridder Werinbrecht als neef en opvolger van Herigis zijn Rijks leengoed Drehle met “wallen, molen en haag” aan de Bisshop van Osnabruck overdraagd en het als leen uit het Bischoppelijk Tafelgoed terug ontvangt.

Hoewel dit goed in het begin van de 13^e eeuw als nog bestond, blijkt het zijn dominerende functie verloren te hebben aangezien het pas met de Ridder Johannes de Drele in 1233 eerst weer vermeld werd. In 1240 vinden we het nog als Villicus Drehle vermeld onder zijn zoon Christian en zijn de diverse hoeves in Drehle opgedeeld tussen diverse leenmannen.

Het hoofdgoed zal dan al nog uit slechts drie boerderijen hebben bestaan; Erbe Wehrenberg (behorend tot Neuenkirchen), Erbe Drehle (behorend tot klein Drehle) en Erbe Lamberti (behorend tot Groß Drehle). Hoewel het nu verleidelijk is om aan dit Koningshof de naam “Wehrenburg” te geven, blijkt uit de oorkonde uit het jaar 1350 waarin deze 3 hoeves genoemd worden, dat de oude hoeve “Stuckenbergh” dit oude Koningshof geweest moet zijn.

Deze lag aan de Neuenkirchener Straße 11 in Klein Drehle. De betekenis van “Stucke”, “Sticke” of “Stecke” is een houten paal die in de grond is geslagen, dit wil zeggen een houten palissade om het terrein te verdedigen.

27 september 1350; Item Arnoldus, Wemerus et Johannes fratres dicti de Drele pecierunt se in feudari et inf. sunt primo de una domo in luttiken Drele, Item de domo una in Werenberghe in parr. Nyenkerken et domo lamberti in groten Drele in parr. Gereade.

In het landschap zelf zijn nu nog enkele kenmerken aanwezig die de aanwezigheid van het koningshof laten vermoeden. Ten eerste de hoeve Wehrenberg zelf die in het geheel het bovenstaande “grachtenhof” met de twee eilanden lijkt te benaderen. Daarnaast zijn er tegenover de ingang van het hof aan de Neuenkirchener Straße 11 in Klein Drehle nog resten van een aarden wal aanwezig die zich Westwaarts naar de hoeve “Wehrenberg” uitstrekt.

Direct ten zuiden hiervan is er een afgegraven “Motte” (ronde aarden heuvel) aanwezig waar mogelijk ooit een wachttorens ter verdediging heeft gestaan of mogelijk de feitelijke plaats van het Koningshof was, waarbij de hoeves Wehrenberg en Stukenberg hun naam hebben gekregen en mogelijk de hoeves waren waar de opzichter(s) zelf woonden.

Opmerkelijk aan deze afgegraven heuvel is dat het eigendomsrecht hierop werd gedeeld door zowel de hoeves Stuckenbergh, Wehrenberg en Lamberti. Eveneens is het opmerkelijk dat hoewel het grondgebied ten Westen van de Neuenkirchener Straße niet meer onder Klein Drehle viel, dat juist dit stuk land dit wel deed.

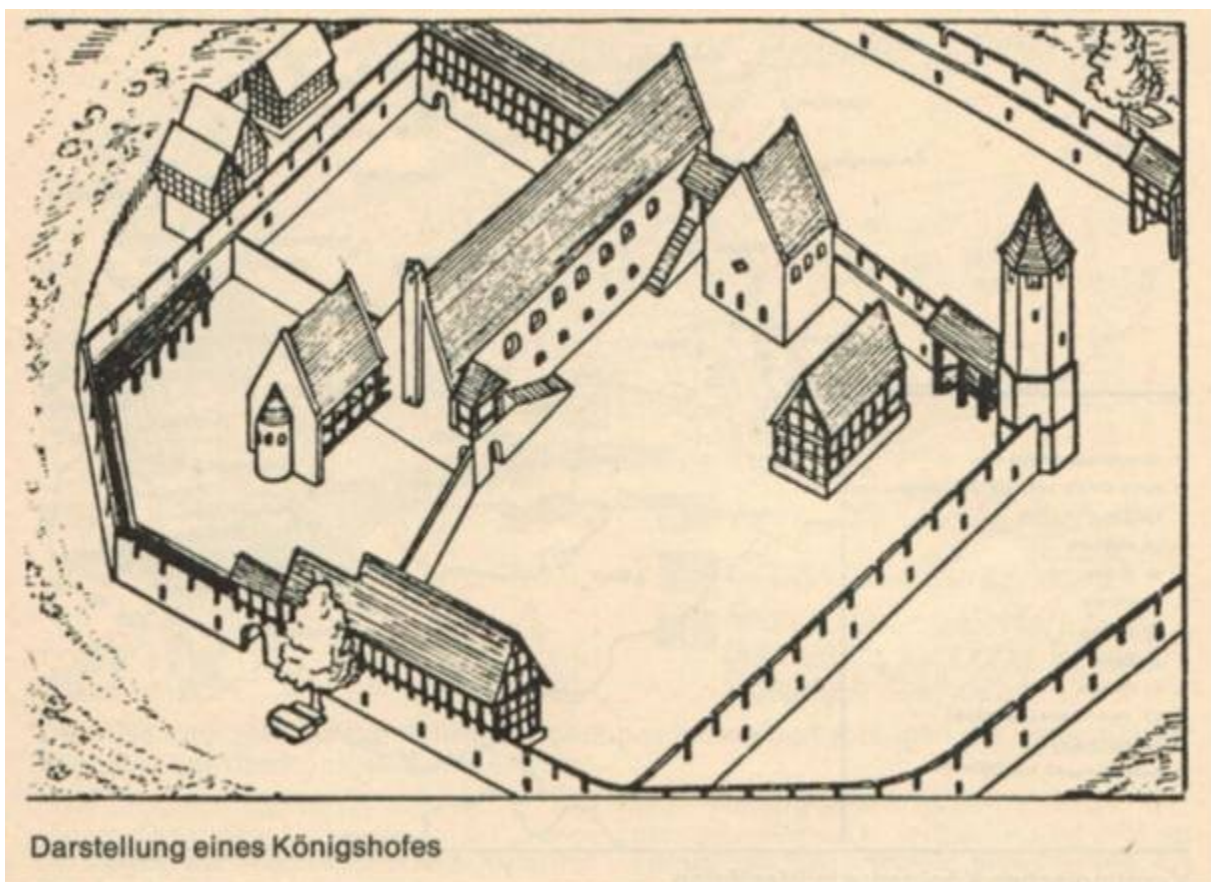
Echter uit een oude luchtopname uit de jaren 50 blijkt ook de hoeve Stukenberg veel van kenmerken te bezitten van een versterkt complex. Het geheel van de landerijen lijkt omzoomd te zijn door een aarden wal met bomen. Daarnaast is juist dit complex ook omgeven door

grachten, waarbij vanuit het verleden ook bekend was dat aan de rivier ten Oosten van dit complex een Molenaarshuis stond op het grondgebied van de Stuckenberg zelf.

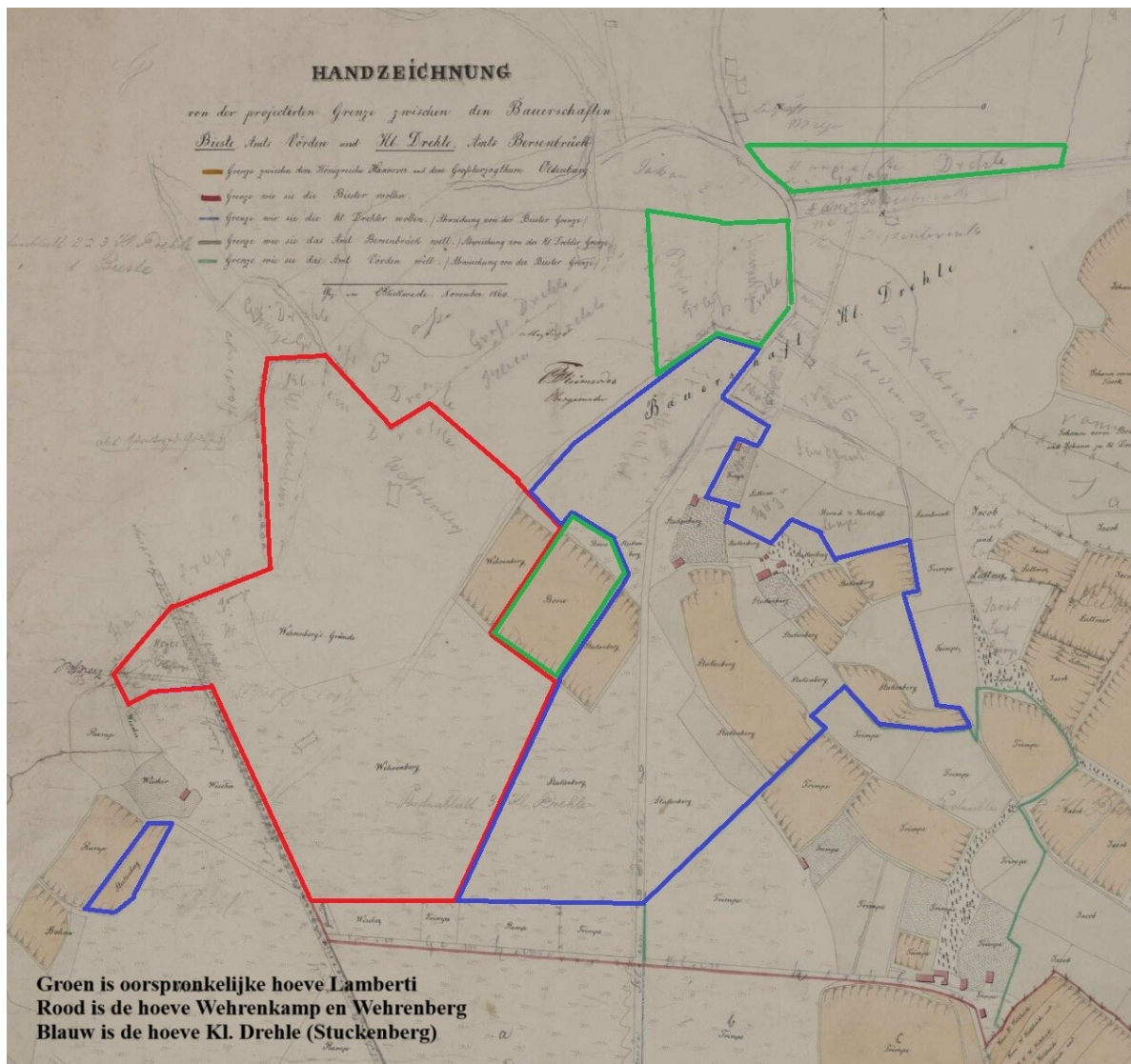
Als laatste kan er nog gewezen worden op de weg die ten Zuiden van het grondgebied van zowel de hoeve Wehrenberg en de hoeve Stuckenberg de naam “Landsherrenweg” (Landsheer weg) droeg. Terwijl de Neuenkirchener Straße die als het ware een grens tussen beide hoeves vormt oorspronkelijk de naam “Heerweg” (Leger weg) droeg.

Ook kan er gewezen worden op enkele bodemvondsten. Hierbij een vuursteendolk uit de jonge steentijd op de hoeve Stuckenberg in de Möllwiesenbach, een Urnenveld nabij de hoeve Wehrenberg, en een dolk uit de 15^e eeuw en de botresten van een paard welke gevonden zijn tussen de hoeves Wehrenberg en Stuckenberg op een stuk land dat Wehrenkamp heet.

Dit allemaal wegende zou hiermee de boerderij aan de Neuenkirchener Straße nummer 11 en vanouds “Stuckenberg” genoemd als eerste in aanmerking genomen moeten worden als het oude Koningshof. Hoewel de plaats van de afgegraven heuvel tussen de hoeves Wehrenberg en Stuckenberg duidelijk ook een verdedigbare functie heeft gehad en waarbij gedacht kan worden aan wachttorens of andere vorm van een fortificatie, voldoet deze niet aan een grachtenhof zoals het koningshof oorspronkelijk stond beschreven.

+ Si ius ad plenum cognoscere nobis

litatem totius saxonie

i omnia memorie huiusmodi respice, de cuius fluent' semine:

semã pleac idã 7 mte

Luftbildplan 1 : 5 000

34 32 Rechts , 50 22 Hoch Kl. Drehle

Aufgen. : 18. Juni 1955

1 : 5 000
100 0 1000 2000 3000 4000 5000 m

Entzerrungsgrundlage
Trig. Punkte u. Gemeindekarte 1 : 10 000

Plan und Karte G.m.b.H. Münster (Westf.)

Tafel-Nr. 2 / 107 0000. Pkt. 107 000

Nachdruck und Verbreitung des Aufn. material (auch in Form von
Abbildungen von Photographien oder Verkleinerungen) ist verboten

Het Hakenhof in Osnabrück

Het Hakenhof gelegen in de Kommenderiestraße 32–34 te Osnabrück werd in het jaar 1233 door Johannes de Drele verkocht voor 20 mark aan de arme Begijnen om zich in de Stadt te vestigen. Hij werd op dat moment genoemd als Ridder en Vazal van de Bisschop van Osnabrück, wiens huis was gelegen in de Neustadt aan de Bisschoppelijke Visbeek naast het huis van de Ridder Ludolf von Gesmold. Aangezien dit Steenhuis al vroeg aan de familie verloren ging zal over de verdere geschiedenis niet worden verteld.

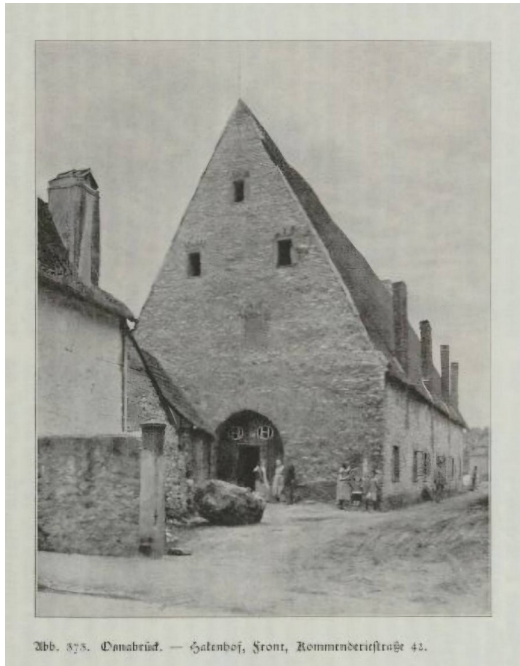

Abb. 373. Osnabrück. — Hakenhof, Front, Kommenderiestraße 42.

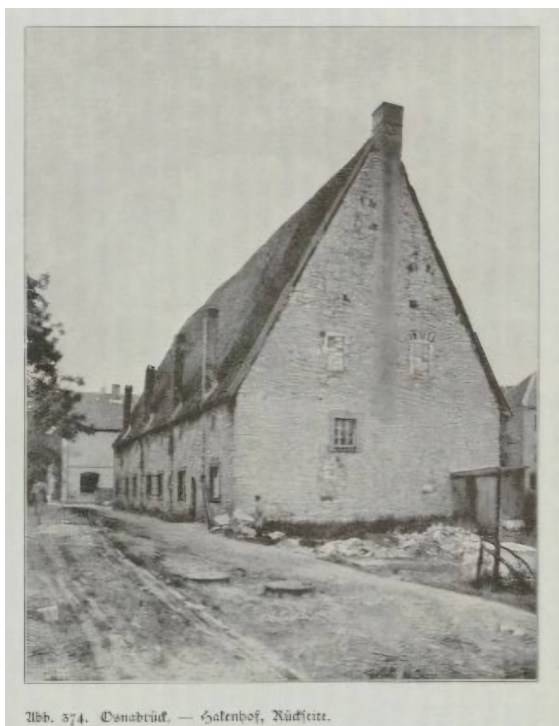
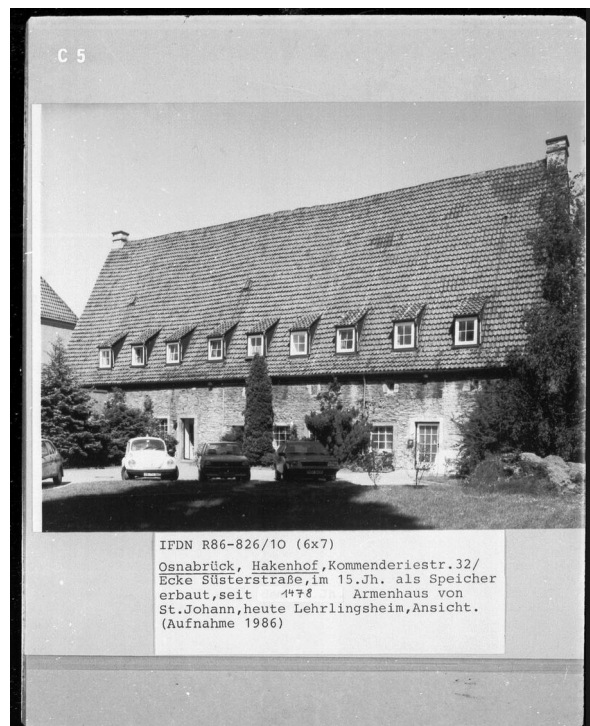

Abb. 374. Osnabrück. — Hakenhof, Rückseite.

IFDN R86-826/10 (6x7)
Osnabrück, Hakenhof, Kommenderiestr. 32/
Ecke Süsterstraße, im 15. Jh. als Speicher
erbaut, seit 1778 Armenhaus von
St. Johann, heute Lehrlingsheim, Ansicht.
(Aufnahme 1986)

Burgmannshof in Quackenbruck

De familie von Drele was in de 14^e eeuw in het bezit van een zogenaamd Burgmannshof te Quackenbruck. Ook hierbij is het onduidelijk waar deze precies gelegen was. De Burgmanner (Burchtmannen) van Quackenbruck had de taak om de Burcht in Quackenbruck te verdedigen en te onderhouden en werden voor deze dienst beleend met een huis waaraan bijzondere rechten waren verbonden.

Aan het einde van de 14^e eeuw raakte dit huis door huwelijk of verkoop uit het eigendom van de familie “von Drele”. Van de Steenhuizen die hierbij in Quackenbruck aanwezig waren, komen er maar twee in aanmerking om met dit huis geïdentificeerd te worden. Dit vanwege de lage jachtrechten die verbonden was aan deze twee huizen in Drehle. Het gaat hierbij om Burgmannshof 4 (Markt nr 6) en Burgmannshof 5 (Loxterhof nummer 6) welke beiden aan het begin van de 15^e eeuw in het bezit waren van de familie Voss.

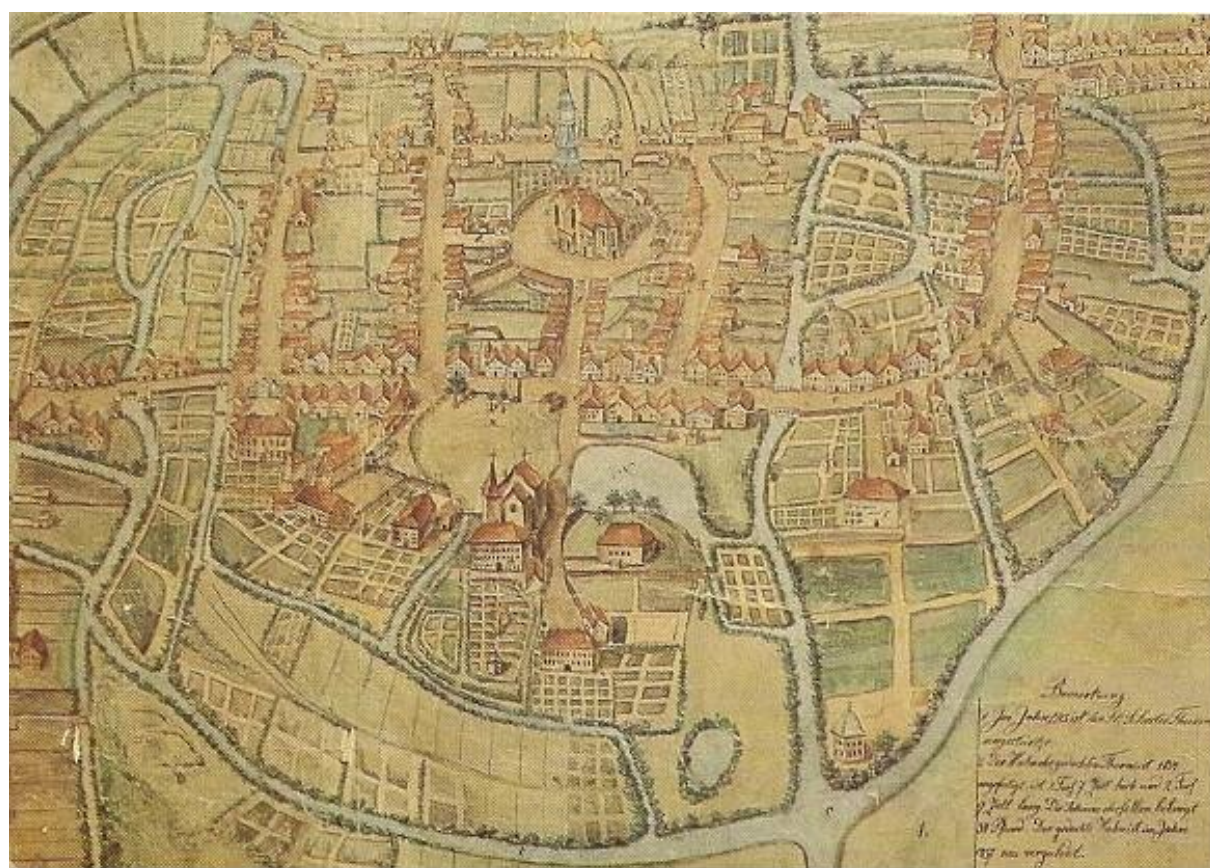
Aangezien beide huizen direct tegenover elkaar gelegen zijn kan geconcludeerd worden dat een van beide huizen door huwelijk in het bezit van de familie Voss was gekomen. In dit geval blijkt dat de Bisschop van Osnabrück in 1398 de familie Voss met het bezit van de Burgmannshof 5 had beleend en dat Otto Voss, gehuwd met Elisabeth von Knehem dit bezit zal bewonen. Deze genoemde Elisabeth is de sleutel om het huis van de familie “von Drele” te identificeren. Haar vader Boldewijn von Knehem was namelijk sinds het einde van de 14^e eeuw ook eigenaar van Klein Drehle, welke in 1350 verkocht werd door ons voorgeslacht.

Daarnaast werd juist vanuit dit Burgmannshof de familie von Drele omstreeks dezelfde tijd door de familie Voss beleend met een hoeve in Badbergen, wat geïnterpreteerd mag worden als een gedeeltelijke compensatie van het verlies van dit huis.

De conclusie die hieraan verbonden mag worden dat Burgmannshof nr 5. aan het Loxterhof nummer 6 te Quackenbruck het oude Steenhuis van de familie von Drele was. Helaas werd dit huis in de 60er jaren afgebroken zodat het niet meer bestaat.

Abb. 334. Quakenbrück. — Burgmannshof Nr. 6.

Stamhoeve “Stätte Kessen Zur Oveste” te Rieste

Deze boerderij met als adres Große Wittefelderort 5 in Rieste staat tegenwoordig bekend als “Hof Schutte”, maar was meer dan 590 jaren de zetel van de familie “zur Oeveste” en stond geregistreerd op de 5^e plaats in het zogenaamde Colonats Register en volgde een Emphyteutic pachtsysteem, in Noord Nederland beter bekend onder het zogenaamde beklemrecht.

Voor het eerst werd de boerderij genoemd in het jaar 1240 als het eigendom van de Ridder Mathias von Lage, welke in leen is uitgegeven aan de beide broers Rudolf en Hermann von Hake en welke 1 korenmaat Tarwe en 1 korenmaat Mout aan het Convent van Bersenbrück schenkt. Het was van oorsprong een Vroonhof (Scholten- of Meijer hof) waarbij de nadruk op de schapenhouderij lag. In het midden van de 13^e eeuw worden er twee Vroonhoeves vermeld; namelijk de Vroonhoeve zu Lage en de Vroonhoeve zu Rieste. In het jaar 1260 werd deze Vroonhoeve door de Ridder Hermann von Hake echter opgeheven en veranderd in een versterkte hoeve (“municione habitacionis”) waardoor hij in strijd kwam met het Maltezer Ridderhuis van Lage.

Deze strijd duurde echter niet lang en werd beslecht in 1264 als Hermann von Hake als Commandeur van het Ridderhuis in Lage werd benoemd. Vermoedelijk kwam daardoor het eigendomsrecht over de boerderij al bij hetzelfde Ridderhuis te liggen.

In het jaar 1359 wordt ridder “Christian de Drele” als achterleenman op deze hoeve genoemd, welke in leen is uitgegeven aan Ridder Arnoldus von Brochues. Als achterleenman volgde men het boerenrecht waardoor de nakomelingen van Christian onder een nieuwe familienaam ontleend aan deze boerderij tot de secularisatie van de kloostergoederen in 1810 tot de Kolonaten (Erfpachters) van het Johannieter Ridderhuis in Lage behoorden.

Voordat deze hoeve gedeeld werd in de hoeves “Kessen Zur Oeveste” en “Dietrich Zur Oeveste” was deze in het totaal 32,7 hectare groot met daarnaast nog het gebruik van 18,6 hectare gebruik in de boerenmarke (gemeenschappelijke gronden).

Na deze deling bezat de hoeve “Kessen Zur Oeveste” nog 18,6 hectare eigen grond en 9,3 hectare recht van gebruik in de gemeenschappelijke gronden. Deze hoeve had het eigenaarschap over 4 keuterboerderijen, waarbij 1 van deze keuterboerderijen vrijgesteld was van belasting. Daarnaast zat aan deze keuterboerderij (genaamd Covern) ook het lage jachtrecht op eenden vangst verbonden.

Terwijl aan de hoofdhoeve het recht aanwezig was om elke zes jaar als lekenrechter te dienen, men erfelijk de functie had als Corporaal op te treden tijdens het vogelschieten.

Het huidige huis van de hoeve “Kessen Zur Oeveste” werd gebouwd in het jaar 1648 en in 1760 gerenoveerd en voorzien van een opschrift; “Johann Hinrich Zur Öveste Maria Adelheit Idings iso Övestersche Renovatum Den 8 may 1760”.

Nakomelingen van Jan Sieroversche, geboren 1968 in Groningen

Naam:	Rohan Chretien Sieroversche
Geboren:	11 juli 2005 in Groningen
Gehuwd/Partnerschap met:	
Beroep:	
Kinderen:	
1)	
2)	
3)	
4)	

Naam:	Roisin Nayla Sieroversche
Geboren:	2 mei 2014 in Leeuwarden
Gehuwd/Partnerschap met:	
Beroep:	
Kinderen:	
1)	
2)	
3)	
4)	

Naam:	
Geboren:	
Gehuwd/Partnerschap met:	
Beroep:	
Kinderen:	
1)	
2)	
3)	
4)	

Naam:	
Geboren:	
Gehuwd/Partnerschap met:	
Beroep:	
Kinderen:	
1)	
2)	
3)	
4)	

